

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

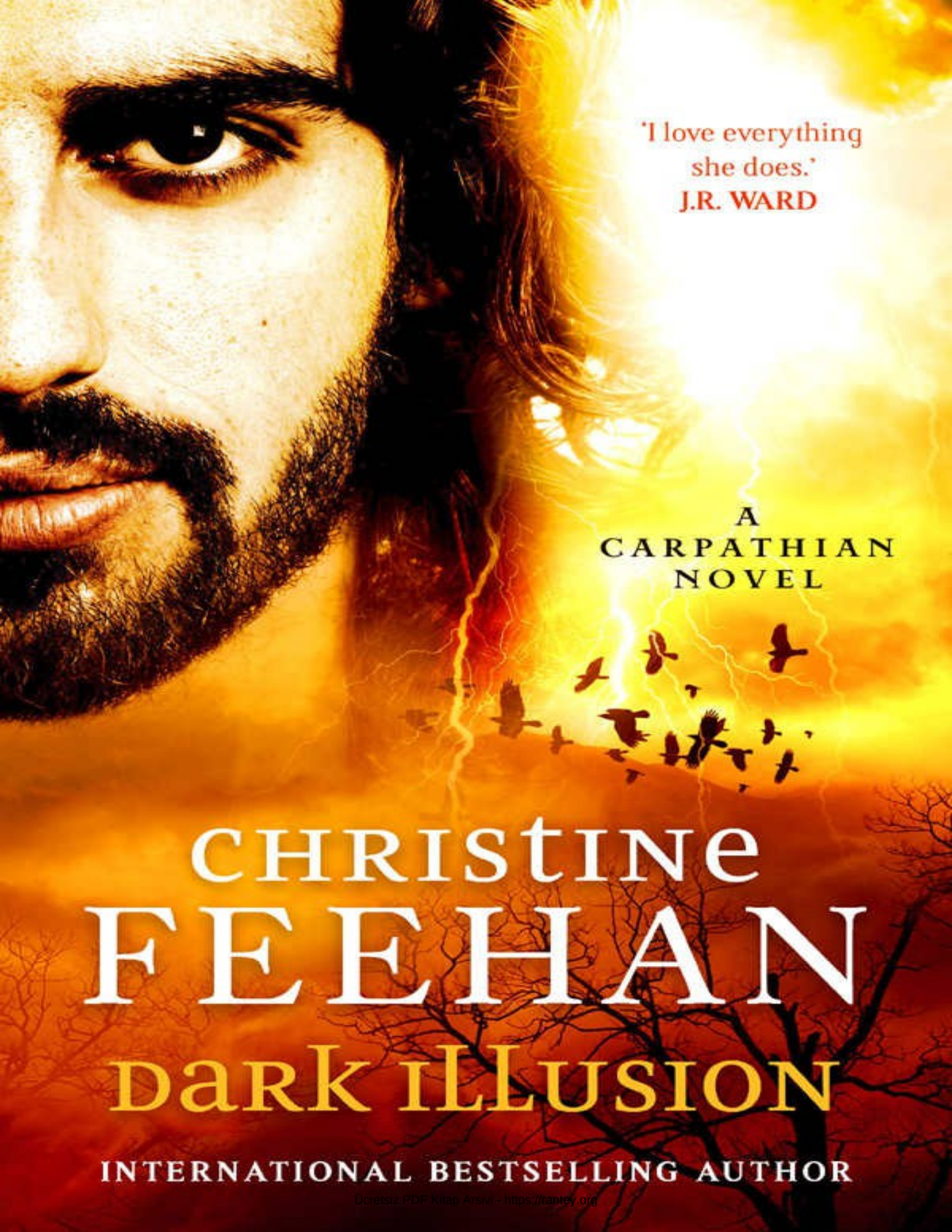
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'I love everything
she does.'
J.R. WARD

A
CARPATHIAN
NOVEL

CHRISTINE
FEEHAN
Dark Illusion

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Christine Feehan
tarafından

Torpedo Ink serisi:
Yargı Yolu İntikam
Yolu

Gölge serisi:
Gölge Süvarisi Gölge
Azrail Gölge Bekçisi
Gölge Savaşçısı

'Karanlık' Karpat serisi:

Karanlık Prens
Karanlık Arzu
Karanlık Altın
K a r a n l ı k
Büyü Karanlık
Mücadele
Karanlık Ateş
Karanlık Efsane
Karanlık
Gardiyan
Karanlık Senfoni
Karanlık Melodi
Karanlık Kader
Karanlık Sır
Karanlık İblis
Karanlık Kutlama
Karanlık
Sahiplenme
Karanlık Lanet
Karanlık Avcı
Karanlık
Tehlike
Karanlık
Yırtıcı
Karanlık
Fırtına
Karanlık
Lycan

Karanlık Kurt

Karanlık Kan
Karanlık
Hayalet
Karanlık
Vaatler

Karanlık
Atlıkarınca
Karanlık Miras
Karanlık
Nöbetçi
Karanlık
İllüzyon

Karanlık Geceler
Şafakta En Karanlık
(omnibus)

Sea Haven serisi:

Water Bound
Ruha Bağlı
Havaya Bağlı
Toprağa
Bağlı Ateşe
Bağlı
Birbirine Bağlı

GhostWalker serisi:

Gölge Oyunu
Akıl Oyunu
Gece Oyunu
Komplo Oyunu
Ölümcül Oyun
Yırtıcı Oyun
Cinayet Oyunu
Sokak Oyunu
Acımasız Oyun
Samuray Oyunu
Engerek
Oyunu
Örümcek
Oyunu Güç
Oyunu Gizli
Oyun Zehirli
Oyun

Drake Sisters serisi:

Ateş Okyanusları
Tehlikeli

Gelgitler Güvenli

Liman
Çalkantılı Deniz
Gizli Akıntılar

Noel Öncesi Sihir

Leopar İnsanlar serisi: Ateş

Yanan Vahşi

Ateş

Vahşi Doğa

Leoparın Avı

Kedinin İni

Vahşi Kedi

Leoparın Öfkesi

Leoparın Kanı

Leoparın Koşusu

Scarletti Laneti

Aslanın İni

H R sNe
FEEHAN
DòRk IÉÉUSSION

piatkus

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2019 yılında Berkley, an
imprint of Penguin Random House LLC
tarafından yayımlanmıştır.
İlk olarak 2019 yılında Piatkus tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2019 Christine

Feehan

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında,
hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim
sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
iletilemez.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul
sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayımlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir
cilt veya kapak biçiminde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN: 978-0-349-42320-3

Piatkus
Little, Brown Book
Group'un bir baskısı
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

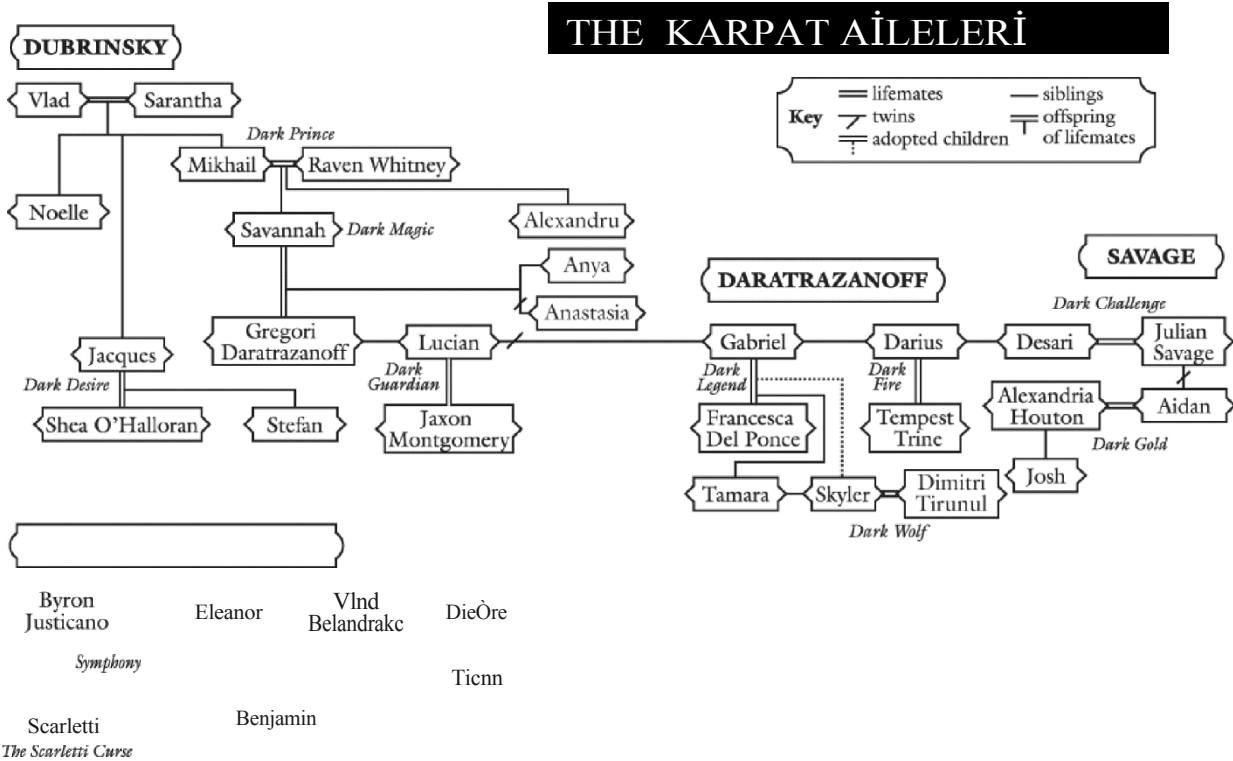
Torunum James Clarke için, sevgilerimle.

OKUYUCULARIM İÇİN

Özel kitap duyuru listeme kaydolmak ve Dark Desserts'ın ücretsiz e-kitabını indirmek için christinefeeahan.com/members/ adresine gitmeyi unutmayın. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın,

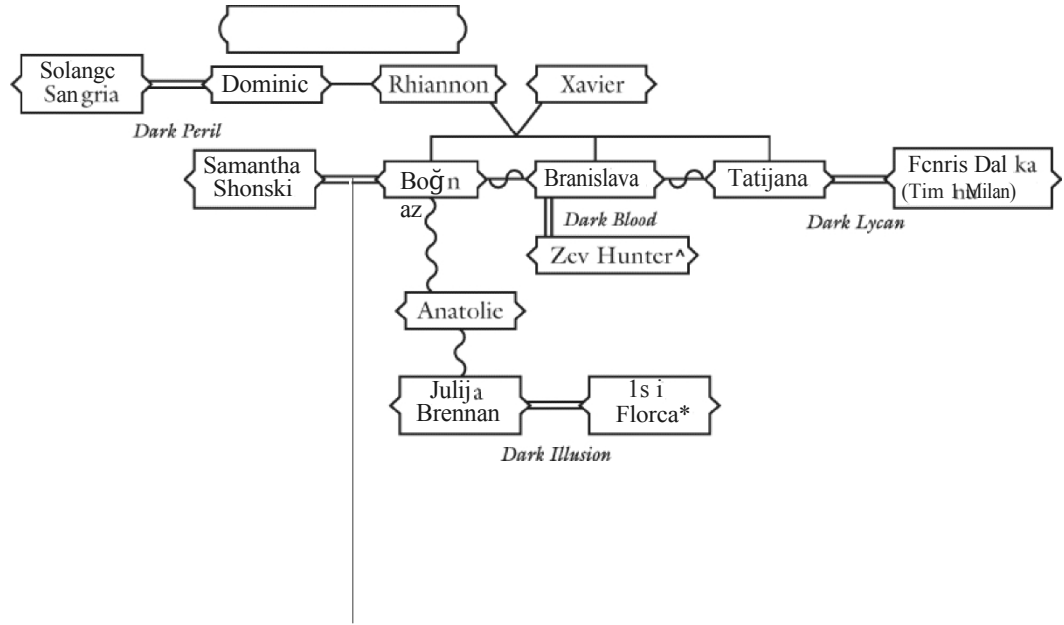
TEŞEKKÜR

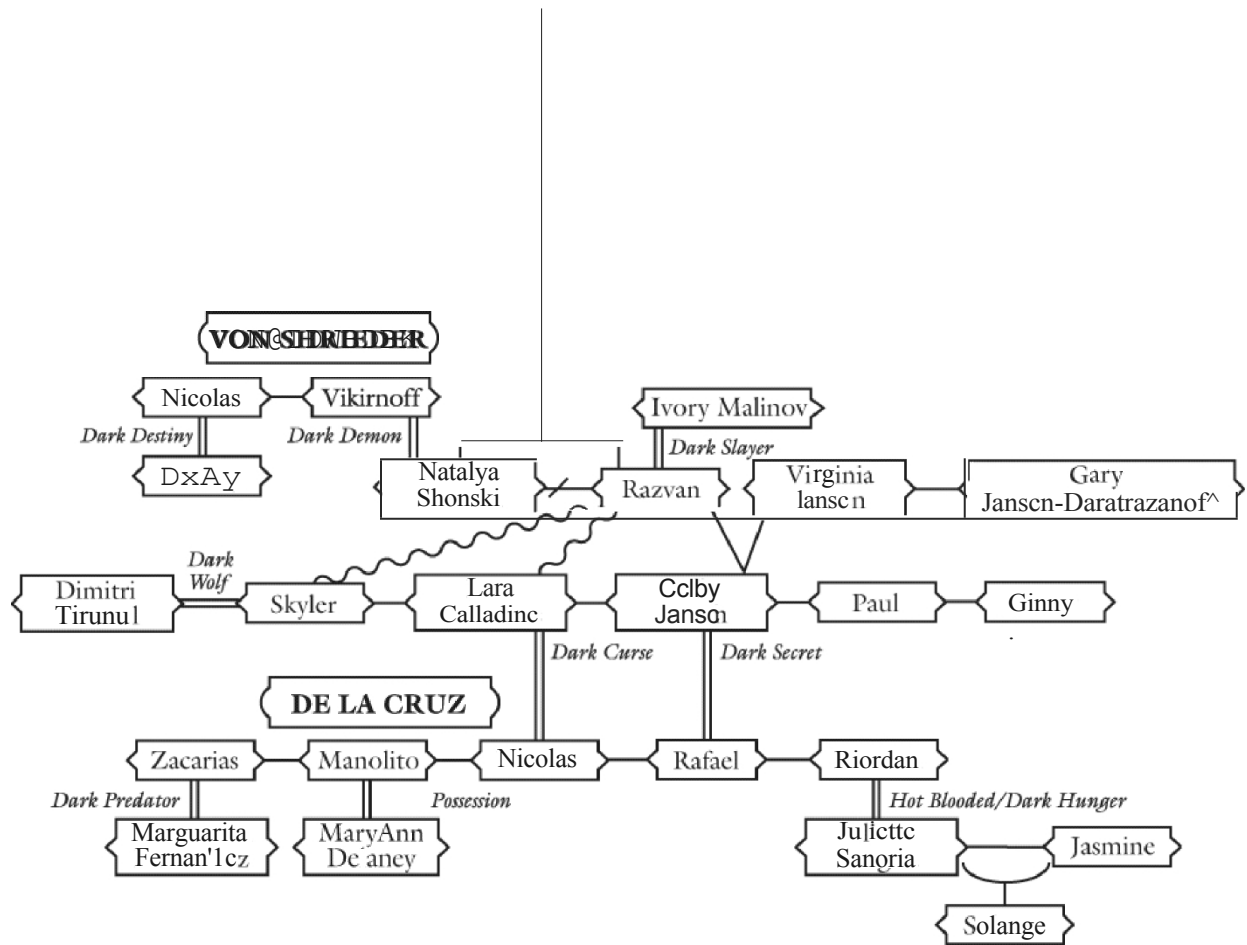
Her kitapta olduğu gibi, teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Öncelikle, büyücüler, büyüler ve şiirle ilgili her şey üzerinde çalışmaya her zaman hazır olan kız kardeşim Anita Toste'ye teşekkürler. Her zaman arkamı kolluyorsun ve bunu çok takdir ediyorum! Bu kitabı yazmak eğlenceliydi çünkü siz öyle olmasını sağladınız. Domini ve Sheila, düzenlemeleriniz ve yarım kalan her şeyi tamamladığınız için teşekkür ederim. Brian'a beni daha hızlı yazmaya zorladığı için teşekkürler, ancak söylemeliyim ki, birkaç kez kitabını yazmak yerine video oyunları oynadığından ve sadece benimle alay ettiğinden şüphelendim!

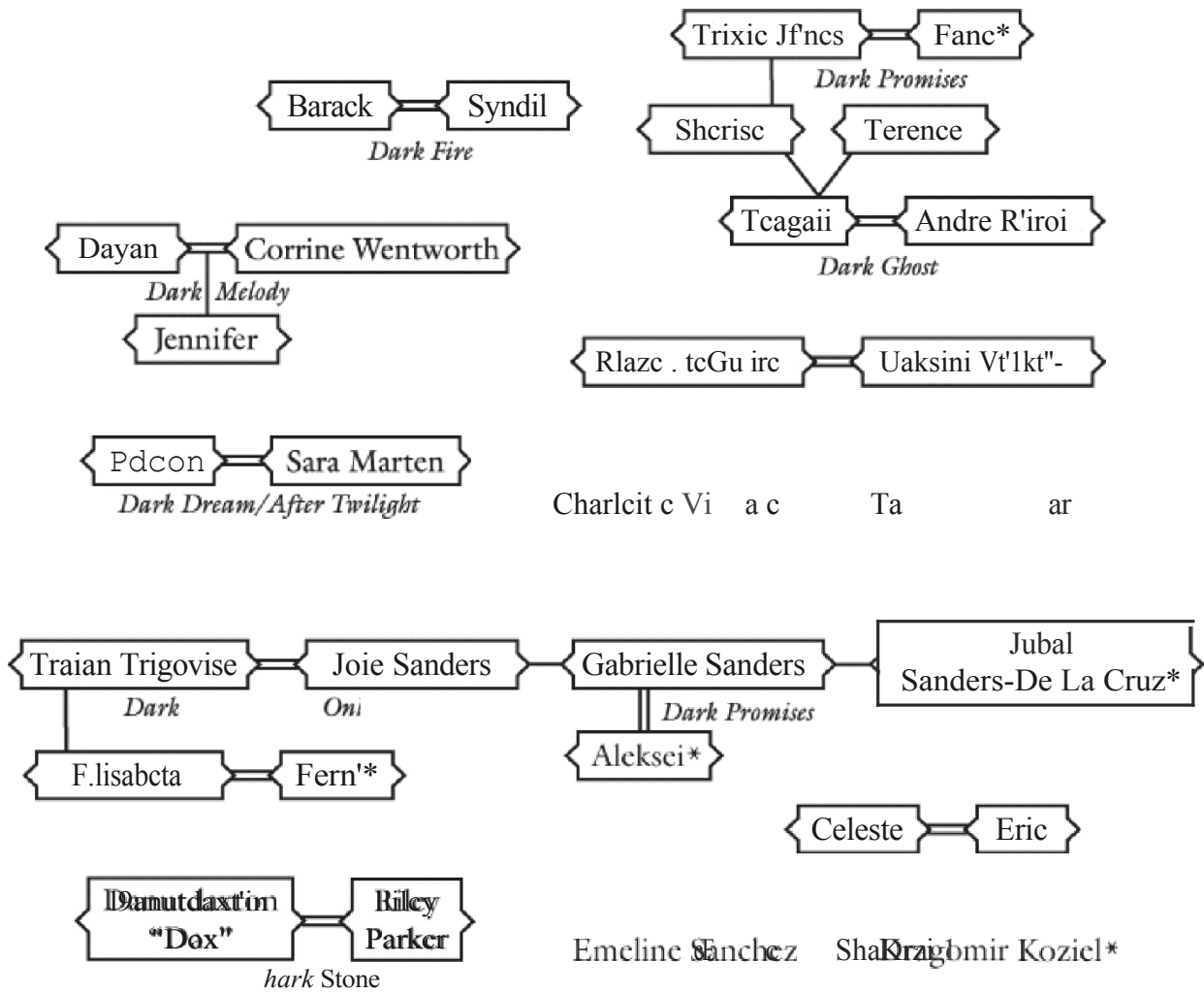
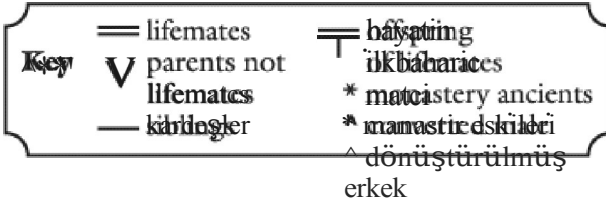
THE CARPATHIAN FAMILIES

Key twins ÜÇÜ panentsmot
 offspring lifemates
 offspring of lifemates * monastery ancients
 kardeşler^ dönüştürülmüş erkek

OTHER CARPATHIANS

L inP ters A t

Li V Zl t ly

İÇİNDEKİLER

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18

19

20

21

Ek 1: Karpat Şifa İlahileri Ek 2: Karpat
Dili

1

Julija Brennan parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve engelsiz yıldız manzarasına baktı. şehirlerden gelen ışığın ve kirliliğin yokluğu ile Sektörden Sierra Dağları'nın üzerindeki gökyüzü tamamen berraktı ve ona, tüm seyahatlerine rağmen daha önce görmediğı Samanyolu'nun eşsiz manzarasını sunuyordu.

Gece havasında titrediğinin farkına bile varmadı. Sierra'larda geceleri hava serindi ve kış yaklaşırken sıcaklıklar önümüzdeki birkaç gün içinde kar yağacağına işaret ediyordu. İşinin ilk kar yağışından önce bitmiş olmasını umuyordu ama bu gerçekleşecek gibi görünmüyordu. Başka bir zaman olsa, kendini gece gökyüzünün altında bulmak mükemmel olurdu.

Herkesten uzakta, güzel bir dağ silsilesinde olmayı umursamıyordu. Yalnızlığı seviyordu. Hatta bunu arzuluyordu. Ne yazık ki, hayatının yarışındaydı. Önde gidiyordu ama şimdi durmuştu. Nereye gideceğı ya da tekrar yola koyulmak için ne yapması gerektiğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Menzil dört yüz mil uzunluğunda ve yetmiş mil genişliğindeydi. İçinde bir kitap kadar küçük bir şey bulmak ve nerede olduğunu bilmemek imkânsızdı. İmkânsızdı ama bu bir ölüm kalım meselesiydi, her ne kadar dramdan nefret etse ve yapmak istediğı son şey dramatik olmak olsa da, kendine karşı bile.

Yine de kaçınamayacağı bir gerçektir bu. Kitabı herkesten önce bulmalıydı ve arayan birkaç kişi vardı.

Bir kitap gibi küçük bir şeyin hayatları mahvetme gücüne sahip olması ne garip. Onları bozabilir. Normalde iyi olan insanları canavara dönüştürebilmesi. Bozulmuş güç. Takımyıldızlara baktı, kimsenin görmemesi ya da varlığından haberdar olmaması gereken bir kitabın izlerini bulmaya çalışmak yerine o yıldızlara binmeyi ya da kuyruklu yıldızlardan aşağı kaymayı diledi. Yıldızlara binmek ve takımyıldızların üzerinde kaymak, efsanevi bir kitap için dört yüz yıllık vahşi doğada avlanmaktan çok daha kolay olabilirdi.

Dünyada yıldızlara en yakın olan ve etrafında en az insanın bulunduğu yerleri tercih ederdi. Bu dağları severdi. Sierralar. Onun sevgisi için Karpat Dağları'na rakip olacaklarını kim bilebilirdi? Evi olmayan bir göçebeydi ve bir kazazede olduğunu kabul etmişti. Bir hain. Onun dünyasında bir suçlu. Bu kabullenme noktasına gelmesi biraz zaman almıştı. Bunun gibi yerler oraya ulaşmasına yardımcı olmuştu.

Julija bir evi ya da ailesi olacağına inanmıyordu. Tek arkadaşlığı çaresizlikten doğmuştu. Kimsenin göremediği bir şeyi görmüştü: Elisabeta. Esir tutulan, boyun eğmesi için dövülen, ömür boyu süren esaretten sonra özgür olmaktan çok korkan bir kadın. Kafeste geçirdiği onca yıl boyunca, Julija'nın görüşü kalkanları delip onu bulana kadar hiç kimse acımasız esir edicisinin onu kuşattığı illüzyon katmanlarını görmeyi başaramamıştı.

Julija, Elisabeta'nın korkularına rağmen ona ulaşmış ve umut aşılama çalışmıştı. Kadına bu düşünceden başka bir şey vermek mümkün değildi.

İç çekerek, tepesinde titreşen milyonlarca ışığı engellemek için gözlerini kapattı. Bazen yeteneklere sahip olmak bir lütuftan çok bir lanetti. Bir arkadaş bulmak bir lütuftu; güvende olduktan sonra onu kaderine terk etmek ise bir lanet. Elisabeta'nın ona çaresizce ihtiyacı vardı ama görevini tamamlamak zorundaydı. Tamamlamak zorundaydı. Sadece Elisabeta'nın onu anlayacağını ve affedeceğini umabilirdi.

Julija tepeden baktı, gecenin açık olmasına minnettardı ama açık olması sıcaklığın düştüğü anlamına geliyordu. Biraz titredi ve uyku tulumunun içine daha da sokuldu. Vücut ısını Karpatların yaptığını bildiği şekilde ayarlayabilmek güzel olurdu. Neredeyse Karpatlar gibi yapabildiği şeyler vardı ama ne yazık ki sıcaklığı düzenlemek bunlardan biri değildi.

Karpatyalılar başkalarının kanıyla beslenen ama beslenirken öldüremeyen, aksi takdirde vampire dönüşen, neredeyse ölümsüz bir insan türüydü. Gençleştirici toprakta uyurlar ve gündüzleri dışarı çıkamazlardı, ancak şekil değiştirmelerine ve istedikleri şeye dönüşmelerine izin veren muazzam yeteneklere, güçlere sahiptiler.

Elisabeta tamamen Karpatlıydı ve çok güçlü bir soydan geliyordu, yine de genç yaşta kaçırılmış, ölüme terk edilmiş ve hayatını onu kaçıranın kaprislerine göre yaşamıştı. Bu Julija'ya her zamankinden daha dikkatli olması gerektiğini kanıtlıyordu. Bir Karpatyalı kadar güçlü birinin üstesinden gelinebiliyorsa, o da gelebilirdi.

Elisabeta gibi bir kafeste yaşamıyordu ama bir anlamda o da arkadaşı kadar tutsaktı ve muhtemelen hep öyle kalacaktı. İnsan yüzyılların şartlandırmasını alıp özgür olduğu için bir kenara atamazdı. İşler bu şekilde yürümüyordu. Julija ailesinden ve arkadaşlarından kopmuştu çünkü onlar

planlamak ve yapmak yanlıştı. Bunun her açıdan yanlış olduğunu biliyordu ama onlar da biliyordu. Sadece umursamadılar. Şimdi onun da tıpkı Elisabeta gibi gidecek kimsesi ve yeri yoktu. Özgürlük her zaman özgür olmak anlamına gelmiyordu.

Bir yıldız gökyüzünden fırlayıp yeryüzüne doğru düşerken muhteşem bir ihtişam patlamasıyla parlıyordu. Doğanın güzelliği her zaman nefesini keserdi ama çevresi ne kadar çarpıcı ya da şaşırtıcı olursa olsun, bunları paylaşacak kimsesi olmadığı için hâlâ yalnızdı. Ahlaki ya da başka türlü ne kadar haklı olursa olsun, yine de yalnızdı. Elisabeta en azından yabancılarla birlikte bırakılmıştı ama hepsi ona göz kulak olacaktı. Sevdiği birinin yanında olmasıyla aynı şey olmayacaktı ama onu önemseyen insanlar vardı.

Elisabeta'nın gençliğinden beri görmediği ve yıllar geçse de tanıyamayacağı bir erkek kardeşi vardı ama en azından onunla ilgilenmek isterdi. Julija'nın iki erkek kardeşi vardı ama onu öldürmek istiyorlardı. Dahası, onun peşine düşeceklerdi. Büyük ihtimalle çoktan peşine düşmüşlerdi. Onu yakalarlarsa öldüreceklerdi ve yalnız da değillerdi.

Gözlerini tepesindeki büyüleyici manzaraya kapattı ve kendini uykuya dalmaya zorlamaya çalıştı. Geceyi çok severdi ve genelde gecenin çoğunu uyanık geçirirdi. Ta ki Elisabeta'yı bulana ve sonunda Karpatlar tarafından kuşatılana kadar.

İçini çekti ve huzursuzca yan döndü. Belli ki Birleşik Devletler'de yaşayanlara Karpat halkının düşmanı olduğu haberi henüz ulaşmamıştı. Elisabeta'nın bir dosta en çok ihtiyaç duyacağı önümüzdeki aylarda ona yardım etmeyi çok istemişti. Ama kitabı ararken ona rastlamıştı ve onu serbest bırakmasına yardımcı olmasına rağmen burada kalamazdı. Er ya da geç Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Karpatlar'a ulaşacağını biliyordu.

düşman. Kendisi de esir düşmek istemiyordu ve Karpatyalılar çok güçlüydü, muhtemelen en az kendisi kadar.

Julija boğazı boyunca uzanan yara izine dokundu. Sesi sonsuza dek değişmişti ama en azından bir sesi vardı. Neyse ki başka kimse bilmese de, boğazının özellikle bir nedenden dolayı hedef alındığını biliyordu. Elisabeta'yı uzun zaman önce yakalayan Sergey, Julija'nın potansiyelinin farkındaydı ve onu öldürmeyi ya da kaderinden alıkoymayı umuyordu. Her iki senaryo da ona iyi gelmiyordu. O kendi kaderinin sahibiydi. Kendi kararlarını kendisi verir ve kendi kurallarını kendisi uygulardı. Ailesinden ayrılmaya ve Karpat halkının prensini arkasından çevrilen dolaplar konusunda uyarmaya karar verdiğinden beri bunu yapıyordu.

Çok geç kalmıştı. Her şey çoktan ayarlanmıştı. Nihai hedefini fark ettiğinde hareket halindeydi ve şimdi burada hayatının yarışındaydı. Bu yarıştan canlı çıkamayabileceğini kabul etti ama yenilgiyi k a b u l etmeyi reddetti. Kaybedemezdi. Tehlikede olan çok şey vardı, çok fazla hayat onun görevini tamamlamasına bağlıydı. Belki de bütün bir insan türü.

Tepesinde yıldızlar ona bakıyordu. Yıldız tozuna benzeyen uzun bir dalga, en parlak yıldızların arasından kuyruklu yıldız benzeri bir iz bırakıyordu. Genişti ve gecenin içinde zarifçe kıvrılıyor, arkasında geçişini işaretleyen parlak beyaz lekeler bırakıyordu. Yıldız tozunun bile yakınında başka parçacıklar vardı. Komşu yıldızlar sanki uzun toz iziyle konuşuyormuş gibi parıldıyor ve dans ediyordu.

Yalnız hayatını tepesindeki yıldızlarla kıyasladığını fark ettiğinde yüksek sesle "Kendine acımanın bir yolu," diye mırıldandı. "Vay be kızım, bu sefer gerçekten kendini kaybettin."

Bir evcil hayvan almalıydı. Bir köpek. Büyük bir köpek. Ama diğerleri onu aramaya geldiğinde, o zaman bir evcil hayvanla ne yapacaktı? Özellikle de büyük bir köpekle. Ya öldürülecek ya da açlıktan ölmesi için geride bırakılacaktı. Her iki durumda da, bu bir köpek için iyi bir senaryo değildi.

Yıldız tozu izi hareket ediyor gibiydi. Belli belirsizdi, sadece parçacıkların yer değiştirmesiyle sanki geniş toz yığını rotasını değiştirmeye başlamış gibi görünüyordu. Nefesi boğazında düğümlendi. Filmimsi takımyıldızına odaklandığından emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Hiç şüphe yoktu ki, sütlü yıldızlardan oluşan tüm yol bir açıdan diğerine incelikle sapıyordu. Değişim o kadar yavaş gerçekleşiyordu ki, son bir saattir hiç durmadan ona bakıyor olmasa fark etmeyecekti.

Aslında hiçbir şey yıldızların rotasını değiştiremezdi, bu yüzden hareket bir yanılsama olmalıydı. Bu da birinin onu aradığı anlamına geliyordu. Onu arayan kişinin dikkatini çekmemek için başını çok yavaşça çevirdi. Herhangi biri olabilirdi. Ailesi peşinden gelebilirdi. Karpatlar birilerini gönderirdi. İçinden bir ürperti geçti. Sadece birkaç gün önce onlarla birlikte olmuş, Elisabeta'nın etrafında onunla ilgilenecek başkalarının olmasını sağlamıştı. Julija, yırtık boğazı ve her şeyiyle onlardan uzaklaşmıştı. Şimdiye kadar prensleri onun bir düşman olduğu ve ne pahasına olursa olsun onu durdurmaları gerektiği mesajını göndermiş olmalıydı.

Ailesi mi yoksa Karpatyalı bir avcı mı? Hangisi olduğu fark eder miydi? İkisi de onu durdurmaya çalışacaktı ve ikisinin de müdahale etmesine izin veremezdi. Gözlerine kadar tamamen örtünene kadar aşağı doğru ilerledi. Dikkat çekecek bir ateş yoktu. John Muir Yolu'nda ve Yosemite'de her yerde kampçılar vardı ama o avını tanıyordu.

asla diğerk insanların yanına gitmezdi. Sierralar'da mümkün olan en vahşı yerleri arardı.

İlk başlarda onu "hissedebiliyordu". Bazen onun düşüncelerini biliyordu. O bir Karpatlıydı. Kadim bir avcı, ailesinin son ferdi olan Iulian Florea. Hayat arkadaşını - ruhunun diğerk yarısını taşıyan o kadını- arıyordu ama onu keşfettiğinde kadın çoktan yaşlılıktan ölmüştü.

Onu birkaç dakika boyunca kucağında tutmuştu ve hiç konuşmamıştı, duygularını ya da rengini asla geri getirmemişti, ancak onu tutarken keder hissetmişti. Ölmeden hemen önce gözlerini açmış ve ona bakmıştı. İçine huzur gibi bir şey çalınmıştı. O kadar kırılgan, bedeni yaşlılıktan yıpranmış ama ruhu yılmazdı ki, ona yarım bir gülümseme vermiş ve teslim olmuştu. Karpatyalı ağlayamasa da Julija ağlamıştı.

Kadın hiç evlenmemişti ve hayatını bir huzurevinde yalnız başına noktaladı. Iulian kadını uzun süre kucağında tutmuş, bedenini göğsüne bastırmış, yüzünü kalbinin üzerine koymuş, sonra da büyük bir nezaketle yatağa indirmişti. Çalışanlar birçok hastayla meşguldü ve onun emri üzerine başka yöne bakarlarken, Iulian cesedi alıp gecenin içinde kaybolmuştu. Onu Karpat Dağları'nın yükseklerinde bir mağaraya getirmiş ve derinlere gömmüştü. Uzun bir süre başında durmuş ve Julija onun zihninden ertesi sabah şafakla buluşmayı planladığını okumuştı.

Fikrini değiştiren neydi? Neden aniden mağarayı terk etmiş ve prensinin evine gitmişti? Yüzyıllar boyunca onurlu bir şekilde yaşamış bir Karpat avcısını, bir anda tüm türüne sırt çevirmeye ve onların varlığını tehlikeye atmaya iten şey neydi? Hayat arkadaşı öldüğünde esaret altına girmemişti. Bu

imkansızdı. Duygularını ya da rengini geri getirmemişti, Julija'nın onun zihnine dair yakaladığı anlık görüntülerin kaosla dolu olmadığından bahsetmeye bile gerek yok. Amaçla doluydular.

Avının neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışırken gözünü üstündeki takımyıldızdan ayırmıyordu. Karpatlar Prensi Mikhail Dubrinsky'yi kendisine karşı bir komplo kurulduğu konusunda uyarmak için yola çıkmıştı ve bunu neredeyse çok geç öğrenmişti. Olaylar çoktan harekete geçmişti ve dakikalar içinde uyum sağlamak, bir karar vermek ve onu uygulamak zorundaydı.

Yüksek büyücü Xavier tarafından şeytani büyülerden oluşan bir kitap yaratılmıştı. Ölümcul kitabında kayıtlı her büyü, yaptığı şeylerin en siyahı ve en karanlığıydı. Ölüm. Türlerin yok edilmesi. Yıllar boyunca yarattığı her şey diğer tüm türleri yok etmek ya da onlara hükmetmek içindi. Tam bir güç istiyordu ve büyü kitabı, onu nasıl kullanacağını bilen herkese bunu verebilirdi. O da bunu yapabilenlerden biriydi. Babası ve iki erkek kardeşi de onu nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.

Julija prensi uyarma fikrinden vazgeçmiş ve onun yerine Iulian'ı takip etmişti. O kitap asla gün ışığına çıkamayacaktı. Karpat halkı kitabın üç türün -jaguar, büyücü ve Karpat- kanıyla mühürlendiğine inanıyordu çünkü Xavier'in kitabı gerçekten mühürlediği bir imgelemde görülmüştü. Bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Bir Lycan'ın kanlı kurbanı farklı bir tören bıçağıyla yapılmıştı. Kesin olarak bilmiyordu ama Xavier'in bir insanın kurban edilmesini de dahil etmiş olması akla yatkındı.

Xavier hayatta kaldığı yıllar boyunca aşırı derecede paranoyaklaşmıştı. Ölümsüzlük ve dünya üzerinde yaşayan her tür üzerinde tam bir hakimiyet istiyordu. Düşündü ki

Kendini herkesten üstün görüyordu, hata yapmaktan acizdi ama yine de hata yaptığını biliyordu. Onu dikkatle incelemiş, onunla ilgili anıları olan herkesten -özellikle de babası ve iki erkek kardeşinden- bulabildiği her kayıtlı sahneyi getirmişti. Yaptığı işlerden haberdardılar. O kadındı ve harcanabilirdi. Onlar değildi. Yine de aile üyeleri aracılığıyla büyük büyücüyü incelemişti. Onunla bilgi paylaşmanın zararsız olduğuna inanıyorlardı.

Julija bir illüzyon ustasıydı. Bu yüzden birilerinin bu gökyüzünü gerçekmiş gibi göstermek için inşa ettiğini biliyordu. Takımyıldızı sonsuz bir yavaşlıkla onun bulunduğu yere doğru dönüyordu. O da kendi illüzyonuyla karşılık verdi. Dikkatleri üzerine çekecek yalnız bir kampçı değildi. Diğer irili ufaklı kayaların arasında duran alçak, yuvarlak kayalardan oluşan karanlık bir diziydi. Vadilere bakan kayalıklarda her yerde güzel kaya oluşumları vardı. Birkaç tane daha olması en ufak bir şüphe uyandırmazdı. Dinlenmek için bir yerde her durduğunda bir illüzyon yaratması gerekecekti.

Julija, Iulian'ı Romanya'daki Karpat Dağları'ndan Amerika Birleşik Devletleri'ne kadar takip etmişti. Iulian özel bir jetle seyahat etmişti. Onun böyle bir lüksü yoktu. Ailesi zengindi ama onlardan koptuğunda parayla da ilişkisi kesilmişti. Bu beş parasız olduğu anlamına gelmiyordu, hazırlıklıydı ama özel jetler gibi lüks eşyalara fazla para harcayamayacağı anlamına geliyordu.

Iulian onun önüne geçmiş ve Sierras'a ondan önce ulaşmıştı. Elisabeta'yla bağlantı kurmuş ve onu kurtarmak umuduyla kadını esir tutanların kendisini yakalamasına izin vermişti. Bu çok zaman almıştı ve yaralanmıştı. Yine de oldukça hızlı bir şekilde tekrar yola koyulmuştu.

Buna rağmen, olayların önüne geçmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın her zaman bir adım geride kalıyor gibiydi. İki kez avının nereye gittiğine dair bir tahminde bulunmuş ve ikisinde de yanılıp geri dönmek zorunda kalmıştı. Neyse ki, onun varlığını "hissedebiliyordu" ve beklenmedik bir şekilde o da kaybolana kadar bir mıknatıs gibi çekiyordu.

Onun kendisini takip ettiğini ve zihnine girebildiğini biliyor muydu? Onu kasten mi kandırmıştı? Bu mümkündü. Güçlüydü, sonsuz bir güce ve yeteneğe sahipti ama istediği ya da olması gerektiği kadar becerikli değildi. Konu bir Karpas kadimiyle başa çıkmak olduğunda değil. Yüksek büyücü Xavier'in soyundan geliyordu. Damarlarında hain ve açgözlü kan akıyordu. Xavier'in herkesin bildiğinden çok daha büyük günahlar işlediğini biliyordu ve bu günahların gün ışığına çıkmasını istemiyordu ama bu, kitabı bulma yarışında olanları durdurmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bırakın dünya Xavier'i ve yaptığı şeytani şeyleri öğrensin.

Gözlerini berrak gökyüzüne dikmiş, kıpırdamadan duruyordu.

gece gökyüzü. Esinti başının üstündeki saçları dalgalandırdı. Bu küçük hareketin dikkatleri üzerine çekmesi ihtimaline karşı, kayaya küçük bir bitki tutunmuş gibi görüldüğünden emin oldu. Tepesindeki yıldızları inceleyerek, bu mükemmel yakın illüzyonda, onu yaratıcı tanımasını sağlayacak küçük bir şey bulmaya çalıştı.

Aslında çalışmasına hayranlık duyuyordu. Her iki erkek kardeşi de büyülerde mükemmeldi, ancak illüzyonlar, görünüşte kolay olsa da, büyü sanatında yetenekli biriyle uğraşırken aslında kullanımı zordu. İllüzyonlar sadece onları görenleri yanıltabilecek görüntülerdi, gerçekliğin - gerçek doğanın- yanlış algılanmasıydı. Baş üstü

Aldatma neredeyse kusursuzdu. Eğer yıldızları incelemiyor olsaydı, bunu gözden kaçırabilirdi.

Gerçek şu ki, Julija geceyi ve özellikle de gökyüzünü çok severdi. Ailesi onun bu özelliğini biliyordu. Eğer hava karanlık ve açıksa, o dışarıdaydı. Yıldızları daha iyi incelemek için evlerinin çatısında çok iyi bir teleskopu vardı. Her takımyıldızını sayabilirdi. Evren ve içindeki her şey hakkında yürüyen bir ansiklopediydi. Kardeşleri bunu biliyordu ve onu bulmak için hangi aletleri kullanacaklarına dikkat ediyorlardı.

Ayrıca onun bir illüzyon ustası olduğunu da biliyorlardı. Daha iyileri olduğunu biliyordu ama ailesinin damarlarında dolaşan güç sayesinde, bir zamanlar kardeşleri onu aile içinde en iyisi olarak görüyordu. Yıllar içinde bu değişmişti. Şimdi, onun o kadar çok dayak yediğine inanıyorlardı ki artık neredeyse hiç büyü yapamıyordu. Yine de, onun peşinde olduklarını bilmesini istemedikleri sürece yıldızları seçmezlerdi. Bilmesi onların yararına değildi. Onlar için işleri daha da zorlaştıracaktı - ki zaten öyle yapıyordu.

Kardeşlerinin vadinin aşağısında bir yerlerde onu aradıklarını biliyordu. Kanıt olduğu için değil ama avladığı Karpatyalıları hissettiği gibi onları da "hissetmişti". Bu onun doğuştan sahip olduğu bir yetenektir, tıpkı diğerleri gibi. Elisabeta'yı göremediğinde bile yakınında olduğunu bu şekilde biliyordu. Elisabeta'yı kaçıran kişi onu küçük bir kafese koymuş ve bir yeraltı odasının içindeki taş ve toprağın bir parçası haline getirmişti. Göz önünde saklanmıştı. Ama Julija illüzyonu biliyordu ve diğer canlıları da "hissedebiliyordu".

Birinin kendisinden ne kadar uzakta olduğunu ve onu bulmak için hangi yöne gitmesi gerektiğini neredeyse her zaman söyleyebilirdi.

Onları. Bu her zaman en iyi şey değildi ama o da onların hissettiklerini hissediyordu. Xavier'in ayak izlerini takip etme ve dünyanın egemenliğini ele geçirme planlarında kardeşleriyle birlikte hareket edememesinin nedeni büyük olasılıkla buydu.

Eğer kardeşleri onu bulmak için yıldızları kullanmıyorsa, bu bir Karpatyalı olmalıydı, hem de çok yetenekli bir Karpatyalı. Bu düşünce kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu. Kim olduğunu öğrendiklerinde prensin ne düşüneceğini biliyordu. Kitap çalınmadan hemen önce o civardaydı. Hatta onu suçlayıp Iulian'ın kara büyü kitabını almak için peşine düştüğünü bile düşünebilirlerdi. Bu diğer türsünden daha mantıklı olurdu. Prens, Karpatyalı avcısının teslim olup vampir olmadığını bilecekti. İçinden küçük, hassas bir ürperti geçti. Vampirlerden payına düşeni almıştı ve haftanın herhangi bir günü bir büyücüyle uğraşmayı tercih ederdi. Elisabeta yaşlı bir büyücü tarafından AİLE arkadaş ve sonra o kasıtlı olarak vampire dönüştü. Yüzyıllar boyunca esaret altında kalmış, şiddet ve acıyla eğitilerek kendisine söylenen her şeyi yapmıştı. Yaşadı.

Hayatta kalmıştı.

Çocukluğundaki Elisabeta çoktan gitmişti. Onun yerinde hayattan korkan bir kadın vardı. Kendi başına yaşamaktan. Tek bir karar vermekten. Yüzyıllardır buna cesaret edememişti ve şimdi düşüncesi bile dehşet verici ve bunaltıcıydı. Julija onun bunu yapamayacağını ve yardıma ihtiyacı olacağını biliyordu. Ona yardım etmeye niyetlenmişti. Şimdi, tek arkadaşına ne zaman dönebileceğinden emin değildi.

Julija Karpatların Elisabeta'yı adetleri olduğu üzere toprağa bırakarak iyileştirmeyi umduklarını biliyordu. Toprağın özellikleri, özellikle de mineraller, türlerin daha hızlı iyileşmesine yardımcı olur ve her gün uyurken onları gençleştirirdi. Toprak Elisabeta'nın bedenini iyileştirebilirdi ama kalbini, ruhunu iyileştiremezdi.

Yüzyılların ona verdiği duygusal zarar. Tamamen kaybolmuş olacaktı.

Julija, her şeye gücü yeten Karpat avcılarından herhangi birinin, kendisini kaçıran Sergey Malinov'un hayatını nasıl tamamen şekillendirdiğini anlayabileceğini hayal bile edemiyordu. Elisabeta çok gençti ve Sergey onu tamamen itaatkâr ve başka nasıl bir şey olabileceğine dair hiçbir fikri olmayan bir kadın haline getirmişti. Julija onun farklı bir şey olma şansının yok denecek kadar az olduğunu biliyordu - yüzyıllar boyunca bu karakteri geliştirmemişti.

Dünyada sahip olduğu tek arkadaşının ona umutsuzca ihtiyacı varken, dağlarda imkânsız bir arayışta ne işi vardı? Kendine yardım edemezdi. Telepatikti ve çok ama çok güçlüydü. Elisabeta yüzlerce mil uzakta ve yerin altındaydı ama Julija yine de ona ulaştı, Elisabeta'nın da aynı derecede güçlü olduğunu biliyordu.

Elisabeta. Beni duyabiliyor musun?

Karpatların hepsi telepatikti ve birbirleriyle konuşmak için ortak bir yol kullanıyorlardı. Julija bu yolun farkındaydı ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyordu. O

ve Elisabeta, vampir esirlerinin konuştuklarını bilmesini engellemek için kendi iletişim kanallarını yaratmışlardı. O

sırada Elisabeta'nın kaçmasına odaklanmışlardı. Birçok nedenden ötürü bunu yapmaktan korkuyordu.

Julija, diğer kadının kaçması halinde karşılaşacağı sorunların boyutunu ancak o zaman fark etmişti. Henüz on yedi yaşından beri ona bakılıyordu ve ondan önce de ailesi ona göz kulak olmuştu. Elisabeta çocukluğuyla ilgili bu kadarını hatırlıyordu. Çok gençti ve ailesinin çocukluk arkadaşı olan Sergey'in peşinden gitmişti. Sergey kayıp kız kardeşinin anısına bir duvar inşa etmişti ve Elisabeta da onu görmek için kendi isteğiyle gitmişti. Onun yerine kendini deli bir adam tarafından esir alınmış olarak bulmuştu.

Julija sorgusuna daha fazla güç vererek Elisabeta'nın olduğunu bildiği yere doğru gönderdi. Beni duyabiliyor musun? Uyandın mı? Toprağın altından henüz çıkmadın mı?

Bekledi, tepesindeki en belirgin yıldızları saydı, bir çocuk gibi onlara dilek tuttu. Ne zaman çocuk olmuştu ki? Hatırlamıyordu bile. Elisabeta zaman zaman hâlâ çocuk gibiydi ama yine de herhangi bir varlığın yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşamıştı.

Julija?

Ses belli belirsizdi, uzaktan gelmiyordu -Julija köprüyü sağlıyordu ve son derece güçlüydü. Mesafeyi kontrol edebiliyordu ve arkadaşının tam olarak nerede olduğunu bilmesinin de yardımı oldu. Elisabeta kararsızdı. Korkmuştu. Julija bundan hoşlanmamıştı.

Yalnız mısın, dostum?

Evet. Elisabeta bunu tereddüt etmeden iletti.

Yeraltında. Henüz dünyayla yüzleşmek istemiyorum. Hazır değilim.

En kısa zamanda geleceğim. Bu iş beklediğimden uzun sürüyor.

Julija'nın kalbi küt küt atarken küçük bir sessizlik oldu. Uyku tulumunun örtüsünün altındaki elini kalbine bastırdı. Kollarını Elisabeta'ya dolamak istiyordu. Hâlâ o genç kızdı, çiçek açmasına ve olması gereken kadına dönüşmesine asla fırsat verilmemişti.

Güvende misin?

Julija, Elisabeta'dan gelen bu basit sorunun neden gözlerini yaşarttığını bilmiyordu. Öyle miydi? Gökyüzünde yavaşça yer değiştiren takımyıldızına baktı. Buna nasıl cevap verdi? Emin değilim. Biri beni avlıyor. Sana kardeşlerimden ve ne istediklerinden bahsetmiştim.

Sergey konuşamayacaklarını düşündüğü zamanlarda iki kadın sık sık birbirleriyle konuşurlardı. Julija Elisabeta'ya kardeşleri hakkında her şeyi anlatmış, yıllar boyunca neler yaptıklarını ve neden yaptıklarını keşfetmişti. Elisabeta da ona Sergey'le olan hayatını anlatmıştı. Julija kişisel bilgilerini vermeden kadından hiçbir açıklama alamayacağını biliyordu. Sergey'in açık izni olmadan herhangi biriyle konuşmaktan çok korkuyordu.

Ve yine de rotanda kalıyorsun. Daha önce hiç bir kadınla tanışmamıştım.

Senin gibi. Julija, Elisabeta'nın sesindeki hayranlığı duymadan edemedi.

Bu dünyada benim gibi ve sizin gibi pek çok kişi var.

Kendisinin olmak istediği kişi olma şansına sahip olmayan diğer ülkelerdeki kadınları düşündüğünde Elisabeta'ya söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Julija sırf eğitim ona cazip geldiği için en iyi üniversitelerde okumuştı. Öğretmenleri her zaman bilginin güç olduğunu söylemişti ve o da buna katılıyordu. Sadece ne tür bir bilginin insana güç verdiği konusunda hemfikir değillerdi.

Siz burada tutulurken dünya önemli ölçüde değişti.

Esir.

Bana sesleniyor.

Julija'nın kalbi bir an çarptı, sonra çılgınca çarpmaya başladı. Sergey seni mi çağırıyor?

Evet. Yer üstüne çıkarsam ona gideceğimden korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Benden istediği şey dışında nasıl bir şey olacağımı bilmiyorum.

Elisabeta'nın sesinden gözyaşları damlıyordu ama Julija onun gözyaşı dökmediğini biliyordu. Bu Elisabeta'nın tarzı değildi. Her türlü mücadeleyle birlikte gözyaşları da ondan sökülüp atılmıştı.

Ona geri dönemeyeceğini biliyorsun. Ondan nefret ediyorsun.

Her şeyden çok. Aldığım her nefeste. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Bunu çözene kadar, olduğum yerde kalacağım. Bana her şeyini verdi, Julija. Dediklerini yaptım ve karşılığında yaşamak için ihtiyacım olan kanı bana sağladı. Özellikle benim kanımı almayı severdi, bu yüzden bana başkalarından kan getirirdi.

Bir an sessizlik oldu. Julija, Elisabeta'nın düşüncelerini topladığını hissedebiliyordu ve bu düşünceler onun için tatsızdı.

Kan için kullandığı kişileri öldürdüğünden şüpheleniyordum. Bu kez üzüntü sadece duyulmakla kalmadı, hissedildi de.

Julija tereddüt etti, doğru kelimeleri arıyordu. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını biliyorsun, Elisabeta. Hâlâ da yapamazsın. Lütfen özgürlüğünü bir kenara atma. Korkutucu olduğunu biliyorum ama kendine zaman tanı. Oradaki Karpatlar sana yardım etmek için sabırsızlanıyorlar. Ve senin bir kardeşin var.

Herkes bana bunu söyler. Çocukluğuma dair pek bir şey hatırlamıyorum, sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum ve bunların gerçek olup olmadığından ya da Sergey'in bu parçaları kafama yerleştirip yerleştirmedikten emin değilim. Bu sefer isteksizlik vardı. Kardeşim gelirse, benden ona veremeyeceğim şeyler bekleyecek. Kendimi çok korkmuş ve yalnız hissediyorum. En azından Sergey tarafından herkesten korunuyordum.

Julija gözlerini kapattı, endişe seviyesi yükseliyordu. Elisabeta'nın emin ellerde olduğunu ummuştı ama arkadaşı herkesten saklanıyordu. Bu, Julija'nın onu korumak ve bir tür hayata alışmasına yardımcı olmak için orada olmamasını daha da kötü hissettirdi. Ama ne için? Elisabeta gibi biri için ne vardı? Modern dünya onu asla anlamayacaktı. Ondan danışmana gitmesini ve "iyileşmesini" beklerlerdi. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Yüzyılların istismarı silinip atılamazdı. Yüzlerce yıllık boyun eğmişlik onu birdenbire ateşli, bağımsız bir kadına

dönüştüremezdi. Julija bunu biliyordu ve onun için korkuyordu.

Küçük adımlar, Elisabeta. Hatırladın mı? Bunu konuşmuştuk. Hemen kendi başınıza olmayı bekleyemezsiniz. Size ulaşan, size doğru gelen insanlara güvenmek zorundasınız.

Sessizlik vardı. Reddedilme. Sen yapmadın.

Julija, Elisabeta'ya hayatı hakkında bu kadar çok şey anlattığı için lanet etti. Kolay arkadaş edinmeyi bilmiyorum. Güvenebileceğim kimse yoktu.

Doğrudan yüksek büyücünün soyundan geliyordu ve ailesi bunu unutmamasına asla izin vermemişti. Büyücü olsun ya da olmasın başka biriyle arkadaş olmasını istememişlerdi. Her büyüü çalışmış, büyü yapma ve illüzyon yaratma pratiği yapmış ve üvey annesinin ısrar ettiği diğer her şeyi yapmıştı. Arkadaş olmayı öğrenecek ya da geriye dönüp bakıp gülebileceği bir çocukluk geçirecek zamanı olmamıştı. Erkek kardeşleri onu sık sık bir rakip olarak görmüş, ama ona zavallı bir büyücü ve her şeyden çok bir besin kaynağı olarak davranmışlardı.

Kardeşlerinden korkuyorsun.

Benim ailem de öyle. Onları da unutmayın. Hepsi kardeşlerimin yaptıklarına dahil oldular. Gölge yaratıklar yapmak için kedi yetiştiriyorlardı. Bu insanlık dışı ve yanlıştı. Kediler acı çekiyor. Sizin gibi hayatta kalmak için kana ihtiyaçları var ama işbirliği yapmazlarsa beslenmiyorlar.

Sergey de bana aynen böyle davrandı. Bazı geceler göremeyecek kadar zayıf düşene kadar gittim. O kadar sinirlenirdi ki, beni bastonla ya da kırbaçla döverdi. O zaman ayakta duramazdım. Yanıma gelir, bana o kadar nazik davranırdı ki kafam karışırdı. Çok şaşırırdım. Aynı adam olduğunu anlayamazdım.

Kardeşlerim aynı şeyi kediler için de yaptılar, emirleri yerine getirildikten sonra her zaman kendilerine dönmeleri için onları şartlandırıdılar.

İnsanlar neden bu kadar acımasız?

Bilmiyorum, Elisabeta. Para. Güç. Olabildikleri için.

Ustam olmadan asla hayatta kalamayacağımı söylediler. Bundan emin olduğunu söyledi ve sonra acımasızca güldü. Yine de haklıydı. Asla tek başıma hayatta kalamayacağım.

Kimse senin efendin olmak zorunda değil. Bu konuda yanılıyor. Döner dönmez sana yardım edeceğim. Fazla uzun sürmez.

Beni ayağa kalkmaya zorluyorlar. Elisabeta'nın zihninde küçük bir hıçkırık vardı ama sesinde yoktu. Onlara karşı koyabilirim. Sessizliği kullanmayı ve bir şey yapmak istemediğimde inatçı olmayı öğrendim. Beni yeneceklerine inanmıyorum.

Hayır, seni dövmeyecekler. Neden bana her şeyi anlatmadığın hissine kapılıyorum?

Her zaman anlatacak daha çok şey vardır. Bana her şeyi anlatmadın. Nedir bu görev?

Julija işaret parmağıyla çenesine vurdu. Açıklamazsa Elisabeta onun için çok fazla endişelenir miydi? Muhtemelen. Elisabeta bir ricacı olarak şekillenmişti. Başkalarını -kötü olanları bile- beslerdi. Sergey, Elisabeta'nın başkalarına duyduğu tüm o tatlı şefkati almış ve bu özellikleri güçlendirip çarpıtarak ondan istediği şeye dönüştürmüştü. Elisabeta'nın her zaman itaatkâr bir doğaya sahip olması mümkündü, ancak kendine saygısı yüksek olacak ve büyüdükçe başkalarını okuma ve onlara güvenme yeteneği de geliştirecekti.

Elisabeta onun kararını aceleye getirmede ya da onu bir şekilde ikna etmeye çalışmadı. Julija gibi o da gerçek bir arkadaş, konuşup fikir alışverişinde bulunabileceği birine sahip olduğu için mutluydu.

Xavier ismini duyduğunu hatırlıyor musun? O yüksek büyücüydü ve Karpatyalıların öğrenmesi için dersler veriyordu.

güvenlik önlemleri için büyüler.

Evet, tabii ki.

Xavier, diğer tüm güçlü türlerle birlikte Karpat halkını da alaşağı etmek için gizlice komplo kuruyordu. Jaguar ırkında oldukça başarılı oldu. Erkekleri kadınlara karşı kıskırttı ve neredeyse hepsi öldü. Kurtadamlar güçlü kalmaya devam ediyor, ancak Karpatyalılar ve kurtadamlar arasında bir savaş zar zor önlendi. Bu ittifak hâlâ en iyi ihtimalle sallantıda. Büyücüler tüm türler tarafından şüpheyile karşılanıyor.

Elisabeta küçük bir nefes verdi. Sanki vampirler yetmiyormuş gibi.

Malinov kardeşlerin yönetimindeki vampirler, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, ordular kuruyorlar. Sergey'in içinde Xavier'den parçalar var. En az iki, belki de üç. İçinde kardeşinden de bir parça var.

Ben bunu biliyorum ama siz nasıl biliyorsunuz?

Tıpkı senin gibi Elisabeta. Vampirleri bile hissedebiliyorum. Sergey bana yaklaştığında, hatta beni öldürmek istediğinde, Xavier'i onun içinde hissettim. Xavier'in varlığı çok belirgindir ve ben doğrudan onun soyundan geliyorum.

Nasıl?

Xavier Rhiannon'u kaçırdı.

Ortadan kayboldu. Kimse onu bulamadı. Sergey beni kaçırdıktan sonra, belki de kardeşlerinden birinin onu kaçırdığını düşündüm. Benim için yıllar geçti ama belki de hâlâ hayattaydı ve birbirimizi bulacaktık. Yalnız kalmak istemiyordum. Sonuncusunu utanarak söyledim.

Bu çok doğal bir duygu. Özellikle de Elisabeta'nın hâlâ genç bir kız olduğu düşünülürse. Karpat yıllarına göre çok gençti. Julija yine kollarını kadına dolamak ve onu rahatlatmak istedi. Bunu onun için hiç yapan olmuş muydu? Rhiannon'u kaçıran Xavier'di. O

ölümsüz olmak istiyordu. Büyülerle onun yardım istemesini ya da kendine yardım etmesini engelleyebiliyordu. Ondan üç çocuğu oldu. Üçüzler. Soren, Tatijana ve Branislava.

Elisabeta iç çekti. Zavallı Rhiannon. Xavier'in böyle bir canavar olduğunu bilmiyordum.

Çocukları alıkoydu ve Rhiannon'u öldürdü; Rhiannon'un kendisini öldürmenin bir yolunu bulmak için komplo kurması olmadan kendini daha güvende hissediyordu. Onları bir şekilde kendi çocukları gibi yetiştirmeye çalışmış gibi görünüyordu ama Rhiannon onlara gerçeği çoktan söylemişti. İki kızı ejderhaya dönüştükten sonra bir buz mağarasına hapsedmişti. İlk başta Soren'e de aynısını yaptı ama onu kullanmak istiyordu, bu yüzden kardeşleri ona karşı gelirse iki kızı cezalandırdı. Soren çabucak hizaya geldi.

Elisabeta hassas bir şekilde ürperdi. Sevdiğiniz birinin sizin günahlarınız yüzünden cezalandırılmasını izlemek çok zordur. Şanslıydım ki Sergey uzun süre yanıma kimseyi yaklaştırmadı. Sonunda izin verdiğinde, bunun bir kabus olduğunu anladım. Sonuçlar hoşuna gidiyordu çünkü dayaklarını kendim için kaldırabiliyordum ama başkalarına zarar vermesinden nefret ediyordu.

Julija, Sergey'in bu yöntemi Elisabeta'ya sık sık uyguladığını, ona bütün aileleri yok edişini izlettiğini ve bunun onun hatası olduğunu iddia ettiğini biliyordu. Yarattığı insan kuklalar, çoğu çocuk olan canlıların etini yiyordu. Elisabeta, onları durdurduğu sürece Sergey'in kendisinden istediği her şeyi yapardı.

Xavier, Soren'i kız kardeşlerinden ayrı tuttu. onu cezalandırması gerekiyordu. Xavier'in seçtiği bir büyücüyle birlikte olmasına izin verdi. Kadın bir erkek çocuk doğurdu ve onlara bebeğin doğum sırasında öldüğü söylendi. Bebek, Soren'den uzakta büyütmesi için başka bir büyücüye verildi ve öz anne, onları "yüzüstü bıraktığı" için Xavier tarafından Soren'in gözleri önünde öldürüldü.

Birkaç yıl sonra Soren bir insanla evlendi, sanırım adı Samantha'ydı, başka bir

Deney ve Sergey, hiçbir çocuğun Soren'in ilk çocuğundan daha güçlü olmasını istemiyordu. İkizleri oldu, Razvan ve Natalya.

Elisabeta'nın nefesi kesildi. Xavier de en az Sergey kadar kötü.

Bence ahlaksızlıkta birbirlerine yakınlar. Soren'in ilk doğan oğlu Anatolie, Xavier'e düşmanlarını yok etmede yardımcı olacak güçlü bir büyücü olarak yetiştirildi. Anatolie, Xavier'in onayladığı bir büyücü kadınla evlendi. Bu bir aşk evliliği değildi çünkü ikisinin de gerçekten nasıl sevilleceğini bildiğini sanmıyorum. İkizleri oldu, erkek. Oğlanlar, Xavier'i hayatta tutmak için kan vermek de dahil olmak üzere en büyük varlıkları olacaktı.

Elisabeta, büyücülerin uzun ömürlü olduğunu hatırladı. Ama ölümsüz değiller.

Teknik olarak ikisi de Karpatyalı değil çünkü öldürülebilirler. Yine de, istediklerini başarmak için Xavier'in yaşaması, ölümsüz olması gerekiyordu. İkiz oğlanlar Karpat'tan çok büyücüydü ve kanları diğerlerine yetmiyordu. Üç büyücü Karpatyalı bir dişi bulmak için komplo kurdu. Malinov kardeşleri bir Karpat ailesinin üzerine saldıılar, önce erkeği sonra da dişiyi öldürdüler. Kızı aldılar. En fazla on altı yaşındaydı. Beni doğurdu. Ben büyücüyum ve Karpatlıyım. Hepsini kanımla besledim. Görünüşe göre, kanım onları ayakta tutmuş.

Julija. Elisabeta onun adını soludu. On yedi yaşından beri neredeyse hayatının her günü Sergey'e kan vermişti. Zalimce kullanılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Julija takımyıldızına baktı. Şimdi tam üzerindeydi ve sanki binlerce göz onu izliyormuş gibi hissediyordu. Kıpırdamadan durdu, manzaranın bir parçasıydı. Sierralar'ın yükseklerinde, özellikle kayalık bir bölgedeydi. Büyük kayalıklar onun üzerinde yükseliyordu ve daha fazlası da aşağıdaydı. Onun "kayaları" birçoğundan sadece birkaçıydı. Genellikle yanılsamalarında kendine çok güvenirdi.

Ama nedense, belki de konuşmadan dolayı, biraz endişeliydi.

Xavier'de bu büyü kitabı vardı. Mümkün olan her karanlık büyüyü kaydetmişti. Gerçekten şeytaniydi ve her türü yok edecek araçları barındırıyordu. Kitap, Xavier kendisine yardım edecek güçlü büyücüler bulana kadar mühürlüydü. Soren kitabı çaldı ve bir bataklığa sakladı. Xavier şeytan savaşçılarını onun peşinden gönderdi ve kitabın nerede olduğunu öğrenmek için ona işkence etti. Soren'in kızı Natalya her şeyi bir imgelemde gördü ve kitabı bulmayı başardı. Tören bıçağını tutarken gördüğü imgelemde Xavier'in bir kara büyücü, bir Jaguar ve bir Karpatlıyı kurban ettiğini gördü. Karpatyalı Rhiannon'du. Natalya bunun tüm mührü sağladığını düşündü. Kulak misafiri olduğum şeylere göre, daha fazlasını görmediğine inanıyorum çünkü Xavier'in tüm değerli tören bıçaklarına erişimi yoktu.

Elisabeta bir an sessiz kaldı, Julija'nın anlattıklarını anlamaya çalışıyordu. Natalya kitaba Xavier'den önce ulaştı.

Bu doğru. Kitap Karpatlar prensine verildi.

Ve yok edildi.

Ne yazık ki hayır. Açılamıyordu, ki bu iyi bir şeydi ve kolayca yok edilemezdi. Ama Karpatlar Mikhail ile güvende olduklarını düşündüler.

Elisabeta kendi başına yola çıkmak istemeyebilirdi ama zekiydi. Her şeyi çok hızlı bir şekilde bir araya getirdi. Kardeşlerinin yetiştirdiği gölge kediler. Özellikle kitabı almak için yetiştirildiler.

Aynen öyle. Kardeşlerim kedileri eğitmek için çeşitli ülkelere götürdüler, böylece kimse planladıkları şeyi bir araya getiremeyecekti. Yakalanmaları ihtimaline karşı başka büyücüler ve insanlar ayarladılar ve birkaç ülkede bu gerçekleşti.

Ama kardeşlerim hiç görülmeden ya da şüphelenilmeden kaçmayı başardılar. Mükemmel kediye bulduklarında, kitabı alması için onu gönderdiler.

Bir şeyler ters gitti.

Bu tahmin yeterince kolaydı. Julija, Elisabeta'ya önemli ve gerekli bir görevde olduğunu söylemişti ve şimdi de üç hafta sonra geri dönemeyeceğini söylüyordu.

Bir Karpat savaşçısı, hayat arkadaşını yeni kaybetmiş biri.

Julija'nın kalbi, savaşçının kadını kollarına alıp ona sarıldığını nasıl hissettiğini hatırlayarak kasıldı. Göz kapaklarını ve ağzını nasıl da nazik öpücüklerle okşadığını ve ruhunu nasıl da heyecanlandırıldığını.

Adı Iulian Florea. Onun niyeti ve sonra birden fikrini değiştirdi. Kitaptan bir izlenim edindim. Bir an için hayat arkadaşını hayata döndürmeye çalışacağını düşündüm. Denemesini istemedim. Bunu yapabilse bile, o kitaptan çıkan her şeyin saf kötülük olacağını biliyordum.

Kitabı o mu aldı?

Gölge kediye yaraladı ve kitabı aldı. Onu buraya kadar takip ettim. Varlığını hissedebiliyordum, onu bu şekilde takip ettim, ama şimdi edemiyorum.

Birdenbire çok huzursuz oldu. Takımyıldızı sanki bir şekilde onu aydınlatıyormuş gibi tam üzerinde duruyordu. Uyku tulumunu geriye atıp kaçma isteği duydu. Kaçma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki kendini tulumun kenarlarını kavrarken buldu. Bu dürtü daha da güçlendi. Kendini nefes almaya zorladı.

Elisabeta'ya keşfedildiğini söyleyemezdi. Onu bulanın kim olduğunu bilmiyordu ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Iulian, kardeşleri ve onların müttefikleri, vampirler ve onların kuklaları ya da Karpatyalı avcılar.

Kitabı bulma yarışında olduğunu biliyorlardı. Oraya ilk ulaşan o olsa bile, hiçbiri onu yakalayana kadar peşini bırakmayacaktı. Yapılacak en mantıklı şey Elisabeta'ya katılıp ona yardım etmektir. Eğer Karpatyalılar onun büyücü ve hain olduğunu çoktan öğrenmişlerse, kendilerinden birine yardım ettiği için masum görünecekti.

Julija görevinden vazgeçemezdi. İstiyordu ama bu imkânsızdı. Kardeşlerinin o kitabı ele geçirmelerine izin veremezdi. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

2

Isai Florea bir kayanın üzerinde oturduğu yerden yıldızları seyrederek berrak gökyüzüne baktı. Çok güzeldi. San Diego şehrinin ışıkları olmadan, İnsan tepedeki ekranın güzelliğinde kaybolabilirdi. Uzun süre dünyadan uzak kaldıktan sonra, anlamadığı bir topluma geri atılmak - onlar da onu anlamayacaktı - bu kadar çok insan ve bu kadar çok evin bir arada olması ona ait olmama hissi veriyordu.

Öz kardeşini avlamak gibi beklenmedik bir görev verilmişti ona. Iulian'ın hayatta olduğunu fark etmemiştir. Karpat Dağları'nın yükseklerindeki manastıra kapanmadan çok önce, yüzyıllar boyunca onu aramıştır. Değer verdiği herkes gibi Iulian'ın da çoktan yeryüzünden silindiğinden emindi.

Yaşayan tek akrabasının peşindeyken duyguları olmadığı için minnettardı. Kardeşinin Xavier'in ölümcül büyü kitabı gibi inanılmaz derecede şeytani bir şeyi çaldığını öğrendikten sonra değil.

Amacı ne olabilirdi? Iulian onu nasıl açacağını bulmuş muydu? Öyle ya da böyle fark etmezdi, halkının prensinden çok önemli bir şey çalmıştır. Isai'nin onu izlemeye başlamak için bilmesi gereken tek şey buydu. Dahası, herkesin **bahsett i ğ i** küçük büyücü,

Elisabeta'nın arkadaşı görüldüğü gibi biri değildi. Ya kitabı Iulian'dan almak için onun peşindeydi ya da kitabı çalmasına yardım etmişti.

Isai konsantrasyonunu ağırlıklı olarak gökyüzündeki takımyıldıza odakladı. Parlak yıldızların arasından yayılan o uzun yıldız tozu dalgası. Her ayrıntısını, her parçacığını mükemmel bir şekilde yeniden yaratmıştı. Bunu yaparken, altındaki araziye, vadiler ve yüksek tepeler arasında kilometrelerce uzanan vahşi doğayı görebiliyordu. Ana patikalarda değil ama menzil içindeki normal patikaların dışına çıkan kampçıları tespit etti.

Sierralar'da yeniydi ama topografyayı incelemiş ve bu bölge hakkında okuyabildiği ya da duyabildiği her şeyi yutmuştu. Bu da kardeşinin gideceğinden emin olduğu yerleri bulmasına yardımcı olmuştu. Büyücü farklıydı. Onun hakkında çok az şey biliyordu. Elisabeta'yla konuşmayı denemişti ama o şifa alanında kalmış, kimseyi tanımayı reddetmişti. Isai omuz silkti. Onun yaşadıklarını kendisi yaşamış olsaydı, o da kimseyle konuşmak istemezdi. Ne de bir arkadaşını avlayan birine yardım ederdi.

O zaman hissetti. Ani bir enerji değişimi. İnce. O kadar inceydi ki yanılmış olabileceğini düşündü, ama hareketsiz kalıp tüm duyularının genişlemesine izin verdiğinde bunu tekrar hissetti. Sabit bir akış. Dağların oluşturduğu doğal bir fenomen değildi bu. Bu biri tarafından yaratılmıştı, bir şey değil. Enerji bir yerden geliyordu ve onu kullanan kişi büyük bir güce sahipti. Enerji akışı bir an bile duraksamadı.

Isai yardım edemedi ama verimliliğine hayran kaldı. Enerjinin izini sürerek onu yaratana kadar takip edebilmek için tamamen enerjiye odaklandı. Kadınsı. Akış hafif bir el tutuyordu. Neredeyse narin. Kendini bu enerji akışında yıkanmak isterken buldu. İçinde

eserin saf güzelliği. Herhangi bir Şeye tepki vermesi alışılmadık bir Şeydi, bu Şekilde değil. Sanki akışa kapılmış gibi ydi, önce ellerini sonra kollarını sokmak, gözlerini kapatmak ve enerjinin onu tüketmesine izin vermek için bir dürtü. İçine girmesine. İçine doğru. Onu tamamen içine alsın.

Aniden geri çekildi. Büyücü o zaman. Manastırdaki kardeşlerin bir parçası olan bir kadimi, özellikle de uzaktan büyüsüne kaptırabilirse, gücü elinde tutuyordu. Onu yenebilecek çok az kişi vardı. Bunu düşünürken kibirli değildi, bu sadece bir gerçekti. Belki de Iulian'la birlikteydi. Bu düşünce aklına geldiği anda kalbi garip bir Şekilde tekledi ve hemen fiziksel olarak enerji akışını tekrar bulması ve elleriyle ona ulaşması gerektiğini fark etti.

Gökyüzüne ıktı. Bir sıçrayışta yer değiştiriyor, gece gökyüzünün bir parçası oluyor, yarattığı takımyıldızın bir parçası olarak atmosferde yavaşça ilerliyordu. Enerjiyi takip etmek yeterince kolaydı ve fiziksel bedeni olmadan bu çok canlı akışın bir parçası olma dürtüsüne boyun eğebilirdi.

Aşağıya baktığında uçurumlar gördü, büyük dağlar yükseliyordu, çoğu bitki örtüsünden arınmıştı, kayalar güzel oluşumlar yaratmak için yukarı doğru itiliyordu. Bir tanesi dikkatini sürekli geri çekiyordu. Çıplak bir levhanın üzerindeki  küçük kaya gibi görünen Şeyden yayılan g ışıltısını neredeyse görebiliyordu.

Kalbi birkaç dakika önce yaşadığı o garip kekelemeyi yaptı. Onu bulmuştu. Kaya parçasını dikkatle inceledi. Iulian'a dair hiçbir iz yoktu. Gece hla yeterince gençti, eğer kardeşi büyücüyle seyahat ediyorsa, yakınlarda olmalıydı. Belki de bir kampçı bulmaya gitmişti, böylece onların kanını alabilirdi.

Kararını veren Isai, büyücünün onun için ördüğü illüzyonun içinden geçerek gökyüzünden aşağı düştü

ve uyku tulumunun üzerine çıkarak onu içine hapsetti. Göz kapakları açıldı ve kendini çılgınca öfkeli koyu çikolata gözlere bakarken buldu.

"yle mi?"

Dudaklarını birbirine sıkıca kenetledi ve ona ters ters baktı. Etkileyici gözleri vardı, o yüzden anladı. Onun zerine oturmasından memnun değildi. Adam kaslıydı ama yağsızdı. Kadın çok minyondu. Uyku tulumunun altında bile kk kemikli olduğunu söyleyebilirdi, bu yüzden onu ezebilirdi. Bu onu orada oturmaktan alıkoymadı.

"Bütün gece burada oturabilirim. Hatta yorulursam üstüne uzanırım. Masum rolü oynayacağını sanıyorsan bağın büyük belada."

Ellerini hapsettiğinden emin oldu. Büyücülerin büyülerle arası iyiydi. oğunu biliyordu ve onlara karėı koyabilirdi. Manastırdan çıkıp dünyaya yeniden adım attığında ilk yaptığı Şey yeni büyüler öğrenmek olmuğtu. Büyücü büyüleri. Her zaman ustaydı ve o kilit altındayken ilerleme kaydedilmiğ olması gerektiğini biliyordu. Diğer Karpatyalıların bildiği her Şeyi ğrenmiğti.

Ona dik dik baktı, uzun kirpikleri öfkesinin dinmediğini görmesi için önce ağağı indi, sonra tekrar yukarı kalktı.

Kendine engel olamadı. Çok lezzetli görünüyordu. Bu onun için bir ilkti. Gerçek duyguları yoktu, gerçek hisleri yoktu ve buna cinsellik de dahildi. Hiçbiri. Yine de ona sarılırken vücudunda bir kıpırdanma hissetti. Ateği yükseldi. Sıcaklığı kolayca kontrol ediyor ve anında düzenliyordu. Ama bu, damarlarına dolan ateği durdurmaya yetmedi. Alevler, kan dolağımından geçerek kasıklarında biriken bir ateğ. Bir sızı hızla acil bir talebe ve ardından gerçek bir acıya dnğt.

Isai öfkeli küçük yüze baktı. Teni çok yumuşaktı. Yüzü ovaldı. Elmacık kemikleri yüksekti. Ağzı cömert, dudakları dolgundu. Dişleri çok beyazdı. Gözleri koyu çikolata rengindeydi. Renk. Başını ondan çevirip uçurumun üzerinden sise doğru baktı, nefesi boğazında düğümlendi. Bu olamazdı. Bu büyücü. Bu hain kadın? Ruhunun diğer yarısını taşıyan gerçek hayat arkadaşından başka hiçbir şey ona renk ve duyguları geri getiremezdi.

Yüzyıllar önce doğmuştu. Bu zamandan çok çok önce. Doğduğunda ruhu ikiye bölünmüş, ona tüm karanlığı, diğer yarısına da tüm aydınlığı vermişti. İki yüz yıl sonra tüm duygularını ve rengini kaybetmiş ve ruhunun diğer yarısını tutan kişiyi aramaya başlamıştı. Hiçbir şeyin olmadığı sonsuz yüzyıllar. Gri, ıssız, şiddet dolu bir dünya. Zaman geçti ve daha fazla ... hiçbir şey.

Artık duyguları hissediyordu ve bunların ilki meraktan ziyade öfkeydi. İnatçı kadına baktığında içinde kaynayan yavaş, için için yanan bir öfke. Gerçek yaşını söylemek mümkün değildi. Büyücüler uzun ömürlüydü ve son derece yavaş yaşlanırlardı. Kuşkusuz yanlış yüzyılda doğmuştu. Birden fazla yanlış yüzyılda. O bir büyücüydü, halkının ölümcül bir düşmanıydı. Hain doğasını çoktan kanıtlamıştı. Dahası, dudaklarını birbirine bastırmış, onun diğer yarısı olduğunu bildiği halde onu inkâr etmişti.

Çok yakınına eğildi ve onun narin kokusunu içine çekti. Şeftali ve krema gibi kokuyordu. Cennet gibi. Saçlarının telleri yüzündeki koyu renkli kirli sakallara takıldı ve midesi tenine değen ipek hissiyle yavaşça yuvarlandı.

Onu uyarırken dudakları kulağının küçük kabuğuna değdi. "Ben senin hayat arkadaşınım. Senin efendinim. Aitsin

Bana. Bu konuda benimle savaşmanızın hiçbir önemi yok. İtaati öğreneceksin ve ihanetin çok tehlikeli bir oyun olduğunu öğreneceksin." Her kelimeyi diliyle noktılıyor, tenine dokunuyor, yaladığı her noktayı sahipleniyordu.

Onun cevabını istemedi. Sadece tek bir şey istiyordu ve onu aldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan dişlerini kadının boynuna geçirdi. Kadın haykırdı, sesi gecenin sessizliğini bozan bir müzik gibiydi. Gözlerinin arkasında parlayan ve ışıldayan parlak renkler ona çarptı. Kadının kanı ağzını doldurdu, narin ve saf, sadece onun tadı için tasarlanmış yakut rengi bir içki. Mükemmeldi. Enfes. Tadı şimdiye kadar deneyimlediği her şeyin ötesindeydi.

Her zaman için değiştiğini biliyordu. Bağımlılık onu ele geçirdi. Buna her zaman ihtiyacı olacaktı. Uyanmaya. Uyurken. Her an onu düşünüyordu. Onun tadı ağzında, dilinde olacaktı. Kasları, organları ve kemikleri onun kanı için haykıracaktı. O sadece onun için yaratılmıştı ve bir hayat arkadaşı fikriyle neredeyse sarhoş -hayır, coşkulu- oluyordu. Özellikle de ona her fırsatta sorun çıkaracak biriyle. Onunla birlikte olmaktan en az kanını almaktan zevk aldığı kadar zevk alacaktı.

Gerçekle tekrar bağlantı kurmak ve mücadele ettiğini, onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığını fark etmek çaba gerektirdi. İtaat edeceksin. Komutu kadının zihninin derinliklerine itti. Orada bir kalkan vardı. Çok etkili bir kalkan. Psişik kalkanı güçlüydü ama bir hayat arkadaşı düşünülerek oluşturulmamıştı. Onun kadar yaşlı ve yetenekli bir Karpat savaşçısına karşı da hazırlıklı değildi.

Seni de uçtuğun kuşu da sikeyim.

Saf bir meydan okumanın yanı sıra gizli bir korku notası da vardı. Güzeldi. Hayatta kalmak için ikisine de ihtiyacı olacaktı ve o da bunu yapacağından emin olacaktı.

Bu benim kadınının kullanabileceği kabul edilemez bir dil, özellikle de benim için.

Tek bir yumuşak hareketle onu sert kayanın üzerine yüzüstü yatırdı ve kollarını altına hapsetti. Sessiz bir komutla çantasını vücudundan sıyırdı ve onu kot pantolonu ve tişörtüyle bıraktı. Elini sertçe poposuna indirdi. Tekrar tekrar. Bu konuda nazik değildi.

"Çığlıklarınıza ve yalvarışlarınıza rağmen şanslısınız. Karpas halkının prensinin çalınmasına yardım ettin. Bu senin en büyük suçun bile değil." Kızın yuvarlak poposuna indirdiği şaplaqlara biraz daha güç kattı. "Kasten beni, hayat arkadaşını, benim olanı inkâr etmeye çalıştın. Sen bana aitsin. Ben onurlu bir hayat yaşadım. Yüzyıllar boyunca her türü kurtarmak için hayatımı riske attım. Sadece bana bakarak bile bunu biliyordun ama yine de çocukça ve inatla ağzını açıp bana duygularını ve renklerini geri vermeyi reddettin."

Yumuşak bir şekilde hıçkırdı, artık mücadele etmiyor ya da onu sırtından indirmeye çalışmıyordu. Onun altında yatıyor, cezasını kabulleniyor, küçük bedeni titriyordu. Birdenbire onu tekrar çevirdi ve kollarının arasına aldı, gözyaşlarına boğulmuş yüzüne baktı.

Şimdi kanımı alacaksın. Onu sertçe itti. onu itaate zorlamak için güçlü bir kalkan.

Başını yukarı kaldırdı, elleri adamın gömleğine gitti. Gömlek hazırlık için çoktan açılmıştı ve ağzını göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırırken iki kenarı birbirinden ayırdı. Kirpikleri ıslaktı. İnanılmaz teni ağlamaktan benek benek kızarmıştı. Sanki ağlamayı tam olarak durduramıyormuş gibi iki kez hıçkırdı ama bunu yapmak için mücadele etti. Onun güzel olduğunu düşünüyordu. Hain ama güzel.

Yüzünü onun göğsüne çevirdi, oraya sokuldu. Dilinin yavaşça yalayışını göğsünün ağır kaslarında bir alev gibi hissetti. Tüm vücudu ihtiyaçla titredi. İçinden sıcak, neredeyse tamamen vahşi, daha önce hiç yaşamadığı bir cinsel açlık akıyordu. Kalbi güm güm atarken, kanını alabilmesi için göğsünü açmak üzere bir parmağını kaldırdı ama bunu yapamadan kadın ısırıldı, dişleri hatasız bir şekilde damarı buldu.

Bir anda vücudunda bir yük treninin gücüyle kükreyen zevk/acı karşısında başını geriye attı. Vücudundaki her hücre, her sinir ucu tamamen kadınına odaklanmıştı. Bu kadar küçük bir şey için, zihnini, bedenini ve ruhunu harap etmişti. Çok kolay.

Elleri adamın göğsünü okşadı. Kucağında kıpırdandı, ona doğru daha fazla döndü, kanını içti, kendi taleplerini dile getirdi. Kendi taleplerini. Adam ona bir takas karşılığında kanını almaktan fazlasını yapmasını emretmemişti ama kadın kesinlikle bunun ötesine geçiyordu.

Bir eli yassı meme uçlarıyla oynayarak kan dolaşımına yakıcı bir alev gönderdi ve aralarında patlayıcı bir kimyayı ateşledi. Diğer eli adamın göbeğinden aşağı kayarak pantolonunun kemerini kurcaladı. Adam da ona karşılık vererek giysilerini ikisinden de uzaklaştırdı. Nefesi boğazında düğümlendi. Kızın vücudu çok güzeldi. Minyon olabilirdi ama o bir kadındı ve vücudu onu böyle ilan ediyordu.

Gerçek bir kan değişimi için yeterince kan almıştı. Yeterli.

Asla yeterli olmayacak.

Bu konuda bana itaat et. Sesine daha fazla emir kattı ama onu fiziksel olarak durdurmadı. Onun ne yapacağını görmek istiyordu.

Geri çekildi, dişlerinin göğsünde açtığı ikiz deliklerden akan yakut damlalarını yaladı ve sonra göğsünden göbek deliğine doğru küçük öpücükler kondurmaya başladı. Bir eliyle onu iterek arkasına yatması için ısrar etti. Yatmadı. Ona doğru eğildi ama kendini savunmasız bir pozisyona sokmuyordu. Aldığı her nefeste onu istiyor olabilirdi ama ona güvenmiyordu.

Uzandı, önce karnını sonra kasıklarını yaladı, aklını kaçıracığını düşünene kadar sikinin geniş, kabarık başını yaladı. Yine de ona izin verdi. Dilinin her kırbacı çaresiz, ağrıyan sikinin etrafını saran bir şimşek gibi hissederken onu nasıl durdurabilirdi ki?

Elini sırtından aşağı, acıyan kalçalarına doğru uzattı. Elinin izi teninde görünmüyordu ama verdiği cezanın izleri görünüyordu. Acıyı dindirmek umuduyla ovuşturdu, ama avucunun ağır fırçası, parmaklarının yoğurması onu daha da alevlendirmiş gibiydi. Ağız onu içine çekti.

Başını geriye attı ve hissin onu ele geçirmesine izin verdi. Coşku. Nirvana. Ağız sıkı, sıcak, ıslak bir yumruk gibiydi ve onu emerek kurutmaya çalışıyordu. Kalın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, böylece onun kendisini yutuşunu izleyebilecekti. Dudakları iyice gerilmişti ve bu şimdiye kadar gördüğü en seksi manzaraydı - ve bu tür birçok performans izlemişti, birçoğu sözde daha erotikti, ama onun için değil. Kadının dudaklarını bu kadar germiş ve sikini ağızına almış halini görmek bile onu azdırıyordu. Kan dolaşımında ateşten damlalar dolaşıyordu. Kendi başına biraz keşif yapmak istiyordu.

Üzerimde durmanı istiyorum.

Meşgulüm. Tadın çok güzel. Sikinin tadının kanın kadar güzel olup olmadığını merak ediyordum ve öyle. İnanılmaz bir şey.

Bu hoşuna gidiyordu ama kız hâlâ ona bir şey yapmasını söylediğinde yapması gerektiğini anlamıyordu. Ağzı onun hayatını emerken doğru düzgün düşünemiyordu. Bir eli taşaklarıyla oynadı, ağır keseyi okşadı, dili dans edip oynasırken avuçladı ve nazikçe sıktı, sonra ağzı sıkılaştı ve onu yutmaya çalıştı.

Tohumunu hissetti, sıcak ve vahşi, öfkeli, kavurucu, topları çekilirken, neredeyse acı noktasına kadar sıkıldı. Aleti şişti. Kalınlaştı. Bir kez sarsıldı. Sonra sahip olduğu her şeyi ona veriyordu. Çok fazla. Ağzının içine, boğazından aşağı fışkırtıyordu. Onu dolduruyordu. Tüm bu süre boyunca onu kapüşonlu gözlerle izledi, yumruğu saçlarındaydı, özünü yutarken onu üzerinde tutuyordu. Başını sikinden kaldırdı, dudaklarının hassas organın üzerinde kaydığını hissetmek neredeyse onu tekrar harekete geçiriyordu. Aletini ateşe vermek için yeterliydi. Kadının başını orada t u t t u . Bekliyordu. Kadın ipucunu aldı ve dilinin ucuyla tabanda alay ederek ve sonra tepenin etrafında kaydırarak shaftını yukarı ve aşağı yaladı. Aklını kaybedebileceğini düşündü. Kalan son damlasına kadar aldı.

Başını çevirip ona bakmadan önce.

"Ayağa kalk. Ellerini omuzlarıma koy." Bunu kesin bir emir gibi söyledi çünkü kız pek iyi dinliyor gibi görünmüyordu.

Büyücü, geçmiş yüzyıllarda izlediği kocalarını ve kocalarının arkadaşlarını memnun eden dansçılardan herhangi birine yakışır zariflikte bir hareketle ayağa kalktı. Onu ayak bileklerinde ve belinde çanlarla ve göğüslerinin arasında bir zincire asılı olarak hayal edebiliyordu. Bir kocanın en değerli varlığı olabilirdi. Kızın zaten onun olduğunu biliyordu.

Çok yavaşça, sanki biraz korkmuş gibi, ellerini adamın omuzlarına koydu. Adam ellerini onun kalçalarının iç tarafına kaydırđı ve bacaklarını açarak üzerine çıkana kadar onu daha da yaklaştırdı. Onun titrediğini hissetti ve bunun soğuk, berrak havadan kaynaklanmadığını anladı. Nehirde yıkanmıştı ve üzerindeki kar tabakasının kokusunu almıştı. Koku tazeydi ve doğal şeftali ve krema kokusuyla karışarak onun için güçlü bir afrodizyak oluştıuruyordu.

Elini çok nazikçe sol bacağından yukarı kaydırđı. Baldırını şekillendirdi. Parmak uçlarıyla dizlerinin arkasını okşadı. Dili, sol bacağındaki el hareketlerini takiben sağ bacağının üzerinde küçük okşamalar yaptı. Kızın parmakları adamın omuzlarına ne kadar sert batarsa batsın, hatta bir ara kız bir avuç saçını yakalayıp neredeyse adamın kafasını koparacaktı, adam hareketlerini yavaş tuttu.

Kız kıvrılırken ve onu çıldırtmakla tehdit eden lezzetli küçük sesler çıkarırken bacaklarının arasına ılık hava üfledi. Avuç içiyle sol uyluğunu okşadı ve aynı şeyi diliyle sağ uyluğuna da yaptı. Tenini hissediyordu. Tadına bakıyordu. Enfes olmanın da ötesindeydi. Sıpmadı ya da daha hızlı gitmedi. Onu ya da ikisini de kısa yoldan değiştirmek istemiyordu. Bu yavaş, yakıcı keşfi en az onun kadar istiyordu. Belki daha fazla.

Geçmiş yüzyıllarda, bir erkek ve kadının birbirlerini memnun etmek için birlikte neler yapabileceklerini her yönüyle incelemek için zamanı olmuştu. Kardeşleri gibi o da hayat arkadaşı için mümkün olan en iyi aşık olmak istiyordu. Büyüleri, dilleri ve yeni teknolojileri incelediği gibi erotik sanatları da aynı titizlikle incelemişti.

Parmakları adamın omuzlarından sırtına doğru akan dövmeleri buldu. Dövmeler eski yöntemlerle yapılmıştı, deride iz bırakıyordu ama yeminini vücudunun bir parçası haline getiriyordu, bu yüzden

asla unutmayacağını söyledi. Hayat arkadaşının ya da kendisinin şerefini asla lekelemeyecekti. Kadim dilinde ona yazılmış harflerin izini sürdü. Kadınına.

Sol uyluğunun iç kısmından yukarı doğru öptü ve sonra sağ uyluğundan aşağı doğru öptü. Nefesi tıslayarak dışarı çıktı. Teni dokunulduğunda serindi ama ağzının ve parmaklarının altında ısınıyor, sıcaklaşıyordu.

Sonunda onun sıcak küçük noktasına ulaştığında, neredeyse ağılıyordu, umutsuzca vücudunu ağzına itmeye çalışıyor, rahatlama arıyordu. İlk başta klitorisini nazikçe okşadı, diliyle alıştırdı ve fiskeledi. Tadı tıpkı kokusu gibi şeftali ve krema karışımına benziyordu. Tüm sinir uçlarını hayata döndürmek için okşamak ve tokatlamak için düzleştirilmiş bir dil kullandı.

Sadece yalvardığında bir parmak ekledi, ileri geri kaydırды, sıvıyı orada topladı ve sonra derinlere itti. Kadın sıkıydı. Adamın düşündüğünden çok daha sıkı. Adam içine girdiğinde nefesi kesildi ama kadın kendini geri iterek daha fazlasını istedi.

"Çok yaklaştım. Devam etmelisin. Sakın durma."

Parmağını ve ağzını çekti, yüzünü kalçasının iç kısmında gezdirdi, çenesindeki kılları kullanarak onu daha fazla uyardı. Bu sırada gözlerinin arkasında renkler patlıyor, neredeyse kör oluyordu. Bu kafa karıştırıcıydı ve ona konuşmayı kesmesini söylemek istedi. Aynı zamanda, üzerine akan rahatsız edici hisleri memnuniyetle karşıladı. Renkler onun hayat arkadaşı olduğunu doğruluyordu. Hain ya da değil, onun hayat arkadaşıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye feryat etti.

"Baştan başlamak." Sesini kayıtsız tuttu. Eninde sonunda onun nasıl biri olduğunu öğrenecekti. Kız biraz ateşliydi ama hoşuna gitse de gitmese de yetki ondaydı.

Daha önce yaptığı her şeyi tekrarladı, her seferinde yavaş bir adım. Elleri nazikti ama dili kötüydü, daireler çiziyor, onu yalıyordu. Emdi, nazikçe ve sonra güçlü bir şekilde. Yaptığı şeyi değiştirdi ve sonra parmaklarını tekrar ekledi. Bu sefer klitorisine fiske vurdu ve dokundu, ta ki onu yalvaracağı sınıra çok yaklaştıran kadar. Pazarlık ediyordu. Bir parmağını içine sokarak onu bir kez daha gerdi.

"Bu yakıyor," diye tısladı. "Ama iyi anlamda. Lütfen durma."

Onu kendisine hazırlamak için ikinci bir parmak daha ekledi, bir yandan da zevki ön planda tutmak için dilini kullanıyordu. Onu kendi bedenine uydurmak için germek gerekliydi, ama eğer onu incitmekten kaçınabilirse, yapacaktı.

Kadının vücudundaki değişimi hissetti. Sarmal gerginliği. Çok yaklaşmıştı. Başını kaldırıp ondan uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun? Durma. Duramazsın."

Parmaklarını klitorisine hafifçe vurmak ve girişine sürtmek için kullandı ve sonra parmaklarını yaladı. Tadı güzeldi, o kadar güzeldi ki bağımlılık yapıyordu.

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana içimde ihtiyacım var." Kesik kesik soluması talebini daha çok bir yakarışa dönüştürdü. Biraz umutsuzca ona baktı.

"Şimdi benimle konuşmak istiyorsun." Renkler her yerdeydi. Onu yeniden kör ediyordu. Kız çok inatçı olduğunda ilk başta ona yavaşça gelmişlerdi, ama şimdi, kızın küçük çığlıkları ve çılgınca yalvarışlarıyla, rengin her tonunu görebiliyordu. Poposunu ovdu, uyluğunun iç kısmını okşadı. Kız karşılık olarak kıpırdandı.

"Eğer gerçekten benim hayat arkadaşımın, seni bu şekilde arzulamama izin vermezsin." Şimdi nefes alış verişinde bir aksama vardı.

Parmağını derine bastırđı. İçine doğru kıvırdı ve başparmağı sert küçük klitorisini manipüle ederken okşadı. "Adın ne senin?"

Yutkundu ama geri çekilmedi. Elleri bir kez daha adamın omuzlarında, parmaklarının üzerinde gezinmeye başladı. "Julija, Julija Brennan."

"Bir büyücü." Onu biraz daha gerdi ve emin olmak için ikinci parmağını tekrar derine bastırđı. Ona zarar vermeyecekti.

Başını geriye attı, gözlerini kapattı, zevk güzel yüz hatlarına yayıldı. Yere eğildi, adamın parmaklarını sanki bir sikmiş gibi çalıştırdı. Adam onları çıkardı. Gözlerini açar açmaz parmaklarını yaladı ve sonra ağzına soktu.

"Tadın çok güzel, can yoldaşım. Ben Isai." "Isai!" Onun adını haykırdı.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine ök." Ona kalın bir halı sağlamak için elini salladı. Ona zevk vermesi gerekirken dizlerine zarar vermek istemiyordu.

Julija tereddüt etmedi. İtaatkâr bir şekilde halının üzerine düştü. Isai hemen onun arkasında diz çöktü. Julija'nın poposuna masaj yaptı, ama bu sefer çok daha dikkatli bir şekilde ve acı vermeden ona tekrar şaplak atma isteği vardı. Ama yapmadı. Yapamadı. Aletini dibinden yakaladı ve başını kızın kaygan girişine doğru kaydırđı. Hassas başındaki hisler içinden zevk ürpertileri geçirdi.

"Acele et." Ona bakmak için başını çevirdi. "Lütfen."

Beklentiyi uzatmak, onun için hazır olduğundan emin olmak için onu daha yükseğe çıkarmak istedi. Canının yanmasını istemiyordu ama cüssesi onun sınırlarını zorlayacaktı ve kendini durduramıyordu. Kızın onu orada istediği kadar onun da içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Yavaşça içine girdi, onu binlerce parmakla kavrayan kavurucu sıcak yaprakların arasından durmadan itti. Başını arkaya atıp yıldızlara baktı ve hayatında ilk kez, daha önce başına gelen her şeye değdiğini hissetti. Julija'nın bedeninin ona verdiği bu tarifsiz his, yaptığı her fedakârlığa değmişti.

Sanki bu ismi söyleyerek vücudunu onunkine daha kolay uyum sağlamaya zorlayabilecekmiş gibi usulca, tekrar tekrar onun adını sayıkladı. Vücudu isteksizce onunkine açıldı ama adam o kavurucu sıcak kanalın her santimini itmek zorunda kaldı. Kadının nefesi kesildi ve adam anında durakladı.

"Hayır!" Bu kelimeyi haykırdı. "Durma. Duramazsın."

Durmaya hiç niyeti yoktu. Öyle bir şey olmayacaktı. Sadece ona karşı dikkatli davranıyordu. Kadını zevkten başka bir şey yaşamayacaktı. Kadın geri çekilip her yerini almaya çalıştıkça, onu sakinleştirmek için kalçalarından yakaladı.

"Dikkatli olmalıyız, kislány hân ku meke sarnaakmet. Acı çekmeni istemeyiz." Kendini tutmak son derece zordu. Derin nefes almak zorundaydı.

"Bazen acı lezzetlidir."

Kızın kesik kesik soluması bile onu etkiledi. Tekrar hareket etmeye başladı, tamamen içine girene kadar santim santim ilerledi. Etrafı onunla çevriliydi. Kalbinin atışını sikinin içinden hissedebiliyordu. Bir nefes aldı ve geceyle birlikte onu içine çekti. Kadının güzelliğini içine çekti, elleri ve dizleri üzerinde, başını eğmiş bir şekilde ona doğru geri itiyordu, nefesi hıçkırıklarla geliyordu. Muhteşemdi. Büyüleyiciydi. Bir hayat arkadaşına sahip olmak o korkunç, uzun, sonsuz yüzyılların her bir saniyesine değerdi.

Hareket etmeye başladı. Önce yavaşça, aralarındaki ateşi artırarak. Zihninin sınırlarında duran ve onu ele geçirmekle tehdit eden şehvetten ziyade derin duygularla hareket ediyordu. Kadının içinde yükselen o karanlık arzuyu hissetti ve kendi ihtiyaçları ve açlığı da kadıninkiyile doğru orantılı olarak yükseldi.

Onun içinde, sıkı, kavurucu sıcak kanalıyla çevrili her anın tadını çıkarmak istiyordu ama kadın inanılmaz erotik sesler çıkarıyordu. Vücudu onunkine kenetlenmeye devam ediyor, aklı başında her düşünceyi kafasından silmekle tehdit eden sürtünmeyi artırıyordu.

Isai yıldızların altında uzun ve güzel bir yolculuk yaptı, kızın içine girip çıktı, ikisi de tam eşiğe gelene kadar hızını artırdı ve sonra geri çekildi. Her ikisi de çılgına dönene kadar tekrar tekrar. Kadının yanlarını ve sırtını okşuyor, yumuşak teninin ve kadın şeklinin tadını çıkarıyor, ileri atılırken bile hislerin onu ele geçireceğini biliyordu. Kadının vücudu vahşi bir mengene gibi adaminkine kenetlendi, sikini boğdu, shaftını sağdı, her son damlasını çekti, böylece tohumu içinden fışkırdı, kadının duvarlarını kapladı ve kadında uzun, kesintisiz bir orgazm gibi görünen bir şey üretti.

Julija dirseklerinin üzerinde öne doğru çöktü ve sonra göğsüne kadar indi. Isai onun içinde kalabilmek için kalçalarını tuttu, her bir hissi, vücudunun onunkinin etrafındaki her dalgalanmasını ve titremesini hissetti. Vücudu onunkinin etrafında hareket ediyor, kasılıyor ve sonra neredeyse sikini boğuyordu. Kanalı acımasızca ısıyor, şok edici zevk/acı dalgaları vücudunu sarıyor ve zihnini ele geçiriyordu. Öfori kaybolana ve onu vahşi bir hayat arkadaşının gerçekliğiyle baş başa bırakana kadar geçen her anın tadını çıkarmasına izin verdi.

Çok yavaşça kalçalarını halının üzerine indirdi ve vücudunun onunkinden çıkmasına izin verdi. Bunu yaparken, her ikisini de temizledi

onlardan. Kadın hemen dönüp ona baktı. Adam onun kadınsı formuna hayran kalmaktan kendini alamadı.

"Bana ait olduğun için minnettarım, Julija." Ona iltifat etti, daha önce kendisi gibi bedenlerinin yarattığı duygulara kapılmış olan Julija'nın ani temkinliliğini hissetti.

"Kadınlar sahiplenilmez." Kadın adama ters ters baktı, bir eli bıkkın bir meydan okuma gösterisiyle saçlarını karıştırıyordu. Sanki kaçmaya çalışacakmış gibi ayağa fırladı.

"Sana sahip olduğumu söylemedim. Bana ait olduğunu söyledim." Sessizce ama her kelimeyi telaffuz ederek söyledi. "Arada bir fark var." Ona tekrar oturmasını işaret etti.

"Eğer varsa bile, beni tamamen yanıltıyor," dedi. Adamın getirdiği halının üzerine uzandı ve uyku tulumunu bir battaniye ya da kalkan gibi etrafına çekti.

Isai ona kaşlarını çattı. "Üşüdün mü?"

"Evet. Fark etmediysen söyleyeyim, çıplağım ve hava sıcaklığı önemli ölçüde düştü." Sesinde alaycılık vardı.

"Sizi rahatlatmak istediğimde bu ses tonunu kullanmanıza gerek yok. Yüzlerce yıldır bir insana bakmak zorunda kalmadım. Doğrusu, nadiren biriyle konuştum. Neyse ki çok kolay adapte oluyorum ve bakımınızla yakından ilgileneceğim."

Kızın kaşları onunkiyile uyuştı. "Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Konu seks olduğunda tüm evrendeki en harika şey olabilirsin, ama orada bitiyor. Tam orada. Seks istiyorsan, ben senin kızınım. Başka bir şey, aklından bile geçirme."

Onun öfkeli küçük yüzünü inceledi. Gerçekten çok güzeldi. Aptalca belki ama güzeldi. Onun öfkesini seviyordu. Tutkusunu seviyordu. Ama hiç mantıklı değildi.

"Karpatlar hakkında çok şey biliyorsun Julija. Hayat arkadaşının ne olduğunu biliyorsun. Benim olduğunu biliyordun, bu yüzden konuşmadın. Senin rahatın ve bakımınla ilgilenmeliyim. Bu benim görevim ve bunu yerine getirmemem imkânsız." Elini salladı ve kız tamamen giydirildi.

Kıyafeti polar astarlıydı ve malzemesi son derece yumuşaktı. Nefes alabilir. Yüksek kaliteli. Ona en iyisini verdiği için takdir etmekten kendini alamıyordu. Yine de onun için önemli olan, peşinden gelme sebebiydi. Bunu bir an bile aklından çıkarmayacaktı.

"Prens'ten aldığınız kitap nerede?"

Bakışlarını kısarak ona ters ters baktı. "Ben mi aldım? O aptal kitabı ben almadım. Prensi kitabın hedef alındığı konusunda uyarmaya gidiyordum. O iğrenç kitapla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Doğru olanı yapıyordum ama şimdi büyük bir karmaşanın içindeyim. Doğru olanı yapmak para kazandırmıyor, bunu size hemen söyleyeyim."

"Gerçekten büyük bir karmaşa mı?" diye yankılandı. Onun bilmediği neyi biliyordu?

"Sen. Asıl büyük karmaşa sensin. Kitabı çalan o aptal Karpatyalı'nın peşinden buraya gelerek büyük bir risk aldım. Kitabı koruduğunu sanıyordum ama kitabı prene geri vermek yerine alıp kaçtı."

Isai arkasına yaslandı. Ona bakıyordu ve gözleri sürekli kucağına düşüyordu.

"Üzerine bir şeyler giyebilir misin?" Sesinde hınzır bir ısırık vardı.

"Daha nazik bir şekilde sorarsan yapabilirim."

Gözlerini devirdi. Birlikte geçirecekleri hayatın pek de kolay olmayacağını görebiliyordu.

"Lütfen üzerine bir şeyler giyer misin? Seninle bu konu hakkında konuşmaya çalışırken dikkatim dağılıyor ve bu ciddi bir mesele."

Bunun olabileceği kadar iyi olduğunu düşündü. Ses tonu hâlâ aynıydı. Daha da kötüsü, alaycılık artık üslubunun önemli bir parçasıydı ama en azından görgü kurallarına uyuyordu. Demek ki biraz terbiyesi vardı. Giyinmek için elini salladı. Vücut ısını ayarlayabildiği için giyinmediğini fark etmemiştir bile.

"Bana ne olduğunu anlat." Adamın ses tonunu hiçbir şekilde yadırgamadı. Sesini hoş ve sakın tutmuştu. En ufak bir suçlama yoktu.

"Her şeyi bir emir haline getirmek zorunda mısınız?"

Sakin olmak buraya kadarmış. Çenesinde bir kasın sarsıldığını hissetti. Çok yakında ona göz işaretleri verecekti. "Şimdi söyle bana."

"Kibarca sor."

Yarım saniye içinde onun üzerindeydi, onu kucağına çekti ve defalarca sertçe tokatladı. Ona verdiği kalın pantolonla bunu hissetmediğini biliyordu, bu yüzden zihin komutlarını kullanarak onları çıkardı. Çıplak teninde el izini görmekten memnuniyet duyuyordu. Bağladığında çılgılık attı. Adam nazik davranmıyordu. Elleri büyüktü ve kız son derece minyondu. Avuç içi bir yanağı kolayca kapladı. Her ikisini de kızarttı ve ancak kız ağlamaya başlayınca durdu. Onu kendisinden uzaklaştırıp halının üzerine yatırdı ve bunu yaparken onu giydirdi.

"Bu iki oldu, seni piç kurusu," diye tısladı. "Ben kendi gücümünden yoksun değilim. Bunu bana bir daha yapmaya cüret etme."

"O zaman hayat arkadaşınla bu şekilde konuşma."

"Seni ve hayat arkadaşı saçmalığını siktir et. Böyle olacağını biliyordum. Neden Karpas halkıyla hiçbir şey yapmak istemediğimi sanıyorsun? Hiçbirinizin yanına yaklaşmazdım. Elisabeta'ya bile. Onun bana ihtiyacı vardı."

Sessiz kaldı ve onu dikkatle izledi. O bir büyücüydü ve bir noktada misilleme yapmaya çalışacaktı. Gözyaşları

Yüzünden aşağı akıyordu ama her zamanki gibi meydan okuyordu.

"Erkekler artık eşlerini cezalandırmıyor. O yüzyıl çoktan geride kaldı. Bu dünyada ya da dünyanın büyük bir bölümünde eşit haklara sahibiz. Arkaik bir dinozor gibisin, iradeni senden daha küçük birine kaba kuvvetle dayatmaya çalışıyorsun. Kendinden utanmalısın."

"Belki de," diye hafifçe kabul etti. "Ayrıca kendinden utanmalısın. Bir Karpat savaşçısının, onurlu bir adamın hayat arkadaşı olduğunu biliyordun. Onu arayıp bulmak yerine saklanmayı seçtin. Seni bulduğunda ona saygılı davranmak yerine, konuşmayı ya da onun hayat arkadaşı olduğunu kabul etmeyi reddediyorsun."

Çelik gibi bir bakışla onu kıstırdı. "Bir hayat arkadaşı bulunamazsa, Karpat erkeğinin şafağı karşılamaktan, yani intihar etmekten başka seçeneği olmadığını ya da vampire dönüşüp, başkalarını kurtarmak için hayatını riske atan başka bir Karpat erkeği tarafından durdurulmadan önce yüzlerce, belki de binlerce insanı öldürebileceğini biliyor musun?"

Halının üzerine baktı, yüzünde yavaş yavaş bir kızarma belirdi. "Evet, farkındayım. Böyle söyleyince, düşündüğümde çok daha kötü görünüyor."

"Bu bizim gerçekliğimiz. Seni yüzyıllarca aradım ve sonra etrafımdakileri güvende tutmak için kendimi bir manastıra kapattım çünkü bir iblis olmaya çok yaklaştım, bir vampirden çok daha kötü bir şey. Artık ayartılmanın fısıltılarını bile duymuyordum ama sen inatla ve bencilce yardımına gelmeyi ve beni kurtarmayı reddettin."

Başını kaldırdı. "Neden bir kadın hayatını bir erkek için feda etmek zorunda olsun ki?"

"Neden bir adam insanlığı kurtarmak için hayatını feda etmek zorunda kalsın? O bencil kadını kurtarmak için?"

Ona doğru eğildi. "Bunu yapmak zorunda değil. Yürüyüp gidebilir."

"Onursuz yaşamak mı? Görevini yapmadan mı? Sen böyle bir kadın mısın, Julija? Onurun yok mu senin? Zor olduğu için mi görevini yapmayı reddediyorsun?" Sesini çok alçak tuttu ama hayal kırıklığı vardı.

Isai bu kadını yüzyıllar boyunca aramıştı, çoğu Karpatlının bile yaşadığını iddia edemeyeceği kadar uzun yıllar. Bu süre boyunca halkını ve vampirlerin beslendiği insan sayısını korumak için gereken her şeyi yapmıştı. Ödülü, göreve ya da hizmete inanmayan bir kadın mıydı? Onura inanmıyor muydu? Kuralları yok muydu? Yüzüne yansımaya izin vermedi ama kendini paramparça hissetti. İhanete uğramış.

Savını desteklemek için söyleyebileceği her şeyi umursamaz bir tavırla elinin tersiyle itti. "Bana kitaptan ve onun kaybolmasındaki rolünüzden bahsedin."

Tartışmalarını sürdürmemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Devam etmeye hiç niyeti yoktu. Onur duygusu olmayan bir kadın istemiyordu. Kuralları olmayan. Bir erkeğin, savaştığı şeyin ta kendisi olmasına izin verecek bir kadın. Eğer Karpatyalılar üzerine çalıştıysa, ki çalıştığı belliydi, Karpatyalı kadınların her zaman mutlu olduğunu biliyordu. Hayat arkadaşları buna şahitti. Bir dinazor olabilirdi ama kadının mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Bildiğiniz gibi ailem büyücüdür. Xavier'in Soren adında bir oğlu vardı. Annesi Rhiannon'du, Ejderha Arayıcı ailesinden. Bunun Karpatyalılar için büyük bir mesele olduğunu biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Her halükarda, Soren'e bir kadın verildi, bir büyücü. Bir oğulları olmuş ama doğduğunda ikisine de bebeğin öldüğü söylenmiş. Xavier, kendine iyi bakmadığı ve bebeğin zayıf olmasına izin verdiği için kadını öldürttü."

"Bebek ölmemişti."

Başını iki yana salladı. "O adam, Xavier'in torunu Anatolie, benim babam. Annem Francise adında on altı yaşında Karpatyalı bir kızmış. Yaşlandıkça kendilerini ayakta tutmak için kanını kullanacakları birini arıyorlardı. Ben yeterince büyüyene kadar onu kullanmışlar ve sonra da öldürmüşler."

Kaşlarını çattı ve parmağını burnunun üzerinde gezdirdi. "Onu öldürdüklerini biliyorsun, bunu kesin olarak biliyor musun? Cesedi gördün mü?"

"Evet. Özür dilerim. Genç bir kızı böyle öldürebileceklerini düşünmenin zor olduğunu biliyorum ama öldürdüler. O kadar yaşlı değildim ama hatırlıyorum. Hatırlamamı istediler. Annemden önce babam bir büyücüyle evlenmiş, kendi çaığında çok güçlü bir kadın. Anatolie'ye iki oğul vermiş. Babamın Francise'i hamile bırakmasını kabul etti. Onları bir aşk evliliği değil. O da Anatolie gibi güç istiyor."

"O pek bilge bir kadın değil. Rhiannon'u ve sonra Francise'i öldürdüler. Artık bir amaca hizmet etmediğinde onu neden öldürmüyorlar?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Her halükarda, kitap hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum ve ona sahip olan kişinin nasıl muazzam bir güce sahip olacağını ve her türü yok edebileceğini anlattılar. Bu, dünyayı Karpatlar'dan kurtarmak için bir fırsattı. Kardeşlerim, babamla birlikte bir plan yapmışlardı. Herkesin gölge kedi olarak adlandırdığı bir yaratık geliştiriyorlardı. Bu kediler yarı illüzyon, yarı gölge ve yarı gerçektir. Kimsenin giremeyeceği yerlere girmek için eğitilmişlerdir. Karpat Dağları'ndan uzakta, dünyanın başka yerlerinde onlarla eğitim ve pratik yapıyorlardı çünkü prensi kitap için geldikleri konusunda uyarmak istemiyorlardı."

"Onları duydun, aileden koptun ve yola çıktın. Mikhail'i uyarmak için."

Onun gözlerine baktı. "Gerçek bu. Neden bu konuda yalan söylüyormuşum gibi görüldüğünüzü ve konuştuğunuzu anlamıyorum."

"Belki de fedakârlık senin karakterine uymadığı içindir." Yine sesini yumuşak tuttu. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Onun zihnine bakabilirdi. Bir kalkanı vardı ve çok güçlüydü ama gerektiğinde onu indirebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ağzını açtı ve sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak kapattı. Sonunda iç çekti. "Bir diktatörle birlikte olmak istememem doğru olanı yapmadığım anlamına gelmez."

"Bana bir kadının bir erkeği kurtarmasının yanlış olacağını mı söylüyorsun? Karpatyalı bir erkeği vampire dönüşmekten kurtarmak?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsun."

3

Isai, Julija'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel safir mavisi gözlere sahipti. O kadar yoğunlardı ki, bir kızın donunu eritebileceklerinden ya da bir kızın suçlayabileceklerinden oldukça emindi.

Her şeyin ötesinde bencil olmakla suçluyordu onu. Ona doğrudan baktığında, yerin yarılp kendisini yutmasını istiyordu. Onun bakış açısından bencil göründüğünü tahmin ediyordu. Öte yandan, onun hayatı hakkında tek bir şey bile bilmiyordu.

"Lütfen devam edin. Zaten bir önemi yok." Isai sanki tüm konuşmayı reddetmiş gibi eliyle havayı işaret etti.

Julija kendini savunmak istedi ama nasıl? Ne söyleyebilirdi ki? Hayat arkadaşlarını ve Karpat dünyasında bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Onların dünyası ve kuralları insan ya da büyücü dünyasından çok daha farklıydı. Onu kurtarmak istememişti, her ne kadar bunu bu şekilde düşünmemiş olsa da. Daha çok kendini kurtarmak istiyordu.

"Bazen duyguları çok baskınsa başkalarıyla bağlantı kurabilirim. Bir Karpat avcısı duygularını hissetmez, ama yine de oradadırlar -içinde- bazen daha da güçlüdürler çünkü onları dışarı çıkaramaz. Kendimi, tüm dünyada hayat arkadaşını arayan ve sizin gibi onu bulmak için yüzyıllar harcayan bir Karpat avcısının zihninde buldum. Onu buldu, ama

yaşlılıktan ölüyordu. Hiç evlenmemişti ve adam ona ulaştığında bir huzurevindeydi ve neredeyse son nefesini veriyordu."

Hatırası bile onu o kadar üzmüştü ki ağlamak istiyordu. Bir elini ağrıyan kalbinin üzerine bastırdı. "Ona karşı inanılmazdı. Çok nazikti. Ona sarıldı ve yüzüne öpücükler kondurdu. Konuşamıyordu ama son nefesini vermeden önce gözlerini açıp ona baktı. Onu yanına aldı ve kendisi için kutsal olan bir yere gömdü. Bir mağaraydı. Kardeşlerimin yetiştirdiği gölge kedi de aynı mağaradaydı."

"Ne düşündüğünü söyleyebilir misiniz?"

Sesi kesinlikle nötrdü ama nedense içinde bir gerginlik vardı. Önemli bir şeyi kaçıırıyordu. "Daha çok ne hissettiğini hissedebiliyorum ve yoğunlaştığında görüntüleri görüyorum. Onun tetikte olduğunu gördüm ama o sırada nedenini bilmiyordum. Şafak sökene kadar hayat arkadaşıyla kalmayı planlamıştı ve sonra intihar edecekti."

Isai başını salladı ve ondan uzaklaştı. Saçları Karpat halkının gerçek siyahıydı ama şimdi gri tellerle karışmıştı. Hiç de yaşlı görünmüyordu, vücudunda zerre kadar yağ yoktu ve kasları her yerde dalgalanıyordu. Sokakta yürüyor olsaydı, kadın olduğu yerde durur ve ona bakardı. Belki de onu takip ederdi. Tamam, onu takip ederdi. Düşünmek istemediği şeyler sayesinde hayal edemeyeceği kadar güçlü bir seks dürtüsü vardı. Bir erkeğe karşı duyduğu gerçek çekim hiç kimsede onda olduğu kadar yoğun olmamıştı. Hiçbir zaman.

"Devam et."

Evet, kesinlikle bir şeyleri kaçıırıyordu. Sesi ılımlı ve sakindi ama yine de bir gerginlik vardı.

"Adı Iulian Florea ..."

"Farkındayım."

"Öyle mi?"

"O benim kardeşim."

Kalbi sertçe çarparak onu uyardı. Etrafına temkinli bir bakış attı. İlk sadakati kardeşine mi olacaktı? Bu bir komplo muydu? Hayır. Onun içindeki üzüntüyü hissetti. Aynı zamanda ona karşı duyduğu hayal kırıklığını da hissetti. Onu hayat arkadaşı olarak reddedişini. Onu reddetmesi bir şeydi, ama tam tersi olduğunda acı veriyordu. Kendine onu istemediği için minnettar olmasını söyledi ama değildi.

Eğer onu sahiplenmezse, bu onun için ne anlama gelecekti? Bunu düşünemiyordu ama zaten zihnindeydi ve şimdi bunu dışarı çıkaramayacaktı.

"Aniden mağaradan çıktı ve gölge kediye takip ettiği belliydi. Çok sevinmişim. Günü kurtaracaktı ve ben buna dahil olmayacaktım."

"Tabii ki hayır," dedi Isai.

Sesinde alaycılık mı duymuştu? Yargılama mı? Dişlerini sıktı ve sonra derin bir iç çekti. "Benim hakkımda en kötüsünü düşünmeye kararlısın. Beni tokatlayan sendin. Eğer bunu bir daha yaparsan, seni kalbinden bıçaklayacağım."

"Seni tekrar tokatlamama gerek kalmayacak. Benim dünyamda, en azından benim geldiğim dönemde, bir erkek kadınına değer verirdi. Eğer senin gibi bir derse ihtiyacı varsa, bunu ona vermek onun göreviydi. Onun bakımının her yönünden sorumluydu. Zaman çok tehlikeliydi ve itaat güvenlik için gerekiyordu. Karpatyalı olmayan başkaları da yüzyıllar boyunca kadınlarını istismar etti ve sanırım bu başka bir şeye dönüştü. Birbirini seven iki insan arasında olmayan bir şey."

Ona bunun aşk olmadığını söylemeye başladı ama sonra söylediği şey onu yakaladı. "Ne demek gerekli olmayacak?"

"Sen kesinlikle benim hazinem değilsin."

Kaşlarını çattı ve tedirginlikle bir elini saçlarının arasından geçirdi. Adamın ses tonunu inceledi. Tarafsızdı. Meselenin aslı. Küçümseyici ve ne yazık ki samimiydi. Umurunda değildi. Hiç mantıklı konuşmuyordu. O kadar eski kafalıydı ki, şaplak atmanın şefkatli olduğunu düşünüyordu. İnsanlar artık davranışlarını düzeltmek için çocuklarına şaplak bile atmıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı, onun cevabından korkuyordu.

Omuz silkti. "Kardeşimi bul, kitabı geri al, Mikhail'e götür ve manastıra dön. Umarım duygularım zamanla azalır."

Kendine acımak yoktu, sadece kabullenmek vardı. Hayal ettiği gibi bir hayat arkadaşı değildi. Hayat arkadaşı olmak istemiyordu ama ...

"Lütfen devam edin."

Kendini asıl, çok önemli konuya geri dönmeye zorladı. "Gölge kedi kitabı çalmayı başardı. Iulian gölge kediye ağır yaraladı. Korkunç bir savaştı ama kitabı geri almayı başardı. Iulian'ın kitabı prene geri vereceğini düşünmüştüm ama onun yerine kitabı alıp kaçtı. Biliyordum çünkü tüm çatışmayı onun zihninde gördüm. Zaman kaybetmek istemedim, bu yüzden Mikhail Dubrinsky'yi görmek için yolculuğuma devam etmedim, onun yerine peşinden gittim."

Julija parmaklarını gözlerine bastırdı. Çok fazla erzak almadan onun peşinden koşmuştu. "Düzenli bir uçuş bulmam gerekiyordu. Ayrıca ailemden de kaçıyorum. Neredeyse beni öldürmek istiyorlar."

Başını kaldırdı. "Az önce ne dedin sen?"

"Onlara ihanet ediyorum ve artık bunu biliyorlar."

"Bunu bilemezler. Tek bildikleri senin kitabı onlar için almaya çalıştığın."

"Gitmeden önce korkunç bir kavga ettik. En azından babam ve ben. Beni odama gönderdi ve bir tutma büyü yaptı. Mesele şu ki, büyülerde iyiyimdir. Sadece iyi değil, çok iyiyim. Üvey annemle büyü konusunda boy ölçüşebilirim. Kardeşlerim de öyle. Babam onlarla uğraşmaya alışkın ve beni içeride tutmak için ihtiyaç duyduğu gücü hafife aldı. Her zaman tüm yeteneklerimi ve gücümü göstermemeye dikkat ettim."

"Ona Mikhail'i uyaracağını mı söyledin?"

"Evet. Xavier'in çalışmalarını devam ettirmek için kitabı istiyor. Hepsi istiyor. Başından beri amaçları buydu. Ben bundan haberdar değildim çünkü içimde çok fazla Karpat kanı olduğunu ve onlara ihanet edebileceğimi düşünüyorlardı. Xavier, Soren'i bir büyücüyle birlikte olmaya zorlamıştı çünkü Anatolie'de daha güçlü olmak için kendi soyuna ihtiyacı vardı. Kanımla yaşayabilmeleri için benim daha Karpatyalı olmama ihtiyaçları vardı." Biraz ürperdi ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Hepsi."

"Iulian şimdi nerede?"

Tekrar iç çekti. "Sergey tarafından esir alındım. O yokken kaçıp kurtulabilirdim ama kurtarmam gereken çocuklar ve Elisabeta vardı. Onlara yardım etmenin bir yolunu bulmak istedim ve Iulian'dan birkaç gün geride olsam bile ona yetişebileceğimi düşündüm. Onun zihnindeydim ve ona giden açık bir yolum vardı. Sadece bir yön bulmam gerekiyordu."

"Ama?"

Çaresizce omuz silkti. "Onunla kısa bir süre bağlantı kurdum ve bu tarafa geldiğini biliyordum. Yüksek yerleri seviyor,

ıssız yerlerde. İnsanların etrafında olmak istemiyor, beslenmek için bile."

Isai kaşlarını çattı. Daha yakına eğildi. "Julija, bu iyiye işaret değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yaşamayı ya da savaşmayı beklemiyor. Kitabı korumak için savaşması gerektiğini düşünseydi, yiyecek bulabileceği bir yerde kalırdı. Savaşmak zorunda kalmaya niyeti yok. Hayat arkadaşını kaybetti ve kitabın bulunduğu yerde güvende olmadığına karar verdi. Kitabı bir yere götürüyor ve kimsenin kitabın son dinlenme yerini bulmasını engellemek için intihar edecek."

Onun ne hissettiğini anlayamıyordu. Daha önce onunla bir bağ kurmuştu ama hayat arkadaşı olamayacağına karar verdiğinde geri çekilmiş ve aşılmaz bir kalkan oluşturmuştu. Kız biliyordu, çünkü içeri girmeye çalışmıştı. Muhtemelen o da denediğini biliyordu ama onu dışarıda tutmuştu. Ondandır kalmaktan hoşlanmıyordu. Bu onu sinirli yapıyordu. Huzursuz. Eksik. Yine de, güçlü bir büyücüyü alt edebiliyorsa, bir Karpat avcısını da alt edebilirdi.

"Peşinden gidecek misin?"

"Elbette." Isai uzun gövdesini açtı. "Gün boyunca uyumak için uygun bir yer bulmalıyım. Kardeşlerin büyük ihtimalle buradan birkaç mil ötede gördüğüm iki kampçı. Eğer onları tek başına atlatmaya çalışmak istiyorsan, bu tabii ki senin hakkın. İstemiyorsanız, benimle gelebilirsiniz. Korkmana gerek yok. Ne fikrini değiştirmeye çalışacağım ne de seninle seks yapmaya çalışacağım."

Onun bu ifadesinden zevk alması gerekirdi ama açıklanamaz bir şekilde ağlamak istedi. Gerçekten de çok değerli bir şey kaybetmiş gibi hissediyordu ve kendine öyle olduğunu söylemeye çalışsa bile bu seks değildi. Adamın kendisi hakkında bu kadar kötü düşünmesinden nefret ediyordu. Yine, yüzüne bakmadı

Konuştuğunda sessiz kalmak istedi, o inanılmaz safir g zlerini ona  evirmesini umdu ama  ylece gitmesini g ze alamazdı.

"Sizinle gelmeyi tercih ederim," dedi aceleyle. "Sırtındaki d vme hakkında ger ekten bilgi edinmek istiyorum. Farklı bir Şey. Sanırım eski Karpat dilinde, değil mi?"

"Evet."

Kısaca s yledi. Kırpılmış. Bu canını yaktı ama kadın ısrar etti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu sadece benim hayat arkadaşım i in. Başka kimse i in değil."

 enesini havaya kaldırarak ona meydan okudu. "Ama o zaman bilebilirim. Ben senin hayat arkadaşınım."

O mavi g zler onun  zerinde gezindi. Uzaktan. Onu yargılamıyordu bile. O zaten yargılanmış ve eksik bulunmuştu. Kendini titrerken ve kollarını ovuştururken buldu. Onun kendisine s ylemesini bekliyordu.

"Bu kelimeler kutsaldır. Benim i in bir anlam ifade ediyorlar.  yle ki, onları en karanlık zamanlarda hissedebilmek i in bedenime kazıdım. B ylece beni en k t  cehennemden  ekip  ıkarabilirdi. Yeminler senin i in bir Şey ifade etmez. Sen benim değilsin, ben de senin değilim."

Yine ses tonunda su lama ya da vurgu yoktu. Zihninde geri adım atmıştı, ondan o kadar uzaktaydı ki ona ulaşamıyordu. Adam onun i in kaybolmuştu. Tamamen kaybolmuştu. Kafası o kadar karışmıştı ki nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Kutlama yapması gerekirken kaybına ağlamak istiyordu. Onun hakkında ne d ş nd ğ n n bir  nemi olmamalıydı ama vardı. Ona ait olmadığını s ylediğini duymak korkun tu. Her kelime kemiklerinde bir kılı  yarası gibi hissediyordu.

Isai aniden başını kaldırıp ona baktı ama hemen  zerine atladı. Sert elleriyle Julija'yı yere itti ve Julija'nın  zerine atladı. Julija geceleri sesin uzak mesafelere ulaştığının bilincinde olarak  ığlık atmamayı başardı. Orada korkun  g r n yordu

Ay ışığı üzerine dökülüyordu. O bir savaşçıydı ve öyle görünüyordu, yenilmez görünüyordu. Yüzünün derinliklerine sert çizgiler kazınmıştı ve mavi gözleri o kadar yoğundu ki, içinden mavi alevler çıkıyor gibiydi. Kollarında bir şey yakaladı. Siyahtı, gri değildi, neredeyse maddesizdi ama onu geriye doğru savuracak kadar ağırdı.

Gölge kedi başını ona doğru çevirdiğinde yolundan çekildi. Parlayan kırmızı gözler ona kilitlenmişti. O kadar kötüydü ki tüm vücudu ürperdi. Yaratıktan dalga dalga yayılan nefreti hissedebiliyordu.

Isai bırakmayı reddetti ve kedi onu parçaladı, gömleğini parçaladı ve göğsünde uzun kanlı çizgiler bıraktı.

"Defol git buradan." Kedi ve adam ayaklarının üzerine yuvarlanırken Isai komutu ona doğru şaklattı. Kedi ona doğru iki adım attı ve Isai hareketi yansıtarak hayvanı dikkatini tekrar ona çevirmeye zorladı.

Kardeşleri onu bulmuştu ya da en azından katil kedileri bulmuştu. Tabii ya. Kokusuyla avlanırdı. Onun kanını almışlardı. İzini sürmek kolay olacaktı. Geri çekilmeyi ve Isai'yi tek başına savaşmak zorunda bırakmayı reddetti. Ellerini havaya kaldırdı ve zihnini temizledi.

Gölge ve kan kokusu olan şeyi bağlarım.

Kedi olduğu yerde durdu.

Seni bulmak isteyenlere geri gönderiyorum.

Kedi kayaların üzerinden gecenin içine doğru süzülerek uzaklaştı. Az ötedeki karanlığın içinden vahşi bir şey uludu.

Gölge olanı geri al, şimdi onu dumana çevir.

Havanın gücüyle iradem çağrılacak.

Isai kaya çıkıntısının üzerine çöktü ve göğsüne baktı. "Bunların çoğunu sen yaptın. Ben sadece uygun bir silahtım."

Aceleyle ona doğru koştu. "O zavallı şeytani yaratık göğsünü parçalamış."

Onu savuşturmak istercesine elini kaldırdı. "Yaraları iyileştirebilirim. Derin çizikler var ama yaralara alışkınım."

"Çok solgunsun. Kana ihtiyacın var." Yine ona doğru ilerledi, onu kurtarmış olmasından çok daha fazla bir güdüyle hareket ediyordu ve kurtarmıştı da. Eğer o şey yukarıdan üzerine atlasaydı, onu öldürebilirdi. Isai onu korumak için bedenini feda etmişti. Onu yaralı görmekten nefret ediyordu ve çaresizliğe varacak kadar güçlü bir dürtü onu ona yardım etmeye itiyordu.

Isai yumuşak bir adımla ondan uzaklaştı. "Bu tür yaralanmalarla başa çıkmaya alışkınım. Kedinin pençelerinde bir çeşit zehir var. Cehennem gibi yakıyor. Onu incelemem gerek. Çift olarak mı geliyorlar? Uzaktan gelen miyavlama sesi sanki onu çağırıyor gibiydi."

"Sanırım öyle. Onları barındırdıkları binaya rastladığımda korkunçtu, hayvanların kesildiği bir yer gibiydi. Birkaç kedinin yarısı oluşmuştu ve bazı parçaları eksikti. Bazıları açlıktan ölüyordu çünkü yemek yiyemiyorlardı. Bazılarının kanla beslendiği açıktı. Korkunç bir yerdi, gerçekten bir korku filminden fırlamış gibiydi. Dehşete kapıldım ve geceleri gizlice içeri girerek onlara yardım etmeye çalıştım. Bazılarının insanca öldürülmesi gerekiyordu. Bundan nefret ediyordum ama başka ne yapabilirdim ki? Acı çekmelerine izin mi verseydim? Her gece onlara su getirdim. Çok susamışlardı. Sanırım kardeşlerim onlara nefret aşıliyordu. Bir keresinde içeri girdim ve bir tanesinin her yerinde korkunç yaralar vardı. Yaklaşmaya çalıştım ama hırladı ve

beni uyardı. Sonunda onu uyutmanın bir yolunu buldum ve tüm yaraları temizleyip sardım. Her gece büyük kediyi kontrol ettim ve yaralarını sardım."

Elinde olmadan içindeki o dürtü, konuşurken ilerlemesine neden oldu.

"Çok büyük bir risk aldın." Tekrar ondan uzaklaştı, ulaşamayacağı bir yere gitti. "Bu gece de öyle yaptın. Teşekkür ederim," dedi sessizce, içtenlikle.

Julija onun kendisine yardım etmesine izin vermemesinden nefret ediyordu ama minnettarlığını belli etmemesi kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim."

O mavi gözler karanlıkta parlıyor, geceyi aydınlatıyordu. Onları öyle görmek, neredeyse parlamak, midesinde yavaşça bir yuvarlanmaya neden oldu. Bu his daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Yine de adamın yüzündeki boş ifadeden kendisine teşekkür etmesini beklemediğini anlayabiliyordu. Ondan hiçbir şey beklemiyordu. Ondan o kadar tamamen uzaklaşmıştı ki, her türlü ilişkiyi, hatta arkadaşlığı bile kapatmıştı, ona nasıl yaklaşacağını bilmiyordu.

Sırtını bir kaya duvara dayadı ve göğsündeki yaralara odaklandı. Güç dalgalanmasını hissetti. Bu inanılmazdı. Hatta şok ediciydi. Babası muazzam bir güce sahipti, tanıdığı herkesten daha fazla. Anatolie yeteneklerini büyücü dünyasındaki çoğu kişiden saklamıştı. O iyi korunan bir sırdı. Kimse onun varlığını bilmemeliydi. O Xavier'in gizli silahıydı.

Büyücü kanı taşıyanlar, Xavier'in ölümünden beri dağılmışlardı; yüksek büyücü tarafından kendilerine yapılan saldırılardan sonra Karpat halkının misillemesinden korkuyorlardı. Sonra onun üçüzlerden biri olduğu gerçeği ortaya çıktı. Anatolie hiç şaşırılmış görünmüyordu ama kardeşleri şaşırmıştı. Babaları

damarlarında Xavier'in kanının dolaştığını asla kabul etmemeleri gerektiğini açıkça belirtti. Bunun onları kıskanç büyücülerin ve Karpatyalı avcılarının hedefi haline getireceğini söyledi.

Isai gücü çok kolay kullanırdı, sanki onun bir parçasıymış gibi. Onu törenle çağırmazdı, sadece kullanırdı. Rahatça. Kolayca. Gömlek düştü, sanki hiç olmamış gibi kayboldu. Göğsündeki kanlı çizgiler, sanki bir zehir eti yiyip bitiriyormuş gibi siyaha dönmeye başlamıştı bile. Ürperdi, bir eli savunmaya geçerek boğazına gitti. O pençeler ona da saplanmış olmalıydı. Onları bir büyüyle uzaklaştırmayı başarsa bile, asit büyük olasılıkla onu öldürecekti.

Gözlerini onun görüntüsünden ayıramıyordu. Zehri gözeneklerinden vücudundan dışarı iterken büyüleyiciydi. Yakması gerektiğini biliyordu ama adam hiç irkilmedi. Soluk sarı damlacıklar yere düştü. Boncuklar birbirlerine karşı bir tür manyetik çekim gücüne sahip gibiydiler ve ayaklarının dibinde açık tereyağı renginde bir su birikintisi oluşturacak şekilde bir araya gelene kadar yuvarlandılar.

"Sülfürik asit ya da içinde bunun olduğu bir karışım kullanmışlar," diye tanımladı. "Bu da kedilerin çoğunun neden yüzlerinde ve ayaklarında yanıklarla öldüğünü açıklıyor. Asit bir şekilde zehir keselerinden dışarı sızmış, değil mi?" Kadın dehşet içinde adamın ayaklarının dibindeki kanıtlara baktı. O asitle yapılan bir saldırıdan sağ çıkamazdı. Çok acı çekiyor olmalıydı.

"Ben iyi olacağım. Bir dakika geride dur. Zehirli asitten kurtulmam gerek."

Kayanın diğer tarafına geçti.

"Bunu indirdiğimde arkanı dön." Çoktan gökyüzüne doğru bakmaya başlamıştı.

Kalbi küt küt atıyordu. Şimşeği çağırıyordu. Bu başka hiçbir türün yapamayacağı bir başarıydı. Hiçbir büyücü

ekebilseler bile yıldırım kullanamazlar.

Bir elektrik yükü vücudundaki tüyleri diken diken etti. Elektriğin uğursuz cızırtısını ve ıtırtısını duydu. Beyaz-sıcak ve bakılamayacak kadar parlak bir şimşek kırbacı gökyüzünde parladı, soluk-sarı asit birikintisine çarptı ve ardında yanmış kayalar bırakarak kayboldu. Isai'nin tkezlediğini düşündü ama gözlerini kırpıştırıp ona odaklandığında dimdik ayakta durduğunu gördü. Kesinlikle yenilmez görünüyordu. Solgun ama kesinlikle her şeye gücü yetiyordu. Yaraların olduğu yerdeki deri siyahtan tekrar sağlıklı bir renge dönüşmüştü.

"Kedilerin kan dolaşımında bir şey bırakmadığından emin olmak için bu yaraları içten dışa doğru iyileştirmem gerekiyor."

Bunu hiç düşünmemişti.

"Birkaç dakika içinde döneceğim. Sizden uzakta olmayacağım."

Tersine, onun gitmesini istemiyordu. "Bunu burada yapamaz mısın? Gözümün önünde zehri dışarı attın." Sesinin mızımız çıkmamasını umuyordu ama adamın kendisinden bu kadar uzak, bu kadar kapalı olmasından gerçekten nefret ediyordu. Yalnız kalmaya alışkındı. Aslında yalnız olmayı tercih ederdi. Onun gitmesine sevinmesi gerekirdi. Bunun yerine, delice bir tutunma arzusu duydu. Gölge kedi onu sandığından daha fazla sarsmıştı. Tek açıklaması buydu.

"Sadece birkaç dakika Julija." Sesi çok nazikti. "Başka bir saldırı olması ihtimaline karşı yakınlarda olacağım."

Ona meydan okurcasına baktı ve kendisini korumak için orada olmasını istediğini düşünmesinden nefret etti. Hiç de öyle değildi. "Neden? Neden gitmek zorundasın?"

"İçten dışa doğru iyileşmek için bedenimden kurtulmalıyım."

Onun, vücudunun korunmasız kabuğuyla kendisine güvenmediğini hemen anladı ve bu canını acıttı. Boğazını acımış hissetti. Gözleri yanıyordu. "Tam burada yapabilirsin." Bunu bir talep olarak dile getirdi. Onunla konuşurken bu ses tonundan hiç hoşlanmıyor gibiydi. Bu ona bir şaplak daha kazandırsa bile, ki bu açıkçası canını yakıyordu, onun tamamen kayıtsız kalmasından daha iyiydi.

Sadece ona baktı ve sonra gitti. Kızın tam önünde yok oldu. Parıldyordu, gölge kedi kadar şeffaf görünüyordu, ama sonra orada değildi. Julija kollarını ortasına doladı ve alnını adamın durduğu kayaya yasladı. Bu onu kayanın üzerindeki yanık izlerine bakmaya itti.

Neden bir Karpatyalı ile birlikte olmanın bu kadar korkunç olacağını düşünmüştü ki? Gidecek hiçbir yeri yoktu. Ailesi ve büyücü kanı taşıyanların çoğu, Karpatyalıları uyarmak için yola çıktığını öğrendiklerinde onu sonsuza dek hain olarak damgalayacaklardı. Yine de bir Karpatyalı olarak nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Kan alma yeteneği vardı ama toprakta uyuyamıyordu.

Julija iç çekti. Birine aşık olacak kadar nasıl güvenebileceğini bilmiyordu. Hayatında hatırlayabildiği kadarıyla güvenebileceği tek bir kişi bile olmamıştı. Babasına değil. Erkek kardeşleri. Üvey annesi. Hiçbirine. Hiçbir arkadaşına. Özellikle de yattığı adam. Onu özel biri, arkadaşı sanmıştı. Meğer o kadar da değilmiş. Vücudundan bir ürperti geçti.

Kollarını beline doladı, ürpertiye bastırdı ve anıyı ait olduğu yere, zihninin gerisine itti. Elisabeta mı? Bir şeye ihtiyacı vardı. Arkadaşlığa. Başka bir varlıkla temas kurmaya. Elisabeta'ya çok güçlü bir şekilde bağlandığının farkındaydı çünkü bazı yönlerden onunla özdeşleşmişti. Ama bu

İkisine bakan herhangi biri için öyle görünse de, birbirlerinin farkındalığı oradaydı. Merhamet. Empati. Adına ne derseniz deyin, birbirlerine karşı bu duyguya sahiptiler.

Zihnindeki kıpırdanmaya kadar geçen uzun dakikalar boyunca nefesini tuttu. Ben buradayım. İhtiyacın var mı? Güvende misin?

Gözyaşları gözlerinin arkasında alev alev yanıyordu. Elisabeta toprağın altındaydı, Sergey'in ona verdiği korkunç fiziksel cezaların yanı sıra zihinsel ve duygusal yaralar da iyileşiyordu ama yine de Julija için anında endişelenmişti. Bu, kadın hakkında çok şey söylüyordu.

Sadece konuşacak birine ihtiyacım var.

Dikkatli olmalıyız. Geceleri hep dinliyor.
Bana bir yol bulmaya çalışıyor.

Bu Julija'yı telaşlandırdı. Elisabeta'nın kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Sergey onu sadece geceleri arayabilirdi. Julija onun arkadaşına fısıldadığını duyar gibi oldu. Kitabın peşinden koşarken Sergey'i tamamen unutmuştu. Xavier ölmüş olabilirdi, ama usta vampirin beyinde yüksek büyücünün parçacıkları vardı. Bu parçacıkların kitabın Karpat Dağları'nın göreceli güvenliğinden ayrıldığını ve şimdi yakınlarda bir yerde savunmasız olduğunu hissedip hissedemeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Neredeyse unutuyordum.
içindeki yüksek büyücünün kırıntıları. Zaten yeterince korkutucuydu. Özür dilerim, Elisabeta. Daha dikkatli olmalıydım.

Vampir kitabın ne kadar yakın olduğunu hissetmese bile, çalınan şeytani büyüler kitabı kadar büyük bir şey sır olarak kalacak değildi. Er ya da geç haber Sergey'e ulaşacak ve o da kitabı bulmak için kendi avını başlatacaktı.

Baban ve kardeşlerin ona yardım edecek mi? Yardım edecekler mi?
diğer büyücüler yardım ediyor mu?

Julija'nın Elisabeta'nın sesinde duyduğu endişe onun içindi, yüzyıllardır kafeste tutulan ve bir vampirin emirlerini yerine getirmeye zorlanan kadın için değil.

Bilmiyorum. O da bunu düşünmemişti. Babasının kitabı kendisi için istediğini biliyordu. Sergey'in ona yaklaşmasını istemezdi. Öte yandan, kitabı geri almanın tek yolu buysa, bu ittifakı kurabilirdi. Xavier'in o parçaları gerçekten de ona yardım etmek için onu arayabilirdi; ne de olsa Xavier onun büyükbabasıydı.

Julija? Eğer baban Rhiannon'un torunuysa, yarı Ejderha Arayıcı'dır. Hiçbir Ejderha Arayıcı vampire dönüşmedi.

Vampir değil ama şeytan.

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

Julija Ejderha Arayıcı soyunda olağanüstü olması gereken bir şey olduğunu biliyordu ama o ana kadar bunun ne olduğundan emin değildi. Bir büyücü işareti taşıyor, tıpkı kardeşlerim gibi. Aynı benim gibi. Ama ben de vücudumun sol tarafında, yumurtalıklarımın olduğu yerde bir ejderha iziyle doğdum. Babama ve kardeşlerime sorduğumda, hiçbirinde bu işaret yoktu. İşaretimi göremedikleri için neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Sanki ejderha onlardan saklanmış gibiydi.

Bu onu farklı hissettirmişti, zaten öyle hissederken ailesinin geri kalanından daha da ayrı hissetmesine neden olmuştu. En uzun süre boyunca, kardeşleriyle aynı anneye sahip olmadığı ve üvey annesi ölen annesini kıskandığı için kendisine farklı davranıldığını düşünmüştü.

Elisabeta, Julija'nın ailesinde Ejderha-arayıcı işaretlerinin olmamasının ne anlama gelebileceğini düşünürken sessizlik oldu.

Bir adam bana geldi. Benim hayat arkadaşım olduğunu söylüyor. Julija arkadaşına söyleyebileceğini düşündü. Onu reddettim.

Elisabeta'nın dehşet dolu nefesi anlktı. Reddedemezsin. Onu reddedemezsin, Julija. Onu ölüme ya da daha kötüsüne mahkum ettin. Çok daha kötüsüne. Başka bir Sergey olabilir. Genç mi?

O bir antikacı. Hem de çok. Kendilerini bir manastıra kapatacak kadar tehlikeli olduğuna karar verilen birkaç Karpatyalı erkekten biriydi.

Elisabeta'dan bir nefes daha geldi. Kardeşlerinden biri burada. Sergey'den gelen sürekli fısıltıları önlemek için bana yakın duruyor. Çok güçlü biri. Onunla hayat arkadaşı olduğumu iddia etti. Çok korkuyorum ama onu reddetmeyi asla düşünmem.

Elbette Elisabeta bir Karpat erkeğini reddetmez, dedi Julija kendi kendine. Kadın yüzyıllar boyunca kafese kapatılmış, bir erkek ne emrederse onu yapması öğretilmişti. Her Karpat dışisi erkeğinin emirlerini yerine getiriyor gibiydi. Etrafında çok fazla kadın olduğundan değil. Yine de Elisabeta'nın suçlaması zihninde yankılandı. Onu ölüme ya da daha kötüsüne mahkûm ettin.

Julija gözlerini sıkıca kapattı ama bu gerçeği görmezden gelemezdi. Söyle bana neden bir kadın haklarından vazgeçmek zorunda ama bir erkek değil.

Ne demek istediğinizden emin değilim.

Elisabeta, sen farklı bir yüzyılda doğdun. Kadın haklarını bilmezsin ama hayatlarımız bize ait. Kimse bize ne yapacağımızı söyleyemez.

Farklı bir kültürden bahsediyorsunuz. Karpat kadınları bu haklara sahiptir ve her zaman da sahip olmuşlardır. Biz erkeklerimizi takip ederiz ama onlar da bizi mutlu edecek her şeyi yaparlar. Bu onların görevi. Tam olarak açıklayabileceğimden emin değilim ama daha doğmadan üzerlerine kazınmıştır. Bizi bağlayan ritüel bağlayıcı kelimeler. Bir kez söylendi mi, geri dönüşü yoktur.

..

Bekle. Julija'nın kalbi aniden çok hızlı atmaya başladı. Bizi birbirimize bağlayabilir miydi?

Evet, tabii ki. İkiniz için bu yeminleri ettikten sonra, hiçbir şey sizi ayıramaz, ölüm bile. Birbirinize aitsiniz. Sen onsuz, o da sensiz olamaz. Eğer siz ölürseniz ve o da hemen peşinizden gelmezse, o da esir düşüp vampir olabilir. Aksi takdirde, bir kez size bağlandıktan sonra, onun vampir olması imkansızdır.

Isai onu reddettiği anda bu kararı onun elinden alabilirdi ama yapmadı. Yüzyıllar boyunca onu aramaya değmeyeceğini ilan etmişti. Onu beklemeye. Neredeyse Elisabeta'ya onun sırtına kazınmış mürekkebin akışını ve o kelimelerin ne dediğini soracaktı ama sanki Isai'ye ihanet ediyormuş gibi hissetti ve bunu yapamazdı. Oraya yazdığı sözler onun içindi. Hayat arkadaşı için. Eğer ne dediklerini öğrenirse, bunu ondan duymak zorundaydı.

Hayat arkadaşları birbirlerine aittir, Julija.

Sana da sahip çıkıldığını söylüyorsun ama bana anlatırken sesin titriyor. Gerçekten korkuyorsun, neredeyse Sergey'den korktuğundan daha fazla.

Bu doğru. Elisabeta bunu inkâr etmeye çalışmadı. Ben artık aptalca hayat arkadaşı hayalleri kuran o kız değilim. Yüzyıllardır bir vampirle birlikteyim. Ben . . . değiştim.

Julija bir kez daha Elisabeta'nın yüzünden yaşlar süzüldüğünü hissetti ama Elisabeta'nın sesinde bu yoktu. Sadece o titreme, çok şey ifade eden o titreme.

Julija hiç kız rüyaları görmemişti. İnsan kadınların aşık olmasını izlediğinde ara sıra fantezi kurardı. İnsan ailelerini ve onların etkileşim biçimlerini gördüğünde. Bazılarını, hepsini değil. Bunları kendisi için de istemişti ama o zamanlar on yaşımdan küçüktü. Sekiz belki? Aşk ve mutluluk gibi şeylerin ona göre olmadığını çoktan biliyordu. Onun için bir erkek olmayacaktı.

Onu sevmek ve onun için çocuk yok. Ailesi böyle bir şeye asla izin vermezdi. Daha da önemlisi, bir kafesi diğeriyle takas etmek istemiyordu.

Hayat arkadaşını reddedebilir misin? Julija sordu.

Sanırım bu mümkün, ama sizinki sizi birbirinize bağlamadıysa, benimkinin hemen bağlayacağından eminim. O

. . . sert. Disiplinli. Henüz bunu düşünemiyorum. Kendim için nasıl düşüneceğimi bilmiyorum. Bir hayat arkadaşını nasıl memnun edebileceğimi göremiyorum.

Bu kez hıçkırık Julija'nın boğazındaydı ve onu boğuyordu. Zihninde. Onu batırıyordu. Elisabeta'nın bunu hissedebileceğini umarak hemen kendine sıkıca sarıldı. Senin için buradayım. Yalnız olmayacaksın.

Seninle tanıştığım için çok şanslıyım Julija. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Julija, Elisabeta'nın sesinde umut duymuyordu. En ufak bir şey bile. Bunu hayat arkadaşı yapmıştı. Bir çocuğa sahip olma düşüncesi arkadaşını bunaltmış, mutlu etmemişti. Julija bir cevaba daha önce olduğundan daha yakın değildi ama Elisabeta'ya yardım etmek zorundaydı. Onu toprağın altında saklanarak dehşet içinde acı çekmeye terk edemezdi.

Hayat arkadaşlarının kadınlarını mutlu etmesi gerektiğini söylüyorsunuz, Elisabeta.

Evet. Çiftler birbirleri içindir.

Elisabeta Julija'nın tuzağına düştü. O zaman bu adam senin için, sen de onun için yaratılmışsın. Seni mutlu edecek.

Keşke buna inanabilseydim, ama artık onun ruhunu taşıyan kişi ben değilim.

Öyle olmalı, yoksa sen olduğunu bilemezdi, değil mi?

Yanlış ifade ettim. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ruhunu Sergey'den özenle korudum ve

Bana en ağır cezaları verdi ama ben kararlıydım, kalkanımı indiremezdi. Önce ben intihar ederdim.

Şimdi Julija, Sergey istediğini vermediği için onu cezalandırdığında Elisabeta'nın attığı korkunç acı çığlıklarını duyabiliyordu. Ürperdi, çaresizce arkadaşına ulaşmaya çalıştı. Hiçbir savaş esiri, vampirin yakalayıp kendine sakladığı esire davrandığı kadar zalimce davranamazdı.

Sizi sahiplenene bu adama fazlasıyla layıksınız. Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas mı ediyordu? Elisabeta böyle mi görüyordu? Julija her ikisi için de böyle görüyordu. Belki de işleri yoluna koyup kendi kaderimize karar verme şansına sahip olana kadar seni onların bizi bulamayacağı bir yere kaçırabilirim. Yarı şaka, yarı teklif.

Bu bana teklif ettiğin harika bir şey Julija, ama kabul edemem. Elisabeta onu ciddiye aldı. Tüm zamanlar için değiştiğimi ve birbirimize uymayabileceğimizi öğrendiğinde ona olan bağlılığımı onurlandıracağım. Bizi birbirimize bağladığında kendini benden sorumlu hissedecektir, bu yüzden bunu yapmadan önce konuşma şansı bulmayı umuyorum.

Yüzeye çıkar çıkmaz onunla konuş.

Elisabeta'nın nefesi kesildi, dehşete kapıldığı belliydi. Onunla konuşamam, iznim olmadan olmaz.

Julija kıpırdamadan durdu ve içindeki öfke dalgasıyla savaştı. Ne demek istiyorsun? Bir hayat arkadaşıyla konuşmadan önce konuşmak için izin mi alman gerekiyor? Isai bana bunu söylemedi.

Julija anında büyük bir utanç duygusuna kapıldı. Kalbi sıkıştı. Parmaklarını gözlerine bastırdı ve başının ağrısının geçmesini diledi.

Özür dilerim. Bu gafı geri almak için artık çok geçti ve Julija dikkatsizliği için içten içe kendini lanetledi. Elisabeta konuşmak için izin isteyerek yüzyıllar geçirmişti.

O kadar şartlanmıştı ki, bu yasa artık o kadar içine işlemişti ki, muhtemelen izin almadan konuşamıyordu. Başından beri Julija, Elisabeta'nın özel ihtiyaçlarını anlayabilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünmüştü ama şimdiden onu hayal kırıklığına uğratıyordu.

Üzgün olmanıza gerek yok. Size söyledim ve bu doğru. Çok değiştim. İnaniyorum ki hayat arkadaşım kendi adıma bile düşünemediğimi fark ettiğinde beni özgür bırakacak. Şimdi sesi dehşetle titriyordu. Böyle olduğum için beni hor görmesini istemiyorum ama yine de ona itiraf etmeliyim. Beni bulmak için yüzyıllarca bekledi. Çok şey yaşadı ve benim ona verecek değerli hiçbir şeyim yok. Utanıyorum ve onun için üzülüyorum.

Elisabeta böyle bir yükün altına girmiş, kim olduğunu ve neye dönüştüğünü küçümsemişti çünkü hayat arkadaşına verecek bir şeyi olmadığını düşünüyordu, Julija ise onunkini reddetmişti. Isai'yi görmek için acil bir ihtiyaç hissetmeye başlamıştı. Onun sesini duymaya. Zihnine dokunmak için.

Yapma, Elisabeta. Kendin için böyle düşünme.

Gerçek bu. Beni geri çevirirse onu suçlayamam ama bana rehberlik edecek biri olmadan ne yapacağımı bilmiyorum.

Julija zor yutkundu. Sana geleceğim.

Hayatını düzene sokmalısın, dedi Elisabeta. Benim için kendini feda etmeye hazırsın ama hayat arkadaşın için değil. Nedenini biliyor musun?

Julija aniden Elisabeta'nın zihninden çekildi ve içeri sızmaya çalışan tüm anılara kapıyı sertçe çarptı. Oraya gitmeyecekti. Elisabeta'nın yaptığı gibi geçmişinin onu tanımlamasına izin vermeyecekti. Sırtını kayaya dayadı, dizlerini göğsüne çekti ve granit yüzeydeki yanık izlerine baktı. Kimi kandırıyordu? Elisabeta değil,

Kendini değil. Zaten geçmişin onu tanımlamasına izin veriyordu. Kimse geçmişinden kaçamazdı.

Elisabeta sonsuza dek itaatkâr bir kadına dönüşmüştü ve kendisini yeniden güçlü hissedebileceği ve kendine inanabileceği bir yere geri dönmesi için nazıkçe rehberlik edecek birine ihtiyacı vardı. Julija'nın neye ihtiyacı vardı? Birine. Biri çıkagelmişti ve Julija onu reddetmişti. Onu reddetmekle kalmamış, ona ve Karpat kültürüne kasten hakaret etmişti.

Hiç ses yoktu ama Isai'nin orada olduğunu biliyordu, sanki onu düşünerek gözünde canlandırmıştı. Gözlerini açtığında yanında çömelmişti, tamamen erkek gibi görünüyordu, tamamen kas ve sert çizgiler, parmağının yanağında bir çizgi çizme şekliyle tamamen çelişiyordu. Ağladığıını fark etti ve anında kendini savunmasız hissetti.

Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve safir gözlerinin etkisi sert bir darbe gibi tam karnından yakaladı.

"Neden ağlıyorsun?"

Sessizce başını salladı ama gözlerinin arkasındaki yanma daha da arttı. Onun için çok şey kaybolmuştu. Hiç sahip olmamışken kayıp bile diyemiyordu. Hiçbir zaman. Hiç aşkı olmamıştı. Ya da gerçek bir ailesi. İncinip incinmediğini umursayacak hiç kimsesi olmamıştı. Adamın tenine dokunuşu şok edici derecede güzeldi. Onun tarafından, büyük olasılıkla bir yanılsama olduğunu bildiği halde ona sunduğu şey tarafından tuzağa düşürölmüş gibi hissetti. Sonunda bir gün neler olduğunu fark edene ve onların efendisi olana kadar yanılsamalar içinde yaşamıştı.

"Julija, basit bir nezaket cevap vermeni gerektirir."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve adamın dokunuşundan kurtulmak için başını geriye atmaya çalıştı. Başının arkasını sertçe kayaya çarptı. Zaten şiddetli olan baş ağrısına bir de acı eklendi. Kendini ağlamaya bıraktı. Elisabeta için ve kendisi için. Asla kurtulamayacakları kafeslere hapsolmüş iki kadın.

4

I Sai, Julija'nın yüzündeki gözyaşlarını sildi. Kalbi acı verecek kadar sert bir şekilde sıkıştı. Onun ağladığını görmek içini parçalamış, tamamen içgüdüsel bir Tepki. Onu reddetmiş olabilirdi ama onunla birlikteyken ona bakmaktan başka çaresi yoktu. Gözyaşlarını durdurma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki ona yaklaştı ve vücuduyla onu korudu.

"Julija, bana sorunun ne olduğunu söylemelisin. Benimle iletişim kurmazsan sana yardım edemem."

Yüzünü ellerinin arasına alıp başını salladı ama hıçkırıkları durmadı. Şimdi bağırsakları çalkalanıyordu. İçini çekti. "Küçük büyücü, sen benim ölümüm olacaksın. Seni neyin üzdüğünü bana söylemezsen, bana senden bilgi almaktan başka seçenek bırakmazsın."

Başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. Aradığı etki bu değildi çünkü yüzü ağlamaktan benek benek kızarmış ve gözleri sulanmıştı. Tüylü kirpikleri birbirine yapışmış, ona boğulmuş bir kedi yavrusu görünümü vermişti.

"Milyonlarca seçeneğin var, Isai. Bir milyon. Senin son Size sunmadığım bir şeyi almayı tercih etmelisiniz." "En azından konuşuyorsun, söylediklerin saf olsa bile Saçmalık." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Benimle geliyorsan şimdi gitmeliyiz."

Büyük bir isteksizlik göstererek elini onun elinin içine koydu. Adam parmaklarını elinin etrafına doladı ve onu ayağa kaldırdı. "İstemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin," dedi. "Seçimini yapmak istiyorsan, çabuk yap."

Adam ona vurmuş gibi irkilir gibi oldu ama sadece başını salladı. "Ben de seninle geliyorum."

"Eğer benimle geliyorsan, Julija, reddettiğin adam olmaya devam edeceğim. Ben liderim. Her zaman liderlik edeceğim. Yollarımız ayrılana kadar da böyle olacak."

Uzun kirpiklerini kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Daha az konuşmak ve daha çok liderlik etmek iyi olurdu." En kısık sesini kullanmayı başardı.

Nedense bu onda gülme isteği uyandırdı. Gülmedi ama gülmek istedi ve bu onu şok etti. Kahkahayı gerçekten hatırlayamıyordu ama hissetmişti. Önsöz söylemeden, belki de sadece misilleme yapmak ve onu biraz şok etmek için kolunu beline doladı, onu sıkıca göğsüne çekti ve havalandı.

Julija nefesini tuttu ve yüzünü ona yasladı. Onun kollarında kendini küçük ve kırılgan hissetti. Adam, Julija'nın vücut ısını ayarlayamadığının bilincinde olarak onu sıcak tuttu.

Kollarını boynuma dola.

Kadın hiç tereddüt etmeden bunu yaptı ve adamın kalbi göğsünde çılgınca çarptı. Vücudu onunkine tepki verdi. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu, muazzam kontrolüyle bile. O ... aitti. Kısa bir an için gözlerini kapadı ve ondan nasıl vazgeçeceğini düşündü. Kız onun için doğmuştu. O da onun için doğmuştu. Birbirlerine uyuyorlardı. Ama nasıl olabilirdi ki? Bir şeyler yanlış gitmişti.

Yüzyıllar boyunca, onun ruhuyla birden fazla kez ölüp yeniden doğmuş olsa da, belki de aralarındaki bağ zayıflamıştı. Bunun olabileceğini düşünmemişti ama o da hayalindeki kadın değildi,

Açıkçası, sahip olduğu adam o muydu? Bu onu üzüyordu. Duygularla başa çıkmanın sandığı kadar kolay olmadığını fark ediyordu. Duygularını ilk yitirdiğinden bu yana o kadar çok zaman geçmişti ki, duyguların başına ne kadar bela açabileceğini hatırlamıyordu.

Zihninde küçük bir kıpırtı vardı. Onunla telepatik olarak konuşmak için bir bağlantı kurmuştu ve bu yol aralarında açık kalmıştı. Onun bu yolu geçici olarak keşfettiğini hissedebildiği için biraz şaşırmıştı.

Neden bu kadar üzgünsün?

Sesi yumuşak ve sıcaktı, zihninin duvarlarını tenini okşayan parmaklar kadar yakından okşuyordu. Hayat arkadaşları birbirlerine yalan söylemezdi ama ona karşı duyduğu hayal kırıklığını sürekli olarak dile getirmesi gerektiğine inanmıyordu - gerçi durumu her açıdan incelediğinde, hayal kırıklığının ve utancın kendisiyle ilgili olduğunu fark etti. Modern dünyadan çok uzaktaydı ve onu anlamıyordu. Ne olduğunu ya da kim olduğunu değiştiremezdi. Özellikleri içine işlemişti. Hem de derinden. O bir liderdi ve kadınının da onu takip etmesini bekliyordu. Bu onun hatası değildi.

Bunun bir önemi yok, ancak endişeniz için teşekkür ederim.

Bir sessizlik oldu. Kadının yüzünü göğsüne bastırdığını hissetti. Sanki onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi yanağıyla orayı biraz okşadı. Parmakları ensesinin arkasında birleşti. Solmakta olan gece gökyüzünde onunla devam etmek istiyordu ama onu bulduğu mağaraya götürmesi gerektiğini biliyordu. Küçüktü ama gündüz saatlerinde ikisini de koruyacağı kesindi.

Bu benim için önemli.

Bunu çok seviyordu. Onunla birlikte olmak bir mayın tarlasında yürümeye eşdeğerdi. Yanlış bir adım atarsa her şey yüzüne patlayabilirdi ama

adrenalin vardı. Heyecan. Yaşadığını hissediyordu. Hayatını otomatik olarak sürdüren bir robotken, gerçekten canlıydı. Ona her şeyi hissettirmişti.

Uyumlu olmadığımız için herhangi bir şekilde hatalı olduğunuzu düşünmenizi istemem. Ben asırlık biriyim. Yüzyıllardır aşılmaz kapıların ardında kilitliyim. Kendimi senin için başka birine dönüştürmek için olduğum şeyi değiştiremem. Umarım beni affetmenin bir yolunu bulabilirsin.

Aralarındaki yol onun içinde yükselen hüznü hissetmesini sağladı. Kadın ona daha da yaklaştı ve adam onları kayanın içinde bulunduğu küçük mağaraya götürürken kollarını sıktı. Giriş, gökyüzünden aşağı inerken genişlettiği ince bir çatlağı. İçerideki açıklık, ayakta durabilmesini sağlayan geniş bir odaya dönüştü. Julija'yı ayağa kaldırdı ve çatlağı kapatmak için elini salladı.

"Masum bir adamdan vampir kuklasına kadar her şeyin içeri girmesini engellemeliyim," dedi ve ondan uzaklaştı. Kadının yüzünde hâlâ gözyaşları vardı ve adam bu görüntüden nefret ediyordu. Kendisini güçsüz hissetmesine neden oluyordu. Ona sarılma ve onu rahatlatma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, tek yapabildiği arkasını dönmek ve ona biraz mahremiyet sağlamaktı.

"Gölge kedi," diye hatırlattı Julija. "Her yere sızabiliyorlar gibi görünüyor. Kitap koruma altına alınmış olmalıydı ama yine de ona ulaşmayı başardılar. Sen bir korumanın temellerini attıktan sonra, ben de ona eklemeler yapacağım."

Bu onu kısa düşürdü. Manastırdaki kardeşleri dışında hiç kimseye dinlenme yeri konusunda güvenmemişti. O zaman bile kendi önlemlerini almış ve her gece dinlenme yerini değiştirmişti. Her birinin bir evin dış cephesini muhafaza ettiği kendi küçük yeri vardı. Burası her biri için özel bir yer olarak kabul edilir ve o alanın parametreleri içinde bir yerde uyurlardı.

Omzunun üzerinden ona baktı ama kadın sanki mağarayı dekore edecekmiş gibi etrafına bakınıyordu. "Bir dakika içinde size oturma yeri ve rahat bir şilte ile bir yatak sağlayacağım."

Dönüp önce ona, sonra da ince çatlağa baktı. "Eğer sana bir şey olursa, buradan çıkabileceğimden emin değilim."

"Sen büyücüsün. İhtiyacın olursa çıkabilirsin." Sesi mutlak bir inanç taşıyordu. Kadının, bedeninin geçmesine izin verecek kadar açıklığı genişletebileceğine dair aklında en ufak bir şüphe yoktu. Görünüşe göre doğru şeyi söylemişti çünkü kadın ona gülümsedi ve bu kez bu gülümseme kara gözlerini aydınlattı.

Elini salladı ve mum ışıklı aplikler mağaranın duvarları boyunca, yükseklerde titreşerek içeriği aydınlattı. Bir başka el sallayışıyla yerdeki kir ve döküntüler temizlendi, yerine kalın bir halı serildi. Kadın ona bir komplocu sırtışı fırlatarak onu mutluluğunu paylaşmaya davet etti. "Bir illüzyon için hiç fena değil."

Mükemmele yakındı. "İyi iş çıkardın." Ses tonuna hayranlık karışmasına izin verdi. Onunla ilgili hiçbir şeyi beğenmek istemiyordu, eğlence anlayışını bile.

Yaşadıklarından sonra pek çok kadın şikâyetçi o l u r d u .

Gözyaşları yüzünde kurumamıştı bile ama hiç homurdanmıyordu. Aslında, onlar için her şeyi güzelleştirmeye çalıştığı belliydi. "Nerede uyuyacaksın, Isai?" Evin içinde adımlamaya başladı.

Oda.

Mağara küçüktü ama kimse fark etmemişti. İkisinden önce burayı kullanan bir insan, büyücü ya da Karpatyalı olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Ona cevap vermeden önce yine tereddüt etti. Karpatyalılar dinlenme yerlerinin başkaları tarafından bilinmesine izin vermezlerdi. Ama onu sahiplenmeyecek olsa bile, o onun hayat arkadaşıydı.

"Altında. Tam altınızda. İhtiyacın olursa, belirlediğimiz yol üzerinden bana ulaşabilirsin."

Isai çatlağa geri döndü ve koruma katmanlarını örmeye başladı. Katmanların Xavier'in kendisini bile durduracağından emin olduğunda ona döndü. "Eğer gölge kedinin girmesini engelleyebilirsiniz, korumalarını şimdi ekle ve ben de senden sonra bitireyim." Geri çekildi ve onun ne yapacağını görmek için bekledi. Hiçbir şeyin onlara ulaşamayacağından emin olmak için onunkilerin üzerine daha fazla örgü katacaktı.

Gölge kedi onu sadece belirttiği sebepten dolayı endişelendiriyordu. Mağaralar sadece Karpat halkının prensinin örebileceği en güçlü korumalarla korunmakla kalmamış, kitabın kendisi de korunmuştu. Mikhail, Birleşik Devletler'deki sesi Tarık Asenguard'la temasa geçmiş ve kadimlerin dağılıp Iulian Florea'yı, kitabı ve büyücüyü aramalarını istemişti. Isai kardeşinin adını duyar duymaz gitmek için gönüllü olmuştu. Kanı kardeşinin kanına karışacak ve izi daha iyi bulabilecekti.

Julija tam yanında, kolunun altında durdu ve sanki onu yolundan çekebilecekmiş gibi kalçasıyla şakacı bir şekilde kalçasına vurdu. Hafifçe gülerek, adam kenara çekilene kadar ikinci kez itti, ancak itişi onu sarsmamıştı bile.

"Otoriter küçük büyücü."

"Birisi bunu doğru yapmalı."

Ellerini havaya kaldırdı ve başka bir karmaşık desen örmeye başladı. Yakından izledi, her zarif hareketi beynine kazıdı. İlahi söylemeye başladığında sesi müzikaldi.

Örümcekler koşuşturun, ağınızı örün.

Esen rüzgarlar, yakala iplerini.
Toprağın derinliklerine gömün onları,
Arayanlar duymasın çağrımı.
Döndür ve çevir, ör ve bağla,
Kimse bulamasın diye bu korumaları yerleştirin.

Isai kapanış korumasını ağına ekledi ve sonra odaya döndü. Onun için iki rahat sandalye ve bol örtülü bir yatak hazırladı. Kızın bazen ortada hiçbir neden yokken titremesinden hoşlanmıyordu. Vücut ısını yüksek tutmaya dikkat ediyordu ama sanki ani bir üşüme onu ele geçirecekmiş gibi birkaç kez titrediğini fark etmişti.

"Julija, benden korkuyor musun?"

Koyu renk gözleri, kirpikleri aşağı inene kadar gölgeleri ortaya çıkardı. Parmaklarını birbirine doladı ve adam uzanıp ellerini sabitledi.

"Sen büyücüsün ve kendi başına çok güçlüsün," dedi yumuşak bir sesle. "Hak iddia et ya da etme, ben senin hayat arkadaşınım. Sana zarar vermem mümkün değil."

Kıpırdamadan durdu, neredeyse olduğu yerde donup kalmıştı ama adam onun vücudundan geçen titremeyi hissetti ve dudakları hafifçe titredi, sonra da sanki onun bu açık işareti görebileceğinin bilincindeymiş gibi ısırıldı.

"Neden ritüel bağlayıcı kelimeleri kullanıp bizi birbirimize bağlamadın?"

Onu hiç anlamamıştı. Sesinde sanki onu keyfi olarak reddetmiş gibi bir incinmişlik vardı. "Belli ki senin arzun bu değildi ve hayat arkadaşın olarak sana istediğini vermek benim görevim."

"Belki de sadece bana şaplak atmamanı diledim." Sanki hâlâ onun elinin kendisini tokatladığını hissediyormuş gibi poposunu ovuşturdu.

"Seni incitmemek için dikkatli davrandım."

"Acıdı."

"Haysiyetinden daha fazla incitmedi," diye karşı çıktı, neden bu konuyu tartıştıklarından bile emin değildi. O konunun çoktan kapandığını düşünüyordu.

"Belki de haklısınız. Haysiyetim çok kırıldı. Beni gerçekten incitmediniz."

Bunu söyleme şekli onu uyardı. Sanki karanlıkta onun için etrafı yokluyor ve karşılığında sadece en hafif yanıtları alıyormuş gibi hissetti. "Biri seni incitti mi, Julija?" Bu düşünce içini parçaladı. İki sandalyeyi işaret etti.

Kadın bunlardan birine uzandı ve adam da ona sarınabilmesi için bir battaniye çıkardı. Kadının gülümsemesi adamın içini ısıttı.

Omuz silkti. "Önemli değil. Sanırım hepimiz incindik. Her yerinde yara izleri görüyorum ama bana Karpatların yara izi bırakmadığı söylenmişti."

"Genelde olmaz. Ölümcül bir yara, eğer kurtulmuşsak yara izine neden olabilir. Yüzyıllar geçtikçe ve aynı yerlerimizden tekrar tekrar yaralandıkça, yara izi oluşabilir."

Yumuşak tenine dokunmak isteyeceği için yanına oturmaktansa sandalyesini çevirip yüzünü ona döndü. Granitteki hafif çatlaktan içeri ışık sızmaya başlamıştı. Yakında yere inmek ve onu terk etmek zorunda kalacaktı. Onları birbirine bağlamamış olmasına rağmen, onu terk etmekten nefret ediyordu. Sadece bir kez kan değişimi yapmışlardı ama onun tadına, yani her şeyine tamamen bağımlıydı. Aldığı her nefeste onu istiyordu.

Julija ellerine baktı. "Korkuyorum," diye itiraf etti. "Gücünü hissedebiliyorum. Çok fazla şey tutuyorsun." Parmaklarını birbirine geçirdi. "Babama ve kardeşlerime alışkınım. Hatta üvey anneme bile. Hepsinin gücü var, ama seninki . . ." Sözünü yarıda kesti.

"Mecbur kalırsan onları öldürmekten çekinir misin?" Ses tonunu yumuşak tuttu ama bilmesi gerekiyordu.

Ona hemen cevap vermek yerine düşündü. "Bu mümkün. Umarım değildir. Hiç kimseyi öldürmedim ama kendimi ya da bir başkasını kurtarmak için bunu yapabileceğime inanıyorum."

"Ruhunda i k i m i z için de ışık taşıyorsun, kislány hân ku meke sarnaakmet minan. Biraz tereddüt hissetmeniz şaşırtıcı değil. Ben ayrıldıktan sonra korumasız kalmanız hoşuma gitmiyor."

Sertçe yutkundu ve tam olarak durduramadığı gergin alışkanlığıyla birbirine dolanan parmaklarına baktı. Baş titriyor, parlak saçları hafifçe sallanıyordu. Mum ışığı koyu renk saçlarında küçük parıltılar yaratıyordu. O tellerin ipeğini hissetmek için uzanmaya direnmek zorunda kaldı.

"Bana kendinden bahset Isai. Nelerden hoşlanırsın, nelerden hoşlanmazsın, bu tür şeyler."

Ona doğru eğilmişti ama koltuğunda geriye yaslandı, parmaklarını dikleştirdi ve parmaklarının üzerinden onu süzdü. Bu onun kendisine karşı gösterdiği ilk gerçek ilgiydi ve ona ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Eski silahları severim. Elimde bir kılıcın verdiği his. Kılıçlar birbirine çarptığında oluşan titreşimin kolumda yarattığı his. Savaş, göğüs göğüse çarpışmayı büyüleyici buluyorum. Benim için bu bir dans gibi, savaşçıların her biri rakibinin bir açık yakalamasını beklerken zarafetle hareket ediyor."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Sayısız vampir avladın. Onlarla savaşırken de aynı duyguya kapılıyor musun?"

O da bunu düşündü. "Tam olarak değil. Bu daha çok zihnin uyarılmasıdır. Yeni yaratılmış bir vampiri yenmek genellikle kolaydır çünkü vampirlik disiplinine sahip değildir.

bir avantaj için beklemek gerekir. Vampirler kibirlidir ve egolarının okşanmasından hoşlanırlar, özellikle de usta bir vampirin. Sergey ya da kardeşi Vadim gibi biri hayranlık duymalıdır. Onları bundan mahrum bırakırsanız, sakın ve nazik görünüşleri kaybolur."

"Elisabeta'nın yüzyıllar boyunca onun ellerinde neler çektiğini hayal bile edemiyorum."

"Bir vampirin kadınlarımızdan birine, bırakın yüzyılları, birkaç dakikalığına bile sahip olma düşüncesi dehşet verici. Zalimliklerinin sınırı yoktur. Başkalarının acı çektiğini görmek için can atarlar. Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz? Sesinizden onu önemsedığınızı duyuyorum." Bu konudaki şaşkınlığını kendine saklamaya özen gösterdi. Julija aşırı hassas görünüyordu ve onlarla nasıl başa çıkacağını bilmezken daha fazla gözyaşı dökmek istemiyordu.

Sanki ona söylemeyecekmiş gibi bir an tereddüt etti ama sonra teslim oldu. "Sergey'in vampirleri beni yakalayıp kuklalarının çocukları ısırmasına izin verdikleri o korkunç odaya götürmeden önce Elisabeta ile bağlantı kurdum."

"Gizlenmişti."

"Evet, ama küçüklüğümden beri illüzyonlar üzerine çalıştığım için onları tanıyorum. Onun varlığını hissettim. Sergey'in ona yaptıklarına rağmen oldukça güçlü. Onu öyle olmadığına inandırmış ama gücünü hissettim. Çocuğu kurtarmak için onu tutan parmaklıklardan kurtulmaya çalışıyordu. İçindeki duygular o kadar yoğun ki hemen ona kilitlendim ve illüzyonu gün ışığına çıkarmayı başardım. Sergey onun kafesini, içinde kendisiyle birlikte mağara duvarının bir parçası haline getirmişti. İlk seferinde birlikte güç harcayarak kuklayı durdurmayı başardık. Sergey kızgındı ama aynı zamanda meraklıydı. Sanırım bu benim hayatımı kurtardı."

Onun sesini sevmişti. Sakinleştirici ve huzur vericiydi. Ona zor anlar yaşattığında ve sesi hırçın çıktığında bile sesini seviyordu. Hayatının geri kalanında bu sesi dinleyebileceğini biliyordu.

"Onun için endişeleniyorum. Bir hayat arkadaşı olduğunu söylüyor..."

Isai kaşlarını çattı. Bu kulağa doğru gelmiyordu. Ferro diğerlerine Elisabeta'nın hayat arkadaşı olduğunu sadece iki gece önce söylemişti. "Onunla ne zaman konuştun?"

"Kısa bir süre önce."

Kızın sesindeki masumiyeti duydu. Güç dalgasının sadece kardeşlerini değil, çevredeki tüm vampirleri kendine çekeceğinin farkında değildi. Sergey umutsuzca Elisabeta'yı geri istiyordu. Eğer Elisabeta Julija'ya cevap verirse, onun enerjisini tanıyacaktı. Bunu yapmamak için onu yüzyıllardır tutsak tutuyordu.

İki kadın da uzun bir mesafe boyunca konuşmanın en güçlü Karpatyalılar için bile zor olabileceğinden habersizdi. Elisabeta ile konuşmaktan sanki hiç çaba sarf etmiyormuş gibi rahatça bahsediyordu.

"Önce sen mi onunla iletişime geçtin, yoksa o mu seninle iletişime geçti?" Aralarındaki köprüyü hangisinin tuttuğunu bilmek istiyordu.

"Onunla ilk kez iletişime geçtiğimde." Kaşlarını çattı. "Belki de her seferinde yaptım." Titredi ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Onu hissediyorum. Çok korkuyor."

"Olmak için sebebi var. Sergey ondan vazgeçmeyi reddediyor ve her gece onu arıyor, kendisini ona teslim etmesi için onu korkutmaya çalışıyor. Ferro şu anda onunla birlikte. Ayağa kalktığında güvende olacağından emin olacak."

"İkimiz de biliyoruz ki bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay," dedi Julija. "Ya hiç ayağa kalkmazsa ne olacak?"

"Ferro buna izin vermez. O farklı biri. O her zaman

farklıydı. Hepimiz arasında en çok korkulması gereken kişi o.

Belki de Elisabeta'nın hayat arkadaşı olmasının bir sebebi vardır. O en tehlikeli, en ölümcül avcı ve pek çoklarının sahip olmadığı deneyimlere sahip. Sergey ve vampir ordusuyla karşılaşırsa, onlara geniş bir yol açacağından hiç şüphem yok."

"Nazik bir adam mı?"

Kadının sesindeki korku dolu tonu duyabiliyordu ve onu rahatlatabilmeyi diledi. "Neye ihtiyacı varsa o olacak, Julija." Kelimeler ağzından çıktığı anda utandı. Suçluluk duydu. Julija'nın ihtiyacı olan şey o olmalıydı. "Belki de yanlış söyledim. Ferro da benim gibi birkaç yüzyıl boyunca dünyadan uzak kaldı. Zaman bizi geçti ve modern yöntemler bizden kaçtı."

Julija umutla, "Elisabeta da kilit altındaydı," dedi. "Kaçmaya çalışırsa Ferro'nun onu ritüel bağlama sözleriyle kendisine bağlayacağını söylüyor."

Kendi kendine gülümsemesine izin verdi. Ferro'nun böyle bir şey yapacağından hiç şüphesi yoktu. "Bu doğru."

"Bunun Sergey'in onu kafese koymasından ne farkı var? Lütfen bana kızmayın. Gerçekten aradaki farkı bulmaya çalışıyorum. Ferro kaçarsa peşinden gider, değil mi?"

Sadece sesindeki hayal kırıklığını ve gerçek ilgiyi duyabildiği için başını salladı. Onların kültürünü anlamak için elinden geleni yapıyordu. "Ferro ve Elisabeta aynı bütünün iki yarısıdır. Ferro olmadan Elisabeta asla mutlu olamaz. Ferro da öyle. İkisi için de başka kimse yok. Elisabeta bunu kabul edecektir. Genç bir kızken kaçırılmış olabilir ama Karpat ritüellerini çok iyi biliyor. Ona daha çocukken, hayat arkadaşının bir yerlerde onu aradığı söylenmiş olmalı. Ferro bunu biliyor ve ondan kaçmasına asla izin vermez.

Çünkü korkmuştu ya da kendine bir şey kanıtlamaya çalışıyordu."

Bir an sessiz kaldı ve anlamaya çalıştığını görebiliyordu. "Isai, ya kendine bir şey kanıtlaması gerekiyorsa? Bu da göz önünde bulundurması gereken bir şey değil mi? Ya da belki de bazı şeyleri anlamak için zamana ihtiyacı vardır."

Isai, Ferro ve Elisabeta hakkında konuşmaktan onlar hakkında konuşmaya geçtiklerinden oldukça emindi. "Çoğunlukla, küçük büyücü, korkuyor. Korku insanı felç edebilen ya da kaçmasına neden olabilen bir duygudur; kaç ya da savaş tepkisi devreye girer."

Ona büyük bir şüpheyile baktı. "Bunu nereden biliyorsun ki? Bir manastıra kapatıldın ve yine de bir şekilde kaç ya da savaş tepkisinden alıntı yapabiliyorsun?"

"Tüm bilgileri hızlı bir şekilde özümsemeliyiz. Bu bir armağandır. Öğrenmeye devam etmek de kültürümüzün bir parçasıdır. Manastırdan ayrıldığımız anda, diğer Karpatlardan bize bilgi aktarmak zorunda kaldık. Ayrıca diğer türlerden, kitaplardan ve şimdi de bilgisayarlardan bilgi edinebiliyoruz. Bu tür şeyleri özümseyoruz."

"O zaman neden kocaların yaptığı kısmı özümsemedin? eşlerine şaplak atmazlar mı?"

Gülümsemeyi reddetti. Cesaret edemedi, bu başını daha çok belaya sokabilirdi. Sürekli dönüp dolaşıp onun bu özel ihlaline geliyorlardı. Yine de onun küçük öfke patlamalarını sevmekten kendini alamıyordu. Bu onun sapkınlığıydı ama ne zaman o ses tonunu alsa, tüm vücudu tepki veriyordu.

"Size karşı dürüst olmam gerekirse, bunun artık kabul gören bir uygulama olmadığını gördüğümü itiraf etmeliyim. Diğer taraftan

Ancak, bu bilgiye sahip olmamız onu kabul etmemiz gerektiği anlamına gelmez."

Koyu renk gözleri mum ışığını aldı, gözlerinde küçük ikiz alevler titredi. "Sen her türlü mantığın ötesindesin, Isai. Yapmaman gerektiğini biliyordun ama yine de yaptın."

"Benimle bu kadar saygısızca alay etmemen gerektiğini biliyordun ama yine de yaptın," diye karşılık verdi, tüm suçu üstlenmeyi reddederek.

"Kelimelerle savaşmak, birine elinizi sürmekle aynı şey değildir. Özellikle de değer verdiğiniz birine. Çocuk ya da kadın," diye en azarlayıcı sesiyle onu bilgilendirdi.

"Şimdi sana bunu öğretiyorlar küçük büyücü, ama yüzme bilmediği halde sudan uzak durmayı reddeden çocuk ne olacak? Ya da sokaktan uzak durması için verdiğiniz emirlere uymayarak bir arabanın önüne atlayan? Söz dinlemeyi reddeden asi çocuğa nasıl davranırsınız?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Beni delirtiyorsun. Çıldırtıyorsun. Ben aramızdakileri düzeltmeye çalışıyorum ama sen uzak bir yüzyıldan kalma o adam olarak kalmakta ısrar ediyorsun. Belki kılıç dişli bir kaplan onu yiyebilir diye bir çocuğa şaplak atmak uygun olabilirdi ama biz o tehlikeleri çoktan geçtik."

"Boğulmak ve araba çarpması, kılıç dişli bir kaplan tarafından yenmek kadar tehlikelidir. Argümanınızın hiçbir değeri yok."

Aralarını düzeltmek istemesi hoşuna gitmişti. Yine de onu hayal kırıklığına uğratmak zorundaydı. Bunu istemiyordu ama bu riski ona bildirmesi gerekiyordu. "Julija, bence Elisabeta'ya ulaşman ve onunla arkadaş olman iyi bir şey. Buna ihtiyacı var ve bence senin de var. Ne yazık ki kendini Sergey'in incelemesine açtın. Kendisinin olduğunu iddia ettiği kadına ulaşabilecek kadar güçlü bir büyücü arıyor olacak."

Kaşlarını çattı, kara kaşları birbirine yaklaştı. "Ona sahip çıkamaz. Kız onun değil. Buna hakkı yok."

"Hayır, öyle bir şey yapmadı. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, birçok insan çeşitli nedenlerle çirkinleşir. Para. Güç. Seks. Sebep ne olursa olsun. Başkalarının sahip olduğu bir şeyi isterler. Sergey ve kardeşleri prensi takip etmek istemediler. Karpat halkına liderlik edecek kadar güçlü olduklarını düşünüyorlardı. Mesele algıladıkları güçle ilgili değil ama bunu anlamadılar ve muhtemelen hala da anlamıyorlar."

"Elisabeta'yı almanızın nedeni seks olabilir mi?"

"Sergey onu kendi kadını yapamazdı, bedenine tecavüz etmek anlamında değil. Onun zihnine tecavüz edebilirdi. Vücuduna bir şeyler yapabilirdi ama onunla kabul edilen anlamda seks eylemi gerçekleştiremezdi. Vampirlerin kanlarını emmeden önce daha fazla işkence etmeyi seçtikleri kurbanlarla bunu yapmayı denediklerini biliyorum ama bu onu öldürürdü ve Sergey de bunu biliyor."

"O zaman neden onu aldın?"

"Çünkü o saf ışık. Elisabeta ona, kendisi için bir daha asla sahip olamayacağı şeyi getirir. Vampir olmaya karar verirken, ki bu bilinçli bir seçimdi, onu kaçırarak ve tutsağı yaparak hazırlandı. Çok zekiydi. Ona duygu verdi. Vücudunun çürümesini engelledi. Ona en güçlü kan olan Karpat kanını verdi. Elisabeta sayesinde kardeşlerine arka çıkabilir ve imparator olmak için planlar yapabilirdi. Kimse onu zayıf biri olarak görmeyecekti. Hiçbir usta vampir böyle bir saygısızlığa müsamaha göstermez ama Elisabeta ona bu gücü verdi."

"Yaramazlık yaparsa Ferro ona şaplak atacak mı?" Sesi alçaktı ve koyu çikolata gözleriyle ona öyle bir baktı ki, bu bakış onu eritmeliydi. Eritmişti ama eriten onun kalbiydi.

Isai bir kahkaha patlattı. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Öldüğün güne kadar bunu duyacaksın," diyerek onu temin etti.

Ona dokunmayacaktı. "Bu tartışmayı bir süreliğine bıraksak ve sen bana kendin hakkında bir şeyler anlatsan nasıl olur?" İlk başta Julija'yla arasına mesafe koymayı düşünmüştü, böylece gittiğinde canı çok yanmayacaktı ama anlayamadığı bir nedenden ötürü onu gerçekten tanımak istiyordu. Şimdiden, söylediği ve yaptığı her şey onu daha çok istemesine neden oluyordu. İlgisi gerçektir ve samimiyeti ses tonundan anlaşılıyordu.

"Pişano çalmayı seviyorum," dedi hiç tereddüt etmeden.

Doğrudan gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. Yüzü aydınlandı ve gözleri parladı. Anında verdiği cevap ondan beklediği son şeydi. Nedenini bilmiyordu. Belki de her şey bir yana, müzik ona bu kadar yalnızken bir nebze huzur verdiği içindi. Ona hiçbir şey hissettirmiyordu, bu yüzden hiçbir zaman mantıklı gelmemişti, ama müzik duyduğunda içindeki vahşi her şey sakinleşiyordu.

"Pişano mu?" Kasıtlı olarak onu kışkırttı. Julija'nın sessiz kalmasından hoşlanmadığını fark etti. Sesine şüphecilik kattı. "Çalıyor musun?"

Gözlerini ona dikti. "Pişanonun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle anlıyorum, ama sizin anladığınıza inanmakta zorlanıyorum. Klavyede ustalaşmak için disiplin gerekir. Sende bol miktarda disiplin yok." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz sol yanağında, ağzının köşesinde bir böceğin soktuğunu hissetti. Elini böcek olması gereken ama havadan başka bir şey olmayan şeyin üzerine vurdu. Julija'ya ters ters baktı. Orada oturmuş masum masum bakıyordu. Fazla masum.

"Az önce beni zaptladın mı?"

Bir elini kaldırdı ve tırnaklarını inceledi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz poposunda sert bir elin şamarını hissetti ki bu imkansızdı çünkü oturuyordu. Yerinden sıçradı ve ona ters ters baktı. "Savaşa gitmek üzereyiz."

"İlk atışı sen yaptın, küçük büyücü."

Gözlerini devirdi. "Peki, tamam, teslim oluyorum."

Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Onunla tartışmayı olması gerekenden daha çok seviyordu. "Piyano çalmanla ilgili takılıyordum," diye kabul etti. "Sen çok ..." Uygun kelimeyi aradı. Tapılası. Sevimli. Kadını tanımlamak için böyle kelimeler kullanmazdı. Ateşli. Tutkulu. Seksi. Sonunda, "Hoşuma gitti ve seni yemlememeliydim," demeye karar verdi. Kadın memnun görünüyordu ve adam ona karşı doğru bir şey yaptığı için rahatlatarak iç çekti.

"Aslında ben de seninle biraz dalga geçiyordum," diye itiraf etti. "Aldırmadım. Aslında seni zaptlamak hoşuma gitti."

"Senin yaptığını biliyordum."

Kendini beğenmiş görünüyordu. "Eğer ateşkesimizi yeniden düşünüyorsan, bu sadece buzdağının görünen kısmı."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Bana piyano çalmanın nesini sevdiğini söyle."

"Piyano çalmayı seviyorum çünkü bana huzur veriyor. Her şeyden ve herkesten uzaklaşıp sadece müziğin içine dalabiliyorum. Beni güvenli bir yere götürüyor. En azından kendimi güvende hissediyorum."

Kıpırdamadan içeri girdi. İfadesi onun hakkında çok şey anlatıyordu. Şimdiye kadar saygılı davranmış, aklını okumamış ama onay vermesini beklemişti. Bu yakın zamanda gerçekleşecek gibi görünmüyordu. Julija hakkında her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

"Müzik beni bir ya da iki kez kurtardı," diye itiraf etti. "Karpāt Dağları'nın yüksek kesimlerinde, bize kan sağlayabilecek kişilerden bile uzakta, günlerimizi dövüş becerilerimizin peşinde koşarak ve boş saatleri başka sanatlarla doldurmaya çalışarak geçirdik. Bazıları resim yaptı. Ben müziği seçtim. Mümkün olduğunca çok çalıştım. Gelip giden başkaları da vardı. Gelişmeye devam etmek için ihtiyaç duyduğumuz malzemeleri ya da bilgileri bize geri getirirlerdi. Birkaç yıl, bazen bir asır kadar kaldılar ve sonra bizi terk ettiler."

"Nasıl beslendin?"

Yemek yerine beslenmek kelimesini kullanmayı bilmesi bile ona Karpāt kültürünü iyi bildiğini gösteriyordu. Beklenmedik bir şekilde, bu tekrar canını yaktı.

"Kapı bekçisi Fane, her gece bize kan getirmek için yanımızdan ayrılırdı." Sözcükler onu terk ederken bile, kadının ağzının tenindeki hissini hatırladı. Dişleri ona batıyor, onları birleştiriyor, böylece damarını paylaşıyorlardı. Böylece hayatının kanının özü ondan ona akabilecekti. Bunu o yapmıştı. Bunu onun için yapmamıştı. Emri ona zar zor itmişti. Kız istekliydi ve bir kez bile kanını almasını sorgulamamıştı. Tek bir kez bile.

"Sende bir büyücü işareti var." Kolundaki işareti gösterdi. İşaret çok belirgindi. Bir akrebin karnına sarılmış bir yılan. Akrebin pençeleri ve iğnesi hazır ve nazırdı; yılanın ağzı açıktı, dişlerini gösteriyordu ve havaya kalkmış kuyruğu uyarı veriyordu. "Yine de Karpatları biliyorsun ve tek başına kanımı alabildin."

Başını salladı. "Karpatyalıları üzerine çalıştım çünkü ailemin odak noktası onlar. Karpatyalıları düşman olarak görülüyor. Xavier onların yeryüzünden silinmesini istedi. Ve evet, ben

Doğrudan kan alabiliyordum, ancak bu özel yeteneğimi uzun yıllar boyunca aileme göstermemeye dikkat ettim."

Sesinde isteksizlik vardı ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gözlerini ondan kaçırdı ama bu, ondaki sıkıntının bir anlık görüntüsünü yakalamadan önce değildi. Çağrıştırdığı anı her neyse, onun için son derece acı vericiydi.

"Daha fazla açıklayabilir misiniz?" diye sordu nazikçe. "Açıklamamayı tercih ederim," dedi kadın.

Kızın, onun anılarını zihninden söküp almasını beklediğini görebiliyordu. Bunun yerine ayağa kalktı ve onun üzerinde yükseldi. "Gerçekten uzanman gerekiyor. Yorgunluğunun bana vurduğunu hissedebiliyorum."

O da ayağa kalktı ve adam onun üzerinde yükselmeye devam etti.

Yatağı işaret etti ve ikisi de yatağa doğru yürüdüler.

"Yorgunum," diye itiraf etti. "Dün gece hiç uyumadım."

Onunla kalacaksa buna alışmak zorundaydı.

"Işık içeri süzülüyor ve ben yere inmek zorundayım. Seni yalnız bırakmak gerçekten hoşuma gitmiyor. Korunmasız değilsin." Ne onun korkmasını istiyordu ne de bunu yapabileceğini kanıtlamışken yalnızlıkla başa çıkamayacağını ima ederek onu aşağılamak istiyordu. "Sen kendi başına güçlüsün Julija ve bu gücün farkındasın. Yine de, gerekirse beni uyandır ve felç beni ele geçirdiğinde mümkün olduğunca sana benimkini vereyim."

Başını salladı. "Ben iyiyim. Teklifiniz için minnettarım. Bunun sık sık ya da hafife alınarak yapılmadığını biliyorum."

Karpat gelenekleri hakkında söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu. "Emekli olmadan önce, yemeğe ihtiyacın var mı? Yatağın yanındaki küçük sehpayı su koydum. Şuradaki küçük oyukta da banyoya benzer bir yer var." O

odanın biraz تنها olan tek köşesini gösterdi.

"Minnettarım." Yatağa uzandı, aniden yorulmuştu. Çok yorulmuştu.

Isai çömeldi ve yürüyüş botunu çıkarmaya başladı. Çoraplarından birini çıkardı ve her iki ayağını da incelemeden önce diğerine de aynısını yaptı.

"Su toplamalarım oldu ama onları iyileştirebildim," diye itiraf etti. "Bu benim en güçlü yanımdır değil ama gerektiğinde bunu yapabiliyorum."

Birkaç dakika ayaklarına masaj yaptı. "Sen soyun, ben de çarşafları çekeyim."

"O kısmı kendim yapabilirim." "Julija."

"Ciddiyim, Isai. Eğer vahşi seks yapmaya hazır değilsen, o zaman senin önünde kıyafetlerimi çıkarmam iyi bir fikir değil."

Bu düşünceyle siki sarsıldı. Onu istiyordu, açık ve basit, ama şimdi küçük büyücüsü için yeni bir planı vardı. Seks onun yedek planıydı. Kendisi zaten bağımlı olduğu için onu da bağımlı yapabilirdi ama bu konuda kendini tutarsa belki de onu daha çabuk kazanabileceğini düşündü. Haklıydı, onun vücudunu gördüğü anda disiplini pencereden dışarı çıkacaktı. Güneşin etkilerini şimdiden üzerinde hissettiğinden bahsetmiyorum bile. Cildi yanıyordu ve ışınların ona ulaşamayacağı bir mağaradaydı.

Yavaşça ayağa kalktı ve kızın elini tuttu, avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi, başparmağı bileğindeki yaraların üzerinde hafifçe gezindi. "Gölge kedi son derece büyüktü. Seni öldürmek yerine, seni yeniden ele geçirmek için gönderilmiş olması mümkün mü?"

Ona baktı ve gözlerinde sanki bu olasılığı hiç düşünmemiş gibi bir korku vardı. "Bunu nasıl yapabilir?"

Başparmağı bileğinin iç tarafındaki sayısız yara izinin üzerinde gezindi. "Emin değilim ama düşünülmesi gereken bir şey. Sen onların Karpat kanı kaynağısın, değil mi? Uzun ömürlü olmaları için sana ihtiyaçları var. Karpat kanını bulmak kolay değil ve seninki çok zengin. Sana zarar verdiler, değil mi?"

Vücudundan küçük bir ürperti geçti. Bakışları onunkilere sıçradı ve orada kaldı. Korktuğunu gördü. Bu korkunun onun bazı sırlarını öğrenmesinden mi kaynaklandığından emin değildi, çünkü artık sırları olduğunu biliyordu, yoksa henüz inceleyemediği anılarını çok derinlemesine araştırıyor muydu?

Bileğini ağzına götürdü, dudakları oraya bir öpücük fısıldadı. Kız şaşkın görünüyordu ama geri çekilmeye çalışmadı. "Kislány hán ku meke sarnaakmet minan, bana cevap vermeni çok isterim."

Kısa bir tereddüt oldu. "Evet."

Giriş o kadar alçaktı ki zar zor duydu ve o bir Karpatlıydı, bu nedenle işitme duyusu keskindi.

"Ödeyecekler."

5

Julija mağaranın dış duvarlarını tırmalayan bir şeyin sesiyle uyandı. Kalbi küt küt atarak tavana bakıyordu. Daha önce hiç duymamıştı

Daha önce de ses duymuştu ama ne olduğunu biliyordu. Granit kayalığın batıya bakan tarafındaki çatlaktan taşan mağaranın ışığı, sanki önünde bir şey volta atıyormuş ve içeri girmeye çalışıyormuş gibi defalarca ışıktan gölgeye geçiyordu.

Ciğerlerine hava girip çıkması için kendini zorladı. Ses çıkarmamak için çok yavaşça doğrulup ayaklarını yatağın kenarına uzattı. Isai yere indikten sonra soyunmuş ve yorganın altına girmişti. Isai onun için inanılmaz rahat bir yatak hazırlamıştı. Şilte mükemmeldi. Örtülerin ağırlığı tam kıvamındaydı. Çarşafların çıplak tenine verdiği his lükstü.

Kendini giydirmek için büyü kullanmıyordu çünkü büyü, et ve kemikten oluşan yaratıklar herhangi bir güç dalgalanmasına karşı özellikle hassastı. Kot pantolonunu çekip kalçalarına geçirdi ve çıplak ayaklarıyla mağaranın zeminine bastı. Ayak parmakları toprak ve kaya yerine kalın bir halıya batıyordu. Isai yakındaydı ve güneş yakında batacaktı. Yalnız olmadığı için minnettardı. Gölge kediler onu başka hiçbir şeyin korkutamayacağı kadar korkutuyordu.

Tişörtü başının üzerine çekerken, beynine keskin bir iğnenin batması gibi bir acı saplandığını hissetti.

diğer tarafa. Bir dizinin üzerine çöktü, başını tuttu ve sanki bu beynindeki acıyı azaltmaya yardımcı olabilirmiş gibi tuttu.

Julija, sana hemen dönmeni emrediyorum. Kardeşlerin seni bekliyor. Seni Barnabas'a teslim edecekler ve o da sana eve kadar eşlik edecek. Karpatyalı'nın ve çalınan kitabın peşine düşecekler. Onları asla uyarmamalıydın.

Doğal olarak, yaşadıkları korkunç kavgadan sonra babası onun Karpatyalıları uyardığına ve onların da gölge kediyi beklediklerine inanacaktı. Onları başka türlü ikna etmenin bir yolu yoktu ve o da bunu deneyecek kadar aptal değildi. Kendini savunmak için ağzını açtığı anda, gölge kediler onun enerjisine kilitlenmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Onu oraya kadar takip etmişlerdi ama şu ana kadar Isai'nin karmaşık örgüye eklediği kendi korumaları bir yana, onun korumalarını bile geçememişlerdi.

Julija. Onun adına bir hoşnutsuzluk tıslaması eşlik ediyordu

Bir başka, özellikle de şiddetli bir yumrukla. Bileğindeki deri aniden yarıldı ve yere kan damlamaya başladı. Seni nereye götürdüyse orada öleceksin. Sana yapabileceğim şeylerden seni kurtarabilecek kimse yok.

Acıya rağmen nefes almayı başardı ama kendini yukarı çekmek için yatağa doğru süründüğünde, yüzünün orada yansıdığını gördü. Derisi soyuluyor gibi görünüyordu. Aşağı baktığında derisinin her yerinde koyu lekelerin açıldığını görebiliyordu. Göğsündeki baskı muazzamdı, sanki orada bir fil oturuyordu. Kalbi tökezledi ve hava ciğerlerine girip çıkmayı reddetti. Yere düştü, kalın halı düşüşünü yastıklıyor ve sesin kaçmasını engelliyordu.

Julija beyninin kaosunu yatıştırdı, görüntüler ona eğer ona itaat etmezse acı içinde öleceğini söylüyordu.

babasının isteği. Bu gün için eğitim almıştı. Tamamen hazırđı. Tek yapması gereken planını uygulamak için yeterince hava almanın bir yolunu bulmaktı.

Sanki Isai onun ihtiyaını duymuş gibi, toprak ve taş mini bir volkanın içine püskürdü ve ondan birkaç metre ötede patladı. Tamamen giyinik bir şekilde ortaya çıktı ve durdurulamaz görünüyordu. Kadının yanına çömeldi, onu kollarının arasına aldı ve ağzını tutarak ciğerlerine hava itti. Fel durumu hemen geçti ve yeniden nefes almaya başladı.

Ona sırtıttı ve suç ortağı gibi göz kırptı. Elini "sen devral" dercesine havada salladı ve sonra yırtıktan damlayan yakut kırmızısı damlaları yakalamak için bileğini ağzına götürdü. Dili yırtığın üzerinde kaydđ ve hâlâ kolundan aşağı akmakta olan birkaç tanesini yaladı. Koyu lekeleri ya da yüzündeki derinin döküldüğünü görmedi.

ılgınca tırmalama sesine doğru döndü. Parmaklarını kaldırarak iki parmağını gösterdi. Kadın başıyla onayladı. İllzyonları manipüle etme, onları yaratma, geri püskürtme ve gitmelerini istediği yere gönderme becerisine güveniyordu. Ellerini havaya kaldırdı ve kollarının, bileklerinin, ellerinin ve parmaklarının zarif hareketlerini kullanarak bir desen oluşturmaya başladı.

Dağıtmak, dağıtmak, dağıtmak, dağıtmak,
Havadan doğan bu illüzyonları bağlarım.
Savaşçı kuş, elik pençeler,
Bu kalıp içinde dönün ve ortaya çıkarın.
Ateş, seni çağırıyorum ve yakmanı
emrediyorum, Görünen tüm iplikler,
böylece hiçbiri geri dönemez.

Anatolie'nin acı dolu çığlığı zihninde yankılandı. Utanarak başını eğdi. Her zaman söz vermişti

Kendisi de yeteneklerini iyilikten başka bir şey için kullanmazdı. Yeteneklerini kullanarak başka bir varlığa, hatta babası gibi birine bile zarar vermek onu biraz hasta hissettiriyordu.

Isai kolunu kızın beline doladı ve gözünün kenarına öpücükler kondurmak için eğildi. Elleri başının iki yanını çevreledi. Bir sıcaklık hissi vardı ve delici iğne gitmiş, acıyla birlikte geri çekilmişti.

"O benim zihnimde, bu yüzden bana nasıl ulaşacağını biliyor." "İnanılmaz derecede güçlü bir kalkanın var."

Bakışları adamın yüzüne sıçradı, safir gözlerine baktı. Orada gördüğü şey midesinin yavaşça yuvarlanmasına neden oldu. "Ama bunu aşabilirsin, değil mi? İstediğin zaman birkaç kez mücadele ettiğini hissettim ama yapmadın. Babam bir yolunu buldu."

"Bu ona sana istemediğimiz bir erişim sağlar. Aşamayacağı bir tane inşa edebilir misin?"

Julija'nın bunu sorması, yapabileceğini düşünmesi hoşuna gitmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. "Pek çok kez denedim. Sanki yaptığım her şeyi neredeyse ben yapmadan önce biliyor ve yıkıyor."

Adamın eli kızın omzundan bileğine doğru kaydı ve sonra parmakları kızın parmaklarına dolandı. İkisi de miyavlayan kedileri görmezden geliyordu ya da en azından görmezden gelmeye çalışıyordu. Şimdi kedilerin sesi çaresizdi, sanki Julija'ya ulaşamazlarsa korkunç bir şey olacakmış gibi.

"Sana yardım etmeme izin verecek kadar bana güvenirsen birlikte bir tane inşa edebiliriz." Elini çenesine doğru çekti ve canlı renkli gözleriyle ona yoğun bir şekilde baktı.

"Evet. Yardım istiyorum. Eğer onu dışarıda tutabilirsem, takip etmekte zorlanacaklar, özellikle de-" Sözünü yarıda kesti, çenesi yukarı kalktı. Bakışları kayadaki çatlakla onun arasında gidip geliyordu. "Bu ulumaları tanıyorum. Ben tanıyorum. Dün gece de aynısını duydum."

yowl. Sanki bir kedi diğetine sesleniyor, ona bir şeyler söylüyordu."

"Ne düşünüyorsun?"

"Birkaç kediye yardım ettim. Kardeşlerim iyi davranmazken ben onlara iyi davrandım. Özellikle iki kediye bir ay boyunca her gece gittim. Dişi olan erkek olandan çok daha anlayışlıydı. Birkaç kez erkeğin beni öldüreceğini düşündüm. Çok üzgün bir şekilde geri döndü ve ilk başta yanına yaklaşmama izin vermedi."

"Ondan bahsetmiştin."

Başını salladı ve çatlağa çok yaklaşmamaya dikkat ederek mağaranın önüne doğru biraz daha yaklaştı. Yine de kediler çılgına dönmüş, ona ulaşmak için kaya duvarını tırmalıyorlardı.

"İkisinin de kana ihtiyacı vardı ve ben de onlara kendi kanımı verdim. Adamın yaralarını ve kadının üzerindeki kırbaç izlerini tedavi ettim. Kardeşlerim yarattıkları şeylere zarar vererek kendilerini eğlendirdiler. Gerçek olmadıklarını söylediler, neden olmasın? Kedilerde madde var. Hayatta kalmak için yiyeceğe ya da kana ihtiyaçları var. Öldürülebilirler. Bu doğru değil."

"Hayır, Julija, değil."

Omzunun üzerinden ona baktı ve oradaki hayranlığı gördü. Yüz ifadesi onu açıklanamaz bir şekilde mutlu etti. İçine yayılan küçük sevinç patlamasına engel olamadı. "Sanırım şu iki kedi benim kedilerim."

Yüzündeki gülümseme anında kayboldu. "Julija," dedi uyararak.

"Size saldıran muhtemelen kitabın peşinden gönderilenle eşleşmişti. Kardeşlerim onları çiftler halinde eğitime eğilimindeydi. Eğer bunlar benimse, onları yanımızda tutabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Hayatını riske atmaya niyetim yok."

"Bu riski ben alıyorum. Onlar masum yaratıklar. Kardeşlerimin onları katile dönüştürmesini istemediler."

"Katiller, sıvamet, az önce ne dediğinizi duydunuz mu?"

Kadim dilinde ona "küçük büyücü" ve daha sahiplenici olan "benim küçük büyücüm" diyordu ama sıvamet tamamen farklı bir lakaptı. Daha çok bir erkek Karpatyalının aşkına seslenebileceği bir sevgi sözcüğüydü. Kelimenin tam anlamıyla kalbim ya da daha gevşek bir çeviriyle aşkım anlamına geliyordu. Bunun üzerinde duracak zamanı olmasını dilediğini fark etti. Ağzından kaçmış ve hiçbir şey ifade etmemiş miydi? Yoksa ağzından kaçmış ve her şeyi mi ifade ediyordu?

"Ne dediğimi biliyorum. Biz ikimiz varız. Güçlüyüz ve onları birlikte durdurabiliriz. Bu sefer hazırlıklıyız. Onlar olduğunu biliyorum, Isai. Güven bana. Lütfen."

Kararının ona doğru kaydığını görebiliyordu ama bu onun hoşuna gitmemişti. "Seni parçalamak istemeseler bile, beni öldürmek isteyeceklerdir."

"O zaman benimle olduğunu bildiklerinden emin olmalıyız. Benim olduğunu. Çiftleri anlıyorlar çünkü etrafları onlarla çevrili. Bir çiftten biri öldüğünde diğeri kardeşlerimin işine yaramazdı. Ya çıldırır ve onlara saldırmaya çalışır ya da cevap vermezdi."

"Çünkü onlara Karpat özellikleri veriyorlardı. Kanlarını yiyeceklerine karıştırıyorlardı," diye tahmin etti. "Bir erkek hayat arkadaşı öldüğünde, dişi gerekirse tutunabilir ama kalbi ve ruhu o erkekle birliktedir. Eğer bir dişi ölürse, erkek ya intihar eder ya da vampire dönüşür. Kardeşleriniz, çiftlere kanınızı vererek benzer bir bağ oluşturdular."

Aralarında olanları bu kadar kesin bir dille hatırlatması onu utandırmıştı. Ayrıca adamın kardeşlerinin ne yaptığını bu kadar çabuk anlamasına da şaşırmıştı. "Kesinlikle doğru. Olanların bu olduğundan oldukça emindim."

Isai ellerini kaldırdı ve korumaların ilk birkaç katmanını indirmeye başladı. Juliya'nın çalışmasına ulaştığında

Çatlağın önünde durdu, kedilere usulca bir selam mırıldandı ve sonra büyüsunü tersine çevirmeye başladı.

Gölgeler üzerimde, ışık tarafından tuzağa düşürölmek.
Karanlığınıza geri dönün, asla görüş alanı
bulamayın. Seni geldiğın yere geri
gönderiyorum. Asla karşıya geçme ya da
gölge olma.

Kediler sessizleşti ve Julija'ya seslenerek ötmeye başladılar. Isai'nin korumaları indirmeyi bitirmesinin tek nedeni buydu. Son anda girişten iyice geri çekildi ve Julija kollarını onun beline sıkıca doladı, çoğunlukla önünde ama bir yanında durdu.

"Orada olmanızdan hoşlanmıyorum. Arkama geçin," dedi Isai, kediler çok ince çatlaktan içeri süzölürken.

Gölge kediler uzun boylu ve şık panterler gibi yapılıydı. Sırayla siyah ya da griydiler ve bir yırtıcının akıcı, sinsi adımlarıyla hareket ediyorlardı. Bunlar sevimli kedi yavruları değildi. Kulakları geride, dişlerini gösteriyorlardı, kötü köpek dişleri çok belirgindi. Gözleri yakut kırmızısı ile garip bir kehribar arasında bir yerde parlıyor, tıpkı vücutlarındaki renklerin siyahtan griye geçtiğı gibi ileri geri gidip geliyordu.

Julija gülümsemekten kendini alamadı. Üzerlerindeki yara izlerinden çifti hemen tanıdı. "Mavi ve Belle, sizi özledim." Sesini mutlu ve yine de çok alçak tuttu.

Isai'nin kaşları havaya kalktı. "Bluebell mi? Çiçek gibi."

Gözlerini kıstı ve yetkilinin kendisi olduğunu hatırlatmak için ona bir bakış attı. İşe yaramış gibi görünmüyordu. Adam ona belli belirsiz bir sırıtışla karşılık verdi ve sadece bu ifade bile gözlerindeki safiri sıcak bir parıltıya dönüştürdü. Midesinin bulandığını hissetti

Yavaşça yuvarlandı ve dikkatini aceleyle gölge kedilere geri çevirmek zorunda kaldı.

Her iki kedi de Julija'dan Isai'ye baktı. Dikkatlerini kendi üzerinde tutması gerekiyordu. Kedilerden birinin ya da ikisinin birden saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı onu korumak için Isai'nin önüne doğru bir adım daha atmak istedi ama onun buna izin vermeyeceğini biliyordu. İki kez ince davranmaya ve sadece küçük bir adım öne çıkmaya çalıştı ama Isai ne düşündüğünü biliyormuş gibi onunla birlikte hareket etti. Omzunun üzerinden ona bıkkın bir bakış gönderdi.

"Ciddi misin? Arkadaş canlısı olduklarını görebilirsiniz."

Arkasını döndüğünde her iki kedi de ona dişlerinin mükemmel görüntüsünü veriyordu. "Oh, kes şunu. O bir arkadaş. Kendinize gelin. Onu yiyecekmişsiniz gibi davranmak yerine gelip onunla tanışın."

Eğildi ama eğilirken eli Isai'nin kolundan aşağıya, eline doğru kaydı. Sanki ona her gün dokunuyormuş gibi rahat davranmaya çalıştı. Ona bu kadar yakın olmak heyecan vericiydi. Kanı damarlarında bir sıcaklık dalgası halinde dolaşıyordu. Kendini çok canlı hissediyordu, biraz korkmuştu ama çok canlıydı.

Parmakları elinin etrafına dolandı ve o bağlantıyı gerçekten de kalbinin derinliklerinde bir yerde hissetti. Kendisini güvende hissettirmenin yanı sıra önemsendiğini de hissettiren bir tarzı vardı. Bir şeyleri kendi başına yapmaya alışkındı, kesinlikle tehlikeyle tek başına yüzleşmeye alışkındı. Isai ona sanki arkasındaymış ve bir şeyler ters giderse onun için savaşacakmış gibi hissettirdi.

Dişi bir adım daha yaklaştı, boynunu uzatarak Isai'nin kendi elini sardığı elini koklayabildi. Kalp atışları hızlandı. Erkek saldırı pozisyonunda çömeldi, dişiye doğru yanlış bir hareket yaparsa Isai'nin üzerine atılmaya hazırды.

İki kedi onu kabul etmek zorundaydı. Kabul etmezlerse, ona saldırırlarsa, Julija onları öldürmek zorunda kalacağını biliyordu.

Başka bir seçenek yoktu. Kardeşleri onları hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyan ölüm makineleri haline getirmeyi kesinleştirmişken yönsüz bırakılamazlardı.

Dişi Belle, burnunu Isai'nin eline dokundurdu ve sonra geçici olarak onu yalayarak teninin tadına baktı. Julija'nın yüreği ağzına geldi. Belle'in Isai'nin zengin ve saf Karpas kanının kokusunu almamasına imkân yoktu. O bir kadimdi ve kanı çok güçlüydü. Bu her iki kediyi de çağırırdı. İşte o an gelmişti.

Kedi aniden geri çekildi ve yakut gözleriyle ona sabit bir şekilde baktı. Julija erkeği izlemeye devam etti ama Belle'in gözlerinin hızla renk değiştirmeye devam ettiğini fark etti, neyse ki kırmızıdan çok kehribar rengine dönmüştü. Kedi bir kez daha boynunu onlara doğru uzattı ve bu kez başını Julija'nın omzuna koydu. Julija hemen onun çenesinin altını kaşdı.

"Hey, bebeğim. Ben de seni özledim. Diğer kediyi geri çağıran sendin, değil mi? Belki sesini tanıyım diye düşündüm. Biliyorsun, kaçıp beni bulduğun için sana çok ama çok kızacaklar."

Belle tüm ağırlığıyla onu itti, cılız bir halden simsiyah bir kürk ve kas yığınınna dönüştü. Julija kucağındaki kediyle birlikte poposunun üzerine düştü. Elinde olmadan güldü ve kürkünü mahvetti. Bir gölge kedinin kendini tamamen somutlaşacak kadar güvende hissetmesi nadir görülen bir şeydi. Ağabeylerinin üzerlerinde deney yaptığı o korkunç odada onlar için hep çok üzölmüştü. Yüzünü defalarca yalayan dil sertti.

"Tamam, tamam." O kadar çok gülüyordu ki kediyi kendisinden uzaklaştıramıyordu. "Ben de seni gördüğöme sevindim. Artık durmalısın."

Bir hareket sezdi ve Belle'i boynundan yakalayarak başını aşağıya doğru itmeye çalıştı, böylece etrafını görebilecekti.

Mavi, Isai'ye geniş bir alan bırakıyor, dikkatli gözlerle onu izliyordu ama ona mümkün olduğunca yaklaşmak istiyordu. Yaralarını tedavi ettiği haftalar boyunca, sonunda bir tutma büyüğü kullanmadan ona yaklaşmasına izin vermişti. Onu kabul ettikten sonra, ona mutlak sadakatini göstermişti. Kardeşleri onun, deneyleri sırasında yaşayan hayvanları tuttukları kulübeyi ziyaret ettiğinden bir kez bile şüphelenmemiştir.

"Gel yanıma otur," diye Isai'yi davet etti Julija ve yanındaki yeri okşadı.

"Çok gençken, üç yavrusuyla birlikte bir anne leopara rastladım. Başka bir leoparın açtığı yaralar yüzünden ölmek üzereydi. Onu kurtarmak için çok geçti ama yavruları hayatta tuttum. Beni her yerde takip ettiler ve ben uyuduğumda onlar da benim dinlenme yerimin üzerinde uyudular. Tahmin edebileceğiniz gibi, bir vampir avcısı için bu pek de ideal bir durum değildi."

Elini uzatıp onun elini tekrar sıktı. "Bahse girerim ele avuca sığmazlardı."

"Sürekli çalışıyorlardı. Zamanımın çoğunu onları toparlamakla geçirdiğimi fark ettim. Onlara iyi bir anne olamadım."

Adamın yüzüne bakmak ve ifadesini yakalamak zorunda kaldı. Yüzünde bir sıcaklık ve bu anıyla ilgili bir parça eğlence vardı. Güzel bir anıydı. Ona sahip olduğu için mutluydu. Elini çekiştirerek ona yanına oturmasını hatırlattı. Bunun onu savunmasız bir konuma sokacağını biliyordu ve zaten başka bir gölge kedinin saldırısına uğramıştı. Pençelerinde ne tür korkunç bir zehir taşıdıklarını biliyordu.

"Eminim bu doğru değildir. Muhtemelen harika bir anneydiniz. Bunlar bana yetişkin olarak geldi."

"Sanırım yine sana geliyorlar, Julija. Geri dönmek istemiyorlar. Kardeşlerinin onları geri çağırmasının bir yolu var mı?"

"Evet, yüksek frekanslı bir düdük kullanıyorlar ve kedilere bu sese tepki vermeleri öğretiliyor. Eğer kediler tepki vermezse, geri dönmelerini sağlamak için acı veriyorlar."

"Babanın sana karşı kullandığı türden bir acı mı?"

Her zaman yaptığı gibi geri çekildi, elini çekmeye çalıştı ama adam parmaklarını sıkıca onunkilere doladı ve yanına çöktü, iri bir adam olmasına rağmen en az onun kadar zarifti.

Isai, Mavi'nin ona yaptığı uyarıyı görmezden geldi. Erkek kedi hırladı ve dişlerini göstererek bir kez daha onlardan uzaklaştı. Bunun yerine Julija'nın elini ağzına götürdü ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. "Acını hissettim, küçük büyücü. Geri dönmek mümkün değil. Sadece ileriye gidebiliriz. Ailen sadece senin sorunun değil."

"Biliyorum." Biliyordu. Büyücülükle ilgili her şeyi gizli tutmaya şartlandırılmıştı, onunki gibi bir aileye sahip olmanın utanç verici olduğundan bahsetmiyorum bile. Hayvanlar üzerinde acımasız deneyler yapıyorlardı. Biri yollarına çıktığında gelişigüzel öldürüyorlardı. Kendi çıkarları için tüm türleri öldürmeyi planladılar. Onunki, arkadaşlarınızı gelip tanışmaları için davet edeceğiniz türden bir aile değildi.

"Onlarla tek başınıza savaşmaya kalkışırsanız hayatta kalmanız mümkün değil. Eninde sonunda seni bulacaklar, ancak seni öldüreceklerine inanmıyorum. Bence kanınız için size canlı ihtiyaçları var."

"Bu bana beslenmen gerektiğini hatırlattı."

Adamın mavi gözleri kızinkilerle buluştu ve kız vücudunda bir farkındalık sarsıntısı hissetti. Adamın yoğun bakışları kızın üzerinde gezindi ve kız, adamın dikkatinin değdiği her yerde tenini yalayan mavi alevler bıraktığını hissetti.

Uzandı ve nazikçe ensesinden tutarak onu kendine doğru çekti. Ona daha iyi erişebilmek için başını çevirdi ve dokunuşunun tadını çıkarmak için kirpiklerini indirdi. İki gölge kedisi de ona yaklaşp geniş, kehribar rengi gözleriyle dikkatle onu izleyene kadar onları neredeyse unutmuştu.

Isai diliyle kızın boynunu, hızla atan nabzının tam üzerine vurdu. En hafif dokunuştı ama bir damganın yakıcılığı gibi hissettirdi. Acının parlaması beklenmesine rağmen beklenmeyi yaptı. Bu his, doğrudan cinsel organına saplanan erotik bir ok gibiydi. Kadınsı kılıfı sıkıştı ve meme uçları dikleşti. Adam içerken kolları onu kendine doğru çekti. Bu his samimi, şehvetli ve sahipleniciydi. Bu duygunun içinde boğulmak, sonsuza dek onunla birlikte kalmak istiyordu.

Kediler daha da yaklaştı, Mavi, burnu neredeyse Isai'ye değecek şekilde ona doğru bastırdı. Julija kadim Karpatyalı'nın kedilerin, özellikle de büyük erkeğin farkında olduğunu biliyordu. Julija onun tetikte olduğunu hissetti ama Mavi kanamayı durdurmak için dilini boynundaki ikiz piercinglerin üzerinde gezdirmeden önce beslenmesini bitirdi.

"Sanırım hayvanlarınız yemek arıyor."

Erkeğin başını okşadı. Kedi gözlerini Isai'den ayırmadı.

Hayvana doğru eğildi. "Aç mısın dostum?"

Seni beslemediler mi?"

Sesi yumuşak, yumuşak, hatta nazikti. Çok dostça. Omurgasından aşağı bir farkındalık ürpertisi süzüldü. Aralarındaki sarsıntılı başlangıca rağmen Isai'de hoşuna giden pek çok şey olduğunu fark etti. Hayvanlara saygı ve şefkatle davranıyordu.

"Ağabeylerim kedileri aç bırakmayı severdi. Bazen onları insan etiyle beslerlerdi."

Isai kaşlarını çattı. "Kediler doğal yırtıcılar ve belli ki onları daha da vahşi hale getirmeye çalışmışlar ama yine de sanıldığı kadar vahşi değiller. Neden bana saldırmıyorlar? Eğer açlarsa, bana bir sonraki yemekleri benmişim gibi bakmaları gerekirdi."

"Sanırım onlara düzenli olarak kanımı verdiğim için-"

"Bekle," diye araya girdi. "Herhangi bir zamanda kanlarınızı aldınız mı?"

"Yapmak zorundaydım. Gerektiğinde onları kontrol edebilmek ya da yaralanıp yaralanmadıklarını bilmek istedim. Kardeşlerimin onları öldürmesini istemedim."

Uzun bir süre ona baktı ve sonra bileğini rahatça ısırarak kanı erkek kediye sundu. Mavi neredeyse öne doğru sıçradı ve açlıkla kan damlalarını yaladı.

"Ne yapıyorsun?" Julija'nın nefesi boğazında düğümlendi. "Durumu daha da kötüleştirebilirsin. Senin kanın benimkinden çok daha güçlü. Kardeşlerim kedileri hâlâ acıyla kontrol ediyor. Onlara bizi öldürmelerini emrederlerse, kedilerin bizimle olduğunu öğrenirlerse, hayvanlar emirlerine uyana kadar onlara zarar verirler."

Isai için duyduğu korku onu neredeyse boğuyordu. Normalde gölge kediler için korkardı ama şimdi tek düşünebildiği Mavi'nin Isai'ye saldırmasıydı.

Isai boşta kalan kolunu sakince ona doladı. "Bunun olmasını engelleyeceğiz. Sen Ejderha Arayıcı olarak bilinen bir soydan geliyorsun. Bu özel soy efsanevidir."

"Elisabeta bana bu konuda bir şeyler anlatıyordu."

"Xavier'in soyundan gelen yüksek büyücü işaretine sahip olmana rağmen, içinde büyücüden çok Karpat kanı var. Bu gölge kedileri Karpatyalıya dönüştürdün ve hayatta kalmak için kana ihtiyaçları var, ama aynı zamanda

bir Karpatyalı'nın özelliklerini almışlar. Kardeşleriniz onları zekâları için yetiştirdi ve zekâları var. Çiftler halinde çalışmaları bile bunu çok açık bir şekilde gösteriyor. Beni kontrol etmesi için onu ileri gönderdi ama gerekirse beni öldürmek için bekliyordu."

"Bütün bunları bilemezsin."

"Kanlarının benimkini çağırdığını hissediyorum. Eğer hareketsiz kalırsan ve zihninde neye bakman gerektiğini bilersen, sen de hissedeceksin. İkisi de beslendiğinde, babanın ya da kardeşlerinin sana zarar vermesini önlemek için önce senin zihnindeki kalkan üzerinde çalışacağız, sonra da birlikte onlarınkinde aynısını yapacağız."

Julija ne düşüneceğinden emin değildi. Büyücüden çok Karpatyalı olduğu doğru olabilir miydi? İllüzyonlar yaratma konusunda son derece iyiydi. "Isai," dedi itiraz ederek.

"Yaptığın işi ve bu işte ne kadar hızlı iyi olduğunu düşün. Baban hem yüksek büyücünün hem de Ejderha Arayıcı'nın gücüne sahip olduğunu sana söylemeyecek. Seni acıyla hizada tutuyor çünkü başka yolu yok. Sen ondan ayrılmaya cüret ettin ve o da seni geri almak zorunda. Onlar için çok değerlisin."

Sakin bir şekilde erkek kediye bileğinden su içmeyi bırakmasını söyledi. Kedi ona hırladı ama dışının onun yerini almasına izin vermek için geri çekildi.

"Bırak beni, Isai. Kalkan yapmak ya da düşmanlarla savaşmak için çok zayıf olacaksın. Yine de kitabı bulmalı ve güvenli bir yere götürmeliyiz."

"İkisi de benim ailenin reisi olduğumu kabul etmeli. Onlara da aynı sizin gibi emir vereceğim. Eğer bu hayvanları hayatta tutarsak, otoriteyi tanımak ve Karpat halkının tüm yasalarına uymak zorundalar. Hayvanları dönüştürmek kesinlikle yasaktır."

Bu kurtlarla yapıldı ve şimdi açıkça bu kedilerle de yapılıyor."

Kendisini ailenin reisi yaptığında ne hissedeceğinden emin değildi ama bir hayvanı dönüştürmenin Karpat halkının yasalarına aykırı olması ve iki kediyi doğrudan öldürmemiş olması onu daha da çok sevmesine neden oldu. Bir seviyede, eğer bu kedileri koruması altına alırsa, onlar için ölümüne savaşıacağını biliyordu.

"Leoparlara ne oldu, Isai? Senin üzerinde uyuyan ve büyük olasılıkla düşmanlarından saklanmanı engelleyenlere."

Ona o paha biçilmez sırtışılarından birini daha attı. Belli belirsizdi ama eğlence gözlerine tırmanmış, onları aydınlatmış ve Belle'in midesine doğru kanat çırpın bir sürü kelebek göndermeyi başaran o ısıltılı mücevherlere dönüştürmüştü. Neredeyse tembelce uzandı ve Belle'in başının üstünü kaşdı.

"Hayatları boyunca yaşadılar ve sonuncusunu duygularımı kaybetmeden hemen önce gömdüm. Yıllarca benimle kaldılar ve evet, dinlenme yerlerimi ele verdiler ve çoğunlukla uçuş yeteneğimi engellediler ama buna değdi." Bileğini kediden çekerken yine nazikti.

Julija onun parmaklarının kedinin tüylerini okşamasını izlemekten hoşlanıyordu. Adamın hayvanlara yumuşak ve güven verici bir şekilde mırıldanması onu büyölüyordu.

"Birkaç iyi özelliğin var, hayat arkadaşım," dedi, sıradan görünmeye çalışarak. Bir kutu solucan açıyordu ve bunun farkındaydı. Onu ve otoritesini kabul edebileceğinden emin değildi. Tek başınaydı ve kendini bir "evet" kadınına dönüştürmesi mümkün değildi. Katil bir aileden gelmesi dışında, olduğu kişiyi seviyordu. Bu düşünceye güldü.

Adam kaşlarını çattı ve kadın dürüst olmaya karar verdi.

"Şu anda olduğum kişiyi sevdiğimi düşünüyordum. Kim olduğumu kabullenmem uzun zaman aldı ama sonra katil bir aileden gelmeme rağmen kendimi sevdiğimi fark ettim. İyi insanlar değiller ve onları seninle tanıştırmak pek de kolay olmayacak."

Dudakları, eğlendiğini ele veren o büyüleyici kıvrımı yaptı. Elinde olmadan, adamın ağzındaki o kıvrımın yüzündeki sert çizgileri nasıl yumuşattığına hayranlıkla baktı.

"Dövmemde ne yazdığını söyleyeyim diye bana yağ çekiyorsun." Elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı, bir kez daha elini odanın ortasına doğru sallayarak iki sandalyenin arkaya gelmesini sağladı. "Bu olmayacak."

."

Kalbi düştü.

"Henüz. Git sandalyelerden birine otur ve kedileri yanına çağır. Önce seninle bağlantı kuracağım ve Anatolie'nin aklına girememesi için aşılmasız bir kalkan oluşturmaya yardım edeceğim. Zihnine girmeme izin vermen için rıza göstermen gerekecek küçük büyücü. Seni zorlamayacağım."

"Bu seni zayıflatacak." Hızla ondan uzaklaştı ve odadaki rahat koltuklara doğru koşmaya başladı. Ona bakmak istemiyordu çünkü onun zihnine girmesine izin verme konusunda ne hissettiğinden emin değildi. Tüm bu hayat arkadaşı geleneği konusunda kafası çok ama çok karışık.

Onun hayat arkadaşıydı. Öyle olduğundan emindi. Çekim Aralarındaki bağ çok güçlüydü. Sadece güvenme yeteneğini kaybetmişti ve o da bunu görecekti. Koltuğun lüksüne gömülürken gözlerini kapattı. Adam onun geçmişini görecekti. Oraya gitmek istemiyordu. Hiçbir zaman. Ne o ihanetle yüzleşebilirdi ne de Isai'nin onu

ne kadar saf ve aptal o l d u ğ u n u görmek için.
Aşağılanması ne kadar derine inmişti.

"Julija?"

Sesi daha sabırlı olabilir miydi? Daha nazik? Neden sesi cehennemden gelen bir diktatör gibi çıkmıyordu? Adamın elinin poposuna vuruşunu hayal etmeye çalıştı ama sesi kadife bir törpü gibi tenini okşarken bu bile aklına gelmedi.

Dilini dudaklarına dokundurdu. "Geçmişimde utandığım şeyler var. Eğer zihnimi sana açar ve izin verirsem, bir daha asla hatırlamak ya da düşünmek istemediğim şeyleri görebilirsin."

"Bu anıları zihninden silebilirim."

Bakışları onunkilere sıçradı. Sadece onun merhametini gördü. Hastalıklı bir merak yoktu. Onun, aptallığıyla kendisiyle alay ettiğini hayal bile edemiyordu. Başını hafifçe sallamasına engel olamadı. "Yine de hatırlarsın."

"Umurumda değil."

"Nasıl

umursamazsın?"

"Hayat arkadaşı kavramını hâlâ tam olarak anlamış değilsin Julija. Seni üzen bu anılar da dahil olmak üzere seni her şeyden korurum. Şu anda yapmam gereken en önemli şey seni babandan korumak. Yakında tekrar saldıracak."

"Kardeşlerim buraya yaklaştığında, dikkatimi dağıtmak için bunu yapacaktır."

"O zaman sana yardım etmeme izin ver, sívamet, o sana saldırmadan önce."

Julija hemen kararını vermek zorundaydı. Ya ona güvenecekti ya da güvenmeyecekti. Isai iki kediye de kan verdikten sonra solgunlaşmıştı. Onunkinden çok fazla almamaya dikkat etmişti çünkü zayıf düşmesini istemiyordu. Beslenmesi gerekiyordu. Bir kampçı bulmak ve sonra geri dönmek yeterince kolay olacaktı.

ama hepsi korunana kadar bunu yapmayacağını biliyordu.

"Zihnini görebilecek miyim?" Kalbi çok hızlı atıyordu ve küçüklüğünden beri ilk kez kalbine düzenli bir ritim veremiyordu.

Elbette duydu. Sandalyeye yaklaştı, iki kedinin arasına girdi ve çok nazik bir şekilde ellerini kadının kalçalarının iç kısmında kullanarak onları kendisine doğru açtı. Bacaklarının arasına diz çöktü ve aniden korku ve endişe erotik bir açlık ve aciliyet duygusuyla karıştı.

Kadının elini tuttu ve göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı. "Bunu hisset. Kalbinin benimkinin atışını takip etmesine izin ver. Benimle birlikte nefes al."

Adamın gözleri kızın kileri esir aldı ve kız ciğerlerindeki havanın onunkilerle eş zamanlı olarak hareket ettiğini fark etti. Kalbi onunkinin tam ritmini bulmuş ve aynı anda atmaya başlamıştı. Ne beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu onun zihninin yavaşça onunkine akması değildi. Daha önce hiçbir şey bu kadar yakın hissettirmemişti. Hiçbir şey bu kadar şehvetli olmamıştı. Onun zihninde, kendi içinde düzeltemediği o yırtık, çirkin anıları buldu ve bir şekilde o çatlakları, onu diğer herkesten ayrı tutan parçalanmış yerleri doldurdu.

Kendini zafer kazanmış gibi değil, daha çok onun bir parçası gibi hissediyordu. Sanki tamamen oraya aitmiş gibi. Bir kez aklına girdiğinde, tekrar yalnız kalmanın zor olacağını biliyordu.

Üzerinde iz bırakmıştı. Bir büyücü işareti, bir parça değil Kendisi. Sizin gözlerinizle göremez ama bu işarete ulaşabilir. Bu işaret sadece ona ait.

Kafasında alarmlar çalmaya başladı. Ondan kurtulmaya çalışma. Anlayacaktır.

Kislány hán ku meke sarnaakmet minan, neredeyse doğduğumdan beri büyücülerle uğraşıyorum. Ben

Babanın eninde sonunda bize saldıracağıının farkındayım. Önce kalkanını inşa edeceğiz, böylece işaretini kaldırdığımda misilleme yapamayacak.

Isai, Anatolie çok güçlü bir büyücüdür. Kendi başına, aslında güç olarak Xavier'e eşit olabilir. Müdahaleye müsamaha göstermeyecektir. Beni işaretlediğinden haberim yoktu. Seni öğrenecektir.

Düzgün düşünemiyorsun. Sana ondan korkmayı öğretti. Beni zaten biliyor. Kedi, pençelerinde benim kanımla kardeşlerine döndü.

Bu onun suçuydu. Yumruğunu ağzına sıkıştırdı ve bir çocuk gibi ileri geri sallanmamaya çalıştı. Anatolie'den korkmak ona bunu sık sık yapıyordu, ancak dehşetini her zaman gizli tutmuş ve bunun onu kaçma planlarından alıkoymasına izin vermemiştir. Gölge kediyi öldürmeye çalışmamayı seçerek Isai'yi doğrudan Anatolie'nin yoluna sokmuştu.

Senin kanın onda. Bir büyücünün neler yapabileceğini biliyor musun?

Birinin kanıyla mı? Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü.

Evet. Benimle çalış. Sen de o soydansın, Julija.

Onun zihnindeki kaosu ve korkuyu görebildiğini biliyordu. Kediler bunu hissetti ve sadece gölgelere dönüştüler, odanın içinde süzöldüler, tehdidi ortaya çıkarmaya çalışırken kırmızı gözleri parlıyordu.

Çoğunlukla Karpatyalı olduğumu kendin söyledin.

Bu seni daha az yapmaz, sívamet, seni daha çok yapar.

Siz her iki dünyanın da en iyisisiniz. Her ikisinin de gücüne sahipsin. Bunu senin için hatta seninle birlikte yapmama ihtiyacın yok ama ben varım ve senin koruyucun olmaya hazırım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve Belle'e işaret etti.

Mavi'nin ona dönmesini istedi. Onların korku ya da saldırganlıkla saldıracak kadar tedirgin olmalarını istemiyordu.

Birlikte çalışmamızı tercih ederim. Onun bir kadim ve

Karpatyalı bir erkek olduğunu biliyordu. Bu onların içine işlemiştı.

Kadınlarını ve çocuklarını her zaman korumak için. Büyücü olarak yetiştirilmişti ve elinden geldiğince yardım etmek için her zaman onun yanında olmak isterdi. Adamın bunu onun zihninde görebildiğinin farkındaydı. Yüzyıllar önce, erkeklerin kadınlarına göz kulak olduğu bir kültürde doğup büyümüş bir adamın ona karşı bir başka darbesiydi bu.

Zihninde yumuşak bir eğlence belirdi. İşte ideal olan buydu.

ama her şey erkeklerin istediği gibi gitmez. Bazı kadınlar partnerlerine yardım etti.

Bunu ona söylemek zorunda değildi. Bu itirafı kendine saklayabilirdi. İçini bir sevinç kapladı. Zihnini ve bedenini kontrol altına almaya zorladı.

O kalkanı, bilinen herhangi bir büyüçü çağrısına dayanmadan kendi yarattığım büyüleri kullanarak kendim inşa ettim. Beni nasıl işaretleyebildiğini bilmiyorum.

Seni doğarken işaretledi. İşini şansa bırakmadı. Unutma, seni kanın için yetiştirdi, planlarında ona yardım edecek bir büyüçü olman için değil. Sana canlı ihtiyacı var. O kedi seni geri getirmek içindi, öldürmek için değil.

Bunu biliyordu ama babasının ve kardeşlerinin ona ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünmemişti. Kitabın peşinde olduğumu biliyor. Ona karşı kullanmak istediğimizi düşünecek. Yok edilmesini istiyorum.

Onu yok etmenin bir yolu var mı?

Bir an sessiz kaldı, onu içinde hissederek bekledi. Onu dolduruyordu. Sanki o kadar da yalnız değilmiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Sanırım bu mümkün. Hala kafamda çalışıyorum.

O zaman onu dışarıda tutmanın bir yolunu bulalım. Bana kalkanın için kullandığın büyüü göster. Mevcut olanın etrafına korumalar öreceğiz. Dokuma ikimizden de gelmeli, böylece her koruma iç içe geçecek. Biz çalışırken işareti örteceğim ve iş bittiğinde, onun senin üzerindeki etkisini yok edeceğim.

Kulağa çok basit geliyordu. İzin vermek istemediğim herhangi bir davetsiz misafirden beni koruması için büyüü tekrar çağırmamı ister misin?

Evet. Sona ulaştığınızda, örgünüze bir çizgi ekleyeceksiniz ve sonra bitene kadar ben ekleyeceğim.

Ayna tüm düşmanca niyetleri yansıtır
Kara tuz, olumsuz gönderileni geri
püskürtür. Ben bağlayan şeyi süpürürüm
Zihnime duvar örmek için yönleri
çağırıyorum. Havanın toprağa, ateşin
suya olduğu gibi
Kimse giremez, rahatsız da edemez.

Birlikte, Julija, dedi usulca, ben bir iplik öreceğim, sonra sen. Onun yanıtını beklemedi.

Zihinden bedene
Yansıtıcı ayna tutacaktır.

Hiç tereddüt etmedi.

Acı ve karanlığın içinden
geçerek ortaya çıkmaya
çalışın.

Bir sonraki ipi ördü.

Saf olan
Dokunulmadan kalacak.

Julija son ipi de bitirdi.

Hiçbir yanılsama ya da sahteliğin dokunmasına izin vermeden.

Onun büyüyle kendi büyüünü ördü, böylece birlikte iki kat daha güçlü oldular.

Isai beklemedi, bedenini bıraktı ve sadece ruh olarak onun zihnine girdi. Yoğun ısıyı hissetti. Bir anda her şeyini saf ışığa döktü ve ışını babasının doğduğunda içine yerleştirdiği küçük karanlık lekeye yoğunlaştırdı. Işık karanlığı yakıp geçti.

Parlak ışın hedefe isabet ettiği anda, Julija Anatolie'nin ona saldırdığını hissetti. Zihnini jilet gibi hissettiren bir bıçakla kesti. Julija haykırdı ama işaret çoktan yanmış ve acısı da onunla birlikte gitmişti.

Duyduğu son şey, son iz de kaybolmadan hemen önce babasının attığı öfke çığlığıydı. Sanki yeryüzü nefesini tutmuş gibi bir an mutlak bir sessizlik oldu. Isai bedenine geri döndü ama zihnini terk etmedi. Beklediler. Isai onun elini tuttu ve önünde diz çökmeye devam etti.

Anatolie ona vurdu. Zihnine girmeye çalışan kararlı bir darbeydi bu. Teması hissetti, sanki dış şakağına doğru yönelen bir yumruk varmış gibi, ama sanki onu uzaklaştırabilecekmiş gibi elinin bir fırçasıyla buna karşılık verdi. Adam her açıdan, tekrar tekrar vurdu. Etraflarındaki kayalıklar sarsıldı ve aşağıya kayalar düştü. Kediler dehşet içinde uluyarak ayağa fırladılar ve siyah bir maddeden gölgeye dönüştüler.

Isai elini yıkılmakta olan odaya doğru salladı ve oda yere en ufak bir toprak parçası bile düşmeden sağlam kaldı.

Anatolie kısa bir süre için geri çekildi ve sonra tekrar saldırdı, bu sefer boğazına, ellerini etrafına doladı ve sıktı. Isai'nin elleri onunkilerden önce oraya ulaştı ve ellerini kendi elleriyle kapatıp kaldırarak illüzyonu yok etti. İkili bir saat boyunca illüzyonlara ve saldırılara karşı koyduktan sonra Anatolie aniden ortadan kayboldu.

Julija her şeyin bitmediğini biliyordu ve kendini yine nefesini tutmuş, önündeki adama bakarken buldu. Baltanın üzerlerine düşmesini bekliyordu. Hırıltıyı neredeyse Isai'den önce duydu.

6

I Sai gölge kedilere kendi kanını vermişti. Aralarındaki farkı hemen hissetti. İstiraba varan acı her iki kediye de derinden yaraladı. İkisi de

Öfkelendi ve bir hedef aradı. Hedef o değildi çünkü Anatolie henüz Isai'nin kanını iki oğlundan almamıştı. Döndü, yükselirken vücudunu Julija'nının tam önüne yerleştirdi ve erkek kediye yırtıcı bir bakışla kıstırdı. Aynı anda hayvanlara uzandı, zihin zihine.

Yüksek büyücü öfke içindeydi. İki kediye saldırarak Julija'yı bulmalarını ve ona zarar vermelerini emretti. Onu paramparça etmeleri için. Geriye çok az şey kalana kadar onun kanını alabilirlerdi. Onun yaşamasını istiyordu ama zar zor. Dahası, iş bitene kadar kedilerin çektiği acının peşini bırakmayacaktı.

Anatolie onların zihinlerini defalarca bıçakladı, onları kasten incitti ve bundan zevk aldı. Her iki kedi de büyücünün bu acımasız eylemden aldığı zevki hissedebiliyordu. Onlara zarar vermekten hoşlandığını ve emrettiği şeyi yapana kadar devam edeceğini bilmelerini istiyordu.

"Benimle birleş, Julija," diye talimat verdi Isai. Kedileri daha fazla kışkırtmamak için sesini çok alçak, hatta yatıştırıcı tuttu.

Bunu hiç tereddüt etmeden yaptı ve adamın zihnini kendisiyle doldurdu. Kadınsı ama çok güçlüydü. Onun gücünün kendisinininkine doğru kaydığını ve sonra tamamen birleştiğini hissedebiliyordu. Kadının eli sırtının alt kısmındaki gömleğinin içinde sıkıştı. Onun aldığı her nefesin, babasının zalimliği bakmaya geldiği iki kediye işkence ederken aralarındaki bağı korumak için verdiği mücadeledeki her küçük aksamanın tamamen farkındaydı.

"Önce Blue'ya konsantre olacağız. Anatolie'yi ondan uzaklaştırmalı ve hızlı bir bariyer oluşturmalıyız. Fazla zamanımız olmayacak. Belle'i öldürmeye çalışacak, bu yüzden hızlıca ona ulaşip onu dışarı atmamız gerekecek."

"Isai, belki de bir kediye ben, diğerini de sen almalısın."

"Birlikte çok daha güçlü olacağız. Senin baban son derece zorlu. Zaten kontrolü elinde tutuyor. Hız ve atakla onu şaşırtmalıyız."

"Acele et," diye ısrar etti. "Isai, yaptığı şey onlar için çok acı verici. Birinin bir hayvana böyle zarar vermesinden nefret ediyorum. Bu doğru değil."

Ona zarar vermenin doğru olmadığını da söylemedi ama babası bunu yapmakta bir sakınca görmedi. Anatolie'nin Julija'yı kendi kızı olarak görmediği açıktı, çoğu babanın çocuğunu düşündüğü şekilde değil. O bir mülktü. Onu kendi kullanımı için yaratmıştı, sevgisinden değil. Ona işkence edebilir ve beslenmek için kullanabilirdi çünkü tıpkı kedilerin ona hizmet etmek için var olduğu gibi o da ona hizmet etmek için vardı.

"Mavi," dedi çok yumuşak bir sesle, kediye itaat etmemek için verdiği mücadeleden çekip çıkararak.

Gölge kedi tamamen gölge ve kırmızı parlayan gözlerden oluşuyordu. Julija'ya doğru isteksiz bir adım attı, vücudu ona saldırmamak için gösterdiği çabayla titriyordu. Siyah kürkü de kasları gibi gitmiş, geriye sadece

parıldayan şeffaf bir gölge, önemsiz ama çok ölümcül.

"Onu durduracağız," diye söz verdi Isai.

Liderliği ele aldı, kedinin zihnine sıçradı, Julija onunla tamamen birleşti. Anatolie'yi gafil avladı.

Bağlı olan, acı içinde hareket eden.

Kalbe sesleniyorum, geriye kalanlara.

Kötülük ve kinle kurulan bağı, şimdi size net

bir görüş sağlamak için temizliyorum.

İki kişi vardı, şimdi bir kişi oldu. Kötülüğü

ayırın ki zarar gelmesin.

İkili hemen kediye bir kalkan yapmak için büyü örmeye koyuldu.

Gölgeler üzerimde, ışık tarafından tuzağa düşürülmek.

Karanlığınıza geri dönün, asla görüş alanı bulamayın.

Anatolie'nin Blue'ya daha fazla acı çektirmemesi için son korumaları birlikte söylediler.

Sizi geldiğiniz yerden geri gönderiyorum, Asla geçmemeniz ya da gölge olmamanız için.

Mavi başını tekrar tekrar salladı, gözlerindeki kırmızı solmaya başlamıştı.

Belle başını kaldırdı ve acı içinde çığlık attı. Anatolie tam olarak Isai'nin kehanet ettiği şeyi yapmıştı. Dişiye saldırmak için çabalarını iki katına çıkarmış ve onu taleplerine uymaya zorlamıştı. Belle, Julija'yı takip ederek Isai'nin etrafından dolaşmaya çalıştı; Isai ise kediyle yüzleşmek için dönmeye devam ediyor ve vücudunu Belle ile hedeflediği kurbanı arasında tutmaya özen gösteriyordu.

Belle daireler çizerek dönmeye başladı ve gittikçe daha da tedirgin oluyordu. Disiplin, Isai'nin Mavi'nin zihnine bir bariyer yerleştirmek için büyüü bitirmesine izin verdi.

Dağılın, dağılın, dağılın, dağılın,
sizi şimdi kötülüğün büyüünden
kurtarıyorum.

Kalkan orada olduğu anda Belle'in zihnine sıçradı ve Anatolie'ye saldırdı.

Kedi çığlık attı ve kendini Isai'ye doğru fırlattı, çoğunlukla da onu geçip Julija'ya ulaşmak için. Isai onu kollarının arasında yakaladı ve mağaranın diğer tarafına fırlattı. Dayanıksız haliyle Belle hafifti. Neredeyse odanın diğer tarafındaki duvara çarpıyordu.

Anatolie kedinin içinde kalmak için çok mücadele etti, sırtını saldırıya yönlendirdi, kafatasına saplanan acılarla defalarca ona saldırdı. Belle onlara tekrar saldırdı. Blue araya girdi, vücudunu onunkine çarparak ayaklarını yerden kesti ve dikkatleri dağılmadan birkaç dakika geçirmelerini sağladı.

Seni görüyorum, Karpatyalı. Anatolie gölge kediye
Konuş. Ses ürkütücü ve tiz geliyordu.

"Gergin," diye fısıldadı Julija. "Oldukça uzakta ve tahmin yürütüyor."

"Cevap ver ona. Öne çık. Enerjinizi artıracam, böylece bu kadar uzak mesafeden iletişim kurmanız sorunsuz ve kolay görünecek."

"Çok kolay," dedi Julija küçük bir küçümseme kokusuyla.

Baba. Çoğunlukla Karpatyalı olduğum doğru ama beni bu hale sen getirdin. Karpatyalı bir anne konusunda ısrar ettin ve bu bana büyücülerin ve Ejderha Arayıcı'nın gücünü verdi. Bunun için sana teşekkür etmeliyim.

Babasıyla konuştuğu sürece, gölge kediye yaptığı acımasız saldırı dikkatini dağıttı. Bu da Isai'ye babasının pozisyonunu incelemek için zaman kazandırdı.

Beni yenemezsin, kızım. Eve dön ve her şey affedilecek.

Bu hayvanları tam da programladığınız gibi yaptıkları için cezalandırdığınız gibi ben de acı çekerek cezalandırılacağım. Beni buldular ve saldırdılar, yine de onları cezalandırmaya devam ediyorsunuz.

Anatolie kızına en iyi nasıl cevap vereceğini düşünürken Belle'in başındaki bıçak gibi ağrı hafifledi. Onun itaat etmesini istiyordu ve kediye zarar vermesinin onu kendisine karşı saldırganlaştırdığı açıktı.

Sana ya da bu hayvanlara zarar vermek istemiyorum.
Yapman gereken
Eve gel.

Isai kıpırdamadan diğer adamı incelemeye devam etti. Julija'nın enerjisini yükselttiği ve kedi için yapılacak savaşta yüksek büyücüyü yenebilecek kapasiteye sahip olduğu gerçeğini ele vermek istemiyordu.

Isai, Xavier'in kendisine yönelik tehdidin Karpat halkından geldiğini bildiğini biliyordu, başka hiçbir yerden değil. Yüzyıllar önce onlarla dost olan ve onlara koruma büyülerinin temelini veren kişi oydu. Her zaman onların iyiliksever efendisi olacağını düşünmüştü ama Karpatyalılar tembel insanlar değildi. Xavier'in onlara öğrettiği temellere eklemeler yaparak büyülerini kendileri geliştirmeye başlamışlardı. Dövüş becerileri ve bilgiyi bir araya getirme yetenekleri ve isteklilikleriyle birleştğinde, Xavier onlardan korkmaya ve kıskanmaya başlamıştı.

Xavier'in torunu, belki de en büyük başyapıtı olan Anatolie de farklı değildi. Julija'yı ona hizmet etmesi için yaratmıştı. Diğer büyücülere hizmet etmesi için. Yıllar sonra bile onları hayatta tutabilmek için Karpat kanına ihtiyaçları vardı.

uzun   m  r.   ok seyreltilmi   bir b  y  c   kanı ta  ıdığını d    nd  ğ   kızın kendi ba  ına g   l   olabileceğini hi   d    nmemi  ti. Y  ksek b  y  c   i  aretiyle doğmu   olması onu rahatsız etmi   olmalıydı ama bunu sadece kendisine uyduğ u i  in bir doğ um lekesi olarak g  rmezden gelmi  ti. Kızın kendisinden   ok daha g   l   olma potansiyeline sahip olduğ unu fark ettiğ inde, Anatolie onu geri almak ya da   ld  rmek i  in elinden gelen her   eyi yapmak zorundaydı.

Eve gelirsem ne olacağ ını biliyorsun. Crina nefret ediyor.

Ben. Hayatımı cehenneme   evirdi. Beni bir hafta boyunca yiyecek hi  bir   ey ve i  ecek   ok az suyla kilitli bıraktı. Onu g  rd  n ama hi   durdurmadın.

Isai, Julija'nın   vey annesiyle birlikte b  y  mesinin nasıl bir   ey olabileceğini hi   d    nmemi  ti. Kadın Anatolie'nin esir aldıkları Karpatyalı bir kızı hamile bırakmasına izin vermi  ti.

Bana s  rekli annemi nasıl   ld  rd  ğ  n   g  steriyor. Sen oradaydı ve siz bunu durdurmak i  in hi  bir   ey yapmadınız. K    k bir kızdım ve bu benim i  in korkun   bir   ileydi. Ona izin verdin baba. B  y  leriniz y  z  nden   aresiz kalan annemi doğ ramasını izlediniz.

Isai omzunun   zerinden hızla Julija'ya baktı. Sesi titriyor, g  zlerinde ya  lar yanıyor, boğ azını tıkıyor ve y  z  nden a  ağ ı s  z  l  yordu. Onun farkında olmadığını biliyordu.

Crina rol  n   fazlasıyla a  mı  tı. O zaman yaptı ve onu durdurmak m  mk  n değ ildi. Karpatlar bizim can d    manımız. Bunu biliyorsun. Ayrıca kıskan  tı. Annen g  zel bir kadındı ve belli ki sen ona bunu hatırlatıyorsun. İstersen ondan kurtulabilirim. Uzun zamandır diken gibi ama i  e yarıyor. Eve d  nmeyi kabul etmeni sağ layacaksa, onu hemen   imdi boğ arım. Ya da karde  lerinin kul  besindeki g  lge kedilerden birine yediririm.

Anatolie bu teklifi öylesine duygusuzca, öylesine gelişigüzel yapmıştı ki Isai bir an için duyduklarına inanamadı. Artık onun üzerinde bir hat vardı. Belle, yüksek büyücü kızını kendisine dönmesi için ikna etmeye çalışmaya başladığından beri yerleşmişti. Anatolie, Julija gibi bir kadının, babasının kendisi için üvey annesini öldürmesini istemeyeceğini anlamıyor gibiydi, sanki bu ölüm bir hediyeymiş gibi.

Isai başparmağının ucunu kızın elinin arkasına doğru kaydırarak onu uyardı. Saldırmak üzereydi. Kimseye zarar vermek istemeyebilirdi ama o ışıktan değildi. Karanlık onun içinde yaşıyordu, onu kuşatmıştı ve tüm günleri boyunca da kuşatacaktı.

Anatolie Brennan hakkında bildiği her şeyi zihninde canlandırdı. Adam bir illüzyon ustasıydı, kendi toplumuna uyum sağlamıştı ama yoluna çıktıklarında etrafındakilere zarar veriyordu. Isai sertçe vurdu, yumruğunu büyücünün göğüs duvarına sapladı, parmaklarını açtı ve kalbine ulaşmak için et ve kemiği kazıdı.

Anatolie çığlık attı ve mümkün olan tek şeyi yaptı: kedinin zihninden dışarı sıçradı. Barnabas senin için gelecek. Onunla birlikte döneceksin.

Julija hâlâ Isai'yi tutuyordu, parmakları gömleğinin içinde kıvrılmıştı. Bu tehdit karşısında vücudunun hafifçe sarsıldığını hissetti ve sonra onu bir ürperti kapladı.

Isai ve Julija hemen dişi kedi için bir kalkan inşa ettiler; ne yaparsa yapsın Anatolie'yi dışarıda tutacak kadar güçlü bir bariyer.

Isai yavaşça Julija'ya döndü. "Barnabas kim?"

Tüylü kirpiklerini kaldırdı ve koyu çikolata gözleriyle ona baktı. Korku vardı. Trepidation. Tedirginlik. "O bana eziyet etmekten zevk alan eski bir düşman. Anatolie ne emrederse onu yapar. Hiçbir şey onun altında değildir." Sesinde küçümseme vardı.

Kadın onun bakışlarından kaçmak için başını çevirdi, ama adam elleriyle yüzünü çerçeveleyip ona sırtını döndü. Onun sabit ifadesini inceledi. Adam hâlâ onun zihnindeydi ve kadın kendini çok ama çok hareketsiz tutuyordu, sanki hareket ettiğinde paramparça olacakmış gibi.

"Bu adam senin için kim?"

Başını çeviremiyordu ama bakışları adamın göğsünün ortasına takıldı.

"O benim için bir hiç."

Bu hem gerçek hem de yalandı. Ondan uzaklaştı ve sandalyenin dizlerinin arkasına çarpmasıyla aniden yere düştü. Blue onun üzgün olduğunu hissederek başını kucağına doğru itti. Belle onlara doğru geldi, onlara saldırmak için savaştıktan sonra nasıl karşılandığından emin olamadan odanın içinde süzülüyordu. Julija kollarını uzattı ve dişi son birkaç metreyi bir sıçrayışta tamamladı, siyah kürkü bir kez daha gölgelenen bedenin üzerinden kayarak onu bütünleştirdi.

Isai, "Hayat arkadaşına yalan söylemek akıllıca değil," diye uyardı ama odanın içinde volta atarak onu rahat bıraktı. Babasıyla zaten travmatik bir durum yaşamıştı. Buna bir yenisini eklemek istemiyordu. Her halükârda, kız sahipsizdi ve babası onun üzerinde hak iddia edemezdi. Onu ölüme ya da daha kötüsüne mahkûm ettiğini bile bile sessiz kalmıştı.

Julija boğazına kadar uzandı ve bir parmağını, sesini sonsuza dek değiştiren korkunç yarayı kapatan yara izinin üzerinde gezdirdi. "Bu yara izinden nefret ediyorum," dedi usulca. "Arkadaşın Sandu yarayı iyileştirdi ama o kadar şiddetliydi ki bu izi bıraktı. Sergey öldürüldüğümünden ya da konuşamadığımdan emin olmak istedi, böylece bir erkek Karpat avcısının daha hayat arkadaşı olmayacaktı."

Isai sessiz kaldı. Sergey'in de aynı şeyi yapmasına ihtiyacı yoktu ama bunu ona hatırlatmadı. Kederin ona çarptığını hissedebiliyordu ama duyguları karmakarışık. Utanç. Öfke. Hüzün. Üçü de birbirine karışmıştı. Ona bakmadı ama parmaklarını Belle'in tüylerine batırdı ve bir yanağını kedinin omurgasına sürttü.

"Bir zamanlar aşık olduğumu sanmıştım. Uzun zaman önce."

Isai'nin kalbi sıkıştı. Birini sevmeyi hak etmediği için değil, her ne olduysa onu Sergey'in pençesinden çok daha fazla yaraladığı için. Kollarını Julija'ya dolamak ve onu rahatlatmak için sarılmak istedi ama Julija'nın yüzünü Sergey'den saklayarak kendini tutma şeklinden daha iyi anladı. Dokunulmak istemiyordu. Bedenini samimiyetle paylaşmaya istekliydi ama duygularını değil. Onu önemsemek ya da onun kendisini sevmesini istemiyordu.

Çenesini Belle'in kürküne sürttü. "Çok yalnızdım. Ve çok gençtim. Üvey annem bana çok kötü davranıyordu ve babam da zalim biriydi. Kardeşlerim birbirlerine sahipti ama benim arkadaşım bile yoktu. Anatolie bunu açıkça belirtmişti. Zaten cehennemden gelen bir üvey anneye sahipken kim eve birini getirmek isterdi ki?"

Isai çok sessiz kaldı. Bunu yaptığının farkında olmadan kendini hafifçe ileri geri salladı. Bu küçük hareket ona reddettiği teselliye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Ona gitmemek için büyük çaba sarf etti. Onu sahiplenmemiş olabilirdi ama o hâlâ hayat arkadaşıydı ve vücudundaki her hücrenin onun için her şeyi daha iyi hale getirmesi gerekiyordu.

"Barnabas ortaçağ büyüleri, seks ve işkenceyi birleştirerek kurbanınızın istediğiniz şekilde işbirliği yapmasını sağlamanın faydalı yolları üzerine bir seminer verdi. Sınıftaki en genç öğrenci ve tek kadın bendim. Babam, kardeşlerim ve ben olmak üzere üçümüzün de seminere gitmesi konusunda kararlıydı.

Acının seksle birleştğini ve kişiye karşı nasıl kullanılabileceğini anlamanın her büyücü için gerekli olduğunu söyledi. Daha sonra Barnabas ve ben kahve içmeye gittik. Üzgündüm. Öğrettiği şeyler midemi bulandırıyor. Çok tatlıydı."

Ailesinin ona davranış biçiminden sonra uzaktan iyi birinin nasıl tatlı görünebileceğini hayal edebiliyordu. Kıpırdamadan durdu, herhangi bir şekilde dikkatleri üzerine çekerse Julija'nın paylaşmayı bırakacağından korkuyordu. Bunu istemiyordu ve hayatının zor ve acı dolu bir dönemini tekrar yaşamak istemediğini açıkça belirtmişken neden ona adamdan bahsetmeye karar verdiğini anlayamıyordu.

Isai, Barnabas'la tanışma şeklinden hoşlanmamıştı. Babası neden böyle bir seminere katılması için ısrar etmişti ki? Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu.

"Sonunda birkaç hafta çıktık. Sadece buluşup kahve içmeye ya da bir şeyler içmeye gidiyorduk. Ondan gerçekten hoşlanmışım. Hayvanları ve benim sevdiğim hemen hemen her şeyi seviyordu. Oturup saatlerce konuşurduk. Garip bir şekilde ondan cinsel olarak etkilenmiyordum ama kimseden de etkilenmiyordum. Bu onun için önemli görünmüyordu. Bana bir arkadaş gibi davrandı ve bir kez bile bu sınırın ötesine geçmedi."

Ona diğer erkeklere fiziksel olarak ilgi duymadığını söyleyebilirdi çünkü onun karanlığına ışık tutuyordu. Vücudu onunkini bekliyordu. Sessiz kaldı.

"Her halükarda, bir süre sonra birdenbire seks için yanıp tutuşmaya başladım." Çenesini tekrar kedinin omurgasına sürttü, elleri hala kürkün içindeydi. "Gece gündüz yanıyordum. Korkuyordum, çünkü seks yapmaya isteksiz olmaktan uyanık olduğum her dakika bunu düşünmeye geçmek için bir büyü yapılmış olması gerektiğini biliyordum. Bu ya da uyuşturulmuştum ya da her ikisi de."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Kediye okşarken elleri titriyordu. Hayvan onun kucağında kalamayacak kadar büyüktü. Küçük bedenindeki ağırlığın onun için iyi olmadığını biliyordu ama sessizliğini korudu, geçmiş hakkında ona bu kadar çok şey anlattığı için ayrıcalıklı hissediyordu.

"Barnabas'a gittim çünkü güvendiğim başka kimseyi tanıımıyordum. Ona bana neler olduğunu ve bunun bir büyü ya da ilaç olmasından korktuğumu söyledim. Hayatımda başvurabileceğim başka kimse yoktu ve beni dikkatle dinledi ve benimle dalga geçmedi. Ya da gülmedi. Çok şefkatliydi."

Julija ilk kez ona baktı ve bakışlarında suçlama vardı. Utanç, üzüntü ve öfkenin karışımı. Onun kendisini bu şekilde görmesinden hoşlanmamıştı ama yine de sessiz kalmaya karar verdi. Sırf erkek olduğu için kendini savunmanın ne faydası vardı? Neye karşı savaştığını bilmesi gerekiyordu.

"Onunla birlikte olmam için benimle konuşmasına izin verdim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sadece yanmanın geçmesini istedim ve etrafımdaki herkes zalim ve çirkin o her zaman harika ve tatlıydı." Bir hıçkırık kaçtı ve sanki gözyaşlarının akışını durdurabilecekmiş gibi yumruğunu ağzına sıkıştırdı.

Mağaradaki hava durgunlaştı ve bir anda nefes almak imkânsız gibi göründü. Julija öksürdü, bir eli savunmaya geçerek boğazına gitti. Isai elini sallayarak odanın içinde küçük, serin bir esinti gönderdi. Cildindeki ince parlaklığı görebiliyordu. Titremeler vücudunu sarstı.

Isai buna dayanamadı. Gereksiz yere acı çekiyordu. İhanetinin, onun üzerinde hak iddia etmesine izin vermemesinin açıklamasını, bir sonraki nefesini istediğinden daha çok istiyordu ama onun sefaleti ve kederi gerçektir. Bunu kabul edemezdi. Onu anlamaya çok yaklaşmıştı. Çok yakındı ama ondan çok daha önemli şeyler vardı.

Anlayış. Sadece fiziksel tepkisi bile onu reddetmek için bir nedeni olduğunu gösteriyordu.

"Julija." Sesini alçak ve zorlayıcı tuttu. "Devam etmene gerek yok. Seni son derece rahatsız ettiği açık olan bir şeyi yeniden yaşamayı istemiyorum."

Başını iki yana salladı, bakışları önce Barnabas'a sonra da odanın diğer tarafına kaydı. "Sen Barnabas değilsin ve daha iyisini hak ediyorsun. Kesinlikle benden daha iyi bir hayat arkadaşını hak ediyorsun."

Ona sadece bir hayat arkadaşı olduğunu, ruhunun diğer yarısını taşıdığını hatırlatmaya başladı ama faydası yoktu. Başka bir yere, onun gitmesini istemediği bir yere çoktan gitmişti.

"Her şey bir tuzaktı. Babam yeteneklerimi kullanarak öldürmeyi reddettiğim gerçeğini küçümsedi. Bu bizim ailemizde bir gerekliliktir. Hayvanları kurban etmek. İnsanları kurban etmek. Bir çeşit geçiş töreni. Yüksek büyücü işaretine sahip bir kızın öldürmeyi reddetmesi onu derinden hayal kırıklığına uğrattı ve utandırdı."

İleri geri sallanıyordu, Isai'nin kalbini kıran, kendini rahatlatan bir hareketti bu. İki kez yüzünü Belle'in kürküne sildi ve her ikisinde de gözyaşlarının parıltısını yakaladığından emindi.

"Başından beri Barnabas, babamın da onayıyla bana tuzak kuruyordu. Taktik bana gerçekten iyi davranmaktı. Güvenimi kazanmak. Arkadaşım olmaktı. Bunların hiçbirisi onun için zor değildi çünkü benim hiç arkadaşım yoktu. Kimse bana iyi davranmazdı. O her şeyim oldu."

Isai irkildi. Yanlış bile olsa, başka bir adamın onun her şeyi olduğunu duymak hoşuna gitmemiştir. Onu bulmalıydı. Manastıra gitmek yerine çabalarını iki katına çıkarmalıydı. Ona her ne söyleyecekse

-ve kötüydü- onun suçuydu. Bu onun hayat arkadaşı olarak başarısızlığıydı.

"Sanırım güvenimi kazanarak birinci aşamayı tamamladıktan sonra seks ihtiyacını ortaya koyabildi. Bu arada, bu kalıcı bir büyü. En azından şu ana kadar tersine çeviremedim. Sanırım bu şekilde yaptı, böylece yıllar boyunca ne olursa olsun ona dönmek zorunda kalacaktım. Ben dönmedim. Son derece acımasız, işkenceci cinsel uygulamalarla ilgileniyor ve dersi için üzerinde gösteri yapacağı bir konuya ihtiyacı olduğunu iddia etti."

Isai yumruğunu kalçasına sıkıca bastırdı. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Tek istediği gidip Barnabas'ı bulmak ve ona daha önce anlattığı şeyler hakkında ne hissettiğini söylemekti. Büyücünün peşlerinden geleceğini biliyordu, babası onu onunla tehdit etmişti. "Hâlâ ilk seferinde olduğu gibi davranan Barnabas'tı. Sonra ilişkiye devam etmek istediğimden emin olmadığımı, bunun onun için adil olmadığını düşündüğümü söylediğimde her şey değişti.

Beni esir aldı.

Bir zindanı vardı ve beni orada tutuyordu. Çok çirkin bir ortaçağ yeri ve bana işkence etmekten büyük zevk alıyordu. Sonra da sanki minnettar olmamı bekliyormuş gibi seks yapmaya başladılar. Emrettiği şeyi yapmadığımda - küçük hayvanları öldürmek- işkenceler daha da kötüleşiyordu."

Mavi burnunu kızın içine sokup ovuşturdu, kız sonunda gözlerini kırpıştırıp kendini geçmişten çekip ona bakana kadar yumuşak bir sorgulama sesi defalarca tekrarlandı. "Keşke her şeyin daha iyiye gittiğini söyleyebilseydim ama uzun, çok uzun bir süre öyle olmadı. Bana ne yaparsa yapsın, acı, aşağılanma ve hepsini yaptı. Beni sınıfının önünde soyuyor ve onlara kırbaç tekniklerini ve birkaç başka işkence aletini öğretiyordu. İşkence sırasında ve sonrasında benimle seks yapardı. Tüm bu süre boyunca bana, ona itaat edersem her şeyin biteceğini söyledi.

orada ne varsa öldürdü. Bazen bir hayvan, bazen bir insan. Bir keresinde bir büyücü. Reddettim."

Julija ellerine baktı. "Onun istediğini, babamın istediğini yapsam bile bitmeyeceğini biliyordum. Asla sona ermeyecekti. Barnabas benim acı çekmemden zevk alıyordu. Babam, kardeşlerim ve özellikle de üvey annem de öyle. Hayatımda birkaç yıl süren çok çirkin bir dönemdi."

"Sívamet." Ona nazikçe sevgi sözcükleri söyledi. Kalbi düştü. Sıkıştı. Bağırsakları büküldü. Düğümlendi. Hayat arkadaşı işkence görmüş ve istismar edilmişti. Babasının isteklerini yerine getirmesi için yıllarca kullanılmıştı.

Başını iki yana salladı. "Ben asla senin kalbin olamam. Asla olamam. Çok yanlış şeyler yaptım. Seçme şansım olmayabilirdi ama sonuçta beden otomatik olarak tepki vermeyi öğreniyor. Tepkilerimden utanıyordum. Yıllarca kendimden nefret ettim." Gözlerini ondan kaçırdı. "İntihar etmenin yanlış ve korkakça olduğuna inandığınız için kendinizi bir manastıra kapattınız. Bunun senin kişisel inancın olduğunu ve bunu başkalarına yansıtmadığının farkındayım ama gerçek şu ki sen buna inanmıyorsun ve ben de hayatıma son vermeyi düşündüm."

Sessizliğe gömüldü, sanki onu kınayacakmış gibi başını eğdi.

"Seni yargılayacağımı mı sanıyorsun? Kaçırıldığın ve kaçma umudun olmadan defalarca işkence gördüğün için seni bir şekilde yargılayacağımı mı? Seni koruyacak bir baban yok mu? Seni kurtaracak bir hayat arkadaşın yok mu?"

Dilinin ucu kuru dudaklarını ıslattı. "Sana söylemiştim. Bedenimin işbirliği yaptığı zamanlar oldu." Bu bir itiraftı, daha azı değil ve ona bakamıyordu. "Beynim hayır diye bağıırıyordu ama ..."

"Julija, sana karşı işlenen aşağılık suçlar için hiçbir şekilde suçlanamazsın. Benimle seks yapabilmen bir mucize."

"Sürekli seks yapmak istiyorum," diye itiraf etti usulca, rengi boynundan süzölüp yüzünü lekeledi. "Gece gündüz yanıyorum. Senin benim hayat arkadaşım olduğunu ve bana zarar veremeyeceğini biliyordum, bu yüzden kendimden zevk almak güvenliydi. Ama sonra sanki seni kullanıyormuşum gibi hissettim." Son cümleyi mırıldandı, hâlâ ona bakamıyordu.

Isai sessizlik içinde bekledi. Bakışlarını onunkilere çevirmesi uzun bir süre aldı. "Bu konuda suçsuzsun Julija. Tamamen suçsuzsun."

"Barnabas beni korkutuyor. Buraya gelecek ve her geldiğinde beni kendisine çekmeye çalışacak. Ağını atıyor ama ben bir direnç oluşturmayı başardım. Yine de beni pek çok açıdan korkutuyor."

"Şimdi buradayım. Bu adam sana bir daha ulaşamayacak."

Gözleri onunkilerle buluştu ve orada keskin bir korku gördü. "Barnabas yenilmezdir. Babamın desteğiyle daha da güçlü. Bize yetişmesini istemeyiz. Tek yapmamız gereken kitabı bulup prene geri vermek ya da onu yok edemiyorsak güvenli bir yer bulmak."

Onunla tartışmayacaktı. Bu onun tarzı değildi. Neler olduğunu bildiği için onu şimdi çok daha iyi anlıyordu. İyi bir nedenle güvenmiyordu.

"Başka bir şey daha var. Madem sana her şeyi anlatıyorum, bilmeni isterim ki beni yarasız bırakmadı. Her zaman kime ait olduğumu bilmemi istedi."

"Vücudunu gördüm."

Başını iki yana salladı, bir eli savunmaya geçerek boğazına gitti, sanki kendini bu yırtıktan koruyabilirmiş gibi

Sergey'in pençesi ya da başka birinin ona vermeyi seçtiği herhangi bir hasar.

Isai içinde acımasız ve gaddar bir şeylerin yükseldiğini hissetti ama dışarıya karşı ifadesiz, hatta sakın kaldı. "Sen bu adama ait değilsin, Julija. Bir büyü yaptı, aslında birden fazla büyü yapmış gibi görünüyor. Onu birlikte yeneceğiz. Sen inanılmaz derecede güçlüsün. Barnabas'tan korkmanı sağladılar çünkü ne kadar güçlü olduğunu bilmeni istemiyorlar."

"Beni korkutuyor, Isai."

"Bunu yüzünde görebiliyorum. Bana bak, sívamet." Kızın aşırı parlak gözleri kendisiyle buluşana kadar bekledi. "Seni fethetmek için elinden gelen her şeyi yaptı. İşkence ve seksin yanı sıra ikisini bir arada kullandı. Aşağılamayı kullandı. Büyüleri kullandı. Bu adam seni yenmek için bildiği her şeyi yaptı ve yenemedi. Sen bilmiyor olabilirsin ama o senin onun için bir tehlike olduğunu biliyor."

"Keşke gerçek bu olsaydı."

Isai ilk kez kızın yüzünde umutsuzluğu bastıran bir umut görebiliyordu.

"Bilmenizi isterim ki, görünüşüm hakkında tamamen dürüst olmadım. Sırtımda ve kalçalarımnda bazı yara izleri var. Kollarımda bile oldukça kötü yara izleri var. Barnabas'ın yaptıklarına Sergey de eklendi. Onları bir illüzyonla kapattım."

"Bunu neden yaptın?" Hayal kırıklığını sesinden uzak tuttu. "Hiç gerek yoktu. Pürüzsüz bir cilt görünümüne sahip olmana ihtiyacım olduğunu mu düşündün? Ben gerçek kadını istiyorum. Julija'yı istiyorum, onun bir illüzyonunu değil."

"Kıyafet giydiğim için kimse sırtımı ya da kalçalarımın arkasını görmüyor. Göğüslerimde bazı yara izleri ve sol uyluğumda özellikle kötü bir yara izi var."

"Julija, ben gerçek kadını istiyorum," diye tekrarladı. "Bir hayat arkadaşı, yaşı ya da görünüşü ne olursa olsun, bir Karpat erkeğı için her zaman mümkün olan en güzel kadındır. Kadınlar hayat arkadaşları onları sahiplendiğinde ne düşünür bilmiyorum ama erkek için kadın her şeydir. Başka kadınlara bakmaz. Sadece hayat arkadaşı vardır."

Bir an için dudağını ısırdı. "Prensin hayat arkadaşıyla birlikte olmayan bir kız kardeşı olduğunu duydum."

"Olur böyle şeyler. Bazı soylarda görülen bir hastalık var. Prensin soyunda ve diğer birkaçında da var. Benimkinde değil ve sizi temin ederim ki, sizden daha güzel ya da daha seksi bulduğum başka bir kadın yok. Bunun karşılık bulup bulmadığı ise tamamen başka bir mesele."

Julija dudaklarını birbirine bastırdı. "Bilmem gerekirdi. Bunun kibir olduğunu sanmıyorum. Görmeni istemememin nedeni bu değildi, gerçi senin yanında en iyi halimle görünmeyi tercih ediyorum. Sadece eğer yara izlerini görseydin bana onları nasıl aldığımı sorardın. Sana kendi zamanımda anlatmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu."

"Bunu yaptığın için minnettarım. Belle'i biraz daha sıkı tutarsan onu boğabilirsin."

Ölümüne tuttuğu, kıvranan kediye baktı. Kendini bırakmaya zorlarken bir gülümseme hayaleti gözlerini kısa süreliğine aydınlattı. "Beni ısırmadığına şaşırdım. Gölge kediler saldırgan olmak için yetiştirilir."

"Kardeşleriniz kedilerinize işkence yaptı, çeşitli işkenceler, belki cinsel değil ama Barnabas'ın dersinde öğrettiğı işkenceler. Siz kötü niyetli değilsiniz, kediler de öyle."

Koyu renk gözleri dikkatle onun yüzünü aradı. "Isai, benim her zaman çok iyi biri olduğumu düşünmeni istemiyorum. Değilim. İçimde birikmiş çok sayıda olumsuz duygu var."

"Bu konuda çok mutluyum. Başışlayıcı bir hayat arkadaşına sahip olmak istemiyorum. Bu adamı, Barnabas'ı ve senin aileni yok etmek niyetindeyim. Eğer 'olumsuz duygulara' sahip değilseniz -bu her neyse- bu çabamda bana destek olmanız."

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Bazen benimle konuşurken bir şeyi ifade ediş tarzın o kadar itici oluyor ki, nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum."

"Evet' uygun yanıttır," diye alay etti.

Ondan gerçekten bir gülümseme aldı ve bu içindeki gerginliğin bir kısmını azaltmaya yardımcı oldu. Onun gülümsemesinin bile dünyasını aydınlatabileceğini fark etmemişti. Yaşadığı onca şeyden sonra nasıl böyle bir kadın olabildiğini bilmiyordu. Cesur, güçlü ve Elisabeta'ya yaptığı gibi başka bir kadına elini uzatabilecek biri. Hatta bu arkadaşlığı biraz daha iyi anlıyordu.

"İşini şansa bırakmanı istemiyorum, Isai. Başka bir şey yapmadan önce o kitabı kurtarmalıyız. Anatolie'nin eline geçme riskini göze alamayız. Ya da kardeşlerimin eline. Ya da Barnabas'ın." Sonuncusunu söylerken biraz ürperdi.

"Kitabı nasıl açacaklarını biliyorlar mı?"

"Xavier'in kapattığı sırayı tersine çevireceklerdi. Her türden bir canı kurban etti. Sadece kara büyücü, Jaguar ve Karpatyalı kullanıp kullanmadığı ya da bundan önce veya sonra ikinci bir tören yapıp yapmadığı konusunda bazı tartışmalar var. Bu sorunlara neden olacaktır, ancak çok fazla insan öldürmeye istekliyseniz bunlar aşılabilir değildir."

"Kitabı açmak için doğru sırada beş kişiyi öldürmek gerektiğini söylüyorsunuz."

Başını salladı. "İşin gerçeği bu. Ailemin üyeleri ve Barnabas kitabı açmak için bunun üç katını öldürmeye çok istekliler. Ve eğer Sergey kitabın bu kadar yakın olduğunu öğrenirse -ki eninde sonunda öğrenecektir- onu kurtarmak ve açmak için her şeyi yapacaktır. İçinde Xavier'den küçük parçalar var. Aslında, muhtemelen kitabı nasıl açacağını çok iyi biliyordur." Başını arkaya yatırdı, iki elini de kedinin tüylerine gömdü. "Önce o kitabı kurtarmalıyız, Isai."

"Yapacağız," diye ona güvence verdi.

"Kitabı ailem ya da kendim için kurtarmaya çalışıyor olabileceğimi neden hiç sorgulamadınız?"

"İnsanın hayat arkadaşına yalan söylemesi mümkün değildir. Bazı şeyleri atlayabilirsiniz ama yalan söylemek işe yaramayacaktır."

Büyük gölge kediye çok dikkatli bir şekilde kucağından indirdi. "Bana inandığın için teşekkür ederim Isai. Sana bu kadar çok sebep vermemiştim."

"Bu tam olarak doğru değil. Elisabeta'ya yardım etmek için hayatını riske attın. Kaçabilirdin ama kaçmadın. Ona yardım edebilmek için Sergey'in seni esir tutmasına izin verdin. Barnabas'la yaşadıklarınızı ona anlattınız mı?"

"Tam olarak değil," diye itiraf etti alçak bir ses tonuyla. "Yüzyıllar boyunca esir tutuldu. Benim için o kadar da kötü değildi."

"İkisini karşılaştıramazsınız, o da karşılaştıramaz. Sergey Elisabeta'ya eziyet etmiş olabilir ama ona işkence ettiğinden şüpheliyim. Onun masumiyetini ortadan kaldıracak herhangi bir eylemde bulunmasını istemezdi. İhtiyacı olan şey onun ışığıydı. Emirlerine itaat etmesini ve kendisine güvenmesini sağlamak için ona zarar vermiş olabilir ama Barnabas'ın size yaşattığı türden bir acıyla ona cinsel saldırıda bulunmazdı."

Isai yüz hatlarını tamamen ifadesiz tuttuğuna kesinlikle emin oldu. Önce Barnabas'ı, sonra da ailesini bulup teker teker yeryüzünden silme arzusuyla yanıp tutuştuğunu bilmesini istemiyordu. Bir kadimin büyücülerle başa çıkamayacağını düşünmesini biraz gülünç bulmuştu. Gezegende geçirdiği süre boyunca pek çok şey öğrenmişti ve bunların çoğu savaşlar ve vampir avlamakla ilgiliydi. Büyücüler bazen yardım ediyor, bazen de ayak bağı oluyordu.

Dikkatliydi, doğru kelimeleri arıyordu. Kız zaten yaralıydı. Ailesinin kendisine yaptıklarını duyduktan sonra onun için bir değeri olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Utanç duyuyordu ve bu onu çileden çıkarıyordu ama artan öfkesinin sesine yansımamasına dikkat etti. "Benim gibi Elisabeta da cesaretin için sana hayranlık ve saygı duyacak. Onun arkadaşı ve benim hayat arkadaşım olmaya gerçekten layıksın."

Bakışları onunkilere sıçradı. Ona geçmişini anlatmaya karar verdiğinden beri ilk kez memnun görünüyordu. Doğru şeyi söylemişti. Şansını denemişti. "Belki de Elisabeta ile konuşmak iyi bir şey olur. Seni anlayacak ve yargılamayacak biri varsa, o da o olacaktır. O da senin gibi ışıktan bir kadın."

"O çok kayıp ve yaralı," diye itiraz etti Julija. "Kendi dertlerimi onun üzerine yıkmama ihtiyacı yok. Onun için orada olmama ihtiyacı var."

"Belki de kendisine ihtiyaç duyulduğunu bilmeye ihtiyacı vardır. Herkesin üzüldüğü kişi olmak ister miydin? Herkesin parmak uçlarında dolaştığı? Sadece sizi dinlemek için bile olsa size yardım etmek, iyileşmeye başlamak için en çok ihtiyaç duyduğu şey olabilir."

Julija ellerine baktı. "Yaşadıklarından sonra iyileşmesinin mümkün olduğunu sanmıyorum. Herkesin onun mükemmel bir şekilde ayağa kalkacağını düşünmesinden nefret ediyorum."

"Buna kimse inanmıyor, en azından hayat arkadaşı. Onlar birbirleri için doğmuşlar. Onu nasıl mutlu edeceğini en iyi o bilecektir."

Çenesi yukarı kalktı. Bir meydan okuma. "Beni en iyi nasıl mutlu edeceğini biliyor musun?"

"Evet ama siz bu riski almak istemiyorsunuz. Artık nedenini bildiğime göre, en azından anlayışla karşılıyorum."

Bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değildi. Öyle olmasını istiyordu. Onun istediği her şeyi pişmanlık duymadan yapmak istiyordu. Onun hayat arkadaşıydı ve eğer bu fikre kesinlikle katlanamıyorsa, o zaman onu zorlamak istemiyordu. İşe yaramazlardı. Bazı erkekler kadınlarını sahiplenirdi ve bunu yaptıklarını biliyordu çünkü içten içe kadınlarının onlara ihtiyacı vardı. Julija'nın kendi kararını vermesi gerekiyordu. Bu onun için olduğu kadar kendisi için de önemliydi.

Uzun bir sessizlik oldu. Kalbinin biraz fazla hızlı attığını duyabiliyordu. Onu çoktan sahiplenmiş olsaydı, bunu hemen düzeltir ve onu yatıştırırdı. Kız üzgün ve utanç içindeydi, onun yanında asla yaşamaması gereken iki duyguydu bu.

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum." Sesinde dürüstlük vardı. "Beklediğimden çok farklısın. Bir Karpatyalı ile hayat arkadaşı olmaktan korkuyordum, şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Dehşete mi düştün?" Bu kelimeyi söylerken bile sesinde gerçek bir korku vardı. Bu onun için anormal görünüyordu. Julija çok fazla şeyden korkan bir kadın değildi. "Karpat türlerini mi incelediniz?"

"Evet, bu bir gereklilikti. Babam türler hakkında her şeyi bilmemi istiyordu."

"Hakkımızda hiçbir kitap olmadığına göre, size nasıl bilgi verildi?"

"Derslerimiz için eğitmenlerimiz vardı. Karpat sınıfını üvey annemin erkek kardeşi veriyordu ..." Adam ona bakmaya devam edince sözlerini yarıda kesti. Bakışları onunkilerden uzaklaştı. "Yani Karpatların büyücöleri yok etmesi gerçekten hiç olmadı mı? Aldığım derse göre, Xavier'in savaşmaya başlamasının nedeni buydu. Onların arkadaşı olduğunu düşünmüştü."

"Böyle bir şey hiç olmadı Juliya. Bu ders tüm büyücölere öğretiliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Özel ders aldım." Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Kardeşlerimin de derse girmesi gerekiyordu ama girmediler ve bu yüzden başları belaya girmedi. Ben bir keresinde dersi asmaya çalıştım ve babam çok kızdı. Birkaç hafta ceza aldım."

"Bu ders ne kadar sürdü?"

"Sadece birkaç hafta, ki o zaman bile bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm." Başını salladı ve gerçeği fark ederek doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Sahteydi, değil mi? En azından gerçekte karışık sahteydi. Her şey sahte olsaydı bilirdim. O zamanlar çok kolay etkileniyordum ve hâlâ babamın bana neden bu kadar sert davrandığını anlamaya çalışıyordum."

"Senin Ejderha Arayıcı olduğunu biliyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Seni Karpat halkına karşı kullanmanın yollarını bulmak istedi. Bir büyücö olarak giderek güçlendiğini ve ne kadar uzun yaşarsan Karpat kanının seni o kadar çok çağıracağını biliyordu."

"Hepsi benden beslendi." Onun görmesi için kollarını kaldırdı. "Bir keresinde bana çok kızdığında, sadece hayatını sürdürmek için yetiştirildiğimi ve ona kanımı vermiyorsam, onun için işe yaramaz olduğumu söyledi."

"Nasıl kanla beslendin? İhtiyacın olmalı?"

"Kullanmamaya çalışıyordum ve bu da onu sürekli kızdırıyordu. Ona sahip olmadığım zaman büyümem hoşuma gitmiyordu."

Zayıf. Geceyi tercih ederdim ve bazen yaralandığımda, beni dövdükten sonra bahçede, toprağın içinde yatardım. Bu bedenimi rahatlatırdı. Bir keresinde kardeşlerim beni yakaladı ve ona söylediler. Çok sinirlenmişti. Bir hain gibi davrandığımı ve beni bir daha böyle bir şey yaparken yakalarsa diri diri gömeceğini söyledi."

Kollarını ortasına doladı, içine dolan anılarla ürperdi.

Isai onu güldürmek umuduyla, "Baban tam bir pislik," dedi.

Gülmedi ama hafif bir gülümseme aldı.

"Sanırım ona bu şekilde hitap edebilirsin, her ne kadar hafif kalsa da." "Julija, Iulian ve diğerlerini bulmak için harekete geçmeliyiz.

Kitap. Tekrar beslenmeliyim. Uzun sürmez. Ben avlanırken sen burada güvende olacaksın. Bu konuda rahat mısın?"

Başını salladı. "Sen yokken ortalığı temizleyebilirim."

"Döndüğümde beslenmen gerekecek, bunu biliyorsun, değil mi? Gücünü korumak için." Bakışlarını onun yüzünde sabit tuttu ve her duygusunu okudu.

Onun bakışlarından kaçınarak başını salladı. "Farkındayım."

7

I Ona gerçeği söyledim, Elisabeta. Hatırladığım kadarıyla yaptığım en zor şeydi, diye itiraf etti Julija biraz aceleyle. Seninle her şeyi konuşabildiğim için çok mutluyum.

Ona söylemek bile midemi bulandırdı, o gittikten sonra kusmak zorunda kaldım. O kadar kötüydü. Bana bakıp iğrenmesinden çok korkuyordum. Aynaya baktığımda böyle hissediyorum.

Küçük bir sessizlik oldu ve Julija nefesini tuttu. Elisabeta zihnine aktı, Julija'nın onunla daha önce hiç deneyimlemediği kadar güçlüydü. Belki de Isai haklıydı ve Elisabeta'nın yardımını isteyecek birine ihtiyacı vardı.

Sanırım Isai'ye neden ona güvenmekten korktuğunu söyledin.

Kalbinle.

Yaptım. Şaplak atma olayı dışında bana karşı hep iyiydi. O sinir bozucuydu. Ve o öyle düşünse de düşünmese de canımı yaktı. O güçlü biri.

En çok da gururunuzu incitir.

Senin değil mi? Julija talep etti.

Bir şaplak hoşuma giderdi, kardeşim. Sergey çok acımasızdı.

Julija cesaretini toplayarak uzun bir süre sessiz kaldı. Elisabeta'nın yaşadıklarıyla kıyaslandığında, kendi korkunç deneyimlerinin önemsiz olduğunu düşünüyordu ama Isai ona belki de sadece Elisabeta'ya

ama arkadaşına gerçekten ihtiyaç duyulması gerekiyordu. Şimdiden bunun böyle olduğunu hissedebiliyordu.

Elisabeta sessizdi, onun karar vermesini bekliyordu. Elisabeta asla zorlamadı. Asla ısrar etmedi. Sonunda, talep eden kimse olmadığı için, karar vermek zorunda olduğu için, Julija ona her şeyi anlattı. Onu utandıran korkunç detayları. Barnabas'ın derslerinde başkalarının görmesi için bir denek haline getirilmekten duyduğu tiksintiyi. İtaat etmeyi ve birini öldürmeyi reddettiğinde işkencenin nasıl kötüleştiğini.

Büyülerin onu içten dışa yaktığı ve başına gelenlerden kendini alıkoyamadığı zamanlar oldu. En çok o zamanlarda korkuyordu, teslim olup bir masuma zarar vermekten korkuyordu. Bir keresinde, onu buna ikna etmeye çalışmışlardı ve ona yalan söylediklerinden emin olsa da, bir parçası bunun gerçekleşmiş olabileceğinden korkuyordu. Bu en kötüsüydü, kendi acısını durdurmak için başka bir varlığı feda edebileceğini düşünmek.

Julija, Elisabeta'nın kendisini teselli ettiğini hissedene kadar ağladığını fark etmemişti.

Dünya üzerinde yaşayanların çoğu dengelerden oluşur. İyi ve kötü. Ya da karanlık ve aydınlık. Hayat arkadaşım doğduğunda, ruhu ikiye bölündü ve onun ve benim tüm karanlığımızla sonuçlanırken, ben korumak için onun ışığını aldım. Benim de kendi ışığım vardı. O bir vampir avcısı oldu. Ben vampir olma yeteneğine sahip değilim. Senin gibi. Masum birini öldürmüş olamazsın Julija. Bu imkansız olurdu.

Julija, kitaptan sonra gelenleri öldürebileceğimi hissediyorum, diye itiraf etti.

Bu farklı bir şey. Kitabı avlayanlar masum değil. Niyetleri başkalarına zarar vermektir ve kitap bunu yapmalarına izin verecektir. Kendinizi koruyabilir ya da

Sevdiklerinizi, ama gelişigüzel öldürmezsiniz. Hayat arkadaşınızın sizi sahiplenmesine izin verdiğinizde, denge yeniden sağlanır. Her halükarda, hayat arkadaşınız sizi sahiplenene kadar bu zor olacaktır.

Julija bundan hiç hoşlanmamıştı. Kendini savunabilmesi ve Isai'ye yardım edebilmesi gerekiyordu. Hayat arkadaşının seni sahiplenmesine gerçekten izin verecek misin? Onun seni mutlu edeceğinden bu kadar emin misin?

Bana zaman verirse onu mutlu edebileceğimden o kadar eminim ki. Hayat arkadaşları her zaman diğer yarılarına ihtiyaç duydukları şeyi verirler.

Julija, Elisabeta'nın sesinin istediğı kadar emin çıktığını düşünmüyordu. O da en az Julija kadar geleceğinden korkuyordu. Ondan hoşlanıyor gibiyim, diye itiraf etti isteksizce, ama bu sadece senden başka bana en iyi davranan kişi olduğu için olabilir.

Öyle mi? Elisabeta cesaretlendirdi.

Erkeklerle göre oldukça seksi. Umarım hayat arkadaşın da senin için seksidir.

"Sıcak" nedir?

Çekici. Fiziksel olarak ona karşı koyamazsın. Muhteşem.

Zihnine eğlence doldu. Bu iyi hissettirdi. Elisabeta ona sık sık kahkaha attırmazdı.

Tabii ki onu çekici bulacağım. O benim hayat arkadaşım. Benim için ya da senin için başka biri yok. Isai sana sahip çıkmazsa, başka biriyle asla tatmin olamazsın, Julija.

Ne yazık ki Julija, Elisabeta'nın haklı olmasından korkuyordu. Onun dönüşünü olması gerekenden çok daha fazla beklemeye başlamıştı. Ayrılıktan kesinlikle hoşlanmıyordu. İki kedi ona doğru yaklaşıyordu, bu yüzden ellerini zarif tüylerine daldırdı ve boyunlarına masaj yaparken

Isai'yi düşündü. Bir ortağa sahip olmak gerçekten o kadar kötü müydü? Bir ortak olacak mıydı, yoksa ona sırtını mı dönecekti?

Bir daha birine nasıl güvenebilirsin? Sergey senin arkadaşındı. Sana geldiğinde vampir değildi, ama yine de bir adama -üstelik tamamen yabancı birine- hayatın pahasına güvenmeye hazırsın. Bunu nasıl yapıyorsun?

Hâlâ toprağın altındayım. Elisabeta'nın zihninde utanç vardı.

Bu itiraf Julija'yı alçalttı. Diğer kadında cesaret görüyordu, Elisabeta ise kendisinin bir korkak olduğunu düşünüyordu ama yine de hayat arkadaşını kurtarmak için ayağa kalkmaya ve tamamen yabancı birinin onu sahiplenmesine izin vermeye karardı. Julija kendi kendine Elisabeta'nın bunu yapacağını, çünkü doğuştan itibaren bunu yapmak için eğitildiğini -bir erkek için kendini feda ettiğini- söylemeye çalıştı ama daha iyisini biliyordu. Elisabeta genç bir delikanlıyken güvendiği bir Karpat erkeği tarafından esir alınmıştı. Arkadaşı olduğuna inandığı biri. Tıpkı Barnabas'ın onu kaçırdığı gibi, sadece Julija bir yetiştirildi.

Gözlerini kapadı ve yüzünü Belle'in kürküne gömmek için öne doğru eğildi. Bazen Elisabeta, senin gibi olağanüstü birinin beni neden arkadaş olarak kabul ettiğini anlamıyorum. Çok bencilim. Gerçekten. Onu istiyorum ama bu rüya gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor. Hayatımda hiçbir şey iyi olmadı. Öyle görünen her şey bir yanılsamaydı. Bazen ona baktığımda, onu ben mi yarattım yoksa babam mı diye düşünüyorum.

Bu düşünce aklından çıkıp Elisabeta'nın aklına girdiği anda tüm vücudu titremeye başladı. O kadar dikkatle koruduğu en büyük korkusunu serbest bırakmıştı. Elisabeta, babam bunu yapabilir. İllüzyonlar konusunda iyidir. Bu fikri çok yakından inceleyip babasına ne yaptığını bildiğini belli etmek istememişti.

Sessizlik vardı. Dinginlik. Elisabeta her şeyi dikkatle düşündü. Bir anda inkâr etmedi, olasılığı her açıdan inceledi.

Ben daha çocukken annemin bana geldiğine dair hayaller yaratırdı. Bazen onu gerçekten öldürdü mü yoksa bu bir yanılsama mıydı ve onu bir yerde tutsak mı tutuyordu diye düşünmekten delireceğimi sanırdım. Çocukken anneme tüm sırlarımı, tüm korkularımı fısıldadığımı hatırlıyorum ve tabii ki bunu yapan babamdı. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye güvenmemeyi öğrendim. Özellikle de bana iyi davranıyorlarsa.

Hayat arkadaşın seni tokatladı.

Bunu o yapmıştı. Babası bunu hiç göze alır mıydı? Anatolie ona çocukken hiç şaplak atmamıştı. O bundan çok daha kurnazdı. Çok daha acımasız. Isai'ye kızdığı tek şeyin onun gerçek olduğunu kanıtlayan tek şey olması ironik olmaz mıydı? Yanağını Belle'in kürküne sürttü ve sonra doğrulup dışarıya açılan hafif çatlağa doğru baktı. Onun geri gelmesini istediğini fark etti.

Onu düşünmeden duramıyorum ve bu beni daha da her zamankinden daha çok korkuyorum. Korkak gibi hissetmeyi sevmiyorum.

Yine zihnini yumuşak bir eğlence kapladı. Bütün bir türü öldürebilecek ve yanlış ellere geçerse dünyadaki güç dengesini değiştirebilecek bir büyü kitabının peşindesin. Kendine korkak diyebileceğini sanmıyorum Julija.

Kendini, bedenini, kalbini ve ruhunu başka bir adama vermenin ve onun bir yanılsama olmasının utancını asla yaşayamazdı. Bu onu mahvederdi. Onu tamamen yıkardı. Bazen en ince ipliklerle bir arada tutulduğunu hissediyordu. Elisabeta için hayatın nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu.

Zihninde belli belirsiz bir kıpırtı vardı ve Isai'nin onunla bağlantı kurduğunu hemen anladı. Nefesini tuttu ve Elisabeta'nın daha fazla bir şey söylememesini diledi.

Sen iyi misin? Üzgün hissediyorsun.

Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. Onun endişesini hissedebiliyordu ve bu gerçektir. Aklına geliş şekli, pekmez gibi yavaşça, nazikçe, ona onu dışarıda bırakması için zaman tanıyacak şekilde akması, sadece bu bile kalbinin çarpmasına neden oldu. Ona karşı çok hassastı. Sesinin çok samimi olması, zihninin duvarlarını okşaması. Kendini güçlü ve koruyucu hissediyordu; daha önce hiç bilmediği bir şeydi bu. Babası böyle bir yanılsamaya kapılabilir miydi? Onun böyle bir şefkati bilip bilmediğinden şüpheliydi. Böyle bir tatlılıktan.

Sıvamet? Şimdi gerçekten endişelendim. Korkuyorsun.

Öyleydi. Ondan. Şansını denemekten. Onu paramparça edebilecek birini hayatına aldığı için. Ben iyiyim.

Üzgünsün.

Çok doğru. Üzgündü. Kendisi için üzgündü. Elisabeta için üzgündü. Hatta her iki hayat arkadaşı için de üzgündü. Hayatını olumlu bir şekilde yaşamaya çalışıyordu ama şu anki durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Ona bir şey vermek zorundaydı. Biraz gerçek. Gerçek olmasa bile -ki gerçek olduğundan şüpheleniyordu- sırf onu önemsediyiğini hissettirdiği için gerçeği hak ediyordu. Gerçek olduğunu bilmem gerek.

Kısa bir sessizlik oldu. Benim bir illüzyon olduğuma mı inanıyorsun?

Sana bu Barnabas tarafından mı gönderildi? Baban tarafından mı?

Sessiz kaldı, düşünmekten ya da hareket etmekten korktu, dondu kaldı, kesin olarak bilemediği için felç oldu.

Yola çıkıyorum. Ses tonunda kararlılık vardı.

Birdenbire gitmişti ve Elisabeta nefesini tuttuğunu fark etmeden bıraktı. Elisabeta mı? O hala

arkadaşını hissediyor, çok sakın ve sessiz. Sen ne düşünüyorsun?

O çok gerçek. O bir Karpatyalı. Hiçbir büyücü bunu üretemez.

İşte oradaydı. Teyit. Julija rahatlayıp rahatlamayacağını bilemiyordu, çünkü şimdi gerçekten kararını vermek zorundaydı. Şimdiden onu aşağılamış ve bir hayat arkadaşı olarak hakkında kötü düşünmesine neden olmuştu. Onun hayatının nasıl olduğunu ve bırakın düşmanı, herhangi birine güvenmek konusunda neden bu kadar korktuğunu anlaması mümkün değildi. Ve Karpatyalıların düşman olduğuna inandırılmıştı. Sadece bütün bir türün düşman olabileceğine inanmamıştı.

Gitmen gerektiğini biliyorum. Onları korumak zordu Bu kadar uzun bir mesafeden bağlantı kurmak. Elisabeta çok güçlüydü, öyle olduğuna inansa da inanmasa da. Arkadaşım olduğun için gerçekten minnettarım. Bir arkadaş a ihtiyacı vardı. Çaresizce.

Elisabeta'nın şefkati aklına düştü ve içini ısıttı. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Konuşacak birinin olması da hoşuma gidiyor.

Burada işim biter bitmez yerleşkeye geri döneceğim, Julija söz verdi.

Bu hoşuma giderdi. Elisabeta'nın sesi ona karşı utangaç geliyordu.

Julija cevap veremedi Elisabeta onu yalnız bırakarak uzaklaştı. Her iki kedinin de başını okşadı ve ayağa kalktı, hareket etmesi gerekiyordu. Tamamen Karpatyalı değildi. Temiz olduğu yanılsamasını yaratabilirdi ve gerekirse vücudunu ve saçlarını temizlemek için büyü yapabilirdi ama bu gerçek bir duş gibi hissettirmiyordu.

Mağaranın etrafına baktı. Çoğu mağarada olduğu gibi, duvarlardan su damlıyordu. Çeşitli su yollarını inceledi. Hepsi küçük pürüzlü patikalar halinde aşağıya doğru iniyordu ama bir tanesi diğerlerinden daha genişti ve mağaranın en ucunda küçük bir su birikintisi

oluşturuyordu.

odanın sonunda. Bununla bir şeyler yapabilirdi. Kendine bir havuz ya da banyo yapmak için bariyer oluşturacak bir kaya yoktu.

Orada öylece duruyordu, adamın arkasından geldiğini hissettiğinde hayal kırıklığına uğramıştı. Kedilerden bile hiçbir uyarı gelmemişti ve bu ona her şeyden daha fazlasını anlatıyordu. Ailesine her zaman tepki verirlerdi, çoğunlukla korkuyla kaçarlar ya da nefretlerini ve boyun eğişlerini tıslarlardı. Gölge kediler onu selamlamak için usulca kıkırdadı ve bacaklarına çarparak etraflarında dolandı. O kadar yakındı ki kedilerin hareketlerini hissediyordu ama onu hissetmiyordu.

"Duş almak istiyorum." Deli gibi ağzından kaçırmıştı ama ona hayatı hakkında çok fazla şey anlattığını hissettiğinde onun varlığı bile bunaltıcıydı. Onunla yüzleşemezdi, onun hakkında en kötü şeyleri bilmesine izin veremezdi. Bu utanç vericiydi ve Barnabas'ın onu sınıfta nasıl incittiğini ve teşhir ettiğini canlı bir şekilde hatırlayarak başka hiçbir şey düşünemiyordu.

"Sen Karpatyalısın Juliya," dedi usulca, sesi kulağına fısıldayarak.

Onun aldığı her nefeste saçlarının hareket ettiğini hissetti. "Ben büyücüyüm. Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Duş almak isterseniz, kendiniz için bir duş yaratabilirsiniz. Eğer zahmet etmek istemiyorsan, kendini tazeleyebilir ve kıyafetlerini değiştirebilirsin." Arkasından çıktı ve yavaş bir yarım daire çizerek önünde durdu. "Bunu zaten yapıyorsun, muhtemelen hayatının çoğunda."

Başını iki yana salladı. "Ben büyücüyüm, Isai. Yaptığım şey çoğunlukla illüzyon. İtiraf etmeliyim ki, illüzyonlarım dünyamdaki en iyilerden bazıları olarak kabul edilir, ancak çocukluğumdan beri bu konuda bir tür yeteneğim vardı."

"Julija, senin bir hünerin var çünkü illüzyonların hile ya da aldatmaca değil, gerçek. Babanın bunun farkında olduğuna hiç şüphem yok. Büyük olasılıkla bunu sen daha çocukken keşfetti. Neler olduğunu fark etmene izin vermek yerine, illüzyon konusunda son derece iyi olduğun fikrini besledi."

Başını iki yana salladı. "Her zaman pratik yaptım. Hâlâ da çalışıyorum."

Geri çekildi ve arkasındaki duvarı gösterdi. "Kendine kayadan bir havuz yap."

Kaşlarını çattı ve yavaşça etrafında dönerek odanın zeminindeki kaya yüzeyini ve daha küçük taşları inceledi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Etrafınızdaki her şeyin özellikleri vardır. Bu özellikleri manipüle edebilirsiniz. İllüzyon olduğunu düşündüğünüz şeyleri inşa ederken bunu her zaman yaparsınız. Mağaranın girişindeki kayanın çatlağını genişletmek sadece bir illüzyon olsaydı, bedeninizi nasıl geçirirdiniz? Vücudunuzu kağıt inceliğinde yapmak bir illüzyon olsaydı, gerçekliği nasıl olurdu?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. Bunu hiç düşünmemişti. "Hayatım boyunca büyü kullandım. Onlar benim için ikinci doğa. Büyü, bir Karpatyalı olarak yaptığımı söylediğiniz şeyleri yaratabilir."

"Büyü pek çok şey yapabilir, ama size bir havuz inşa edebilir mi?"

Bir kez daha, kayayı incelemek için bakışlarını Isai'den ayırdı. Ellerini kaldırdı ve daha küçük çakıl taşlarını bir leğende toplayıp inşaata başlamak için bir büyü örmeye başladı. Tek bir kelime bile edemedi, Isai onun bileğini yakaladı ve ellerini aşağı çekti.

"Zihninizde ne istiyorsanız onu inşa edin."

"Ben de onu yapıyordum." Ona ters ters baktı. "Beni durdurdun."

"Büyüyü bir koltuk değneği olarak kullanıyorsun. İstedğin buysa, yıkanman için bir havuz yaratmak gibi basit bir şey için kullanmana gerek yok. Duş almadan da kendi kendine duş alabilirsin. Kıyafetlerinizi değiştirebilirsiniz. Bunu zihninizde oluşturun. Kendinizi temiz ve yenilenmiş görün. Giymek istediğiniz kıyafetleri tasarlayın. Her şey önce zihninizde gerçekleşir."

"Bunu yaparım."

"Yaptığını biliyorum, illüzyonların bu yüzden bu kadar mükemmel. Zihninde istediğin şeyi çoktan inşa etmiş oluyorsun ve sonra da büyüü buluyorsun. Sana söylüyorum, o büyüye her zaman ihtiyacın yok."

"Bunu korumalarınız için kullanıyorsunuz."

"Çünkü bize yere indiğimizde güvende olmamızın en iyi yolunun bu olduğu öğretili. Yüzyıllar boyunca hepimiz bu örgüleri değiştirdik ve daha güçlü hale getirdik, kendi yeteneklerimizi kullanarak korumalarımızı güçlendirdik, böylece yeryüzünde rahatça dinlenebildik. Bunu yapmamış olsaydık, Xavier uzun zaman önce türümüzü ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacaktı."

Julija ona hak vermek zorundaydı. Bir nefes aldı ve bir kez daha duvarı inceledi, omurgasından aşağı bir heyecan dalgası kayıyordu. Bu mümkün müydü? Karpatyalıların yapabildiğini yapabilir miydi? Eğer öyleyse, kendi büyüü de bu güce katkıda bulunacaktı. Düşüncelerine ara verdi, sevinç küçük bir beklenti heyecanına neden oldu.

Isai başıyla onu onayladı. "Bunu yapabilirsin."

Yapabilir miydi? Çok basit bir şey. Bunun ne olabileceğini düşündü. Havuzunun, içinde rahatça dönebileceği kadar geniş olmasını istiyordu. Kayalara baktı, onları hissetti, her birinin nasıl oluştuğunu inceledi. Uzun zaman önce oluşan magma kristalleşmişti. Granitin üzerinde

Feldspat ve kuvars gibi çeşitli mineraller ile diğerlerinin parçaları.

Kayayı kullanarak zihninde hayalindeki havuzu yaratmaya başladı. Gözlerini kapattı ve yapıyı beyinde tutarak kayanın özelliklerini değiştirdi, onları ısıtarak tekrar bir araya gelmelerini sağladı ve belinden biraz daha derin olan geniş, kalın bir duvar oluşturdu. Tam olarak istediği şeyi elde edene kadar granitini orada katmanlandırdı.

Julija bir şeyler yaratmaktan her zaman zevk almış ve istediği şeyleri inşa etmek için zihninde saatler geçirmiştir. İsteddiği şeyleri büyü olmadan başarabileceği hiç aklına gelmemiştir. Yarattığı havuzun duvarından akan su, serinletici bir duş için mükemmel sıcaklıktaydı. Tıpkı yıllar boyunca sihriyle yapmayı öğrendiği gibi, her ayrıntıya dikkat etti.

Bir havuza düşen suyun sesi şiddetini artırdı. Suyun duvardan doğal olarak düştüğü yerden girerken yüzüne çarpan küçük damlacıkları hayal etti. Suyu renklendirmeyi ihmal etmedi, şelaleleri ve altlarındaki havuzları her zaman bulduğu o derin kristal mavisi. Güzel olanları. Kaya oluşumları, duvardan akan suyu toplayan doğal bir havzanın çizgilerini takip etti. Doğal bir drenaj vardı, küçük bir akıntı fazla suyu mağaradan çıkarıp tekrar toprağa akıtıyordu.

Bir kez daha öne çıktı ve mükemmele yakın illüzyonuna yardımcı olmak için ellerini havaya kaldırdı. Isai onu engelledi. "Bunu yapmadan önce, ne yaptığına bir bak."

Suyun havuza düştüğünü duyabiliyordu, ses zihnindeki illüzyon kadar gerçektir. İllüzyon konusunda her zaman iyi olmuştu çünkü detaylara dikkat ediyordu. Başını yavaşça çevirdi ve leğen oradaydı.

Sağlam. Gerçek. Uzun bir süre ona baktı ve sonra başını kaldırıp adama baktı.

"Bir şey yaptın."

Başını iki yana salladı. "Hayır, küçük büyücü. Sen bir şey yaptın. Tam olarak yaratmak istediğin şeyi yarattın çünkü sen Karpatyalısın. Aynı zamanda büyücüsün ve bu seni son derece güçlü kılıyor. Ve baban ve onun takipçileri için tehlikeli."

İçindeki küçük umut dalgasına engel olamıyordu ama ona inanmaya da cesaret edemiyordu. Bilmesi gerekirdi, değil mi? Nasıl bilemezdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Buraya, yanıma gel. Beslenmen gerek. Çok solgunsun. Eğer bir şeyler yaratmaya devam edeceksen, gücüne ihtiyacın olacak. Beslendim ama yine de kanının tadına bakmak için can atıyorum. Bir hayat arkadaşının kanı onun için mükemmelliktir."

Onun zevkine biraz takıntılıydı. Bir anda karşısına çıkan bu ihtiyacı sürekli olarak bir kenara itmişti. Sadece ona bu teklifi yapması bile, sadece onun tadına duyduğu mutlak açlık duygusunu öylesine kabartmıştı ki, bu onu sarstı. Bu doğru değildi. Başka her şeyi aklından çıkaracak kadar onun kanını istememesi gerektiğinin farkındaydı. Daha da kötüsü, teklifini yaptığı anda kanını almasını istedi.

Cesaretle ona baktı, onları ayıran birkaç adımı çoktan atmıştı, böylece onun önünde duruyordu. "Benimkini de almanı istiyorum."

"Bu tehlikeli olabilir, kislány hân ku meke sarnaakmet minan."

"İkimiz de tehlikeli bir şekilde yaşıyoruz," diye belirtti. "Sadece olduğumuz kişi olarak." Elini adamın vücudunda gezdirdi, çok sayıda kası olan harika karnından göğsünün belirgin kaslarına kadar. Dudakları avucunun izlediği yolu takip etti. "Tadın çok lezzetli. Tenin." O da öyle yaptı. Kadın

kulağa nasıl geldiği umurunda değildi, ihtiyaç onun üzerindeydi. Onu eziyordu.

Kalp atışını buldu ve sonra dilini onun hemen üzerinde atan nabzın üzerinde kaydırıldı. Dişlerinin kaydığını hissetti ve derin derin ısırıdı. Adamın vücudu sarsıldı. Kadim kanının tadı duyularına hücum ederken sikiinin uzadığını hissetti. Mükemmellik. Mutlak mükemmellik.

Adamın sikini okşuyor, onu okşuyor, kıyafetlerinin gitmiş olmasını diliyordu. Onun ne düşündüğünü bilmesi mümkün değildi, bu yüzden içerken zihninde o resmi oluşturdu. Isai. Çırlıçıplak. Eli onun kalın uzunluğunun etrafında. Şaşırtıcı bir şekilde, giysileri gitmişti ve kendini onun sıcak kolanını avucunun içinde buldu. Bu daha da mükemmeldi.

Daha fazla içti ve başparmağını geniş tepenin üzerinden geçirerek inci gibi damlaları bulaştırdı ve kanını tüketirken onu pompalamaya yardımcı olması için kullandı. Adamın eli onu durması için uyardığında, kadın hemen durdu, adamın kendisine ait olduğunu ilan eden ikiz küçük delikleri yaladı ve sonra göğsünden ve karnından aşağıya, sikine doğru yalayarak ilerledi.

Kanımı al. Onu ayartmak zorundaydı. O zaten reddedişini, ondan uzaklaşmak için kendini nasıl zorladığını hissediyordu. Beslenirken ona karşı koyamamıştı, aralarındaki erotik çekim çok güçlüydü ama şimdi dili ikiz delikleri kapattığı için gücünü topluyordu. Lütfen, diye ekledi.

Kendi dilinde yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı. Yakalayamadığından emindi çünkü kulaklarında garip bir uğultu vardı. Kafası karmakarışık. Vücudu yanıyor gibiydi. İhtiyacı vardı. Adamın kanının tadı ağzında sıcaktı ve istediğini yapıp yapmayacağını görmek için beklemedi. Onun tadına bakmak için başını eğdi.

Nefesi uzun, yavaş bir arzu izi bırakarak tısladı ve kanını daha da ısıttı. Dudaklarını ayırdı ve adamın sikinin başını ağzına aldı. Adamın eli anında kızın başına indi, parmakları saçlarına gömüldü. Kafa derisindeki çekimin farkındaydı ama onu yönlendirmek için mi yoksa uzaklaştırmak için mi, emin değildi. İlk niyeti ne olursa olsun, kız emdikçe adam zevke teslim oldu.

Vücudu sıcaktı, yanıyordu, alevler onun sikiyle aynı karanlık yoğunlukla tenini yalıyordu. Artık kıyafetlerini istemiyordu ve Isai'nin sikinin şeklini ve hissini ağzı ve diliyle öğrenmeye konsantre olurken, zihninde kıyafetsiz bir resim oluşturdu, teni onunkine sürtünüyordu. İtaatkâr değil talepkâr, ağzıyla sikine tapınmaya başladığında parmakları onun yontulmuş kalçalarını kazıyordu. Tadı mükemmellik gibiydi. Öyle hissettiriyordu. Hiç durmak istemiyordu ama vücudu yanıyordu.

Sana ihtiyacım var.

Sen benim hayat arkadaşısın.

Öyleydi. Kesinlikle öyleydi. O anda onu kendisiyle seks yapmaya ikna etmek için bir neon tabela bile takabilirdi. Evet, kesinlikle. Kesinlikle. Onunla başka bir kadını düşünmek onu çıldırtıyordu. Ben senin hayat arkadaşınım.

Beni hayat arkadaşın olarak kabul ediyor musun?

Ağzı onun üzerinde kenetlendi, bir eli yumruğuyla sikini çalıştırıp ağzına sokup çıkarırken diğer eli ağır kesesini kavradı ve çok daha nazıkçe çalıştı. Ağzını sıcaklığıyla dolduruyordu. Ateşiyle. Asla yerini dolduramayacağı o bağımlılık yapıcı, mükemmel tatla.

Julija. Senin rızanı almalıyım.

Sana içimde ihtiyacım var! diye feryat etti. İçten dışa doğru yanıyordu. Bacaklarının arası yanıyordu. O emdi

Daha sert, neredeyse çıldırılmış gibi.

Beni hayat arkadaşın olarak kabul ediyor musun? diye ısrar etti.

Evet. Açıkçası, ben senin hayat arkadaşınım. Bu kelimeden nefret etmeye başlamıştı. Sadece onu istiyordu. Şimdi olduğu gibi. O şeyi yap.

Şey mi?

Şimdi vahşiydi. Kontrolden çıkmıştı. Yanma daha da kötüleşiyordu. Bizi birbirimize bağladığında yaptığın şey. Yani geri dönüşü yok. Ona sahip olacaktı. Onu alacaktı. Onu elinde tutacaktı. Bu adam onun olacaktı. Acele et.

Emin misin?

Cevap olarak daha sert emdi ve onu daha derine aldı. Adamın çevresi dudaklarını geriyordu ve onu istediği kadar derine sokmanın bir yolu yoktu, bu sadece onu yutmaktı, ama denedi. Onun üzerinde kendi hak iddia ediyordu.

Saçlarındaki eller iki sıkı yumruğa dönüştü. "Te avio päläfertilam. Éntölam kuulua, avio päläfertilam."

İngilizce konuş. Söylediğin her şeyi anlamıyorum. Yaptığı şeyi durdurmalıydı ama yapamadı. Ağzı adamın sikinin üzerine bir mengene gibi kenetlendi ve güçlü bir şekilde emdi, dili ona saldırıyor, aşağı yukarı dans ediyor, onu yakından tanımaya ihtiyaç duyuyordu. Bir eli göbeği boyunca aşağı doğru kaymaya başladı, vücudu rahatlamak için çaresizdi. Adam onun elini yakaladı ve tekrar taşaklarına götürdü.

"Ted kuuluak, kacad, kojed. Ben sana aidim."

Senin var. Onunla aynı fikirdeydi. Elinden gelse başka hiçbir kadın ona elini süremeyecekti. Onun için gerçekten çıldıırıyordu.

"Élidamet andam. Senin için hayatımı sunuyorum. Pesämet andam. Sana korumamı veriyorum. Uskolfertilamet andam. Sana bağlılığımı sunuyorum. Sívamet andam. Sana kalbimi veriyorum. Sielamet andam. Sana ruhumu veriyorum."

Evet. Benim. Onun sadece kendisine ait olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bu hoşuna gitmişti. Hayır, bayılmıştı. Hiç kimse onun olmamıştı. Bir ailesi olduğunu söyleyemezdi. Aşkı bilmiyordu. Şehveti biliyordu ve bu adama tamamen şehvet duyuyordu. Elbette bu olumlu bir şeydi. Ona bağlılığını sunuyordu. Ciddiydi. Sesinde bunu duyabiliyordu.

Adamın elleri kızın yüzünde nazikçe duruyordu ve kızın ağzını yavaşça kaldırıyordu. Başparmağı yüzündeki gözyaşlarını okşarken kız onun aletinin peşinden koşuyordu. "Küçük büyücü, sen kesinlikle benimsin."

"Ve sen kesinlikle benimsin." Onun güvencesine ihtiyacı vardı.

Adam onu kaldırdı ve kadın hemen kollarıyla adamın boynunu sararak ellerini başının arkasında kenetledi. Onu bütün gün uyuduğu yatağa indirdi, üzerine çıktı, dizi bacaklarını ayırdı. Kalbi çarpan kadın, ona uyum sağlamak için bacaklarını araladı. Onu karşılamak için. Adam ıslak kirpiklerine öpücükler kondurdu ve sonra onu, o kalın, geniş başının dar girişine doğru itildiğini hissetti. Nefesi boğazında düğümlendi.

"Ainamet andam. Sana bedenimi veriyorum."

Onun vücudunu çok istiyordu. Kendini onun üzerine itmeye çalıştı ama o kadar gergindi ki kasları onun istilasına direndi. Onu yakmanın ötesinde germesi umurunda değildi. Ona ihtiyacı vardı. Neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayarak kalçalarını salladı ve onu tamamen içine almak için çaresizce kıvranmaya başladı. Sol yumurtalığının üzerindeki doğum lekesi parlamaya başladı, ejderha kendini gösteriyordu.

Isai'nin nefesi boğazında düğümlendi ve sonra işareti nazikçe öptü. Saygıyla. "Ejderha Arayıcısının İşareti. Sende çok güçlü," diye fısıldadı. "Sívamet kuuluak kaik että a ted. Senin olanın aynısını kendime alıyorum."

Adam biraz daha derine daldı ve kadın neredeyse nefes alamaz hale geldi. Adam başını onunkine doğru eğdiğinde, safir gözleri ona bakarken, koyu renk saçları parmakları gibi tenini okşarken, gözlerini kaçıramadı. Sonra onu enfes bir şefkatle öpüyordu. Başını kaldırdı, böylece bakışları çarpıştı ve kadın tüm o maviliğin içinde tutsak kaldı.

"Ainaak olenszal sívambin. Hayatınız tüm zamanım için. Te élidet ainaak pide minan. Senin hayatın her zaman benimkinden üstün olacak."

Onun içinde hareket etmeye başladı, bu sırada gözleri onun ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi ona bakıyordu. Ona sanki dünyanın en değerli, en kıymetli kadınıymış gibi sarıldı. Kendisini gerçekten güzel, el üstünde tutulan, hatta belki de sevilen biri gibi hissediyordu. Sanki onu tanıyormuş gibi görünüyordu ve belki de tanıyordu, onun zihnine girmişti.

"Te avio päläfertilam. Sen benim hayat arkadaşısın. Ben çok O kişi sen olduğun için minnettarım Julija. Benim olduğun için."

Onun kendisine ait olduğu için minnettardı. Buna neredeyse inanmıyordu ama adam gözlerinin içine bakarken bunu reddetmek zordu. Gözlerini zar zor kırpabiliyordu. Kesinlikle başka tarafa bakamıyordu. "Ben de aynısını hissediyorum," diye fısıldadı, onun gerçek olması için dua ederek. Bunun ayrıntılı bir illüzyon ya da kendisine karşı karanlık, uğursuz bir komplo olmaması için. Başka bir tanesini daha bütün ve sağlam olarak atlatamazdı. "Gerçek ol, Isai. Lütfen, gerçek ol."

"Çoğu zaman o kadar gerçek olacağım ki, küçük büyücüm, aksini dileyeceksin." Sesinde sıcak bir eğlence vardı ama bu aynı zamanda bir uyarıydı.

Bunu görmezden gelmeyi seçti. Kendini onun her vuruşunu karşılamak için kalçalarını kaldırırken buldu, bir eliyle kalçasını tutarak onu teşvik etti.

"Ainaak sívamet jutta oleny. Sen bana sonsuza dek bağılsın."

Ona bağlanmak istiyordu. Belki onu delirtecekti ama onun olacaktı. Düşmanlarıyla birlikte savaşacaklardı. Buna ihtiyacı vardı. Yaşasa da ölse de umurunda olacak birine ihtiyacı vardı.

"Ainaak terád vigyázak. Sen her zaman benim gözetimimdesin."

Garipti ama damarlarında alevler orman yangını gibi yayılırken ve teninde küçük elektrik kıvılcımları dans ederken bile, onları birbirine bağlayan, aralarında ileri geri dokunan küçük iplikler hissediyordu. Onun ışığı adamın karanlığını aydınlatıyordu. Başka bir bağlamda olsa bunun saçma olduğunu düşünürdü ama Karpát toplumunu incelemişti. Hayat arkadaşlarının onların dünyasında bir gerçeklik olduğunu biliyordu. Şimdi bunun kendisi için de geçerli olduğunu biliyordu.

Onun içinde hareket etti, onları birbirine kaynaştırdı, ruhlarını olduğu gibi bedenlerini de birleştirdi. Kadın ona yapıştı, tırnakları derine batıyordu. İçinin derinliklerinde gerginliğin gittikçe daha da sıkılaştığını hissetti. Bakışları onunkilere yapıştı.

"Isai?" Adı kaçtı. D ü z e n s i z bir fısıltı. Nefes nefese. Muhtaç. Biraz korkmuş.

"Sana sahibim," dedi. "Bırak gitsin."

Bunu yaptığında uzaklara savrulacağını biliyordu. Julija gitmiş olacaktı ve her zaman Julija ve Isai olacaktı. "Çok korkuyorum." Korkuyordu. Bilinmeyenden. Ona ihtiyaç duyacağı şekilde birine ihtiyaç duymaktan.

Eğildi ve kızın boğazını sıktı. "Bana gel, sívamet. Bırak gitsin. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

O parlak mavi gözlere bakarken, vücudu alev alev yanarken ve paramparça olacağından korkacak kadar sıkı sarılmışken, bir nefes aldı ve tam olarak onun dediğini yaptı. Gelgit dalgası muazzamdı, vücudunda hareket ediyor, merkezinden dışa doğru yıkanıyordu. Bu his dalga dalga

yayıldı

Onu daha önce hiç bulunmadığı ve asla ayrılmak istemediği bir yere sürükleyen şok edici bir yoğunluk.

Onu yanına aldı, böylece tohumunun sıcak sıçramasını hissetti ve daha da fazla şoku tetikledi. Her biri onu nefessiz bıraktı. Hayretler içinde. Süzülüyordu. Üzerinde o korkunç büyü kullanıldıktan sonra hiçbir şeyin onu doyurabileceğini sanmıyordu ama Isai bir şekilde bunu başarmıştı ve sert değil, nazik davranmıştı. Barnabas'ın onun hakkında söylediği her şeyi ve daha karanlık, acı verici seks ihtiyaçlarını yok etmişti. Barnabas'ın ona söylediği ya da yaptığı her şeyden nefret etmişti ama o geceler ve günler önce haftalara, sonra aylara yayılmıştı. Belki de yıllara. Barnabas'ın kendisi hakkında haklı olmasından dehşete düşmüştü çünkü Barnabas ne yaparsa yapsın ya da ne kadar acıtırsa acıtsın, vücudu buna karşılık vermiş ve daha fazlası için çaresiz kalmıştı.

"Dur, sívamet." Isai ıslak kirpiklerine öpücükler kondurdu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Yine hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sonunda tek yaptığıının ağlamak olduğunu düşünecekti. Ne diyebilirdi ki? Tamamen mahvolmadığı için çok mu minnettardı? "Hiçbir şey yanlış değil. Her şey yolunda. Mükemmel."

Barnabas'ın Isai'yi aklına getirmesine imkân yoktu. Ya da cinsel karşılaşmalarının nazik, şefkatli yakınlığıyla az önce yaşadığı mutluluğu. Isai ona değer verildiğini hissettirmişti. Değerli. Önemli. Barnabas ise ona kendini kirli ve tek kullanımlık hissettirmişti. Bir kap, onun için başka bir şey değil.

Ağlamayı durduramıyordu ve Isai ona kalan tek şeyi yaptı. Onu öptü, gözyaşlarını yuttu, ağzı bir alevden daha sıcaktı. Onu öptüğünde düşünemiyordu ve karşılık vermek zorundaydı. Kendini onun ağzının mucizesine bıraktı. Sonunda başını kaldırdığında, mutlu bir şekilde sersemlemiş hissetti. Adamın ağzı çenesinin üzerinde dolaştı ve

Boğazına küçük öpücükler kondurdu, dişleri onu ısırırken minik acılar hissetti, sonra dili bu acıyı dindirirken kadife bir törpü duydu. Öpücüklerini göğsüne kadar götürdü ve tam üst kıvrımına dişlerini geçirdi.

Haykırdı, vücudu sertçe kenetlendi, onun sikini kavradı ve sağdı, erotik hareket baştan büyük bir orgazmı tetikledi. Kollarıyla başını çevreledi, içerken onu tuttu, vücudu onun içinde hareket etti, ta ki onu tekrar tekrar yırtan sonsuz bir orgazm yaşadığını hissedene kadar.

Başını kaldırıp iki deliği yalayarak kapattığında, mavi gözleri onunkilere gülümsedi. Başını yatağa yasladı, vücudu doğru düzgün nefes alamıyormuş gibi görünürken hava almak için çırpınıyordu.

Onu tekrar öpmeden önce son dalganın da geçmesini bekledi. "Sanırım benim gerçek olduğuma inanmaya başlıyorsun."

Başını salladı, hareket etmeye korkuyordu.

"Emin olmak için söylüyorum, şu an için tamamen tatmin olmuş durumdasınız, çünkü devam etmemi isterseniz . . ."

Alay ediyordu. Onunla alay ediyordu. Oynuyordu. Çiftler bunu yapar. Bunun hakkında okumuştı. Filmlerde görmüştü. Dünyada da buna şahit olmuştu - sadece kendi dünyasında değil. "Ben fazlasıyla tatmin oldum," diye güvence verdi. "Yakın zamanda bir kez daha çaba göstermen gerektiğine karar verersen şikâyet edecek değilim."

Adam gülümsedi ve kadının kalbi neredeyse duracaktı. Kesinlikle muhteşemdi. Keşke bu kadar çok yara izi olmasaydı diye düşündü. Parmakları alnındaki nemli saç tutamlarını itti ve dokunuşu kelebek kanatlarının karnında çırpınmasına neden oldu.

"Havuzun sıcaklığını yükseltmemin bir sakıncası var mı? Seni içeri taşıyacağım. Sıcak su acı çekmeni önleyecektir."

Acı hissetmiyordu. Lezzetli hissediyordu. Adamın her kalp atışını hissetmişti, hem de sikiinin içinden. Adam onu kaldırabilme yeteneğini zorlamıştı ama yine de vücudunda acı veren bir nokta yoktu. "Beni hiç incitmedin. Hem de hiç."

"Yine de seninle ilgilenmek niyetindeyim."

Onu kolayca kollarının arasına aldı ve göğsüne, kalbinin üzerine yasladı. Vücudundaki elleri o kadar nazikti ki yeniden ağlamak istedi. Bunun yerine, yüzünü onun boynuna çevirdi ve adamın yerde süzülerek, yarattığı havuzun onları beklediği kısa mesafeye gidişinin tadını çıkardı.

"Bunu ben yaptım." Gururla baktı.

"Yaptın ve çok güzel oldu. İyi iş çıkardın."

Onun övgülerini kendine sakladı. Herhangi bir şey için iltifat ya da övgü aldığı görülmuş şey değildi. Onun fark ettiği her şey için minnettar olurdu. Onun onayını ifade etmesi çok büyük bir şeydi ve ona sarıldı. "Beğendiğine sevindim."

"Hem de çok. Sanki her zaman buradaymış gibi tamamen doğal görünüyor. Verimli ve çok fazla yer kaplamıyor. İyi bir gözünüz var. Bunu yapabileceğine dair hiçbir fikri olmayan biri için, havuzu bir uzman gibi yaratmışsınız, ki sanırım teknik olarak öylesiniz."

Kollarında onunla birlikte havuza girdi ve suyun sıcaklığına gömüldü. Cennet gibiydi, tam da ihtiyacı olan şeydi.

8

Isai, Julija'nın kollarından kurtulup havuzun diğer tarafına geçmesine izin verdi. Oraya varmadan önce elini salladı ve Julija rahat bir koltuğa oturdu.

ılık su battaniyesinin göğüslerinin hemen üstüne çarpması için yükseklik. Çok güzel görünüyordu, kızarmış ve kırış kırış olmuştu, sanki iyice sevişmiş gibiydi ve öyle de olmuştu.

Telepatik bağlantıları sayesinde onu tanımaya başlamıştı. Onun hayatından kesitler yakalamıştı ve bu dünyada olup da onu koruyamamış olmak onu hasta ediyordu. Adam ona bakmaya devam ettiğinde kızardı.

"Durmak zorundasın. Bana öyle bakarken düşünemiyorum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Aç bir kurt. Beni her an yiyip bitirebilecekmiş gibi görünüyorsun."

Ona küçük, esrarengiz bir gülümseme fırlattı. "Bu bir olasılık."

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim Isai. Ya da seni Barnabas veya babam gibilerle tanıştırdığım için. Doğruyu yalandan ayırma konusunda kendi yeteneğime inanmalıydım."

"Benden özür dileme, benim küçük büyücüm. Seni her şeyden şüphe etmeye şartlandırdılar. Yakında kendine ve bize yeniden inanacaksın."

Saçlarını durulamak için suyun altına girdi. Kristal berraklığındaki havuzun tepesinde yüzen saç tellerini izledi. Seksi bir su perisine benziyordu. Onu izlemek ve ona sahip olduğu gerçeğine rağmen vücudunun tepki vermemesini sağlamak zordu. Kedilerden biri miyavladı ve kolunu itti. Hiç düşünmeden bileğini ısırды ve kanını hayvana sundu. Bu kadar çabuk istediklerine göre ikisi de aç olmalıydı. O aldırmadı. Bağının sağlamlaşmasını istiyordu.

Gölge kedilerin kalkanları Anatolie'nin ikisine de erişmesini engelliyordu. Bu, Isai'ye bağı kurmak için gerekli zamanı verdi, böylece sadakatleri mutlak olacaktı. Ayrıca her zaman ne yaptıklarını da bilecekti. Kedilerden birinin ya da her ikisinin de insan ya da Karpat kanı peşine düşmesini göze alamazdı. İhtiyaç duydukları şeyi ya Julija'dan ya da ondan almaya alışmak zorundaydılar.

Julija onun büyük erkeği beslemesini izledi. "Senden gerçekten hoşlanıyor."

Sesi şaşırmış gibiydi ve adam kasıtlı olarak bir kaşını kaldırdı. "Ben sevebilirim."

Yüzünü ona çevirdi. "Bilmiyorum, elini poposunda hissetmedi."

Onunla dalga geçtiğini biliyordu ama Barnabas'ın ona yaptıklarını öğrendikten sonra, hiçbir şeyin ona o zavallı insan müsveddesini hatırlatmasını bile istemiyordu. Kedinin sözünü bitirmesine izin verdi ve sonra diliyle delinmiş yaraları kapattı.

"Davranışım için sizden özür dilemeliyim," dedi. "Bu adamın size böyle davrandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona hiçbir şekilde benzemek istememiştim."

Gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. "Eğer böyle düşünüyorsan, zihnimin içine bakmalısın. Bana yaptığı şeyleri görmeni istemedim, ama senin saçma sapan küçük şaplakların

aynı ligde bile değildi. İnanın bana, bunu hiç düşünmemiştim."

Şaşırmakla eğlenmek arasında bir yerde ve "gülünç küçük şaplaklarını" tekrarlama dürtüsüyle ona baktı. Kadınının ağzı kulaklarındaydı. Kadın ne söylediğini anlayana kadar aralarındaki sessizliğin ağırlaşmasına izin verdi. Beklediği gibi bir tepki vermek, üzölmek ya da en azından birazcık pişmanlık duymak yerine, kahkahalarla gülmeye başladı. Bu sesin hoşuna gitmesine engel olamadı. Odayı dolduran bu ses, hayatının sonuna kadar dinleyebileceği yumuşak, seksi bir başyapıttı. Bu ses aynı zamanda onda gülümseme isteği uyandırdı. İçinde kabaaran bu alışılmadık duygunun mutluluk olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü.

Elinin düz kısmıyla ona bir su dalgası gönderdi. Anında karşılık verdi, arkasını döndü ve iki eliyle su fırlattı. Adam hile yaptı, kadın koltuğa yığılıp gülmeye başlayana kadar su fırtınasını sürdürürken kolayca bir kalkan oluşturdu. Yine gülümsemekten kendini alamadı.

Kahkahalar yatıştığında ona dikkatle baktı. "Bu havuzu gerçekten ben yarattım, değil mi? Senden yardım almadan." Bunu bir açıklama olarak yaptı ama aklında bir soru vardı.

"Benden yardım almayacaksın. Şimdi, havalanmaya karar verdiğinde, yardım olacak ve tam olarak söylediklerimi yapmaya ve talimatlarımı harfiyen yerine getirmeye çok dikkat edeceksin." Ciddiydi. Kesinlikle ciddiydi. Sonra başını salladı, gözleri irileşti ve aklına talimatlarla ilgili her türlü fikir geldi, sikiinin sarsılmasına neden oldu. Elini büyüyen uzunluğa bıraktı ve suyun altında rahatça yumrukladı.

Bakışları adamın elinin hareketini takip etti. "Bunu yapabileceğimi düşünüyor musun? Uçabilir miyim?"

"Neden olmasın? Bence tamamen din değıştirmiş olsanız bile çoğumuzun yapabileceğinden daha fazlasını yapabileceksiniz. I

"Büyücü kanının tıpkı Lycan kanı gibi kalacağını düşünüyorum."

"Bir büyücü diğer türlerden daha fazla insandır," diye belirtti Julija. "Bizim daha güçlü olduğumuzu düşünmüyorum. Hem karanlık hem de aydınlık sanatlarda ustayız, ama en çok biz insan gibi görünüyoruz ve öyleyiz."

"Sırf başka bir forma geçemediğin için mi?" Kadının mantığı onu şaşırttı.

"İnsanlar arasında, yan yana yaşıyoruz. Çocuklarımız şehirlerde ve kasabalarda büyüyor. Çoğu büyücü insanlarla evlendi ve yeteneklerine sırtını döndü."

"Bu, büyücülerin Karpatlardan daha insan olduğu anlamına gelmez. Belki onların toplumuna asimile olmak sizin için daha kolaydır, ama kendi doktorlarınız olmalı, değil mi?"

Başını salladı. "Daha önce hiç gitmedim." Başını eğdi. "Özellikle de Barnabas'tan sonra. Eğer bir illüzyon yapmazsam üzerimdeki çirkin yaraları görebilirsiniz."

Elini sikinden çekti, içinde alışılmadık bir öfke birikiyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Bu duygu, yoğunluğu ve onun çok tehlikeli bir birey olduğu gerçeğiyle rahatsız ediciydi.

"Öncelikle Julija, bunu yapma." Aralarındaki mesafeyi aşarak uzandı ve kızın çenesini kaldırdı. Kızın gözleri onunkilerle buluştu ve adam karnında çalkalanan öfke ve sıcaklığın etkisini hissetti. "Utanman için hiçbir sebep yok. Bu onların şartlanmalarının bir parçası. Seni aşağıladılar ve seni kendi isteklerine boyun eğdirmenin bir yolunu bulmak için ellerinden geleni yaptılar. Başarılı olamadılar. Bunu hatırlıyorsun. Yerinde durdun. Masum birine zarar vermedin."

Isai hayranlığının hem sesine hem de yüz ifadesine yansımaya izin verdi. Ailesinin ona bunları yapmasından, kasıtlı olarak güvenini sarsmasından nefret ediyordu.

ve onu yanlış yönlendirdi, böylece kim olduğu ve hatta ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sen, sívamet, odam wäke emni'sin. Karpatça bilmeyenler için, 'yanılsama metresi' anlamına gelir. İllüzyon söz konusu olduğunda inanılmazsınız, ama bunun nedeni içinizdeki Karpat sayesinde illüzyonlarınızın çok gerçek olmasıdır. Bu küçük ayrıntının farkına vardığınızı bilmelerine gerek yok. Üzerinize gelecekler ve siz her türlü saldırıya karşı kendinizi savunabileceksiniz çünkü siz her ikisisiniz. Beni anlıyor musun, Juliya? Sen ... olağanüstüsün."

Gözleri bir parça utangaçlıkla onunkilerle buluştu. Bu şaşırttı onu. Kadını utangaç değildi.

"Beni olağanüstü hissettiriyorsun. Yapabileceğimi düşündüğün her şeyi yapabilir miyim bilmiyorum ama bana öğretmek istersen öğrenmeye hazırım."

"Sandığınızdan daha fazlasını biliyorsunuz. Daha ileri gitmeden önce aradan çıkarmamız gereken bir şey daha var."

"İki," diye karşı çıktı.

Onun yüzünü inceledi. "İki o zaman. Önce sen git."

"Dövmenizde ne yazdığını bilmek istiyorum. Bunun hayat arkadaşına ait olduğunu söylemiştin."

Sesine yayılan meydan okuma, meydan okuma ve sahiplenme karışımı karşısında kalbi tuhaf bir şekilde tekledi. "Sadece hayat arkadaşına. Sırtıma kazınan bu sözler sana olan yeminimdir."

Vücutunda kasıtlı olarak açılan her yarayı ve dünyanın iyileştiriciliğinin üstesinden gelmek için kaç kez yapılması gerektiğini hatırlıyordu. Kardeşler, kesik yeterince derin olduğunda, siyah rengi daha da derine sokarlarsa, tasarımın ciltlerinde kalıcı olacağını keşfetmişlerdi. Manastırdaki kardeşlerin inancı, kadim inançlarında akıp gidiyordu

Boyunlarından omuzlarına ve sırtlarına kadar Karpat dili. Onların inancı ve kadınına ettiği yemin.

"Sen benim hayatımdaki en önemli insansın. Her zaman da öyle olacaksın. Vampir avlamaya devam edemeyecek kadar tehlikeli hale geldiğimi fark ettiğimde-"

Başını kaldırdı, gözleri onunkilerle buluştu. "Bu ne anlama geliyor? Neden öyle olsun ki?"

Karpatyalı olduğu belli olduğu için, bilgisinde boşluklar olabileceğini unutmuştu. "Biz kendi kardeşlerimizi avlarız ve bunu renksiz ya da duygusuz yaparız. Bazı açılardan, her ikisinin de olmaması iyi bir şey çünkü sevdiğimiz birini öldürmek ve bu uygulamayı yüzlerce yıl sürdürmek bize onarılamayacak kadar zarar verir. Yine de sonsuza kadar bu şekilde yaşayamayız. İlk başta, beslenirken öldürmenin ayartıcı fısıltısını duyarsınız. Eğer bunu yaparsanız, kurbanın kanındaki adrenalinin neden olduğu bir telaş vardır."

"Gerçekten mi? Yüzyıllarını onurlu bir şekilde geçirmiş bir Karpatyalı, o anlık heyecanı hissetmek için her şeyden vazgeçmeye mi karar verecek?"

Başını salladı. "Yüzyıllardır hiçbir şey hissetmediyseniz, bu telaş büyük bir ayartmadır. Eşlerini aldatan tüm erkek ve kadınları düşünün. Anlık bir heyecan için. Her şeyi bir kenara atarlar ya da en azından riske atarlar, sadece hissettikleri o bir an için. Eğer bir savaşçının hayatında gri hiçlikten başka bir şey yoksa, yüzyıllar geçtikçe bu ayartıcı fısıltı daha da yükselir."

Julija onu destekleyecek kayadan başka bir şey olmadığını unutarak arkasına yaslandı. Ona daha yumuşak bir yastık sağlamak için elini salladı, bunu hiç düşünmeden yaptı. Kız irkilmiş görünüyordu ve sonra ona ateşli bir ok gibi çarpan tatlı bir gülümseme gönderdi.

"Olan bu muydu? Neden manastıra gitmeye karar verdin? Fısıltılar daha da mı yükselmeye başlamıştı?"

"Keşke devam etselerdi, ama yüzyıllar ve çok sayıda ölümden sonra durdular. Öldürmek, hissetmeden bile olsa, içimizden parçalar koparır. Ruhumuzdan geriye kalanları çalar. En azından öyle hissettiriyor. Her vampir avı benden daha fazla şey çaldı ve sonra fısıltılar kesildi ve sadece sessizlik vardı. Tam bir sessizlik."

Koyu çikolata rengi gözleri uzun, kalın kirpiklerle örtülmüştü ama yine de içindeki şefkati okuyabiliyordu. Onun kalbini yerinden oynattı. Onun buna layık olmadığını nasıl düşünmüştü, bilmiyordu. Kadını kesinlikle hayat arkadaşı olmaya layıktı. Onunla ilgili her şey cesaret ve şefkat çığlıkları atıyordu.

"O zaman avcılık günlerime son vermem gerektiğini anladım. Eğer dönersem, bilgi ve becerilerimle, beni öldürmek için birkaç tecrübeli avcı gerekirdi. Bu riski göze almak istemedim. Güvenebileceğimi bildiğim birkaç 'arkadaşım' vardı ve onlara hayatıma son vermek istemediğimi, eğer hayat arkadaşım dışarıdaysa, onu döngüden döngüye maruz bıraktığımı söyledim. Öldüğümde yeniden doğmak ve onu bulmak zorunda kalacaktım. Yaşam döngülerimiz birbirinden çok uzakta olabilir."

"Bir gün bütün bunları bana açıklamak zorunda kalacaksın," dedi Julija. "Bu hayat arkadaşı meselesi büyüleyici. Barnabas'la başıma gelenlerden sonra hayatımı paylaşacak birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Şimdi sanki hep birlikteymişiz gibi hissediyorum."

"Çünkü biz aitiz. Arkadaşlarım ve ben bir manastıra gitmeye karar verdik. Karpat Dağları'nın yükseklerinde bir tane vardı. Keşişler yaşlıydı ve yavaş yavaş ölüyorlardı çünkü hiçbir genç o zorlu, yalnız hayatı istemiyordu. Bize yaşam tarzlarının sadeliğini gösterdiler. Bir bakıma oldukça güzeldi. Onlarla teker teker ilgileniyorduk.

öldüler. Yaşadıkları sürece onlara dikkat ettik ama kanlarını aldık."

"Biliyorlar mıydı?"

Başını saygıyla eğdi. "Evet. Onlara ne ve kim olduğumuzu söyledik. Bizim bilgimiz olmadan dış dünyayla iletişim kuramazlardı, bu yüzden onlara söylemek güvenliydi. Onlar iyi insanlardı, diğer kültürleri ve yöntemleri, bizim durumumuzda da diğer türleri çok iyi kabul ediyorlardı. Bize ellerinden geldiğince yardım ettiler ve karşılığında biz de onlar için elimizden gelenin en iyisini yaptık."

"Sesindeki pişmanlığı duyabiliyorum."

"Ölümleri için. İnsanlar çok genç ölüyor. İnsan arkadaşlarını kaybetmiş olmalısın."

"Arkadaş edinmeme izin verilmedi. Onlarla kaynaştım, onların arasında yaşadım ama onlardan hep uzak durduk. Yaşadığımız daha modern mahalleler bile yakınlık istemiyor gibiydi. Mahalle barbeküleri falan yoktu. Muhtemelen babam da bu yüzden onları seçti."

Isai de onun vardığı sonuca katılıyordu. "Son keşiş de öldükten sonra aramızdan en genç olanı seçtik, bu biraz komik çünkü o da neredeyse aynı yaşıydı, sadece çeyrek asır eksikti ama biz ona 'çocuk' derdik." Ona küçük bir sırtış gönderdi. "Hissetmiyorduk ama yine de mizahı kullandık. Keşişlerin tavsiyelerine uymak için elimizden geleni yaptık ve hissedilsin ya da hissedilmesin mizah kullanmak bize söylenen şeylerden biriydi. Kardeşlerden biri olan Sandu bu konuda en iyisiydi ama hepimiz pratik yaptık."

"Yeterince iyisin," dedi, sanki onun kendisini güldürmesini beklememesini söylediğini biliyormuş gibi, her ne kadar bunu yapmak istese de. Onun gülüşünü ve kahkaha sesini arzuluyordu.

"Fane kapı bekçisi oldu," diye devam etti. "Aramızdaki en genç kişi olmasına rağmen son derece yetenekliydi,

ve bekçimiz olarak ona güveniyorduk. Aramızda manastıra gelip giden tek kişi oydu. Yiyecek bulur ve her birimizi beslemek için geri dönerdi. Bu kolay bir iş değildi."

"Bu kadar kalabalık olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

"Orada geçirdiğimiz süre boyunca başkaları da geldi ve bir süre kaldı. Bu Fane'e yardımcı oldu. Bazıları yarım yüzyıl ya da daha fazla, bazıları ise on yıldan daha az kaldı. Hayat arkadaşlarını bulma çağrısı çok güçlü hale gelirse, ayrılırlardı. Herkes böylesine sade bir yaşam tarzına uygun değildir. Orada yaşamak umutsuz yaşamak gibiydi ama aynı zamanda öldürülmekten de kurtulmuştuk."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Biz hayat arkadaşlarımız için yaşadık. Ben senin için yaşadım. İnancımızı sırtımıza kazıdık." Sırtından aşağı akan Karpat harflerini göstermek için arkasını döndü.

Parmakları ilk kelimelerin üzerinde gezindi. "Olen wäkeva kuntankért," diye fısıldadı usulca. "Bana çevirisini söyle, Isai."

"Halkımız için güçlü kalmak. O ağır kapıların arkasındaydık, etrafımızı saran kalın duvarlar bize Karpat halkının onurlu olduğunu ve güçlü olmamız ve hiçliğe karşı savaşmamız gerektiğini hatırlatıyordu. Hepimizin içinde yaşadığı o gri boşluğa. İçine girdiğimiz korkunç bir uçurum gibiydi, yüzyıllar boyunca daha da derine kazdık, ta ki bir sabah başımızı kaldırıp baktığımızda çıkış yolu olmadığını görene kadar. Elimizde kalan tek şey onurdu."

Parmakları ikinci çizginin üzerinde birkaç kez gezindi. Oyalandı. Hiçbir rahatsızlık hissetmediğinde serinledi ve yatıştı ama şimdi, sonsuza dek parmaklarının dokunuşunu arzuluyacaktı.

"Olen wäkeva pita belsö kulymet."

Şaşırtıcı bir şekilde telaffuzu mükemmeldi. Omzunun üzerinden ona baktı. Kadının bakışları adamın sırtındaki koyu renkli yara izine sabitlenmişti.

"İkinci satırda 'İblisi içeride tutmak için güçlü kalmak' yazıyor." Eli satırın üzerini kapattı. Avucunun izini bir damga gibi hissetti. Sanki iblisin ağırlığını ondan almaya çalışıyormuş gibi hissetti.

Boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Manastırdaki her birimiz kendi kişisel iblisimizle yaşıyoruz. Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum çünkü tüm insanlar bunu yapar. Aradaki fark, gri hiçlik içimizde büyüdükçe, dünyamızı oluşturdukça, en kötü özelliklerimizi, içimizdeki katili besledi. Şeytanlarımız çok gerçek ve yaşayıp nefes alıyorlar, artık gayret gösteremeyecek kadar yorgun olduğumuz ve serbest kalabilecekleri anı bekliyorlar. Bu şeytanların asla serbest kalmaması için güçlü kalmaya yemin ettik. Kardeşler olarak, tıpkı keşişlerin bize öğrettiği gibi, gerektiğinde yardım etmek için birbirimizi izledik. Birimiz çok kötü durumdayken, hepimiz onu daha güçlü kılmak için elimizden geleni yaptık."

"Bu inanılmaz, Isai," diye mırıldandı usulca.

Dudakları o koyu renkli yara izlerini mi okşuyordu? Ya hayal gücü çok kuvvetliydi ya da öyleydi. Eğer öyleyse, görmek için dönmeyecekti. Onun kendisine bu kadar yakın olmasını istiyordu.

"Keşişler bize birlikte çalışma konusunda çok şey öğretti. Neredeyse her zaman yalnız çalıştık, vampirleri izledik ve yok ettik. Zaman geçtikçe ailelerimizin, hatta halkımızın yanında bile değildik. Çeşitli ülkelere seyahat ettik. Tek başımıza. Şimdi ise birbirimize yakın yaşıyorduk ve bu şekilde yaşamayı öğrenmemiz gerekiyordu. Keşişler bize çok şey sundular ve biz de onlara minnettar kaldık."

"Peki ya üçüncü çizgi?" Parmağının ucunu üzerinde gezdirdi.

Onun dokunuşunda hürmet hissetti. Boğazındaki yumru büyüdü. "Bu çizgi son derece kutsaldır, Julija. Her birimiz için kendi tarzımızda, bu çizgi bizi ve etrafımızdaki herkesi güvende tutar. İblis yükseldiğinde ve onu başka bir şekilde yenemediğimizde, bu çizgiyi tekrarlarız. Bazen, birimiz için özellikle kötü olduğunda, hepimiz bir daire şeklinde oturur ve gün batımından gün doğumuna kadar bu dizeyi söyleriz."

"Olen wäkeva-félért ku vigyázak," diye okudu. "Nedir tam olarak nasıl yorumlanır ve bu neden önemlidir?"

"Onun için güçlü kalmak." Tekrar omzunun üzerinden baktı ve bu sefer bakışları onunkilerle çarpıştı. Başka tarafa bakmadı. "Senin için. Senin için güçlü kaldım. Her şey başarısız olduğunda, pes edemeyeceğimi biliyordum çünkü sen bir yerlerdeydin, bu zamanda ya da başka bir zamanda ve sen benim için her şeyden daha önemliydin. Başka koşullar altında kırılabilirdim ama hayat arkadaşımın bana ihtiyacı olduğu sürece kırılmazdım. Senin için güçlü kaldım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra eğilerek yara izlerinin üzerine bir öpücük kondurdu. "İlk tanıştığımızda ne demek istediğini anladım ve ağzımı açmayı reddettim. Bundan çok utanıyorum Isai. Yemin ederim, yalnız geçirdiğin onca zamana layık olmaya çalışacağım."

"Yapma," dedi, sesini olabildiğince yumuşak tutarak. "Gerçekten, Julija. Geçmişini bilseydim ben de temkinli davranırdım. Hemen sonuca vardığım için beni affet."

Başını salladı ve alnını onun kürek kemiklerinin arasına bastırdı. "Yapamazsın. Hiçbir zaman. Bunun için benden bir daha özür dilemeni istemiyorum. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ben de özür dilemeyeceğim ama neler yaşadığını bilmek beni alçaltıyor. Nasıl hayatta kalmayı başardığını anlamak bir yana, bunu zar zor idrak edebiliyorum."

Bir kez daha ondan uzaklaştı ve kayadaki yarığa doğru baktı. Yapmaları gerekecekti

Eğer kardeşinin izini bulacaksa bir an önce harekete geçmeliydi. Kitap Iulian'ın elinde dağlarda bir yerdeydi ve onu bulup çıkarması ve eğer gerekiyorsa kardeşini bir sonraki hayata göndermesi gerekiyordu.

"Son satır her birimiz için her şeyi açıkça ifade ediyor. Bizi bu dünyaya neyin bağladığını biliyoruz. Hayat arkadaşımızın önemini biliyoruz."

"Hängemért." Kelimeyi usulca mırıldandı. "Bu 'onun için' anlamına geliyor, değil mi?"

"Ne kadar basit bir kelime ama anlamlı ve güzel. Hängemért. Onun için. Her şey bu, Julija. Sen benim her şeyimsin ve hep öyle kalacaksın. Bir başkası asla olmayacak, olmasını da istemem. Yüzyıllar geçtikçe, senin farkına vardım. Seninle ilgili her şeyin. Birbirimize nasıl uyacağımızı. Gülüşün nasıl olurdu. Kahkahanın sesini. Tenime dokunuşunu. Birlikte, el ele yürürken yapacağımız konuşmalar. Aklıma gelen her yeni fikir, senin ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı. Güçlü kalmam, onurlu olmam ve seninle birlikte olma hakkını kazanmam gerektiğini."

"Isai."

Adını fısıldamıştı ve sırtından aşağı sıcak bir şekilde damlayan gözyaşlarının yakıcılığını hissettiğini düşündü. Buna şaşırmamıştı. Kadını duygusaldı ve bundan hoşlandığını fark etti. Onun yumuşak bir kalbi olduğunu bilmek ve kendisi yüz ifadesini zar zor değiştirebilirken onun duygularını göstermesi hoşuna gidiyordu.

"Bu doğru, Julija. Yüzyıllar geçtikçe, hayat arkadaşımın el üstünde tutulması gerektiğini daha iyi anladım. Değer verilmeli. Her şeyin önüne konmalı."

"Yemin ederim, ben de senin için aynısını yapacağım."

Sonra döndü ve onu kollarının arasına aldı. "Bu bizim için yeni bir durum ama yolumuzu bulacağız," diye güvence verdi.

"Cehennemden gelen kitabı bulmaya çalışırken başımız zaten yeterince belada, bir de ailem peşimize takıldı."

Yüzüne bakmak için geri çekildi. "Seçtiğin tanımlamalar bana her zaman ilginç gelmiştir."

"Gerçekten çok yaşlı olduğunu unutuyorum."

Kızın sesindeki muzip notayı duydu ve kendisini havuzun diğer tarafına geçirecek uzun adımı atmadan önce onu suya batırdı. Koltuğun üzerine çöktü. Yüksek büyücünün büyü kitabının ve her şeye rağmen vampire dönüşmemiş ama Karpat halkını tehdit eden önemli bir şey çalmış olan kardeşinin peşine düşmeden önce aralarında açıklığa kavuşturmak istediği bir şey daha vardı. Daha da kötüsü, kitabı Amerika Birleşik Devletleri'ne, içinde Xavier'den parçalar taşıyan Sergey'in yakınına getirmişti.

Su bir gayzer gibi havaya püskürdü ve Julija ona su sıçratarak misilleme yaparken yüzüne çarptı. Kahkahası onun duyularıyla alay ediyordu. Kendisini böyle hissettirmesi hoşuna gidiyordu. Hayatı boyunca ara sıra kahkahalar duymuş ama pek anlamamıştı. Çocukluğuna ya da avcı olarak ilk avlarına çıkmadan önce köylerindeki yaşama dair bir şeyler hatırlayamayacak kadar yaşlıydı.

"Dövmene bayıldım Isai," diye bilgilendirdi onu. "Çok güzel. Üzerindeki diğer yazılar? Nedir onlar?"

"Benim açımdan aptallık," dedi aceleyle. "Ve başka bir gün için."

"Bu da beni daha da meraklandırıyor."

Ona küçük bir sırtış gönderdi. "Iulian'ın peşine gerçekten düşmeliyiz. Ailenizin herhangi bir üyesinin onu bizden önce bulmasını istemeyiz."

"Anatolie, Barnabas'ı göndereceğini söyledi." Yüzündeki ve ses tonundaki tüm şakacılık silinmişti. Orada korku vardı,

Her ne kadar bunu ondan saklamaya çalışsa da.

"Umarım Barnabas gelir," diye rahatça itiraf etti Isai. "Bu adamla tanışmak istiyorum."

Küçük, narin bir ürperti verdi ve kollarını kendine doladı. "Hayır, inan bana, bilmiyorsun. Oldukça erdemli bir beyefendiye benziyor. Çok bilgili. Aslında, neredeyse gözleri parlıyor ama sizi temin ederim ki şeytanın ta kendisi."

"O hâlâ Anatolie'nin kuklası, Julija," diye belirtti sesini kasten yumuşak tutarak. Bütün içgüdüleri ona sarılmasını söylüyordu ama kızın ifadesi çok durgundu. Çok korkmuştu. "Lütfen onu hafife alma Isai. Lütfen, ne zaman Onunla tanışırsanız, ki tanışacaksınız, büyüüne kapılmayın. İnsanları kandırmakta çok iyidir. Ben kolay biri değilim. Kural olarak yanılsamaları görürüm. Beni kendimden şüphe ettirdi."

"Onun amacı buydu, sívamet. Bu onu senden daha güçlü yapmaz. Onu kurnaz yapar. Şunu da unutmamalısın ki, sen çok güzel bir şekilde yetiştirildin. Baban kardeşlerini de o sınıfa dahil edecek kadar ileri gitti. Eğer yapmasaydı, çok daha temkinli olabilirdin, ama üçünüzün de derse girmesini istemesi seni hazırlıksız yakaladı."

Saçlarını bir kez daha duruladı, saçlarının buna ihtiyacı olduğundan çok, kendine zaman tanımak ve kendini sohbetten ayırmak için olduğunu biliyordu. Barnabas ne zaman konuşmaya dahil olsa geri çekiliyordu. Isai'nin bunu aşmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

"Bir şey daha var demiştin. Ben iki dedim ve sen de sorularıma cevap verdin," dedi Julija bir kez daha onun karşısına otururken. "O kitabı bulmaya gitmeden önce konuşmamız gereken önemli şey neydi?"

Yüzünü inceleyerek başını salladı. Hâlâ kendini çok sert tutuyordu. Omuz silkti. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Senin için önemliyse hayır."
"Bu önemli," diye itiraf etti. "Bence çok önemli."
"Dinliyorum."

Onun öyle olduğunu gördü. "Kural olarak, Karpatlar yara izi bırakmaz." Hemen konuya girdi. "Bunun olabilmesi için yaraların derin olması gerekir ama benim her yerimde yara izleri var. Uzun süre yaşadım ve sayısız kez yaralandım. Bazı yaralar başkalarını öldürebilirdi. Hayatta kaldım ama o zamanlar vücudumda kaldı. Yara izlerini umursuyor musun?" diye meydan okudu. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Onlara bakmayı iğrenç buluyor musun?"

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Onlar senin bir parçan. Kim olduğunun bir parçası. Geçmişin seni şekillendirir, Isai. O sırada hiçbir şey hissetmediğin için öyle düşünmüyor olabilirsin ama duyguların oradaydı, derinlere gömülmüştü ve olan her şeyden etkileniyordun. Öyle olmasaydın, o manastıra asla girmezdin. Neden böyle düşündün ki? Yara izlerine bakamayacağımı düşünmen için bir şey mi yaptım?"

"Kendi yaralarınızın o kadar iğrenç olduğunu düşünüyor gibisiniz ki, benim veya başka birinin onları görmesini engellemek için illüzyona ihtiyacınız var."

Yarı yarıya sudan çıkmıştı ama küçük leğende su ileri geri sallansın diye arkasına yaslandı. "Bu farklı."

Isai onun yüzünü inceledi. Renk derisinin altına işlemiş, doğal olarak solgun olan yüzünü narin bir gül rengine dönüştürmüştü. "Neden? Anlamıyorum. O yaralar senin ve geçmişinin bir parçası, seni şekillendiren geçmişin, tıpkı benimkilerin benim bir parçam olduğu gibi. Farklı olan ne olabilir ki?"

Bir an sessiz kaldı, parmaklarını suda gezdirdi, böylece küçük damlalar havuzun kendi tarafından onunkine doğru yay şeklinde bir köprü oluşturdu, sanki onu uzaklaştırıyordu ya da

En azından sözleriyle. O kadar yakındaydı ki, uzanıp ona dokunabilir, açıkça ihtiyaç duyduğu teselliye verebilirdi ama onu reddedeceğini biliyordu, bu yüzden kıpırdamadan durdu. Bekledi. Onu düşünmeye zorladı. Mantığını kelimelere dökmesini. Beklediğinden daha uzun sürdü.

"Ben bu yaraları senin gibi dünyayı kurtarmak için yiğitçe savaşarak almadım. Onları aşağılık, alçaltıcı bir şekilde aldım. Bileklerimden asılarak." Sanki hâlâ acıyormuş gibi bileklerini ovuşturdu. "Sınıfın önünde, derin yaralarımın kan gelene kadar kırbaçlandım, yara izi bırakacak kadar derin. Aynı zamanda bedenim seksten zevk almaya zorlanıyordu. Çok aşağılayıcıydı. Vücuduma kazındıklarını bilmek bir yana, o anılara bakmaya bile zor dayanıyorum."

"Julija," dedi usulca. Onu azarlayarak. "Her yarayı hak etmediğini mi düşünüyorsun? Öldürmeni istedikleri masumları kurtarmak için kendi yolunda cesurca savaşmadığını mı? Baban seni Barnabas tarafından parçalanman için kasten tuzağa düşürdü. Sen yıkılmayınca işi daha da ileri götürdüler, canını yaktılar, seni aşağıladılar ve sen yine yıkılmadın. Aldığın her bir yara izinin, inanılmaz cesaretini ilan eden bir rozet olduğunu söyleyebilirim. Onlarla sevinmelisin. Ben sevinirim. Onları görmeme izin verdiğinde, seni manipüle etmeye çalışan karanlık sanatlara karşı direndiğini bildiğim için bu yara izlerine tapacağımı biliyorum. Çok az kişi bunu söyleyebilir, Julija. Çok az kişi."

"Kendi bedenimi bana karşı kullandıklarını söylediğimi duydun mu?"

Ben mi?" diye mırıldandı usulca, bakışları onunkilerle buluşmuyordu.

Sessiz kaldı, kızın ona bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar bekledi. Gözlerinde o kadar çok acı vardı ki irkildi. "Duydum. Bu yaptığın şeyi daha da cesur kılıyor. Seni yenemediler. Barnabas'ın vücudunun tepki vermesini sağlaması, onun

Yaptığı işte yetenekliydi. Seni kıracak kadar güçlü değildi. Yara izlerini gururla taşı, sıvamet. Cesaretin beni alçaltıyor. İnan bana, eğer hayat arkadaşının onları görmesine izin verirsen, her santimini seveceğim ama o yaralar benim için kutsal olacak."

Isai her kelimesinde ciddiye ve onun da bunu bilmesini istiyordu. Onun çenesini yakaladı ve gözlerinin içine baktı. "Zihnime gir," diye yumuşakça davet etti. "Hayat arkadaşına ne kadar hayranlık ve saygı duyduğumu gör."

Bir an tereddüt etti ve sonra gözlerini onunkilere dikerek zihnine aktığını hissetti. Yavaşça geldi, tereddütlü bir varlık, onu kadınsı güzelliğiyle doldurdu. İçindeki karanlığı ışıkla doldurdu.

Onu hissetmenin tadını çıkarıyordu. İçindeki o güç ve kudretin şefkat ve empatiyle yoğrulmuş halini. İçinde hiç açgözlülük yoktu. Yeteneklerini kendisi için kullanmaya ihtiyacı yoktu. Servet edinmekle ilgili bencil düşünceleri yoktu. Başkalarına zarar vermek istemiyordu. Büyü kitabını kesinlikle yeniden elde etmek istiyordu ama kendi çıkarı için değil. Kitap hakkında oldukça fazla şey biliyordu, prens de dahil olmak üzere çoğu Karpatlının bildiğini düşündüğünden daha fazla.

Zihnini ona biraz daha açtı. Karanlık ve gölgeliydi, ama onun ışığı içine yayıldı, o soğuk yerleri ısıttı ve yalnızlığın tüm kalıntılarını ondan aldı. Ondan saklanmaya çalışmadı. Bir ölüm makinesi olduğunu itiraf etmişti. Çoğu konuda engin bilgisi vardı ama daha iyi bir avcı olmak için öğrenmişti. Onu ya olduğu gibi kabul edecekti ya da etmeyecekti.

Onun anılarında gezindiğini hissetti. Bazılarının üzerinde oyalanıyor, bazılarından aceleyle uzaklaşıyordu. Manastırdaki anıları bulduğu anı biliyordu. Orada kaldı.

Ama o zamanlar, evrene her türlü mesajı gönderdiği, utanmadan kadınının bu zaman diliminde olması için yalvardığı ama çok az umut olduğunu hissettiği zamanlardı.

Diğerleri gibi o da uzun yıllar boyunca iblise çok yakın olduğu zamanlar olmuştu ama kardeşleri onun yanında durmuştu. İlahi. Olen wäkeva-félért ku vigyázak. Saatler süren ilahiler. Onun için güçlü kal. Onu defalarca kurtarmıştı. Pek çok kez. Julija onun onurunu kurtarmıştı.

Uzun bir süre sonra onu terk etti ve yüzüne baktığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kirpikleri ıslaktı ve elmas gibi gözyaşları damlıyordu. Çekingen bir tavırla elini uzattı ama kız irkilmedi, o da parmaklarının ucuyla izleri takip ederek yüzüne hafifçe dokundu.

"Sívamet. Benim için ağlama. Sen her şeye değersin yalnız geçirdiğim an."

Julija başını salladı ve parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Benim hakkımda böyle düşündüğüne inanamıyorum. Ben hiç de öyle biri değilim."

"Öylesin. Seni herkesin görebileceğinden çok daha net görüyorum. Ben senin zihnindeyim. Seni senden daha iyi tanıyorum. Sana asla başka türlü bakmayacağım. Sen benim için mükemmelsin."

"Gerçekten çok sinirliyim," diye itiraf etti.

Ona gülümsedi. "Öfkeni sevdim. Bana her zaman evet diyen bir kadınla hayatını sürdürecektir bir adam değilim. Onu dizime yatırmaktan zevk alıyorum, hatırladın mı?"

Yüzünden akan gözyaşlarını sildi ve sonra tam da onun umduğu gibi güldü. "Seni bir kurbağaya dönüştürme konusunda oldukça yetenekliyim."

"Ve sen bundan büyük zevk alırdın."

"Alırdım," diye tereddüt etmeden itiraf etti.

Isai kasıtlı olarak havuzdan odanın zeminine süzüldü, kurulandı ve giyindi. Ona yardım etmedi. İki kedi de bacaklarının etrafında dönerek bekledi.

"Bunu bilerek yaptın. Tam bir gösteriş budalasıydın."

Sırıttı ve Belle'in başını okşadı. "Sen de aynısını yapabilirsin."

"Bana yardım edebilir ve bunu benim için yapabilirsin." Sanki havuzdan nasıl çıkacağına dair bir cevap verecekmiş gibi havuzun her tarafına baktı.

"Yapabilirim ama bunun ne eğlencesi olabilir ki? Dene."

"Denemeden önce ne yaptığımı bilmem gerekiyor," dedi Julija. "Talimatlar yardımcı olacaktır."

"Sanırım bu doğru," diye kabul etti. "Ama benim için o kadar da eğlenceli değil."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kız havuzun etrafında dolaşp sonra ona bakarken sessizce bekledi. Yüzünde tam da umduğu gibi bir kararlılık vardı.

"Çocukluğundan beri bu tür şeyler yapıyorsun."

"Onlar illüzyondu."

"Julija." Kızın adını azarlar gibi nazikçe söyledi. "Değillerdi. Sana odam wäke emni diyorum çünkü sen gerçekten de büyücü dünyasında illüzyonun sahibisin. Öyle ki öz baban seni cesaretlendirmek ve bu konuda en iyisi olmanı istemek yerine yeteneğini küçümsedi. Kime inanacaksın? Babana mı? Yoksa bana mı? Her şey zihninde başlıyor. Bunu biliyorsun. Hayal edebileceğinin ötesinde bir güce sahipsin. Kullan onu."

Kollarını kavuşturmuş, yüzünü amansız bir ifadeyle ona bakıyordu. Kadının suyun altında çok kötü bir hareket yaptığını düşündü ama emin olamadı. Suyun altında

Bu düşünce onda gülümseme isteği uyandırdı ama mizaha bile boyun eğmeyi reddetti.

Julija havuzun çevresini ikinci kez dolaştı ve tam ortasında durdu. Kollarını kaldırdı.

Hava elementini çağırıyorum, etrafımı sarın.

Işık elementini çağırıyorum, beni taşıyın.

Beni bir tüy gibi yukarı kaldır,

Beni görüş alanımdaki yere götürüyor.

Kolayca ayağa kalktı ve adamın tam önünde yere uzandı. Kollarını ona doladı ve sarıldı, ıslak vücudunu bir kedi gibi onun kuru giysilerine sürttü ve sonra gülerek fırladı. Adam, kız ondan uzaklaşmadan onu kolundan yakaladı.

"Göster bana."

Gülümsemesi anında kayboldu ve başını yarım bir şekilde salladı. "Isai." Uyarı niteliğindeydi.

"Göster bana."

Neredeyse meydan okurcasına ona döndü, kolları sanki soyunuyormuş gibi vücudunun yanlarından aşağı kayıyordu. Göğüslerinin kıvrımları boyunca ve karnının aşağısında etini kesen beyaz kesikleri hemen görebiliyordu. Uyluklarında daha fazlası vardı. Arkasını döndü ve ona sırtını, kalçalarını ve üst uyluklarını gösterdi. Kabarık çıkıntılar yoktu, sadece beyaz ve bazen kırmızı çizgiler vardı, bazıları geniş, diğerleri dar. Hepsi biraz derindi.

Elini kızın sırtının kıvrımlarında gezdirdi. "Bunları asla saklama, Julija. Ben de benimkileri saklamayacağım. Sen sonsuz derecede güzelsin. Sadece benim için değil, seni gören herkes için. Sana yalan söylemediğimi biliyorsun."

"Böyle şeyler söylediğinde seninle ne yapacağımı bilemiyorum."

Isai ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Bana her konuda yol gösterin."

Gözlerini devirdi ama yara izlerini illüzyonla kapatmadı. "Sanırım kurulanmamı ve giyinmemi istiyorsun."

"Benimle çıplak yürümene bir itirazım yok ama çok uzağa gidebileceğimizi sanmıyorum. Bakmayı çok seviyorum ve baktığımda vücudum tepki veriyor." Çok dürüsttü.

Gözleri onun üzerinde alçaldı. "Anlıyorum."

Kollarını bir kez daha kaldırmak için zaman ayırdı, bu sefer biraz hüzünlüydü, ama gerçek bedeniyle, yaraları ve her şeyle onunla yüzleşmekten utanmıyordu.

Hava beni kuşatıyor, kurutuyor.
Pamuklu bezler, dokuma ve
bağlama,
Sıcak ve kuru kalmamı sağlıyor.

Ona belli belirsiz, muzaffer bir sırıtış attı. "Bu küçük mağarayı gerçekten sevmeme rağmen gitmeye hazırım."

"Kapatacağız ve müsait olduğumuzda geri geleceğiz," diye güvence verdi.

Kedilere işaret etti ve ince çatlağın olduğu taşa doğru ilerledi. Tereddüt etmeden içeri girdi. Kediler de onu takip etti. Birkaç dakika sürdü ama kadını hemen yanında belirdi, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Uçmak hakkında ne düşünüyorsun?"

9

Tnsan gecenin bir yarısı havada süzülürken dünya çok farklı görünüyordu. Julija kendini gülerken buldu, sevinçliydi, neşeliydi. Buna bayıldım.

Ne yaptığınıza dikkat edin, kislány hán ku meke sarnaakmet minan. Odaklan.

Sesinde panik var mıydı? Julija bunun olabileceğini düşündü ve bu onu yeniden güldürdü. Yıldızlar bu kadar yukarıda daha parlaktı. Altındaki her şey çok küçük görünüyordu. Kediler aşağıdaki kayalıklarda koşturuyor, Karpát kanı onları çağırıyordu. Isai hepsi için bir yer bulduğunda şafaktan önce Julija ve Isai'yi bulacaklardı. Bu arada, havada takla atmaya çalışmak gibi birkaç çılgın numara yapabilirdi.

Julija. Uslu duracaksın. Dikkatli ol. Sen ters gidebilecek her şey hakkında bir fikriniz var mı?

Seni hemen öpmek istiyorum. Öptü. Onu öpmek kulağa harika geliyordu. Tamamlayıcı. Uçmayı gelmiş geçmiş en iyi şey yapmak için tam da buna ihtiyacı vardı. Onun yüzünü düşündü. Derinlere kazınmış çizgileri. Güçlü çenesini. Aristokrat burnu. Birkaç santimde bir kordonlarla bağlanmış örgüsüyle geriye çekilmiş o uzun saçlar. Her zaman düzgün. Hiç bozulmamış. Kadın yine güldü. Tüylerin şimdi biraz bozulmuş gibi. Gülüşü arttı. Bu doğrudu.

-Ve komik.

Büyük baykuş aşağı inerek geniş kanatlarından biriyle dışının üzerini örttü. Bence sen gerçekten aklını kaçırmışsın, kadın. Gülmeyi kes.

Durmak yoktu, o bu kadar mutluyken olmazdı. Çıldırın mı sen? Bu harika. Mükemmellik. Uçmanın nasıl bir his olduğuna inanamıyorum. Bunu bütün gece yapabilirim.

Bu senin ilk seferin, sívamet. Panikle birlikte bir gülümseme de vardı. Kolayca yorulacaksın. Lütfen zihninizi yaptığınız işe odaklayın. Bir an için bile imajınızı kaybederseniz, gökyüzünden düşersiniz.

Bunu biliyordu ve bu onu korkutmalıydı ama korkutmadı. Detaylara her zaman tüm dikkatini verme yeteneğine sahipti. Etrafındaki her şeyin farkındaydı. Öyle olmak zorundaydı. Babası hepsine ama özellikle de ona karşı çok titizdi. Üvey annesi çok acımasızdı; evde her zaman nerede olduğunu bilmek Julija'yı birçok dayaktan kurtarmıştı. Onu düşünmeyecekti. Hiçbir şey onun sessiz kanatlarla havada uçuşma keyfini bozamayacaktı.

Benimle kal. Baykuşun mükemmel işitme ve görme yeteneğine sahip.

Iulian'ın izini arıyoruz. Seni bulduğumda onu arıyordum. Ona ulaşmaya çalıştım ama cevap vermedi. Hırsızlık ilk ortaya çıktığında da prence, Gregori'ye ya da Tariq'e cevap vermedi.

Kırk sekiz saat öncesine kadar onu hissediyordum. Üzgün hissediyordu. Çok üzgün. Üzüntüsü ona ağırlık veriyordu.

Hayat arkadaşıyla birlikteyken onunla bağ kurduğunuzu söylemişsiniz.

Çok yorgundu. Seksenli ya da doksanlı yaşlarında olmalıydı ve bir huzurevinde yalnızdı. Ölünceye kadar ona sarıldı.

Isai o kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki telaşlanmaya başlamıştı. Baykuşun gövdesinde boynunu büktü, ancak gözler baykuşunu çok net görebiliyordu.

Ne düşünüyorsun, Isai?

Size yakın olduğu süre boyunca onunla bağlantı kurabildiniz mi?

Evet. O hissedemese de ben onun duygularını hissettim. Ona yakın uçarak bir düzene girdi ve büyük kuşun onu neredeyse kanadının altında tutmasına izin verdi.

Bu sizin için yaygın mıydı? Başkalarının duygularını hissetmek?

Baykuşu otomatik olarak aşağıda olup biten her şeyi gözlemledi. Çoğunlukla, altlarında uzanan geniş arazide çok az insan ve hatta büyücü hareketi vardı. İki kez yürüyüşe çıkanlar görmüştü ama Isai onların gerçekten yürüyüşe çıktıklarından emin olmak için alçaldığında her ikisinin de meşru olduğunu görmüştü.

Başkalarının duygularını hissetmek, evet. Başkalarıyla bu kadar güçlü bağ kurmak Karpatyalı bir erkek mi? Hayır. Bu ilkti ve son derece güçlüydü. Bunun farkında değilmiş gibi görünmesi beni şok etti.

Ondan birkaç gün gerideydiniz ve yine de Yosemite'ye geldiğinizde onun izini tekrar takip edebildiniz mi?

Evet. Çekim yine çok fazlaydı. Bundan kaçış yoktu. O kadar derin bir keder yayıyordu ki, bazen tek yapabildiğim onun için ağlamak oluyordu. Gerçek de buydu. Kardeşi Iulian, onu tüm benmerkezci düşüncelerin ötesine taşımıştı. Her şeyin ötesine. Üzüntüsü o kadar derindi.

Sonra bu iz aniden sona mı erdi?

Tekrar boynunu bükerek ona baktı. Sesi tamamen aynı tondaydı ama en ufak bir tonlama olup olmadığını dinledi. Bir şeyler ters gidiyordu. O gidiyordu

Soruşturmasıyla bir yerde, sadece kaçırdığı bir ayrıntıyı bulmaya çalışmıyordu.

Bencilce kitabı elinde tutmak istediğine inanmıyorum. Bana hiç de öyle gelmedi. Ne düşünüyorsun?

Seninle aynı şey. Kitabı korumak için aldı. Bir planı olmalı. Kanım onu çağırıyor ama cevapsız kalıyor. Kitap kurban kanıyla mühürlenmişti. O kurbanın kanının yüksek büyücünün ailesinin herhangi bir üyesini çağırmasını engellemek için.

Julija başına gelecekleri biliyordu. Isai'nin aklından geçtiğini bildiği fikirle eğlenmişti. Umutsuzca onun bu fikri dile getirmesini engellemek istiyordu. Şimdiden zihnindeki kederin başlangıcını hissedebiliyordu. Kendini durduramıyordu. Birkaç dakika için bile olsa kaçınılmaz olanı ertelemek zorundaydı.

İkiniz ne kadar yakındınız? Ona yakın değildi. Hiç kardeşleri yok. Denemişti. Onu kan için kullanmaktan başka bir şey istemediler. Birden fazla kez, aile için değersiz olduğu söylendi. Büyüdükçe bunun doğru olmadığını anladı. Onların en çok istediği şeye sahipti, bol miktarda Karpat kanı.

Benden neredeyse bin yıl sonra doğmuş. Onunla tanıştım. iki kez ve sadece şans eseri. Manastıra girmeden önce uzun bir süre onu takip ettim. Onun hakkında edindiğim bilgilere göre çok iyi bir adam ve mükemmel bir avcıydı.

Isai'nin sesi kesinlikle nötrdü ama duygularını hissedebiliyordu. Keder giderek güçleniyordu. Bu işi bitirmeye karar verdi.

Onun öldüğüne inanıyorsun.

Evet. Onunla olan bağlantınızı kaybettiniz. Onunla olan bağlantımı hissedemiyorum.

Birlikte uçtular, Julija onu rahatlatmak için Isai'ye daha da yaklaştı. Rüzgâr kanatlarının üzerinden geçiyordu ama türbülans ve gürültü yaratmak yerine ürkütücü bir sessizlik yaratıyordu. Baykuşun tüylerinin yapısı onun sessiz ve ölümcül bir avcı olmasını sağlıyordu.

Sence Sergey ona ulaşmış mıdır? Anatolie? O yapmadı. Barnabas olduğunu düşünmek istiyordu ama bu mümkündü.

Sanırım hayatını feda etti, kanını kitabın üzerine dökerek onu sakladı. Benim öldüğüme inanıyordu. Kendisinin soyumuzun son üyesi olduğunu düşünüyordu. Başka hiç kimse onun kanına ya da onunla bir bağlantıya sahip olamazdı. Hayat arkadaşı ölmüştü. Bir sonraki yaşam döngüsünde onunla karşılaşacağını biliyordu. Ölümünün bir anlamı olsun istiyordu.

Julija bu fikri kafasında evirip çevirdi. Kitabı saklamak için bir kan kurbanı mı? İşe yarayabilirdi. Kitap hâlâ mevcuttu ve birileri onu bulabilirdi ama Iulian kendi canına kıydıysa ve ölürken kanını kitabın üzerine döktüyse ... Bilmiyordu. İşe yarayabilirdi.

Prens dışında kimsenin onu takip edemeyeceğini biliyor olmalı, diye düşündü Isai. Bu işe yarar mıydı? Kitabı başarıyla saklayabilir miydi? Sergey'den mi? Babandan? Yüksek büyücü işaretiyle sahip herhangi birinden?

Ona öyle olduğunu söylemek istedi. Kardeşinin hepsi için hayatını feda ettiğine ve fedakârlığının sayılacağına inanmasını istiyordu. Efsanevi olacağına. Sessiz kaldı ve kitabın, üzerinde Iulian'ın kanı olan Sergey'in beynindeki yarıklara seslenemeyeceğine inanmaya çalıştı. Ya da babasının, Iulian'ın kanının kitabı bulmaya koyduğu kilidi aşacak bir büyü bulamayacağına.

Kitap sihirdi ve sihir bir iz bırakırdı. Büyü kullananlar bu izlere karşı duyarlıydı. Bunun Iulian'ın aklına gelen harika bir fikir olduğunu düşündü. Kokusu diğerlerini başarılı bir şekilde bastıracaktı ama bu

O kanlı sayfaların içindeki büyü orada kalacaktı. Zamanla bağırsaklar dışarı sızabilir ve bir kez daha Sergey ya da Anatolie'yi çağırabilirdi.

Julija? Isai bir cevap bekleyerek sordu.

Kitap yok edilseydi çok daha iyi olurdu, dikkatlice söyledi.

Isai'nin ani yorgunluğunu hissetti. Onu rahatlatmak için uzanıp ona dokunmak istedi. Baykuşun bedeninde bunu yapamazdı, bu yüzden onun zihnine bir okşayış attı.

Nasıl yok edilebileceğini biliyor musunuz?

Hayır. Ama Iulian'a yetismeye çalışmaktan ve kitabı kendisi için bir şey elde etmek için kullanmadığından emin olmaktan başka bir şey düşünmedim.

Ne gibi?

Hayat arkadaşını geri getirmek.

Isai'nin baykuşu onu iterek batıya doğru çevirdi. Sırt çantalı gezginleri, kamp alanlarını, düşmanın olabileceği herhangi bir yeri arayarak bölgeyi dörde bölmeye başladılar.

İtiraf etmeliyim ki bunu düşünmemiştim, dedi. Hiç mantıklı değil.

Tabii ki öyle, Isai. O tek kadın için bin yıl bekledi ve onu bulduğunda ölüyordu. Neden onu geri getirebileceğini düşünmesin ki?

Karpatlar böyle düşünmez.

Sen böyle düşünmüyorsun, Isai, diye düzeltti. Onun nasıl düşündüğünü bilmiyorsun. Bunu ona söylemekten nefret ediyordu ama gerçek buydu. Yine de Iulian'ın bencil nedenlerle halkına ihanet ettiğine inanmıyordu. Bu Isai'de olduğu kadar onda da yoktu.

Hayatına son verdiği teorisini araştırmak istiyorum. kitabı saklamak için kanını akıttı. Yalnızdı ve soyunun sona erdiğine inanıyordu. O kitabı kim nasıl bulabilirdi ki?

Bariz cevap kazara. Ancak birkaç başka yol daha var, en belirgin olanı büyü. Altımızda ne var?

Erkek baykuş dişiden ayrıldı ve aşağıdaki alanda daireler çizdi. Tüm yaşamdan yoksun görünüyordu, sadece kayalara tutunmuş çiçekler ve çalılar, kış tamamen bastırmadan önce son döngülerini yaşıyorlardı.

Ben bir şey görmüyorum.

Gölgelere bak. Dişi baykuş vücudunun içinde titriyordu.

Erkek tembelce bir tur daha attı. Keskin gözleri, büyük kayaların gümüşü ay ve çok sayıdaki yıldızın altında bıraktığı derin gölgeleri inceledi.

Gidelim, diye fısıldadı. Hemen şimdi, Isai.

Baykuş en büyük kayanın üzerinden geçerken, gri bir çizgi granitteki bir yarıktan fırladı ve vahşi pençelerini vücuduna geçirdi. Kedi o kadar hızlıydı. Jilet gibi keskin dişlerini kuşa geçirirken ağırlığı ikisini de kayaya doğru çekti.

Kuş gökyüzünden aç kedinin çenesine düşerken, Isai havaya kaçarken gökyüzüne sis gibi görünen düzenli bir akış yükseldi.

Panik yapma, küçük büyücü. Ben gayet iyiyim. Bu kedi açlıktan ölüyor. Kardeşlerinin kedilerinden biri ve çok aç.

Gölge kedi devasa boyutlardaydı, büyük bir panter büyüklüğündeydi. Hayvan çok zayıftı ve tüyleri sanki beslenme sorunu yaşıyormuş gibi düzensizdi. İkinci bir kedi büyük kayanın üstünden sürünerek beslenen kediye doğru yaklaştı. Büyük kedi başını kaldırdı, şüpheyile etrafına bakındı ve sonra avından geri çekildi. Dişi yaklaşırken, erkek yumuşak bir ses çıkardı ve bir adım daha geri çekildi.

Belli ki açlıktan ölüyor ama yine de yemeğini av arkadaşına veriyor, dedi Julija. Onlara yardım etmeyi neden bu kadar çok istediğimi anladınız mı? Birbirlerine karşı çoğunlukla iyiler. Kardeşlerimin onları insanlara zarar vermek için kullanması onların suçu değil.

Bu ikisi elimizdeki ikisinden çok daha kötü görünüyor, Isai gölge kedilerin etrafında dönerek şöyle dedi.

Dişi çömeldi ve yemeye başladı. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu ama o canlı renk kayboldu ve etrafına kehribar renginde mücevherlerle baktı. Kürkü griden çok siyahtı ve rüzgâr onu hafifçe hırpalıyordu.

Bu ikisinin adı Comet ve Phaedra. Onlar Kedilerinin en büyüğü ve en tehlikelisi. Yanlarına yaklaşımadım. Özellikle dişi olanı, eğer yapabilseydi kafamı koparırdı.

Şimdi yeterince uysal görünüyor.

Julija'nın nefesi boğazında düğümlendi. Onu dinlemeyecekti. Isai, lütfen, gidelim buradan. Anatolie böyle yerlere tuzak kurabilir. Kediler Karpat kanını bulmak için programlanmışlar. Onu arzuluyorlar. Anatolie bunu arzuluyor. Kardeşlerim de öyle, ve şimdi, özellikle Barnabas. Karpat kanının kendilerine çok yakın olduğunu fark etmeleri an meselesi.

Seni aradıklarına inanıyor musun? Beni mi? Yoksa kardeşimi mi?

Panik, ruh halinin kenarlarını yıpratmaya başlamıştı. O kadar kendinden geçmişti ki, şimdi canını kurtarmak için kaçmak ve Isai'yi de yanında götürmek istiyordu.

Bu ikisini kardeşleriyle bırakamayız. İnsanların yanı sıra büyücü ya da Karpatyalılara da zarar verirler. Yönlendirilmeden serbest bırakılırlarsa . . .

Onların talimatı öldürmek. Seni. Beni. Buldukları herkesi. Hadi, Isai. Buradan gidelim. Baykuşunu kedilerin üzerinde daireler çizmesi için yönlendirdi.

Anatolie'nin ya da kardeşlerinin -ya da daha kötüsü Barnabas'ın- onlara kurduğu bir tuzaktı bu.

Bir nefes al, sívamet, bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar. Hayat arkadaşı olduğumuzu bilemezler.

Baykuşun içine kıvrılmak istedi, küçük ve korkmuş. Isai'den kendisini dinlemesini talep etmek istedi. En çok da hayat arkadaşı olabilecek her molekülü toplamak ve istese de istemese de onu gitmeye zorlamak istiyordu.

O biliyor, Isai. Anatolie her şeyi biliyor. O ne biliyorsa, Barnabas da bilecektir. Barnabas'ı sağ kolu olarak seçtiğine inanıyorum. O yönetir, Barnabas da Anatolie ona ne söylerse yerine getirir. Beslenen kedilere dikkatle bakıyordu.

O zaman Barnabas onların düşünmenizi istediği kadar güçlü değil. Babanızın yönlendirmesine ve onayına ihtiyacı var. Zeki biri olsaydı, o da baban gibi gücün sende olduğunu bilirdi.

Isai ona bunu söyleyip duruyordu. Tekrar tekrar. Belli ki vücudundaki Karpat DNA'sının büyücülükle birleşmesinin ona herkes üzerinde bir avantaj sağladığına inanıyordu. Bunun doğru olmasını diledi. Aklının bir köşesinde ona inanmaya başlamıştı. Sadece birazcık.

Sívamet, doğruya bak.

Gözlerini aşağıdaki sahneden ayırmak istemiyordu. Isai'nin ona bir muhafız olarak ihtiyacı vardı. Yine de Isai'nin dediğini yaptı ve Belle ile Mavi'nin gölge şeklinde koştuğunu gördü; iki gri çizgi karanlıkta kayalıklardaki kedilere doğru ilerliyordu.

Onları durdurabilir misin?

İkimizden biri yapabilir. Emirlerle itaat edecekler. Umarım bu ikisi konusunda bize yardım edebilirler. Bir planım var.

Her ne düşünüyorsan, yapma. Onu sarsmak istedi. Sana söylüyorum, burada bir tuzak var.

Sana inanıyorum. Ben sahada değilim. Durumu inceliyorum.

Onun sesindeki alaycı eğlenceyi duydu ve biraz olsun rahatlamasına engel olamadı. Koşullar ne olursa olsun onu güldürebiliyordu.

Abartılı bir iç çekti. Planınız nedir? Plan mı? diye yankılandı.

Küçük bir kahkaha attı. Yavru kedilerimiz yaklaşıyor. Senin fikrin nedir?

Hala düşünüyorum.

Herhangi biri bizim için gelse bile fark etmez. Seni boğacağım, dedi Julija ona.

Onun derin kahkahasının zihninin duvarlarını aştığını duydu. Ses neşeliydi. Bunu sevmiştir. Isai'nin güldüğünü pek sık duymamıştır ve o an kendine sımsıkı sarıldı, tadını çıkardı, o birkaç kalp atışını endişesiz geçirmesine izin verdi. Olumsuz bir düşünce olmadan.

Büyülerin ve sihrin normal olduğu bir dünyada büyümüştü. Isai'nin gerçek büyücü olduğunu keşfetti. O sihirdi. Onu her yerde takip ederdi.

Baykuş aniden sertçe sarsıldı, acı küçük bedenine yayıldı. Kontrolden çıkmış bir şekilde havada yere doğru yuvarlanırken büyük bir çatırtı duydu.

Yüz. Nasıl süzüleceğini biliyorsun. Kafanın içinde başlar. Yüz, Julija. Tamam. Şimdi. Isai ona doğru koştu.

Julija, zeminin hızla kendisine doğru yükseldiğini görmemek için gözlerini kapattı. Kafasında bir balonun görüntüsünü oluşturdu ve bir anda düşüşünün hızı değişti ve rüzgârla taşınan bir balonun içindeydi. Isai yakaladı

onu gökyüzünden indirdi ve balonunu yüzeye, kayalığın zeminine, iki kediden biraz uzağa indirdi.

Baloncuğun içinden çıktı ve Isai insan formuna girene kadar bekledi. Oldukça yakışıklıydı. Her çizgisi. Üzerinde durdukları granitten yontulmuş olabilirdi. Sonsuza dek ona baktı, kalbi küt küt atıyordu. "Beni kurtardın."

Başını salladı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Kendini kurtardın. Seçiminiz oldukça eşsizdi ama bunu kendi başınıza yaptınız. Bir büyü yapmadın ya da desen örmedin. Sadece havadan daha hafif oldun ve süzüldün."

Onunla inanılmaz derecede gurur duyuyor gibiydi. Öfori çarptı, ama bu gerçekten kendini kurtarmış olması ya da büyü eklemesine veya havada karmaşık konfigürasyonlar örmesine gerek olmaması değildi, yüzündeki o bakıştı. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Bu bakışı her zaman için zihnine kazımak istiyordu. Daha sonra bolca vakti olduğunda onu çıkarıp inceleyebilmek istiyordu.

"Kediler," diye fısıldadı. "Kedilerimiz. Neden istiyorsun burada mı?"

"Şu ikisine bakın, isimleri ne demiştiniz? Phaedra ve Comet mi? Onlara gerçekten bakın. Hisset onları."

Onlara bakmıştı. Her gece yaralı ya da incinmiş kedileri iyileştirmek için kardeşlerinin deney kulübesine giderdi. Phaedra ve Comet her zaman kilit altındaydı. Tıslayıp üzerine atlarlar, kafeslerinin kapılarına vururlardı ve neredeyse bayılırdı. Dişlerinden zehir damlardı. Onları beslemekten bile korkardı.

"Onlara bakmalısın," diye işaret etti. "Onlara karşı merhametli olmanı seviyorum ama bu ikisi çok uzakta."

gitti."

"Neden bu kadar uzaklaşmış olsunlar ki?"

"Kardeşlerim sırayla onları dövüyor. Aç bırakılıyorlar. Kulübeyi bulduktan sonra, kafeslerine yaklaşmak hayatımı elime almak anlamına gelse de hayvanları, hatta onları bile yemekle besledim. Özellikle benden nefret ediyorlardı. Bütün kediler. Üzerimdeki ailemin kokusunu alabiliyorlardı. Blue ve Belle buraya gelmeden önce bir şeyler yapmalıyız. Onları buradan uzaklaştıracam."

"Hayır, benim küçük büyücüm, bırak gelsinler. Bu kedileri geride bırakmak istemiyorum."

"Gökyüzünden vurulan baykuşumu görmedin mi? Peşimizden geliyorlar."

"Balık tutuyorlardı. Baykuş gökyüzünden düşerken bile seni göremediler. Balonu bir an için görmüş olabilirler ama onu çok hızlı bir şekilde gökyüzünden çektim." Başını yanlarına koşan iki kediye doğru çevirdi. "Belle. Mavi." Bacaklarının arasına girip çıkan ve neredeyse onu devirecek olan kedilerin başlarını okşadı.

Kediler Julija'ya her çarptıklarında vücudunu sarsıyorlardı. Büyük hayvanlardı ve normal formlarını aldıklarında panter büyüklüğündeydiler - sağlıklı ve oldukça zorlu. İki kediye sevdi, ayrı kaldıkları kısa süre içinde onları özlediğini fark etti.

Isai alçak bir sesle, "Üstümüzde Julija," diye uyardı.

Başını eğmedi ama bakışlarını kaldırdı ve kalbi neredeyse duracaktı. Comet tepelerindeki kayalıklara çömelmiş, vücudu bir kez daha gri renkte parılıyordu. Parlayan gözleriyle kötü niyetli görünüyordu, onlara bakan iki kırmızı şeytani nokta.

"Isai," diye fısıldadı, "saniyeler içinde zarar verebilirler."

"Evet," diye kabul etti. "Senden kendini şu şekilde düşünmeni istiyorum
moleküller-"

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Burada seninle kalacağım. Olur ya da olmaz. Eğer saldırırsa, ikimize de saldırır." Onunla tartışmayacaktı ama bir yaprak gibi titriyordu. Devasa kedilerle savaşırken ona yardım etmek için büyü kullanması ya da koruma örmesi gerekemeyebilirdi ama buna alışkındı ve bu konseptle çok daha rahattı.

"O zaman sessiz ol ve bırak onları ben halledeyim." Elini kaldırdı ve sanki sessiz kalmasını işaret ediyormuş gibi ona doğru salladı.

Ona öyle bir bakış attı ki, bu bakış onu oracıkta soldurmaliydi. "Patronluğun sınır tanımıyor."

Başını eğdi, mücevherli gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Hiçbir fikrin yok, kislány hán ku meke sarnaakmet minan."

Julija, Isai'nin bileğini ağzına götürüp ısırmasını dikkatle izledi. Bir anda kıpkırmızı damlalar boncuk boncuk döküldü. Bileğini üzerlerine çömelmiş büyük kediye doğru uzattı. Kedinin ağzından sürekli tükürük damlıyordu ve onlara ters ters bakıyordu.

"Bana gel Comet," dedi Isai alçak ve zorlayıcı bir ses tonuyla. Fısıltı gibi bir sestti ama rüzgârla taşınıyor ve emirle kabarıyordu. Bileğini kaldırdı, böylece yakut damlaları kırmızı bir iz halinde kolundan aşağı kaydı.

Devasa kedi ayağa kalktı ve dev pençelerinden birini Belle ve Blue ile birlikte oturdukları yere inen dar patikaya koydu. Isai, Comet'i temkinli bir şekilde izleyen iki kediye bekleme komutu vermek için elini kaldırdı.

"Aćke éntölem it-bana doğru bir adım daha at. Ben Karpatii. Kardeşin. Sana yaşam ya da ölüm teklif ediyorum. Sen seç. Olduğun yerde kal ve bir cur olarak muamele gör, aka-arvo- saygısı olmayanlar tarafından tekmelen ve dövül. ile

aileden biri gibi davranılacaksın. Sen zekisin Comet. Şimdi yaşamı ya da ölümü seç."

Julija, Comet'in yaşamı seçmesini isteyip istemediğinden emin değildi. Her seferinde yavaş bir adım atarak ilerledi. Üstlerinde Phaedra onun yerini almış, çömelip her hareketlerini izliyor, eşini korumaya kararlıydı. Berbat görünüyordu. Kürkü ince ve perişandı ve katı halinden gölgeye geçtiğinde gölge yaratıkta gözle görülür delikler oluşuyordu. Kardeşleri kedileri neredeyse kurtulamayacakları kadar aç bırakmıştı. Bunu onu avlamaya hazırlanmak için yapmış olmalıydılar.

İri erkek yaklaştıkça titredi ve kollarını ortasına sardı. Isai ona keskin ve değerlendirci bir bakış gönderdi. Kedilerin onlara saldırma beklentisiyle başa çıkabilecek kadar güçlü ve sağlam olduğunu düşündüğü için minnettardı ama aynı zamanda biraz koruma da iyi olurdu.

Isai'nin mavi bakışları onun yüzüne sıçradı. "Gerçekten seni korumayacağımı mı düşünüyorsun? Julija, her şeyden önce benim korumam ve ilgim altındasın. Gitmen ya da görünmez olman gerekirse, bunu yapmana yardım edeceğim, ancak bu koruma katmanını kendin yapabilirsin. Bu kedilerin seni bulacağından şüpheleniyorum. Büyük ihtimalle senden aldıkları kandan dolayı Karpat kanı taşıyorlar."

Bakışlarını üzerine çömelmiş dişi kediden ayırdı ve başını çevirerek ona baktı. "Onlara kan verdiklerini biliyordum. Ama ..." Sözünü yarıda kesti. Ne faydası vardı ki? Kardeşleri hasta insanlardı ve bir silahta en üst noktayı yaratmaya çalışmışlardı. Evlere, hatta belki de rüyalara girip çıkabilen, kendilerine söylendiğinde öldürebilen ve efendilerine korkakça geri dönebilen bir gölge.

Mavi hırladı ve Isai elini kedisine doğru indirerek bileğinden aşağı akan kanı ona sundu.

"Bizim dünyamızda Julija, kan her şeydir. Hayat veren ve hayattan alan şeydir. Kanımız iyileştirir. Çok güçlüdür. Kanımız sayesinde neredeyse ölümsüzüz. Xavier bunun farkındaydı ve bunu kendisi için istiyordu. Kan her zaman ondan kaçan tek şeydi. Tedarik için kullandığı kişilerin zayıf ve ölüme yakın olması gerekiyordu. Kardeşlerinin, yetiştirdikleri kedilerdeki gücü gördükten sonra onlardan korktuklarından şüpheleniyorum. Geleneklere uydular ve onları zayıf tuttular."

Sertçe yutkundu. İri erkek artık o kadar yakındaydı ki Blue'nun başı yukarı kalktı ve geri adım attı, vücudu gölgeye dönüştü, Comet'in her hareketini takip ederken gözleri ateşle parlıyordu. Comet yaklaştı, bakışları Isai'nin yüzünden Mavi'ye ve sonra Isai'nin bileğine gitti.

Isai bileğinden aşağı kayan ikiz kan izlerinin cazibesini doğrudan Comet'in önüne koydu. "Hiçbir nedeniniz olmadığında güvenmek zordur," dedi yumuşak bir sesle. "Benim küçük büyücüm bana güvenmekte zorlandı. Belle ve Blue da öyle. Sana ve Phaedra'ya ailemize hoş geldiniz diyoruz. Bizimle kalacaksınız."

Nefes nefese kaldı, bir eli boğazına gitti, sonra keşke yapmasaydım dedi. Comet bakışlarıyla hareketi takip etti ve bir anda gözlerindeki kehribar rengi çekildi, böylece parlayan sıcak kırmızı kömürler daha soğuk rengin yerini aldı.

"Benden yana," dedi Isai. "Benimle kal, Comet." Sesinde yine hem emir hem de zorlama vardı.

Julija onu takdir etmek zorundaydı. Kedi ona gittikçe yaklaşıyordu ve o hiç irkilmiyordu. Bu mesafede, Isai kendini savunmak istese bile kedi onu parçalara ayırabilirdi. Yakından bakıldığında Comet, Mavi'den bile daha korkutucuydu. Kedinin ağırlığı, boyu ve Isai'nin bir hayvanda hiç görmediği kadar kaslı kasları vardı. Onun

Pençeleri devasaydı, bir panterinkinden çok bir boz ayınıninkine benziyordu, ancak geri çekilebilirdi.

"Kürkü darmadağınık," diye fısıldadı usulca. "Beslenemiyor. Acı çekiyor. İkisi de öyle."

Aklına girmelerini istememişti çünkü çifti öldürmek zorunda kalacaklarından emindi. Şimdi, Isai kedilere bu tek şansı verdiği için - ve bu da yanlış seçim yaparlarsa onları öldürmeye niyetli olduğu anlamına geliyordu - kendisinin de acı çekmesinin adil olacağına karar verdi. Her iki kedinin de duygularını hissetmesine izin vermeliydi. Bunu yaptığında merhametinin devreye gireceğini ve eğer yok edilmeleri gerekirse yıkılacağını biliyordu. Yine de, tüm zor şeyleri Isai'nin yapmasına izin vermek adil değildi.

Zihnini bir çift gölge kediye kapsayacak şekilde açtı. Acı bir anda içine işledi ve nefesini kesti. Çömelmiş ve eşini herhangi bir şekilde tehdit etmeleri ya da ona zarar vermeleri halinde saldırmaya hazır olan dişiye baktı. Defalarca tekmelendiği için en az iki kaburgası kırılmıştı ve sanki ortaçağdan kalma bir terör aletiyle kırbaçlanmış ya da parçalanmış gibi paltosunda yırtıklar vardı.

"Isai," diye fısıldadı, sesinde gözyaşları vardı.

Ona sertçe baktı. "Kendi iyiliğin için fazla merhametlisin, sívamet. Tetikte olun. Kabuslarının bitmesini istiyorlar. Kardeşlerinin Mavi ve Belle'in seninle kaldıkları için dönmedikleri yönündeki spekülasyonlarını dinlediler. Öfkelendiler ve hınçlarını Phaedra'dan çıkardılar, eğer kaçmaya cüret ederse onu bulduklarında canlı canlı derisini yüzeceklerini söylediler. Bunda da ciddiydiler."

"Eminim öyledir. Zavallı Phaedra." Sesini alçak tuttu ama nazik bir cazibe ekledi.

Kuyruklu yıldız Isai'den yaklaşık bir metre uzaktaydı ve durdu, vücudunu Mavi ve Isai'den uzaklaştırarak sırtını daha çok Julija'ya doğru verdi. Yavaşça boynunu olabildiğince uzattı, gözleri tüm bu süre boyunca Isai'yi izledi. İki kez, kanın tadına bakmadan hemen önce, geri çekildi, etrafında döndü ve birkaç metre uzağa koştu. Orada çömeldi, vücudu katıdan gölgeye dönüştü ve sonra tekrar geri döndü.

Comet her geri çekildiğinde, Phaedra hırladı ve üzerlerine atlayacakmış gibi öne doğru eğildi, ancak Isai ona bakıp eski dilde yatıştırıcı bir şekilde mırıldandığında geri çekildi ve kalçalarına yerleşti.

"Bu kadar sabırlı olduğuna inanamıyorum," dedi Julija, nefesi kesilerek. Nefesini tuttuğunu fark etmemiştir. Kolundan kan damlarken bile Isai kediye acele ettirmeye çalışmadı.

"Bize öğretilen ve asla unutmamamız gereken mantralardan biri -türelam agba kontsalamaval. Bu sözün büyük bir değeri vardır."

"Bu ne anlama geliyor? Çoğu şeyi anlayabilirim ama sen hızlı söyledin."

"Sabır savaşçının gerçek silahıdır," diye tercüme etti. "Kendi dilime geri döndüğüm için özür dilerim. Manastırdayken aksanları doğru yapabilmek için her gün başka dillerde pratik yapardık ama kadim dilimizde konuşmayı tercih ederdik ve birlikte olduğumuzda hâlâ da öyle yapıyoruz. Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, aslında konuşurkenki temponuza bayılıyorum. Koluna dokunmak üzere," diye ekledi gereksiz yere.

Comet Isai'nin bileğine o kadar yakındı ki kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Onlara bu kadar yakınken daha da büyük görünüyordu. Isai küçük bir adam değildi ama onun yanında bile gölge kedinin büyüklüğü şok ediciydi.

Kaba dil dışarı çıktı ve ince kan akıntılarını geçici olarak yaladı. Bu sırada gözleri kırmızıdan yeşilimsi altın rengine dönüyordu.

Isai, kedi ciddi bir şekilde kolunu yalamaya başladıktan sonra, "Hoş geldin kardeşim," dedi. "Bu senin ailen. Bizimle seyahat edeceksin. Bizimle avlanacaksın. Bizimle yemek yiyeceksin. Biz uyurken uyuyacaksın. Birbirimizi koruyacağız."

Kedi ona baktı, geri çekildi ve Julija'ya dönüp onu daha da uzun bir incelemeye tabi tutmadan önce uzun bir süre yüzünü inceledi.

Diğerlerine yardım ettin.

Julija'nın kedilerin yaralarıyla ilgilendiği ve onlara gizlice kan verdiği görüntüler onu ürküttü. Bunun bir suçlama olup olmadığını bilmiyordu. Sadece başını eğdi, çünkü bunu inkâr etmek mümkün değildi. O oradaydı. Comet oradaydı.

Üstlerinde bir hareket vardı ama Julija gözlerini büyük kediden ayırmaya cesaret edemedi. Hem Belle hem de Mavi ayağa kalkmıştı. Bunun belirleyici bir an olduğunu hissetti ama ne yapacağından emin değildi, bu yüzden kıpırdamadan oturdu. O tuhaf gözler onun gözlerinin içine baktı ve kediyi içinde hissetti. Onun iyi niyetini görmesini diledi. Eşine yardım etmek istediğini görmesini diledi. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Comet dişiye doğru baktı ve miyavladı.

Phaedra olduğu yerde kaldı. Başını salladı ve acınası bir şekilde miyavlayarak ağladı. Comet dişlerini gösterdi ve ona ikinci kez seslendi. Dişi etrafına yavaşça, temkinli bir şekilde baktı. Julija Isai'nin nefesinin ciğerlerinden tıslayarak çıktığını duydu.

Sana bunun bir tuzak olduğunu söylemiştim, dedi Julija.

Sarsmak istedi

Onu. Havalanmış olsalardı Yosemite'nin yarısını geçmiş olabilirlerdi.

Isai, bunun yalnızca farkında değilsek bir tuzak olduğunu belirtti. Beni daha önce uyarmıştın ve ben de sana inanmıştım. Phaedra ve Comet'i kurtarmak istiyorsak kendimizi ifşa etmemiz gerekiyordu.

İri kedi sanki her kelimeyi duymuş gibi Isai'ye baktı. Bir kez daha eşine seslendi. Bu kez Isai itaat etti, dar patikadan onlara doğru süzüldü, başı önce sola sonra sağa dikkatlice sallandı.

Hiç beklenmedik bir anda, bir şey Julija'nın önce kalçasına, sonra da omzuna yakın bir yere sertçe çarptı. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki camdan bir evde oturuyormuş ve cam kırılmış ama tutuyormuş gibi etrafındaki çatlaklar tüylendi. Isai dişi kediye doğru sıçradı ve az önce bulunduğu yere daha fazla mermi isabet ederken onu izinden uzaklaştırdı.

"Gidin kardeşlerim, saklanın," diye seslendi gölge kedilere, kayalık tepeden aşağı, büyük dişiyle birlikte çalılardan arasına doğru yuvarlanırken.

Phaedra adamın kalçasını çengelli, zehirli bir pençeyle yırtacak kadar irkilmişti ama sonra onun hayatını kurtardığını fark etti. Birlikte yuvarlanırken kendini hiç kıpırdatmadı. Çalılıklara daha fazla mermi isabet etti ama Isai onların vurulmasını engellemek için bir bariyer oluşturmuştu.

Bana söyleyebilirdin, dedi Julija, kalkana dokunarak hayat arkadaşı onun etrafına dikilmişti. Belli ki onu sadece saldırımları halinde büyük kedilerden korumakla kalmıyor, aynı zamanda başından beri katil ailesinin de onlara yetişmesini bekliyordu. Baykuşu vurmuşlardı, bu yüzden yüksek güçlü bir tüfekleri olduğu ve saldırılarının ilk aşamasında bunu kullanacakları anlaşılıyordu. Neden etrafında bir kalkan yok?

Siz çok daha önemlisiniz.

Sesinde kahkaha var mıydı? Belki yoktu ama eğlendiği kesindi. Onu sarsmak istedi. Bu bir oyun değil.

Anatolie çok ama çok tehlikeli. Xavier'i tanıyorsanız ya da yaptığı aşağılık şeyleri duyduysanız, Anatolie'yi de kendisi kadar kötü biri olarak yetiştirdiğini anlamalısınız. Bir varis istiyordu. Anatolie'yi herkesten gizli tuttu, böylece ona bilmesi gereken her şeyi öğretebilecek ve dünyayı ele geçirmesine yardımcı olabilecekti. Nihai amacı buydu. Sence pısrık birini yetiştirir miydi?

Wimpy mi? Şimdi de gülüyordu. Bu ne anlama geliyor ki? Argo mu?

Gölmeyecekti. Sen imkânsızsın. Etrafını saran kalkana daha fazla mermi isabet etti ve çatlaklar daha da genişledi. Kaçmalı mıyım?

Görünmez ol. Sis ol ve kaybol. Bunu yaptıktan sonra, ben de kedileri takip edeceğim. Merak etme, hemen arkanda olacağım.

Kalbi sertçe sarsıldı. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. Isai, böyle bir şey yapmam mümkün değil. Bu çok korkutucu.

Kelimeleri ona gönderdiği anda, zihnini yatıştırıcı bir sıcaklıkla doldurdu ve görsel olarak sisle doldurdu, böylece sanki etrafındaki dışarıdan ziyade zihninde inşa ediliyormuş gibi hissetti, ancak yıldızlara doğru baktığında artık onları göremiyordu. Sis, her seferinde birkaç uzun parmakla, kalın ve aşılmaz bir şekilde onu çevreleyene kadar içeri girmişti.

Değişim her zaman zihninizde başlar, tıpkı sizin illüzyonlar yapar. Sana yardımı olacaksa bunu bir illüzyon olarak düşün, küçük büyücü. Kafanda her zaman iki şey tutmalısın. Sis olacaksın ve havadan daha hafif olmalısın, kaçmak için gökyüzüne çıkmalısın. Nemli hava kuru havadan daha ağırdır. İkisini de yapabilirsin.

Bunu söylediği anda haklı olduğunu anladı. Ellerini kaldırdı ve bir sis deseni örmeye başladı.

O ıslak, serin, çok ince damlacıkların vücudunun etrafında döndüğünü hissetti. Yumuşak bir şekilde ilahi söylemeye başladı.

Sudan yapılmış sis, ışığı çağırıyorum.
Ayışığı, parlak ışınlarla sar beni. Işığını dönüştüren su olanı al.
Böylece aşabilirim, sis olup uçabilirim.

Vücudu çözüldü, baykuş olduğu ya da daha doğrusu baykuşun vücudunun derinliklerine gömüldüğü zamankinden bile daha garip bir duyguydu bu. Hızla hareket etti ve dağ silsilesi boyunca uzanan geniş geçit dizisini çevreleyen garip, ürkütücü sise katılmak için yükseldi.

Gürültülü bir çatırtının ardından gelen tek bir emir yoğun sisi yararak geçti. Göster kendini.

Hava onun etrafında parıldadı. Damlacıklar yanardöner hale geldi. Julija bu sese, bu emre itaat etmek üzere eğitilmişti. Hiç düşünmeden yer değiştirmeye başladı.

Benimle kal, diye fısıldadı Isai. Beni yanında hisset. O sana sahip olamaz.

Daha iyisini bildiği halde neredeyse babasına itaat ettiği için şok olan Julija, Isai'ye sıkıca sarıldı. Ben seninleyim.

10

A Yıldırım kırbaçlarına benzeyen bir dizi yüksek sesli çatırtı gökyüzünde y a n k ı l a n d ı ve kanyonlardan aşağıya doğru yankılandı. Isai kediye alçakta tuttu, yatıştırıcı güvenceler mırıldandı için ve kocaman Kadın. Phaedra vardı Zehirli pençelerinden biri kalçasına saplanmıştı ama üzerlerine ateş açıldığını fark ederek hareketsiz kalmıştı. Silah sesini duymuştu.

Daha önce de silah sesi duymuş ve sonuçlarını görmüştü.

"Aferin kıza," diye övdü Isai, akıllı kediyle yaşadığı çıkmazdan çok Julija'nın beynindeki sis imgesini korumaktaydı. Hayvana henüz kanını vermemişti, bu yüzden onu tam olarak okuyamıyordu ama uysallaşmıştı. Çok zayıftı, belli ki açlıktan ölüyordu. "Burada kalmak zorundayız, çömelmiş durumdayız, sen de beslenebilirsin." Bileğini uzattı. Yarayı kapatmamıştı ve kan hâlâ orada boncuk boncuktu.

Phaedra ona tıpkı eşinin baktığı gibi baktı, yüzünü inceleyerek bir tuzak aradı. Bu kediler yaratıcıları tarafından o kadar istismar edilmişlerdi ki, Julija gibi çok az güvenleri vardı. Onun kadını. Julija tepelerinde dolaşan yoğun sisin içindeydi ve adam onları avlayanlarla uğraşırken onu güvenli bir yere göndermek istiyordu.

Bir tuzak olduğunu biliyordu. Tuzak kurulmadan önce gölge kedileri dışarı çıkarmayı ummuştu. Önce can dostunu korumuş, sonra da kedilere ulaşmıştı. O yapardı

Comet cevap vermeseydi ikisini de hemen öldürecekti.

Sana neden Comet diyorlar? diye sordu kediye.

Gölge şeklindeki erkek Isai'ye doğru ilerledi ve eşine yaklaşarak varlığını belli etti. Isai'nin bileğindeki kan damlalarını çılgınca yaladığı yerden başını kaldırıp bakmadı ama daha iri olan erkeğe doğru bastırdı.

Hızlı. Isai'nin aklına hızın görüntüsü geldi. Orada palavra değildi. Kedi gerçekleri dile getirdi.

Isai kadının zihninde hareket ettiğini hissetti. Tatlı hissettirdi. Şefkatli. Tamamen kadınsı. Dokunuşu onu beklenmedik bir şekilde ısıttı. Kedilerle birlikte buradan nasıl çıkacağız? Onlara da sisi sevdirebilir misin?

Düşmanla çarpışana kadar ayrılmaya hiç niyeti yoktu. En az bir, ama büyük olasılıkla iki kişi olduğunu biliyordu. Biri tüfeği kullanacaktı ve muhtemelen bir de gözcü. Seni uzağa yerleştireceğim ve bu insanlarla savaşmak için geri döneceğim. Biz kitabı ararken peşimizi bırakmalarını istemeyiz.

Kadınsı öfke zihnini doldurdu. Beni uzaklara yerleştirmeyeceksin. Size yardım edebilecek durumdayım. Aslında, muhtemelen onlarla başa çıkmakta senden daha iyiyim.

Kadının onlarla hiç uğraşmamış olduğu düşüncesini aklından uzak tutmaya dikkat ediyordu. Eğer bunu yapabilecek durumda olsaydı, ailesi çoktan yok edilmiş olurdu. Gücü olabilirdi ama öldürmek için gereken bölümlere ayırma yeteneğinden yoksundu. Ayrıca, onu çok güçlü olduklarına inanmaya programlamışlardı. Özellikle de babasını.

"Yeter," dedi dişi kediye üzüntüyle. Daha fazla kana ihtiyacı vardı. Daha fazla yiyeceğe. Daha fazla bakıma. Sisi korurken kendi bedeninden kurtulup kedinin bedenine giremezdi.

onları ve Julija'yı güvende tutmak için. "Güvenli bir yere varır varmaz yaralarınıza bakacağım," diye söz verdi.

Sisin en ucuna git.

Julija'nın emrettiği şeyi yapıp yapmayacağını görmek için bekledi. Onlar yeniydi. Julija ondan daha fazla modern dünyaya aitti. Büyücü kadınlar kendi başlarına güçlüydü ve bir kural olarak erkeklere en ufak bir itaatkârlık göstermezlerdi. Kadınından itaat beklemiyordu ama bir savaşta general olmayı bekliyordu.

Onun tereddüt ettiğini hissetti, ama sonra yoğun sisin içinde yavaşça hareket etti, hafif esintinin yönünde ilerledi. Hareket çok hafifti ve dikkat çekmek istemediği için ağır ağır ilerliyordu.

Onları fark edebilir misin?

Bir anda ondaki farkı hissetti. Onun kendisinden yardım istemeyeceğini düşünmüş ve üzülmüştü ama o tek soruyla bir kez daha tamamen onun yanında olmuştu.

Hareket görüyorum. Sisi siper olarak kullanmaya çalışıyorlar. İki kardeşim. İki gölge kediye tasma takmışlar. Kediler genç. Onları kulübeden tanıyorum. Phaedra ve Comet'in son yavruları sayılırlar. Hayatta kalan sadece ikisi.

Başka kimse var mı?

Yanlarında üç büyücü var. Erkekler. Arkadaşları. Terry, Sam ve Andrew. Hep onlarla takılırlar.

"Onlarla takılmak" hakkında soru sormak istedi ama ima her zaman birlikte olduklarıydı, bu yüzden beş adamın muhtemelen daha önce birlikte çalıştığını bilecek kadar anladı.

Ben avlanırken oyun oynamam, benim küçük büyücüm.

Küçük bir sessizlik oldu. Ne diyorsun sen?

Onları öldürmeye niyetliyim.

Bir sessizlik daha. Kendini ondan uzak tuttu. Belli belirsizdi ama oradaydı. Pes etmedi. Ailesi onun düşmanıydı. Dahası, onlar onun en büyük düşmanıydı. Onlar hayatta olduğu sürece, asla güvende olamayacaktı. Onları yok etmeyecekmiş gibi davranmayacaktı. Barnabas'la ilgili hikâyesini dinlediği ve babasıyla kardeşlerinin başına böyle iğrenç bir şey gelmesine izin vermekle kalmayıp ona tuzak kurduklarını anladığı anda, onları öldüreceğini biliyordu.

Sessizce ağlıyor muydu? Onu suçlayamazdı. Hiçbir zaman gerçekten bir ailesi olmamıştı. Onun zihnine çok nazikçe dokundu, cesurca en üstte tuttuğu sis imgesinin etrafında dolaştı. Onun bilinmeyene karşı duyduğu korkuyu hissetti. Ailesi bir korku filminden fırlamış gibi olabilirdi ama ona tanıdık geliyorlardı. Onun yalnızlığını hissetti. Sade hissetti. Ham. Çirkin. Yüzyıllardır yalnızdı ama hiçbir şey hissetmiyordu, kesinlikle yalnız değildi.

Sívamet, sen benim hayat arkadaşısın. Asla yalnız değilsin.

Ben hep yalnızdım.

Kendisi için üzölmüyordu ya da acınmak istemiyordu. Bir gerçeği ifade ediyordu. Kollarını ona dolamak ve onu güvende tutmak istiyordu. Düşmanlarını öldürmek zorundaydı. Bu onun ailesi demekti. Bu acıyı ondan alamazdı.

Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm, Julija.

Yapılması gerektiğini biliyorum ama tereddüt ediyorum. İkimiz için de yeterince güçlü olduğun için minnettarım. Kedileri ne yapacağız?

Sadakatleri kardeşlerinize mi yoksa Phaedra ve Comet'e mi?

Ailelerini hayal edebiliyorum. Kardeşlerim gölge kedilere her fırsatta işkence ederlerdi, korkunun nezaketten çok daha iyi ve hızlı sonuç verdiğine inanırlardı.

Belle ve Blue, onları görebilmesi için başlarını çimlerin

üzerinden kaldırdılar. Gölgelelerini de almışlardı.

biçimler. Sisın içinden geçen karanlıkta sadece gözleri parlıyordu. Dört kedi emirlerini bekliyordu.

Siz dördünüz güvenli bir yere gidin. Ben yalnız avlanacağım. Belki bir gün düşmanlarını alt etmek için kedileri kullanabilirdi ama yardım istemeye başlamadan önce onlara olan sadakatini kanıtlaması gerektiğini düşünüyordu ve hiçbiri iyi durumda değildi.

Kediler onun tam olarak yakalayamadığı bir tür iletişim kurdular. Bilginin geçişini hissetti ama duymadı.

Birbirleriyle konuşuyorlar, diye uyardı Julija. Aralarındaki yolu çok kesin tutmaya dikkat ediyordu.

Evet, yakaladım. Düşmanı izlemeye devam et, sívamet. Tam pozisyonlarını istiyorum. Birinin onları tüfekte destekleyip desteklemediğini de bilmem gerek.

Andrew bir tüfek taşıyor.

Aradığı bilgilerden biri de buydu. Tetikçi, kardeşleri Vasile ve Avram'la birlikteydi. Bu iyi haberdi.

Biz senin aileniz. Bu beklenmedikti. Firma. Ve Comet'ten geldi.

Isai, onun kanını alırken niyetlerini görebildiklerini ve hatta belki de sadece kedi oldukları ve kendi psişik yeteneklerine sahip oldukları için nasıl bir adam olduğuna dair küçük bakış açıları için zihnini paylaşabildiklerini anladı. Yine de, sadece bu küçük nezaketin bile ona tam sadakatlerini kazandırmış olması onu şok etmişti.

Neden? Bilmesi gerekiyordu. Savaşa girerken Taraf değiştirmek yok. Ne şimdi, ne de ileride. Benim nasıl bir adam olduğumu bilmelisin. Acımasız. Savaşta tereddüt etmem ve öldürürüm. Yarı yolda bırakmam. Esir almam. Düşmanlarımı yok ederim. En önemlisi, hainlere müsamaha göstermem.

O iyi.

Yeterince basit bir ifadeydi ve her şeyi anlatıyordu. Julija. Merhametli kadını. O iyiydi. Bunu anlıyordu. Gerekçe ona çok mantıklı gelmişti.

Ne hakkında konuşuyorlar? Julija'nın kafası karışmış gibiydi.

Sen, benim küçük büyücüm. Sana sadıklar.

Bir an sessiz kaldı, bunu zihninde evirip çevirdi. Bazılarının yaralarını tedavi ettim. Phaedra ve Comet yanlarına yaklaşmama izin vermediler.

Ama senin iyiliğini gördüler.

Onlara bir şey olmasını istemiyorum.

Bana karşı mı? Alay etti.

Kendi başının çaresine bakabileceğinin farkındayım.

Her ne kadar kızgın gibi görünse de, altta yatan endişeyi hissetmişti. Kendisini sıcak bölgeye sokmasından hoşlanmamıştı. Mavi, diğerlerini al ve güvenli bir yere git.

Kedi tereddüt etti. Seninle birlikte.

Kedileri yanında istemiyordu. Henüz istemiyordu. Yalnız çalışmaya alışkındı. Onların her zaman hayat arkadaşını korumasını istiyordu ama bunu söylerse kızgınlıkla gökyüzünden düşerdi. Olduğu gibi güvende kalmasını sağlamak için onun zihninde kalması gerekiyordu.

Bu savaşı senin için çok daha kolay hale getirebilirdim. Julija, ayaklarının yere bastığını söyledi. Dikkatiniz bölünemez.

Çok zekiydi ya da onun aklını okumakta sandığından daha ustaydı ve onu güvende tutmak için kedilerle komplo kurarken dikkatli olmalıydı. Dört gölge kediye döndü. Bütün gözler onun üzerindeydi.

Mavi'ye işaret etti ve ardından Julija'nın havada asılı durduğu gökyüzünü gösterdi. Bir an sürdü ve sonra kedi diğerlerine doğru döndü, açıkça iletişim kuruyordu. Isai anladıklarını umuyordu.

Buradan yaklaşık bir mil ötedeki kayalıkta pozisyon alın. Bana nerede olduklarını söylemeni istiyorum. Kolunu uçuşuma doğru salladı. Dört gölgeden üçü sisin içinde kayarak kayaların etrafından ve üzerinden geçti. Sadece Mavi kaldı. Ona bakıyordu. İzliyordu. Çok hareketsiz.

Isai tartışmaya eğilimli değildi. Hayvanı olduğu yerde dondurmak ya da kendisiyle gelmesine izin vermek gibi bir seçeneği vardı. Omuz silktili ve dağdan aşağı yavaşça inmeye başladı, sisle birlikte hareket ediyordu, zihni sıkıca Julija'ninkine yerleşmişti.

Şimdi iyiyim. Siperde. Yere yat. Yapabilirsin endişelenmeden.

Her zaman endişelenecekti. Her zaman onun güvende olduğunu bilmek isteyecekti. Beni beklerken sakın uyuma. Iulian'ın nereye gitmiş olabileceğini düşün. Aklının, onun kardeşlerini öldüreceği gerçeğinden başka bir şeyde olmasını istiyordu.

Onunla olan bağlantısını kopardı ve Comet, Phaedra ve Belle'e ulaştı. Onu hayatınız pahasına koruyun.

Onların onayını hissettiği anda, sisin içinde izini gizleme zahmetine girmeden havalandı. Onunla birlikte sürüklenmek yoktu. Numara yoktu. Büyücüler onu saklanmaya zorlamadı, ondan saklandılar.

Onun altında büyücüler dağılmış, her biri Julija'nın oturduğu yere doğru yol alıyordu. Isai'yi en son Phaedra'yı bir kurşundan kurtarmak için dalış yaptığı sırada görmüşlerdi.

Mavi'ye yanlarındaki genç gölge kedileri çağırmasını söyleyebilirdi ama Julija'nın iki kardeşi onları tasmalamıştı. Bu da kedileri hayatta tutmak istiyorsa onlara uzaktan, havadayken saldıramayacağı anlamına geliyordu. Kardeşleriyle birlikte seyahat eden üç büyücüden ilkinde doğru döndü. Julija onu Terry olarak teşhis etmişti. Adam yolun yarısındaydı.

dik geçidin yan tarafına. Isai tüm yamacı yukarıdan aşağıya yuvarladı.

Büyük granit parçaları yuvarlanan kayalar halinde koptu, dağdan aşağıya doğru hızla inerken yollarına çıkan her şeyi de beraberlerinde sürüklediler. Toprak, enkaz ve yerin sarsıntısıyla uyarılan Terry, sisin içinden bakmaya çalışarak başını kaldırdı. En büyük kaya parçası tam ortasına çarptı ve üzerinden yuvarlanırken onu altında ezdi. Isai öldüğünden ya da ölmekte olduğundan emin olmak için yere düştü.

Ceset parçalanmış, büyük bir kısmı toprakla kaplanmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünün yarısı yok olmasına rağmen, diğer yüzünde sadece birkaç kir ve ot lekesi vardı. Ölmüştü, gözleri bir tür dehşet içinde sise bakıyordu.

Isai Sam'i avlamak için havalandı. Sam toprağın hareketini hissetmiş ve gök gürültüsünü andıran kayaların sesini duymuştu. Kendini kaymaktan korumak için doğal bir çıkıntıyı kullanarak alçaldı, çömeldi. Kendini savunmak için iyi bir pozisyondaydı. Hazırdı, bir büyü yaparken elleri havadaydı. Isai, büyücünün kendi etrafına bir koruma büyüğü örmesini dikkatle izledi. Dikkatle dinledi.

Gökyüzündeki ayın gücünü
çağırıyorum
Hem küçük hem de büyük
enerjilerinizi çağırıyorum
Etrafımı sarması için rüzgârı çağırıyorum
Beni görünmeyen şeylerden koru Ay beni
ışığınla kuşat
Zarar verecek olan yok olsun Dört yöne
sesleniyorum
Beni güçlerinle kuşat. Savaşırken
beni koru.

Yukarıdan, aşağıdan ve her iki taraftan. Isai başını salladı. Sam'in çok deneyimli bir büyücü olması gerekiyordu ama yine de bir boşluk bırakmıştı. Kendisine yukarı da dahil olmak üzere her yönden koruma sağlamıştı ama gökyüzünü kullanarak spesifik davranmıştı. Isai bir tüy kadar hafif bir şekilde aşağı indi ve çıkıntının üzerinde durdu. Sam'in onu koruduğunu düşündüğü çıkıntı.

Tüm çıkıntıyı adımladı. Çok kalındı, tıpkı bir mağaranın çatısı gibiydi. Sert bir his veriyordu. İçinde otlar ve hatta bazı küçük çalılar ve fidanlar büyüyordu, kökleri onları yerinde tutuyordu. Ayağının her hafif dokunuşu kökleri söküyor ve toprağı tutan kayaları gevşetiyordu.

Sam başını kaldırdığında küçük toz parçacıkları halinde toprak yağıyordu. Kendini tam olarak koruyamadığını fark edince, açık alana çıkma ya da muhafazada kalıp bir kez daha koruma büyüsü yapma kararını vermek zorunda kaldı. Elleri havaya kalktı.

Isai çatının ortasında, Sam'in tam üzerinde durdu ve atladı. Yapı anında çökerek Sam'i tüm enkazın altına gömdü. Toprak, kaya ve çalıların ağırlığı muazzamdı. Sam yere çakıldı, gömüldü, sadece gözleri görünüyordu. Ağzı ve burnu devasa toprak yığınının içinde kalmıştı. Çılgınca Isai'ye baktı ama ne bir büyü yapabildi ne de nefes alabildi. Sadece birkaç dakika sürdü ama ölmek için zor bir yoldu.

Isai onu orada bıraktı ve Andrew'u yaklaşık yirmi adım ötede buldu. Sis in yoğunluğunu koruması onu şaşırtmıştı. Artık sisi koruyan o değildi. Büyücülerin onu görüp görmemesi umurunda bile değildi. Neredeyse sıkılmıştı, insanlarla, büyücülerle ve vampirlerle karşı karşıya gelmeye alışmıştı. Bu büyücüler bir Karpatlıyı avladıklarını biliyorlardı ama ona karşı hiçbir önlem almadılar.

Kendinizi öldürteceksiniz. Dünyadaki tüm deneyime sahip olabilirsiniz, ancak düşmanınızı küçümsediğinizde, her seferinde kaybedersiniz.

Artık sisi kimin koruduğunu biliyordu. Başından beri akan damlacıkların kadınsı olduğunu fark etmişti ama şimdi yüzünü ve boynunu yakıyor, içinden şok edici elektrik akımları geçiriyorlardı.

Seni küçük şeytan. Gülse mi gülmese mi bilemedi. vahşi büyücüye bir ders vermek için blöfe geri döndü. Dersin kendisi için hemen kötü geçeceğinden korkuyordu. Daha da kötüsü, kedilerin de eğlendiğini hissediyordu. Gölge kedilerin durumlardan mizah çıkarabileceğini kim bilebilirdi?

Birinin seni uyandırması lazım. Bahsetmiyorum bile, sen Yaşlı bir adam ve yavaşlamış olabilir, özellikle de sizi o hapishaneye kapattıklarından beri... manastır mı diyorsunuz?

Andrew çimlerin üzerinde yüzükoyun yatmış, tüfeğini omzuna dayamış, parmağı tüfeğin tetiğini okşuyordu. Isai, Andrew'un üzerinde ve hemen arkasında bulunduğu noktadan çimlere ve toprağa doğru el salladı. Toprak hemen tüm Karpatyalılara yaptığı gibi karşılık verdi. Parçacıklar tüfeği doldurmaya başladı. Andrew dürbünününden önce Julija'nın oturduğu dik geçide doğru bakarken ve sonra bir hedef bulma çabasıyla her iki tarafı yavaşça tararken, toprak ve çimen kendilerini kalın bir şekilde paketledi.

Andrew aniden kaşlarını çatarak namluya baktı. Üzerindeki bir ot yaprağını temizlemek için uzandı, tüm vücudu silahının namlusunun üzerindeydi. Tüfek ateş aldı, namlu patladı. Metal parçalandı, şarapnel boynuna ve yüzüne saplandı. Sıcak gaz patlaması yüzünü sardı, derisini yaktı ve bir gözünü patlattı. Çığlık attı ve yuvarlanarak sıcak metalden uzaklaştı, metalin etinden dışarı çıktığının farkında değildi.

Isai yumruğunu kapattı ve Andrew ciğerlerine hava alamadı. Nefes nefese kaldı. Bir eli boğazına gitti, sanki orada hissettiği parmakları çıkarabilecekmiş gibi. Yapacak bir şey yoktu. gözetlemek gevşek. Onun iyi göz şişkin dışarı olarak o umutsuzca denedim için Nefes al. Isai oldu Hasta, izin veriyor Andrew kıpırdamadan, yamaçta uzanmış, tek gözü açık bir şekilde gece gökyüzüne bakana kadar gerekli zaman geçti. Kardeşlerim ayrıldı. Avram sana en yakın olanı. Yanında dişi kedi var. Dişi kedi tam sana bakıyor, Avram ise kayalık bölümün hemen yanına çömelmiş. sırtın. Bir büyü yapıyor gibi görünüyor, diye uyardı Juliya.

Sisi kalınlaştı ki göremesin. Isai etrafına dikkatlice baktı. Mavi'nin yakınlarda olduğunu biliyordu. Isai onun korumasını istese de istemese de kedi onu korumaya kararlıydı. Bulunduğu yerin hemen üzerindeki gölgeyi fark etmek kolay değildi.

Mavi. Küçük dişinin yanına gidebilir misin? Onunla iletişim kurman mümkün mü? Comet ve Phaedra onun ebeveynleri. Senin yavrun değil ama yine de senin kanından. Mümkünse onu öldürmek istemiyorum.

Altı kediye bakmak çok zordu. Her gece kana ihtiyaçları olacaktı ve çok disiplinli olmaları gerekiyordu. Onlara zaten Karpas kanı verilmişti, bu da daha da güçlenecekleri ve öldürölmelerinin daha zor olacağı anlamına geliyordu. Eğer onları kanatları altına almazsa, onları yok etmekten başka çaresi kalmayacaktı. Onları hayatta tutmanın tamamen etik olup olmadığından emin değildi ama kedilerin iyi bir yaşam şansını hak ettiğini düşünüyordu.

Mavi ona omuz silkmeye eşdeğer bir hareket gönderdi. Isai daha emir veremedi kedi çoktan harekete geçmiş, dik yamaçtan aşağı inerek tepeye doğru ilerlemeye başlamıştı. Yoğunlaşan sisin içinde hemen gözden kayboldu.

Kendinizi tehlikeye atmayın. Avram orada. Seni öldürmekten ya da yeniden ele geçirmeye çalışmaktan çekinmeyecektir. Sadece konuş onunla. Bak bakalım bizimle gelmek istiyor mu?

Cevap gelmedi ama Isai kedinin onayladığını hissetti. Gölge yaratıklarla iletişim kurmak Julija ya da kardeşleriyle kurduğu yollardan farklıydı. Yine de onları anlıyordu.

Andrew'un bedeninden uzaklaştı ve Avram'a farklı bir yönden yaklaşarak etrafında dönmeye başladı. Avram'ın tüfeğin patlamasını ve Andrew'un yüksek sesli, korkunç çığlıklarını duyduğuna şüphe yoktu. Büyücü herhangi bir saldırının bu yönden gelmesini beklerdi.

"Julija. Bu senin tek şansın. Bana gel. Eğer gelmezsen, Barnabas ve av köpeklerini çağıracağım. İkinizi de takip edecekler. O Karpatyalı seni hepimizden koruyamaz. Şu anda bile Vasile güç çemberini tamamladı. Sen de onun içinde yakalandın."

Isai, Phaedra ve Comet'e Barnabas'ın yakın ve hayır diyorlar. Henüz gelmedi.

Isai sesinin titrek olmasından hoşlanmıyordu. Barnabas'tan gerçekten korkuyordu. Kardeşlerinden korktuğundan çok daha fazla. Sahip oldukları soydan geldikleri için tehlikeli büyücüler olmalıydılar. DNA yapıları Karpatyalıdan çok büyücüydü. Öyle ki kendilerini ölümsüzlük içinde sürdüremiyorlardı. Kız kardeşleri olmadan, yüzyıllarca uzun ömürlü olamazlardı. Ona ihtiyaçları vardı.

Seni öldürmeyecekler.

Benim korkum da bu. Onlarla geri dönmektense ölmeyi tercih ederim. Ve kesinlikle Barnabas'la değil. Beni canlı götürmesine izin vermeyeceğim.

Isai başını kadınının beklediği kayalığa doğru çevirerek sertçe geri çekildi. Hayat arkadaşının her zaman senin için geleceğini bileceksin. Her zaman. Zamanımız olmadı

Ama bu bilgi çoktan iliklerinize işlemiş olmalı. Bu insanların seni ele geçirmesinin pek bir önemi yok. Bensiz bile onları yenebilirsin. Sen kendi başına güçlüsün, Julija. Onlardan çok daha güçlüsün. Kendine inan ve her zaman bana inan.

Onu endişelendiriyordu. Babası, üvey annesi ve erkek kardeşleri, doğduğu andan itibaren ona kendilerinden daha aşağı olduğunu aşılamlışlardı. Gerçek soyunun onu ne hale getirdiği hakkında hiçbir fikri olmamasını sağlayarak iyi bir iş çıkarmışlardı.

Sesini yumuşattı. Senin gibi çok az insan var. dünyaya. Sana hayat arkadaşım deme ayrıcalığına sahibim.

Julija'nın gülümsemesini hissetti. Evrendeki en parlak yıldız gibi içinde patladı. Beni mutlu ediyorsun, Isai. Mutlu ediyorsun. Hiç kimse bana senin söylediğin türden şeyler söylemedi. Sen hayatıma girene kadar tek bir iltifat bile aldığımı hatırlamıyorum. Sana inanıyorum ve kendime inanmaya başlayacağıma söz veriyorum.

Sisi tek başına muhafaza ediyorsun. Bir kez daha Avram'a doğru ilerlemeye başladı.

Sis bir yanılsamadır.

Sis gerçek. Karpatyalı olduğun için sisi yaratıyor ve sürdürüyorsun. Kullandığın büyü gerekli değildi, diye ısrar etti.

Hayatını riske atmayacağım. Sesi biraz sinirli geliyordu.

Gülümsedi, çünkü onun küstahlığını seviyordu. Tepeye yaklaştığında çok dikkatli adımlar atarak vücudunu öne doğru eğdi. Hafif dokunacı hissetti ve anında çözüldü. Dokunaç savruldu ve kendisine değen şeyi yakalamak için uzandı. Hiçbir şey bulamayınca geri çekildi ve bir yılan balığı gibi deliğine yerleşti.

Can sen karşı Avram'ın Tuzaklar mı?
Çoğunlukla, o oldu
kedi için endişeleniyordu. Tuzaklardan kurtulabilir,

Gerçi onları çözmek zaman alacaktı. Burası ile bir günlüğüne yerleşeceği yer arasına mesafe koymak istiyordu.

Julija büyüünün izlerini hissetmek için uzandığında onun varlığını hissetti. Çok dikkatli ol, Isai. Oradaki tüm alan tuzaklarla dolu bir mayın tarlası. Böceklerle müttefikler yaratarak bir örtme büyüü kullanıyor. Onları kullanmaya devam edecek, zamanı oldukça güçlerini ve boyutlarını artıracak.

Karşı koy. Onu alaşağı et. Julija'nın Karpat yeteneklerini büyücü yetenekleriyle birlikte kullanabileceğini ve yapması gereken her şeyi yapabileceğini fark etmesini istiyordu.

Avram bu tür örtme büyülerinde en iyilerden biri olarak kabul edilir.

Belki de öyledir. Belki de tüm büyücülerin en iyisidir. Sen hem büyücü hem de Karpatyalı'sın. Hayat arkadaşın için bu büyüü kaldıracaksın. Acımasız bir ses tonuyla emretti.

Kadın, adamın yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı. Zihninde uçuşan kelimeler tekrar gülümsemek istemesine neden oldu. Aslında kelimeler değil, onun küçük tavrı. Kendi kendine konuşuyordu ve hayat arkadaşı hakkındaki düşünceleri pek de gurur verici değildi. Bunu birkaç dakika boyunca yaptı ve adam onun cesaretini topladığını, aşağılık ve zayıflık duygularının üstesinden gelmeye çalıştığını fark etti. Onun sözlerini birkaç kez tekrarladı ve bunu yaparken, onda olduğunu bildiği o güç onu dolduruyordu. Kararlılığın ona aktığını hissetti. Sırada lazer gibi odaklanma vardı.

Karanlıkla örtülü olanlara
sesleniyorum Kendi isteğinizle sizi
özgür bırakıyorum.
Emrettiğim gibi iradeleriniz yeniden
kazanılsın Benim irademle öyle olsun.

Derin bir nefes daha aldı, çünkü artık Vasile'nin tüm dikkati üzerindeydi ve Vasile onunla beklemediği bir seviyede mücadele ettiğini anlamıştı. Isai'nin ona inandığı gibi o da kendine inanmalıydı. Acele edemezdi. Hata yapamazdı. Sadece sakın kalmalı ve ona çok doğal gelen şeyi yapmalıydı.

Parçalanmış olanları topluyorum Tüm kalıntıları saklıyorum.
Seni şimdi Toprak Ana'ya geri veriyorum.
Böylece ayakta duran ve hüküm süren onun gücüdür. Her parça bir parça
Tüm elementler
bağlanır. Evrensel
güç tarafından
Sizi şimdi bağlanmaya ve birleştirmeye itiyorum.

Gök gürültüsü vadide yuvarlandı. Şimşek gökyüzünde zikzaklar çiziyor, sanki gökyüzünü yırtıyormuş gibi görünüyordu. Renkler gecenin koyu kadife fonunu kırdı. Yeşil ve mor gökyüzünde parıldadı. Aurora borealis, Sierras'ın üzerinde canlandı. Yıldızlarla dolu gökyüzünde daha fazla renk titreşti.

Büyünün gücünü hissetti. Hayır, o büyüü yapanın gücünü. Büyü büyüyle savaştı. Vadi ve tepeler onunla parladı. İsteksiz katmandan isteksiz katmana soyulurken tellerle birlikte yankılandı. Julija'nın büyüü galip geldikçe Avram'ın tellerinin her biri parçalandı, koptu. Siyah katmanların şimdi renklerle aşılandığını görebiliyordu. Kırmızı ve pembe kıvılcımlar siyahın içinden geçerek delikler açıyor, sonra da gökyüzünde amaçsızca süzülen ince şeritler bırakıyordu.

Mavi mi? Isai hareket halindeydi, büyüünün içinden geçiyordu.

ızgara, şimdi parçalanmış. Renkler inanılmazdı, teller gibi

Avram solmakta olan büyüsünü canlandırmak için çaresizce küçük yerlerde hâlâ çarpışıyordu. Sadece renklerde bile güç vardı. Julija'nın büyüü Avram'ın büyüünün kalan her bir telinin etrafına dolandı ve yavaşça onu boğdu. Renkler parlaktı, ısıt ısıldı, kardeşinin büyüünün siyahını tüketirken neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı.

Isai savaşı izlemeyi çok güzel buldu. Dişil gücün eril gücü yuttuğunu görebiliyordu, Avram bir duruş sergilemeyi seçtiğinde bile rahatlamayı reddediyor, büyüünü onu çevreleyen yakın alana geri çekiyordu. Julija'nın büyüü daha az güçlü olmamakla birlikte saldırmaya devam etti ve kardeşinin büyüünün her katmanını solup düşecek şekilde aşağı indirerek Isai ve Mavi'ye hedeflerine ulaşmaları için açık bir alan bıraktı.

Kadın anlayışlıdır ama eşi için endişelenmektedir. Vasile onu yakaladı.
ve onu öldürerek ona misilleme yapacaktır.

Bu Isai'yi kısa düşürdü. Julija? Bunu duydun mu? Bunun olmasına izin veremeyiz. Kedileri kasıtlı olarak ayırdılar ve biri kaçarsa diğerini öldürecekler. Onları aynı anda serbest bırakmak zorundayım.

Bu nasıl mümkün olabilir? Aynı anda iki yerde birden olamazsın, diye itiraz etti.

Hayır, ama kardeşinle savaşabilirsin, onu oyalayarak bana erkeği kurtarmak için zaman kazandırırısın. Mavi'yi şimdi ona gönderiyorum.

Isai, Vasile'nin büyüünü değerlendirdin mi? Mavi onun tuzağına yakalanabilir.

Mavi hayır der, o Vasile'nin büyüünün bir parçasıdır, bu yüzden tuzakları net bir şekilde görebilir.

İşte böyle. Sadece ne yapmamı istediğini söyle. Julija'nın onayı Isai'nin zihninde netti ve gölge kedinin Vasile'nin elindeki erkek kediye ulaşabileceğini düşündüğünü onaylıyordu.

Ben Avram'la ilgilenip dişi kediği serbest bırakırken sen de Vasile'ye biraz tavır yap. Onu yenebileceğini düşünmesine izin verme. Her hareketine karşı koymasını istiyorum. Kendine güvenmesini, seni yenebileceğine inanmasını ve bunu sana göstermek istemesini istiyorum.

Bu zor olmayacak. Büyük bir egosu var.

Tamamen sana odaklanmasını sağlamalısın, Julija. Eğer kardeşinin gittiğini ve dişi kedinin de gittiğini anlarsa, erkeğe karşı misilleme yapacaktır. Erkek kedinin tek şansı sensin. Bunu yapamayacağını düşünüyorsan bana söyle.

Hayatımın çoğunu Vasile'yi kızdırarak geçirdim. O da hayatının çoğunu annesine benim ondan çok ama çok aşağıda olduğumu kanıtlamaya çalışarak geçirdi.

Isai Vasile ile tanışmak için sabırsızlanıyordu. Avram'a doğru yaklaştı. Adam orta boylu ve çok inceydi. Neredeyse inceydi ama tam olarak değil. Isai böyle bir yapıya sahip pek çok adamla karşılaşmıştı ve çoğu son derece güçlüydü. Bunu izlerken, durumun böyle olduğundan şüphe etti. Bu adam kaldırma dahil her şey için büyüüne güveniyordu. Çok solgundu ve şimdi de terliyordu. Isai korkunun kokusunu almıştı. Korku ondan değil, Julija'dan geliyordu. Isai gibi Avram da onun muazzam bir güce sahip olduğunu fark etmişti.

"Küçük kardeşim. Eve gel. Yeteneklerini test etmene gerek yok. Sonucu biliyorsun ve bu seni sadece küçük hissettirir. Sihrimi parçalamana izin verdim, bu yüzden sadece eve dönmeni istediğimi görebilirsin. Sen ailenin yanına aitsin. Bu ayrılığa neden olan her ne olursa düzeltilebilir. Babamıza kendim gideceğim ve senin adına konuşacağım."

Yalvarışını sessizlik izledi. Avram'ın sesindeki samimiyet Isai'yi gerçek sözlerinden daha çok rahatsız etti. Yalvarış kulaklarına yalan gibi gelmeliydi ama ses aldatıcı çıkmıştı. Julija'nın onu dinleyerek büyüdüğünü hayal bile edemiyordu.

tatlı, samimi tonlarda söylenen yalanlara. Nasıl güvenebilecekti ki? Ona nasıl güvenebilecekti? Kendisine inanmasını istemekle kalmamış, ondan bunu talep etmişti.

Ben senin zihnindeyim.

Sesi nazikti, parmaklarının küçük fırçaları, beklenmedik ve samimi okşamaları eşlik ediyordu.

Evet, öylesin, sıvamet. Ona karşı hissettiklerini göndermekten kendini alamadı. Ona sahip olmak için duyduğu şiddetli ihtiyacı. Onun içinde yarattığı ezici yumuşaklık. Aşk. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama şimdi bu duygu onu tamamen kuşatmaya başlamıştı. Ben buradaki işimi bitirene kadar Vasile ile ilgilenmeni istiyorum. Yapmak zorunda olduğu şeye onun tanık olmasını istemiyordu.

Bir anda onun geri çekildiğini hissetti ve küçük vadinin karşısında, Julija'nın kedilerle birlikte beklediği yere en yakın tepede, siyah bir el tarafından yere vurulan ani bir yeşil halka gördü.

Yer değiştirdi ve bir gölge kediye dönüştü, eğer kadını onun için tuzakları ortadan kaldırmasaydı bir mayın tarlasına dönüşecek olan tuzakların arasından hızla ilerledi. Hızlıydı, dişi kedinin yanına gelene kadar siperlere girip çıktı. Ona temkinli bir şekilde yaklaştı, yakın olduğu gerçeğini ele vermesini istemiyordu.

Avram savunmasını hızla inşa etti ve kendisini daha sert büyü iplikleriyle çevrelemeye çalıştı. Ne yazık ki düşman çoktan örgünün içine girmişti. Isai dişi kedinin yanına doğru kaydı. Çenesiyle ona sokuldu. Dişi kedi titredi ve tasmaını çekti ama tasma sıkıca tutuyordu.

Avram kaşlarını çatarak ona doğru döndü. Kaşları birbirine çatıldı ve elini ona doğru savurdu. Avucunda bir kırbaç belirdi ve kırbacın ucu kızın sırtına düştü.

sol kalçasına çarptı. Sıçradı ve acı içinde miyavladı. Avram gülümsedi ve hareketi tekrarlamak için kolunu geri çekti. Isai kırbacı elinde yakaladı ve sertçe salladı. Kırbaç, silahını geri almasına fırsat vermeden tekrar tekrar vurmaya başladığında gülümsemesi soldu.

Öfkesini haykırdı ve gölge kediye saldırmasını emretti. Kedi itaat edencesine öne doğru sıçradı ama kısa tasma onu tekrar yere düşürdü. Ayakları yerden kesildi ve yuvarlandı, ne yapacağını bilemez bir halde acı içinde inleyerek ayağa kalktı.

Isai kırbacın altından eğildi ve adama doğru ilerledi. Avram tutma büyüğü diye bağırdı ama Isai onu çoktan geçmiş, büyü dallarını daha kurulamadan kırmıştı. Adamın üzerindeydi, yumruğu göğüs boşluğunun derinliklerine doğru ilerleyerek kalbe ulaştı. Vampirin kararmış organının aksine bu kalp normaldi ve adamın gerçek karakterini göstermediği için aldatıcı bir özelliğe sahipti. Avram'ın ağzı sessiz bir çığlıkla ardına kadar açıldı ama Isai adamın kalbini vücudundan söküp bir kenara fırlattı.

Etraflarında şimşekler çakıyor, biri tam olarak Avram'ın kalbine, diğeri de vücuduna isabet ediyordu. Vasile'nin kardeşinin İsai'yle bir savaş düzenlediğini düşüneceğini bildiği için şimşek oyununu devam ettirdi ve sonra doğal olarak sönmesine izin verdi.

Isai gölge kediye temkinli bir şekilde yaklaştı. "Ufaklık, eşini serbest bırakacağım. Bu iş bitene kadar Mavi'yle kal."

Mavi, kehribar rengi gözleri zaman zaman kırmızı kırmızı parlayarak onu izledi. Gözlerini ya da odağını küçük dışiden ayırmadı. Saldırmaya karar verirse, onu öldürmeye niyetli olduğu açıktı.

Onu Julija'ya götüreceğim. Kedi görüntüleri kafasını. Isai'ye yardım etmek için geri döneceğini söylüyordu. Şimdi benimle gel.

Küçük dişi başını salladı. Eşime.

Mavi pençesini ona doğru savurarak yetkinin kendisinde olduğunu ve dediğini yapmazsa acı çekeceğini açıkça gösterdi. Ya da daha kötüsünü. Eğer eşinin yaşamasını istiyorsan, şimdi benimle gel. Mavi arkasını döndü, onu takip edip etmediğine bakmaya tenezzül etmedi. Küçük kedi onu takip etti.

Isai vadinin diğer tarafına doğru yöneldi ve küçük dişiyle birlikte Mavi'nin ilerleyişini takip etti.

Onun adı Sable ve eşinin adı Phantom, Blue supplied. Comet ona diğerlerinin yanına kadar eşlik etmek için benimle buluşmaya geliyor.

Lanet kedi onu alt etmişti. Isai onu azarlamadı. Bu sadece gölge kedilerin zekâsını gösteriyordu. Büyücüler üreme yaparken, deney yapmak için kasıtlı olarak olağanüstü hayvanlar seçmişler ve seçimleriyle büyüü karıştırarak olağanüstü yaratıklar yetiştirmişlerdi. Altı kedi potansiyel olarak herkes için son derece tehlikeliydi. Sadece Isai ve Julija'nın Blue, Belle, Phaedra ve Comet'in sadakatini hemen kazanmayı başardıkları bir gerçektir. Aynı şeyi Sable ve Phantom için de yapmazlarsa, ikiliyi yok etmek zorunda kalacaktı. Buna ömrünün sonuna kadar pişman olacaktı.

Buna gerek kalmayacak, dedi Blue güvenle.

Neden bize sadık kalacaklarını düşünüyorsunuz?

Julija onların yaralarını tedavi etti, diye hatırlattı. Ama kastettiğim bu değildi. Onları yok edeceğim. Bu benim görevim. Eğer ailemize uyum sağlamayacak ve sürü liderini takip etmeyeceklerse, görevim neyse onu yapacağım.

Isai, Comet'in daha yaşlı ve deneyimli bir kedi olduğu açıkken Mavi'nin lider olmak için öne çıkmasını ilginç buldu. Comet bir sorun olacak mı?

Ne şekilde? Size bağlılığını ilan etti.

Mavi pragmatikti. Comet'in sorun çıkaracağı aklına bile gelmemiştir. Isai kedinin bu özelliğini sevmiştir. Isai, Julija'nın kalan kedilerle birlikte onu beklediği kayalıklara doğru tırmanan kayalar ve kayalar boyunca bir hareket gördü. Kuyruklu yıldız, Mavi'nin yolunu kesene kadar bir gölgeden diğerine kayarak granitin etrafında sinsice ilerledi. Comet yaklaştığında Sable tereddüt etti. Teslimiyet içinde yere çöktü. Comet hemen, sanki onu sürüsüne katmak istercesine ağzını vücudunda gezdirdi.

Mavi ve Comet burunlarını birbirine değdirdi ve Comet ağzını Isai'nin eline dayadı, sonra da vücudunu Isai'nin bacaklarına doladı. Isai bu gösterinin Sable için, ailesinin kim olduğunu anladığından emin olmak için yapıldığından emindi. Döndü ve Julija'ya doğru geri gitmeye başladı. Mavi ve Isai dik kayalıktan diğer tarafa doğru ilerlemeye başladılar.

Bir anda büyücü sihrinin baskısını hissettiler. Her yönden üzerlerine geliyor gibiydi. Üstlerinde, gri ve siyah çizgiler gökyüzünde şimşek gibi zikzaklar çiziyor, hareket eden her şeye saldırıyordu. Yerin altında bir şey toprağı kaldırıyor, yüzeyin altında bir canavar gibi koşuyordu. Ara sıra, büyük bir toprak ve kaya püskürmesi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Isai bir elini Mavi'nin başına götürerek onu durdurdu, parmakları dalgınca kalın kürkünü ovuyordu. "Ona bak evlat," dedi yumuşak bir sesle. "Onun sihrinin altında yatıyor, ona meydan okuyor ama sanki ona zar zor ayak uydurabiliyormuş gibi davranıyor. İnanılmaz biri."

Onun kadını. Onun gücünün tadını çıkarmak istiyordu. Renkleri oradaydı, parlak ve pırıltılıydı, getirebileceği ateş gücünün sadece bir kenarı vardı. Kardeşini kandırmıştı. Belli ki, onu alt etmek için elinden gelenin en iyisini yaptığına inanıyordu.

Hazır mısın, sívamet?

Öyleyim.

Isai onun sesindeki artan güveni duydu ve bu onu ısıttı.

11

Julija tüm şüphelerinden sıyrıldı ve yüzünü kardeşine dönerek ayağa kalktı. Artık tereddüt ya da belirsizliğe yer yoktu. Ya kardeşini yenecekti ve Isai'nin onu yok edecek kadar yaklaşmasına izin vermeliydi, yoksa onu öldürecekti. Vasile'nin son derece tehlikeli olduğunu biliyordu. Babaları onu hafife almıştı, tıpkı Julija'yı hafife aldıkları gibi. Bu bir gün Anatolie'nin çöküşü olacaktı. Müritlerinin sadakatine güveniyordu ama onlara kendisini takip etmeleri için korku dışında pek bir neden vermiyordu.

Üvey annesi Crina'nın Anatolie'ye pek sadık olmadığını biliyordu ve oğullarını sık sık ona karşı komplo kurmaya ikna etmeye çalışıyordu. İkisi de ona bunu yapacak kadar saygı duymuyordu. Ailelerinde çok az sevgi vardı. Crina nasıl sevineceğini bilmiyordu. Anatolie ile birlikteydi çünkü Anatolie ona büyücü camiasında prestij kazandırmıştı.

Çoğunluğu büyücülerden oluşan iyi bir mahallede, güvenli bir sitede yaşıyorlardı. Arada sırada saf insanlar da taşınıyor ama hiçbir zaman toplantılara davet edilmiyorlardı. Genellikle, bir süre sonra, huzursuz bir şekilde ama nedenini asla bilmeden taşınırlardı.

Vasile, babası dışında ailenin en güçlüsüydü. Anatolie'ye saygı duyuyor, neredeyse ona hürmet ediyordu. Yüksek büyücünün kendisinden istediği her şeyi yapardı, buna ikizini, annesini ya da onu öldürmek de dahildi. Anatolie'den çok daha acımasızdı.

Kardeşi, güç arayışında acımasızdı. Ama o bile Barnabas'a rakip değildi, gerçi hiçbirini bunu bilmiyor gibiydi.

"Senin maskaralıklarından bıktım, küçük kardeşim. Ve sabrım tükeniyor."

Adamın onunla çatışmaya girmesini, büyü şebekesini savunmasını ama ona saldırmamasını ilginç buldu. Isai haklı değilse ve onu öldürmek istemiyorsa bu hiç mantıklı değildi. Onun kanı onları yıllarca beslemişti. Büyü üretme yeteneklerini artırmıştı.

Yorulmuştu. Şeklini ve sisi korumak zaman geçtikçe çok zorlaşıyordu. Başı acıyla çarpıyordu. Sisi korumak zorundaydı çünkü Isai'yi güvende tutan şey buydu.

Hayır, küçük büyücü. Ben mükemmel bir şekilde yeteneğimi koruyabilirim
örtün. Senin için çok daha büyük. Bu kardeşin kendini güçlü hissediyor.

Son derece güçlü. Şebekesini test ediyordum. Güney tarafında zayıf noktalar var. Sadece iki tane. Eğer girişinizi o taraftan yaparsanız, ben onu yıkmaya başladığımda, onun güvenli bölge olarak düşündüğü yere girebileceksiniz. Sadece şunu bilin, tuzakları olacak ve hepsi de bu ızgara içinde ölümcül olacak. Onları görmeden hiçbir şey yapamam.

Onun tuzaklarıyla bir sorunum olmayacak. Sable'ın eşi Phantom'a ulaşması için önce Blue'yu göndereceğim. Eğer Mavi onu işbirliğine ikna edebilirse, Mavi onu serbest bırakmaya çalışacak. Vasile seni uzak tutmaya çalışırken ikisi kaçacak.

Avram'ın aksine, bana saldırarak misilleme yapacak. Açıktasın, sívamet.

Vasile'yi üç taraftan çevreleyen tarlanın güney tarafına doğru ilerleyen İsayi gördü. Sırtı kayaya dönüktü. O kayayı dengesiz hale getirebilirdi ve son bir hamle olarak

tatil yapardı. Yosemite çok güzeldi. Her şeyi eski haline getirmeye çalışsa bile, asla tam olarak aynı olmayacaktı.

Isai elini ona doğru salladı. Hava ona ulaşamadan ve onu bir kalkanla kuşatamadan önce hareket etti.

Isai, bir kalkanın arkasında
çalışmam. Çalıştın.

Vasile'ye karşı savaşmıyordum. Hareket edebilmem lazım.

Onun kadim dilinde bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordu ama ellerini kendine saklamıştı. Ona sıcaklık gönderdi ve sonra dikkatini bir kez daha Vasile'nin savunma ağına çevirdi. Onunla uğraştığı süre boyunca tuzaklarının gücünü test etmişti. Avram'dan çok daha güçlüydü, öyle ki bu onu şaşırtmıştı. Yıllar boyunca Vasile'nin gayretli çalışmaları meyvesini vermişti. Ağındaki her çizgi enerji ile titreşiyordu.

Vasile'nin ima ettiği tehdidi görmezden geldi. Bunu düşünmemek en iyisiydi. Isai zaten düşmanlardan dördünü öldürmüştü. Onları bu şekilde düşünmek zorundaydı. Büyürken tanıdığı insanlardı, ama hiç de iyi insanlar değillerdi ve her birinin insanları öldürdüğünü ve yaşamalarına izin verilirse daha fazlasını öldüreceklerini biliyordu, bu yüzden onlar düşmandı.

Küçük büyücü, sadece ne kadar güçlü olduğunu bilmeni istedim.

gerçekten öyle. Bu büyücüyü yenmek için yardımına ihtiyacım yok. Yıllar boyunca birçok kişiyle savaştım. Etrafında bir kalkan oluşturmama ve seni bu savaştan uzak tutmama izin ver.

Adamın sesindeki gerçek sempatiyi duydu. Yönetimi devralmasına izin verdiği için onun hakkında kötü düşünmezdi.

Sen üzerine düşeni yaptın. Isai ciddiye.

Dağın aşağısına baktı ve Mavi'nin Vasile'nin inşa ettiği sihirli korumaların arasından kaydığını gördü. Mavi

Kedi bir çizginin altına eğildi ve hemen bir sonraki daha alçak olanın altına sürünmek için kendini düzleştirdi. Vasile'yle yüzleşmek istemiyordu çünkü Isai'nin sandığı kadar cesur ya da yeteneklerinden emin değildi. Onun kendisiyle ilgilenmesine izin vermek çok güzel olurdu. Ama ya yaralanırsa? Ya da yaralanırsa? Bu onun suçu olurdu. Vasile'yi ve onun kara büyüünü Anatolie hariç herkesten çok daha iyi tanıyordu ve bildiğinden de oldukça emindi ondan daha fazla.

Julija çalıştıkları zaman dikkatini vermişti. Hiç kullanmak istemediği bir büyü olsa bile her büyüye dikkat etmişti. Büyünün nasıl yapıldığını, her kelimenin nasıl bir araya getirildiğini ezberlemişti, büyüyü kullanabilmek için değil, ona karşı koyabilmek için. Barnabas, Anatolie ve Vasile karanlık illüzyonları tercih ederlerdi. Herhangi birinin rüyalarını gerçeğe dönuşen kâbuslara çevirebilirlerdi. Aldatma, dehşet ve ıstıraptan oluşan karanlık ağlar yaratıyor ve bu yeteneklerinden zevk alıyorlardı.

Ellerini kaldırdı. Şebekeyi çökerteceğim. O sesine hissetmediği bir güven kattı. Kardeşinin sihrini gönderdiği ancak inşasını takip edemediği güney ucuna konsantre olarak, parıldayan renk şeritleri örmeye başladı.

Julija, Vasile'nin kızgınlıkla iç çekişini neredeyse duyabiliyordu, sonra bir öfke dalgası ona çarptı, tıpkı yerdeki bir havalandırma deliğinden gelen sıcak hava patlaması gibi. Uzakta, bir şey çok hızlı bir şekilde blöfüne doğru gelirken yükselen tozu görebiliyordu.

Kalbi sıkıştı. İlk saldırısında ne olduğunu biliyordu. Akreplere aldırıyordu. Anatolie'nin sık sık onların zehrini içtiğini ve kardeşlerinin onun bu örümceklerden gizliden gizliye korktuğunu düşündüklerini biliyordu. Bu doğru değildi. Onlarla barışmıştı.

Şu anda, yüksek büyücünün doğum lekesi tepki gösterdi; akrep, işaretle doğmuş birine karşı akrep kullanan birine karşı öfkeyle kıvranıyordu. Yılan sargılarını gevşetti, kuyruğunu salladı ve akrep de gelmekte olanı durdurmaya yardım edebileceklermiş gibi iğnesini kaldırdı.

Ona doğru hızla ilerleyen akrepler büyüktü, boyları on iki santime yakındı ve bir ordu gibi konumlanmışlardı. Kendisine olan mesafeyi hesapladı. Vasile onun savaşımayacağını, kaçacağını düşünüyordu. Onlara zarar vermek istemiyordu ama Vasile'nin kötülüğü çoktan istila etmişti. Önce büyüsünü doğrudan şebekesinin güney ucuna gönderdi. Büyüyü doğrudan dönen siyah ve gri büyü katmanlarına doğru fırlattı. Renkleri olabildiğince yumuşak tutmaya özen gösterdi, Vasile'ye savunmasına saldırdığına dair herhangi bir ipucu verecek enerji kıvılcımları olmamasını umuyordu.

Görünüşte gri gümüş teller
Bağlan ve ör kötülüğü erit Karanlık
oluşurken gümüşün istila etmesine
izin ver
Işığın oluşabilmesi için kötülüğün aktarılması.

Büyünün zayıf ucu ele geçirdiğini görür görmez dikkatini dağdan kendisine doğru sürünerek gelen akrep ordusuna çevirdi. Hızla geliyorlardı, bacaklarıyla kayalara vurarak çıkardıkları tıkırtıları duymak korkunçtu.

Onların yok olduğunu, her birinin bir duman bulutu içinde kaybolduğunu hayal etti. Kollarını hızla kaldırarak ihtiyacı olan deseni ördü; hava ve su, toprak ve ateş birbirine dolanmıştı, akreplere doğru fırlattığı örgü bir banttı bu. Bant havada ilerledikçe, hızla hareket eden böcekleri örten büyük bir gölgelik olana kadar uzadı ve genişledi. Sonra üzerlerine düştü.

Gölgelik böceklerin üzerine çöktüğünde, turuncu ve kırmızı alevler havaya fırladı, uzun sütunlar sanki ateşin üzerine su dökülmüş gibi hemen siyah dumana dönüştü. Çok fazla. Çok fazla. İleri hücum durdu ve birkaç başıboş ateşten kaçmaya çalıştı ama her hareket ettiklerinde alevler onları buldu.

"Güzel, kardeşim. Çok güzel."

"Ben de senin gibi büyücüyüm," diye belirtti.

"Sen aynı değilsin. Sen bir hiçsin. Babamıza ve bana meydan okuyacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum. Kitabı bulup saltanat sürebileceğini mi sanıyorsun?" Vasile konuşurken iki eliyle ona doğru işaret etti.

Altında yer sarsıldı. Yuvarlandı. Kaya boyunca çatlaklar belirdi. Hemen karşılık verdi.

Dünyanın gücüne
sesleniyorum Çağırma
kulak verin

Bizi yok edecek olanla savaşmaya hazırım.

Sessiz ol anne, bana katıl.

Gücümüz bir olsun

Birlikte savaşalım.

Garip bir şekilde, neredeyse Toprak Ana ile bağlantı kurmuş gibi hissetti. Sadece bir an için, yumuşak bir şekilde zikrederken onu karşılamak için yükselen eski, kesinlikle kadınsı bir şey hissi vardı, manzaranın güzelliğini korumak ve muhafaza etmek için bir kez daha elementleri çağırdı, ama daha fazlası, sakinleri için güvenli tutmak için.

Büyüsünün kara büyüü yemesini izledi, tel tel, ızgara ızgara. Yavaştı. Gerçek niyetini Vasile'den olabildiğince uzun süre saklamaya dikkat etmişti. Isai ve kediler için bir yol açmak istiyordu. Mavi diğer erkeğe doğru ilerlemiş, gözden uzak durmaya çalışmıştı,

Ama içeri dalıp zinciri çözebilirdi, böylece ikisi de kaçabilirdi. Vasile fark ederse bu kolay olmayacaktı. Misilleme yapacaktı ve o zaman hazır olması gerekiyordu.

Mavi mi? Phantom'u serbest bıraktığınızda ikinizin de geçebileceği kadar geniş bir yol açana kadar bekleyebilir misiniz?

Büyücüye yaklaştım. Isai bunu bir açıklama olarak yaptı. Mavi, büyücü sana saldırmak için döner dönmez saldıracam.

Vasile tedirgin olmaya başlamıştı. Ona birbiri ardına ateş topları fırlattı. Toplar havada dönüyor, hız ve öfke kazanıyordu. Parlak, sıcak erimiş kaya küreleri ve ateşli alevler. Artık onu hayatta tutmaya ya da kontrol etmeye çalışmıyordu. Onu öldürmek isteyecek kadar ileri gitmişti.

Basit bir su büyüyle karşılık verdi, ateş toplarını dumana çevirdi ve onları gökyüzünden dökülen sıvıyla ıslattı. Büyülü renkleri artık yayılmış, kardeşini herhangi bir misillemeden koruyan katmanları aşmıştı. Kendini güvende sanıyordu. Onun savunmasını aşmanın bir yolunu bulacağı ve gölge kedinin kaçışına ve bir Karpatyalı'nın ona saldırmasına yardım edecek kadar cesur olacağı aklına gelmemişti.

Vasile ateş toplarının dumana dönüştüğünü görür görmez yıldırımları kadının üzerine yağdırdı. Yıldızlarla dolu gökyüzünü yararak, onu öldürmek için uçurumun tepesine defalarca çarptı. Beyaz sıcak kırbaç tam başının üzerinden geçip bir bariyere çarptı, cızırdadı ve yandı, Isai'nin üzerine ve etrafına fırlattığı kalkanı aydınlattı.

Teşekkürler. Bunu durduramazdı. gerektiği kadar çabuk. Hayat arkadaşı ona göz kulak olmasaydı Vasile bunu başarabilirdi.

Gerektiğinde içinden geçebilirsiniz, ancak kedileri içeride tutun, sadece güvenli tarafta olmak için. Öfkesinin büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Julija bunun hafif bir ifade tarzı olduğunu düşündü ama Isai saldırılardan rahatsız olmuyordu. Bunlar onun için normaldi. Vasile'nin öfkesini ona yöneltmiş olması farklı olabilirdi ama yüzyıllar boyunca Isai birçok kez büyücü saldırıları görmüştü.

Belle huzursuzca onun bacaklarını itti. Phaedra tısladı. Comet onu arkasından itene kadar sıkıştırdı. Yeni kedi Sable bile tepki gösterdi, şık siyah kürkünden Julija'nın şeffaflık lekelerini görebildiği gri gölgeye geçti, sanki çok yıpranmış, açlıktan ölüyormuş ve belki de kürkü dökülüyormuş gibi.

"Ne oldu Belle?" Elini kedinin başının üzerine bıraktı ve gözlerini birkaç saniyeliğine kardeşinden ayırarak Sable'ın tüylerini güven verici bir şekilde okşadı. Elini kedinin başına koyduğu anda tamamen bitkin düştüğünü fark etti. Kollarını zar zor hareket ettirebiliyordu.

Sorusuna bir tıslama cevap verdi. Julija kaskatı kesildi. Bu bir kedi tıslaması değildi. Gözlerini yere dikti. Isai'nin inşa ettiği kutu gibi kalkanın sınırlarının her yerinde yılanlar vardı. İrili ufaklı yılanlar kıvrılıyor, tıslıyor ve tıkırdıyor, bunu yaparken de kafalarını görünmez bariyere vuruyorlardı. Dilleri şeffaf malzemeye değiyordu. Aşırı kıskırılmış bir yılan, diz hizasına kadar inen zehir izleri bıraktı.

İçinden bir ürperti geçti. Isai. Yılanlar. Biz tamamen yılanlarla çevrili. Bu beni korkutuyor.

Kadın, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Akrepler seni rahatsız etmedi ama yılanlar mı ediyor?

Bir an için düşünemedi. Yılanlar onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Aksine, onları severdi. Onlarla konuşabiliyordu bile. Akreplerle de konuşabiliyordu. Bir büyücü işaretiyle doğmuştu. Herhangi bir işaret değil, ama

Yüksek büyücünün işareti. Akrep ve yılan iç içe geçmişti ve kolunda herkesin görebileceği şekilde duruyordu.

Parmağını izin üzerinde gezdirdi. Doğum lekesinden çok bir dövme benziyordu. Yılan ve akrep çok belirgindi. Akrebe her zaman yakınlık duymuştu çünkü büyüsünün, inatçı iradesinin, cesaretinin ve kararlılığının bu kaynaktan geldiğini biliyordu. Yılan, içindeki enerji gücünü uyandırıyor, böylece yetenekleri ve becerileri tüm vücudunda patlıyor, gücünü hızla artırıyor ve bilgi kaynağını besliyordu.

Küçük güvenlik alanını çevreleyen yılanlara baktı. Kedilerin arkasında bir köşeye sinmek yerine, kutunun en köşesine çıktı ve yüzünü yılanlarla aynı seviyeye getirerek çömeldi.

Vasile'yi izle, Isai. Meşgul olduğumu biliyor. Deneyecek yeni bir şey.

Şimdi ona yakınım. Mavi Fantom'u uzaklaştırır uzaklaştırmaz saldıracağım. Karşı büyün o kadar etkiliydi ki yürüyerek girdim. Yeteneğinden etkilendim.

Bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu, kardeşinin kurduğu çeşitli tuzaklardan öylece geçip gitmiş olamazdı ama yine de kabul etti. O yaşıyordu. Hayatı boyunca yaptığı hiçbir şey için övgü ya da takdir almamıştı. Neredeyse her konuda sınıf birincisi olmasının pek bir önemi yoktu. Bu ifadenin tadını çıkaracak zamanı yoktu ama kendini iyi hissetmesine izin verdi.

Julija dikkatini yılanlara çevirdi. Onları kardeşinin yaptığından daha fazla tedirgin etmek istemediğinden ellerini yavaşça kaldırdı.

Doğuştan kardeşler

Duvarlarla çevrili

Kendinizi şeytanın çağrısından kurtarın

Sizi sıcaklıkla kuşatıyorum
İnlerinize dönün
Savunulacak hiçbir zarar olmadan dinlenin.

Vasile'nin dikkatini üzerinde tutması gerekiyordu - en azından Mavi erkek kediden emin olana kadar. Ayrıca ihtiyaç olması halinde Isai'yi savunmaya da hazır olmalıydı. Vasile'nin büyüsünü çalmaya niyetliydi. Yüzlerce saat pratik yapmıştı ama bunu kardeşleri ya da babası üzerinde denemeye asla cesaret edememişti. Bunu diğer büyücülerle, onlara haber vermeden yapmıştı.

Büyü çalmanın çok büyük sonuçları olabilirdi, özellikle de yapılan büyü karanlık sanatlara aitse. Birden fazla kez cesaretini toplamış ve Crina'ninkini çalmıştı. Üvey annesi büyü yaparken yanlış bir adım attığını ve özenle yaptığı büyüyü bozduğunu düşünmüştü. Julija'nın böyle bir şeyi denemeye cesaret edebileceği hiç aklına gelmemiştir.

Crina'dan çalmak bir şeydi, ama Vasile'den çalmak çok daha farklı bir teklifti. Yapmayı planladığı şeyin büyüklüğü yüzünden kalbi hızla çarpıyordu. Bir gözünü yılanlardan ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. Çoğu çoktan çözülmüş ve Vasile'nin onları çağırdığı yere dönmek için kayaların ve otların üzerinde sessizce kayarak uzaklaşmaya başlamıştı.

Kutunun dışına çıktı, büyük bir yılanın etrafından dolaştı ve yavru bir yılanın üzerine basmaktan kıl payı kurtuldu. Kardeşine bakarak kıpırdamadan durdu.

"Bir sonraki çocukça saldırını bekliyorum." Onu kışkırtmak, üzerine tekrar gelmesini sağlayacak kadar heyecanlandırmak için her zaman en iyi yoldu. "Yılanlar mı? Akrepler mi? Bu işareti gururla taşıyorum."

"Sen Karpatyalısın, büyücü değil," diye alay etti. "Beslenmek için kullanılacaksın, başka bir şey için değil. Asla bizden biri olamayacaksın."

"İster kabul edin ister etmeyin, ben de sizden biriyim. Ben büyücüyüm ve yüksek büyücünün işaretini taşıyorum. İstedğini söyleyebilirsin Vasile, ama gerçek şu ki, ben de senin gibi bir büyücüyüm ve senin zavallı büyülerine karşı koyabilirim."

Blue, Phantom cevap veriyor mu? Isai'nin sesini duydu. O onu da dahil etti, böylece kendi taraflarında neler olduğunu biliyordu, tıpkı onun yaptığı gibi, böylece pozisyonda ve hazır olduğunu biliyordu.

Ona Sable'ı güvende tuttuğumuzu söyledim. Asıl endişesi buydu. Julija'nın iyiliğini hatırlıyor. Onu serbest bırakıyorum.

Julija kardeşinin dikkatini kendi üzerinde tutmak için çabalarını yeniledi. Ellerini kaldırdı. Kollarındaki ve sırtındaki her kas protesto ediyordu. Ciğerleri bile sanki zaten büyük bir yarış koşmuş ve geriye çok azı kalmış gibi yorulmuştu. Isai'nin sisi üretmeyi devralmış olmasına iki kat minnettardı. Yoğun sisi oluşturmak için gece havasından su damlacıklarını çekmek en az zor olanıydı. Vasile'nin giderek karmaşıklaşan saldırılarına karşı koymak için savaşırken gücünün her zerresine ihtiyacı vardı.

Dağlardaki ve onları çevreleyen vadideki enerjiyi toplayarak, kardeşinin kalesi ile beklediği kayalık arasındaki mesafeye çok hassas bir şekilde yaydı. Uzun süre beklemesi gerekmedi. Saldırı her yönden geliyordu.

Hava. Gaddar gagaları ve jilet gibi keskin pençeleri olan devasa kuşlar, karanlık büyücünün kendi zehirli duyguları tarafından yönlendirilen nefret ve öfkeyle ağırlaşan kanatları havayı dövüyor.

Zemin. Toprak ve kayalar kıpırdadı, dokunaçlar patlak verirken santimler ve sonra ayaklar yükselip alçaldı, körü körüne onu ya da koruduğu kedileri aradılar, ağgözlü pençeleriyle yollarına çıkan her şeye uzandılar.

Rüzgar. Ona vuran güç. Birdenbire ortaya çıkıyor, bir kasırga gücüyle savruluyordu. Enkaz ve kayaları savuruyor, dönüyor, dönüyor, her şeyi ona fırlatmak için akılsız girdabın içine çekiyordu.

Yağmur. Sıradan bir yağmur değil. Asit yağmuru. Yukarıdan damlıyor, dokunduğu her şeyi yakıyordu, iğrenç kuşlar da buna dahildi, çığlık atıp ağlıyorlardı ama saldırmak için ona doğru gelmeye devam ediyorlardı.

Mavi, karanlık ve gölgelerin örtüsü altında, kız kardeşini öldürmeye kararlı bir şekilde büyülerini birbiri ardına yaparken Vasile'nin yanından geçerek içeri daldı. Kedi, Phantom'u esir tutan tasmayı ısırdı. Phantom kıpırdamadan durdu, bakışları Mavi kalın deriyi çiğnemeye başlarken sabırla bekleyen Isai'ye kilitlenmişti. Keskin dişleri sıkı tasmayı kısa sürede parçaladı. Phantom serbest kaldığı anda Mavi yavaşça gölgelerin içine doğru eğildi ve diğer erkeğe onu takip etmesini işaret etti. Phantom onu takip etmeye başladı ve tam özgürlüğüne kavuşacağı son anda dönüp Vasile'nin üzerine atladı.

Büyücü hırlayarak arkasına döndü, yüzü çarpılmıştı. nefret ve öfke maskesine dönüştü. Saf gücünü gölge kediye çarparak onu bir sıçrayışta havaya savurdu. Fantom acı içinde çığlık attı ve sertçe yere çarparak nefes nefese kaldı. Vasile gücü ikinci kez fırlattı ama güç görünmez bir kalkana çarparak ona geri döndü. Vasile geriye doğru sendeledi, bir daire çizerek döndü, kişisel gücü ile kedinin yardımına gelen her neyse ya da her kimse arasına bir bariyer çekti. Etrafına dikkatle baktı.

Phantom bizim için her şeyi mahvetti Julija, dedi Isai ona. I öldürülmesini engellemek için onu korumak zorunda kaldım. Şu anda ne kadar kötü yaralandığını bilmiyorum. Vasile'nin

Kendini bir barikatın arkasına kozalayarak ona saldırmayı imkânsız hale getirdi.

Güvende misin?

Julija'nın birden fazla sorunu vardı ve Vasile'nin büyülerini tamamen yok etmek istemiyordu, bu da kendini korurken dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu. Büyüleri tamamen yok edemez ya da tersine çeviremezdi. Onlara ihtiyacı vardı. Vasile'nin hissetmeyeceği kadar ince bir şekilde attığı narin ağ, kardeşinin yaptığı büyülerin her birinin etrafında bir çember oluşturmaya başlamıştı bile.

Alçaktan uçan kuşlardan korunmak için başının üzerine bir ağ attı ve ardından asit yağmurunun kendilerine çarpmasını önlemek için kuşların üzerine bir sığınak ekledi. Rüzgâr daha az sorun yaratıyordu çünkü ona kolayca karşı koyabiliyordu. Dokunaçlar daha büyük bir zorluktu.

Blue, Phantom ve hatta Isai'yi düşünemiyordu. Çok dikkatli konsantre olmalı ve hata yapmamalıydı. Büyüsü Vasile'ninkinin etrafında dönmeye başladı. Vasile'nin kullandığı büyüleri biliyordu ama onları yaratırken kullandığı kalıpları bilmiyordu. Bu onun için en zor kısımdı. Onun büyüünü "hissetmek" için gözlerini kapattı.

Karanlık sanatlar çirkindi. İğrençti. Her bir teline işlenmiş nefret ve tiksintiye katlanmak zordu. Onu ağırlaştırıyor, ruhunu çalmaya çalışıyor, kalbini ve ruhunu bıçaklıyorlardı. Böyle bir kötülüğü kim düşünebilirdi? Vasile'nin kindar ve acımasız olduğunu, zalim olabileceğini her zaman biliyordu ama içinde yatan gerçek kötülük hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendini lekelenmiş, onun kötü niyetiyle kaplanmış hissediyordu. Onun inandığı ahlaksız kurallarla.

Her karanlık büyüünün beyaz büyüyle çevrelenmesi gerekiyordu - büyücüye gücünün elinden alınma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissettirmeden incelikli bir ele geçirme. Vasile'nin saldırılarını engelleyebileceğine güvenerek gözlerini kapattı.

ona ulaşmasını engelliyordu. Yaptığı ilk büyü için her satırı gözden geçirdi. Önce kuşlar, en son yağmur gelmişti. Ters sırayla gitmesi gerekiyordu.

Büyü ipliklerine dokunarak, desenin nasıl örüldüğünü görmek için onları dikkatle ayırdı. Tek bir katmanı bile rahatsız etmemek için çok hassas bir şekilde büyüyu tersine çevirmeye başladı ama bunu büyüünün çemberi içinde tuttu. Her bir tel bir öncekinden sıyrıldıkça, karanlık çirkinlik ışıkla aşılanıyordu. Yine belli belirsizdi, bu yüzden Vasile'ye büyüünün tehlikede olduğunu söyleyecek bir titreşim yoktu.

Renkleri çoktan savunma ağına yayılmış, Isai'nin zarar görmeden geçmesi için açtığı yoldan dışarıya doğru ilerlemişti. Şimdi ise genişlemiş, karanlık örgülerin içinden geçerek tamamen ele geçirmeye başlamıştı.

Yüzündeki boncuk boncuk terleri silerek ikinci büyüye, rüzgârın şiddetini tersine çevirmeye başladı. Aslında en zoru bu olacaktı, büyüyu devralmamak, çünkü hava her zaman en güçlü olduğu noktalardan biriydi, çünkü Vasile onu fark edebilir ve o hazır olmadan tepki verebilirdi. Kendini çok fazla tehlikeye atmadan Vasile'nin oraya odaklanmasını sağlayabilir misin? Bunu sorarken bile karanlık büyücünün dikkatini Isai'ye çevirmek diye bir şey olmadığını biliyordu

Tehlike seviyesi tavan yapmadan.

Sorun değil, Isai tereddüt etmeden geri döndü.

En hassas dokunuşları yapması gerekirken onun için endişelenemezdi. Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

-Yüzyıllardır bunu yapıyordu. Ayrıca gölge kedilere de göz kulak olmak zorundaydı. Yaralı Fantom'u bir kez düşündü ve sonra zihnini, şiddetli rüzgârı dizginlemenin bir yolunu bulmak, kardeşinin büyüünü yutmak ve artık rüzgâr ya da yağmur yüzünden tehlikede olmadığını görmesine izin vermemek dışında her şeye kapattı.

Bir kez daha karanlık bileşenlerdeki örgüyü inceledi. Bunlar çok daha kalın tellerdi. Her bir silindirin uçları daha kalındı ve ortaya doğru inceliyordu. Saat yönünün tersine bir hareketle birbirlerine doğru agresif bir şekilde dönüyorlardı. Dönme hareketi, kendi sihrini aşılama için yeterince çözmek amacıyla başlamak için bir iplik bulmayı zorlaştırdı. Sabırlıydı, adamın büyüü yaparken kullandığı karmaşık deseni hayal edebilmek için dikkatle izliyordu.

Zamanın nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Zihninin bir köşesinde kuşların çığlıklarını ve sürekli gagalama seslerini duyuyordu; keskin gagaları kediler ve kendisi arasında oluşturduğu bariyere defalarca saplanıyordu. Yerden fışkıran dokunaçlar etraftaki kayaları iterek kutu gibi barınağın ve barikatın içine düşürdü. Tüm bunlar olurken rüzgâr enkazı savurup ona doğru fırlatıyordu. Yağmur tehlikeli bir niyetle cızırdıyordu.

Dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Ya da yorulmasına. Bir kez daha derin bir nefes alıp ipleri çözmeye başladığında kollarını kurşun gibi hissetti, örgünün en ucunu yakalayana kadar onları nazikçe didikledi. Hemen sihrini oraya yükledi, parlak ışığı azaltmak için elinden geleni yaptı, böylece Vasile'nin tuzağı kurmadan önce görme şansı yoktu.

Sihrini aşıladıktan sonra, dönen silindir aslında onun yararına çalıştı. Hızlı hareket, büyüünün bir orman yangını gibi yayılmasına yardımcı oldu. Dikkatini hemen dokunaçlara çevirdi. Zaman onun için tükeniyordu. Rüzgârın son telleri de tükendiği an Vasile'nin haberi olacaktı. Bundan kaçış yoktu. Her şeye rağmen çok daha hızlı çalışmak zorundaydı.

Odaklanmasının, tüm konsantrasyonunun tam olması gerektiği gerçeği.

Onun altında, Isai ve Vasile arasındaki mücadele devam ediyordu. Isai hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyordu. Büyük ateş toplarının Karpatyalı'nın etrafındaki kayalara çarptığını görebiliyordu. Aynı zamanda Isai, büyücünün kendini gizlediği kaya yüzeyine şok dalgaları göndererek Vasile'nin ona odaklanmasını sağlıyordu. Toprak sarsıldı ve eğildi. Küçük kayalar yağmur gibi düşerek Vasile'yi kendini korumaya zorladı.

Julija üçüncü dokumaya başladı, onu parçalara ayırdı, büyüsünün onunkini yutabilmesi için bir giriş noktası aradı. Adamın kullandığı deseni anlamak için büyü katmanlarını incelemesi gerekti. Bu teller pütürlüydü. Uçuşuyordu. Ne zaman doğru yapıyı bulduğunu düşünse, iplik yukarı doğru kabarıyor ve sonra aşağı doğru düşüyor, açıyı değiştiriyor ve ona farklı bir görünüm veriyordu. Onları çözmeye başlamadan önce uzun tüpler her açıyı gösterene kadar sabırlı olması gerektiğini fark etti.

Her saniye milyonlarca yıl gibi geliyordu. Vücudundan ter damlıyordu. Bacakları titriyordu. Görüşü bulanıklaştı. Fiziksel rahatsızlığa karşı gözlerini kapattı ve sarkık telleri gözünde canlandırdı. Karmaşık örgüyü anladığından emin olduğunda, tersine çevirmeye başladı, ellerini kullanarak her bir ipliği ve filamentini kalın, topaklı ipliklerden zarıfçe çekerek bir demet uç elde etti.

Hepsi onda mıydı? Nefesini yavaşça dışarı verdi. Kendine inanmak zorundaydı. İkinci tahminler hatalara yol açardı ve bu savaşta hiçbirini göze alamazdı. Kara sanata nazikçe dokunarak büyüsünü gönderdi. İlk başta küçük bir duman püskürdü ve nefesi boğazında düğümlendi.

Sonra renkler dumanı tüketti ve garip, pütürlü yapının içinde dolanmaya başladı.

Julija dikkatini kuşlara çevirmeden önce nefes almak için kendine bir an verdi. Bu onun başlangıç büyüsydü. Kökeni. Büyü yapanların çoğu güçlerini bu ilk ipliğe verdiklerini bilirdi. Her insanın bir aurası vardı. Enerji. Güçleri içlerinden yükselirdi. Bazıları vampirlerde olduğu gibi ruhlarından vazgeçtiklerinde karşılığında daha fazla üstünlük elde edeceklerini düşünüyordu. Diğerleri -Xavier gibi bazı büyücüler- başkalarının ruhlarını çalmanın yanı sıra ruhlarını -ya da güçlerini- cehenneme bağlamanın onlara daha fazlasını verdiğine inanıyordu. Sihir katmanlarını örmek için, ilk iplik kullanan kişinin özünü içeriyordu. Ona ulaşması gerekiyordu.

Büyü basit görünüyordu. Genellikle biri gerçek yaratıklarla çalışarak kendi başına bir hayat süren bir illüzyon yarattı. Julija aldanmamıştı. Yaratıkları birine bağlarken genellikle bir güç alışverişi olurdu. Vasile kendinden hiçbir şeyi başka bir canlıya vermezdi. Ruhları çaldı. Bedenleri çaldı. Acımasız, merhametsiz ve gaddardı.

Görünüşte masum olan katmanları inceledi. Düzgünce yerleştirilmiş ipliklerin ve kalın örgülere benzeyen, birbirine dolanmış kalın ipliklerin içinde bir yerlerde Vasile'nin karanlık büyüünün gerçek başlangıcı yatıyordu. Isai'ye onu acele ettirmeye çalışmadığı için minnettardı. Tecrübesine rağmen, yerleşik bir büyücüyü seçtiği kaleden çıkarmak neredeyse imkânsızdı - önce büyüünü bozmadan olmazdı.

Koyu renkli tellerin alt tarafında küçük bir çıkıntı fark etti. Zekice örülmüştü ama bir kez fark ettiğinde gizlemesi imkânsızdı. Işığı üzerine her vurduğunda, küçük çıkıntı kendini gizlemeye çalışarak kayıyordu

örgüyü oluşturan daha kalın teller arasında. Ondan kaçmasına izin vermeyi reddetti.

Isai, çok yaklaştım. Tamamen seninle meşgul olduğundan emin ol. İstila ettiğimi hissedemez.

O kadar yakındı ki. Kalbi o kadar hızlı ve sert atıyordu ki Vasile'nin duymasından korkuyordu.

Beşten sıfıra kadar say.

Öyle yaptı, hayat arkadaşının ne planlıyor olabileceğini görmek için aşağıya bakmadı. Buna cesaret edemedi. Yapması gereken buydu. Ya bunu doğru şekilde yapacaktı ya da Vasile onun büyüsunü alıp gücünü ondan çalacaktı. Ruhunu.

Julija büyük bir özenle, en hafif dokunuşlarla o küçük yumruyu kopardı. Teller ilk başta hareket etmeyi reddetti, sanki bu şekilde kaynaklanmışlar gibi birbirlerine yapıştılar. Israr etti, hafif dokunuşunu hiç değiştirmede, ama onları kâğıt inceliğinde bir miktar ayırma konusunda biraz ilerleme kaydettiğinde, örgüde küçük bir parçanın bile açılmış olmasını umarak büyüsunü aralarına itti. Onu kurcalamaya devam etti.

Hiçbir uyarı olmadan, teller bükülerek açıldı ve bir boşluk ortaya çıktı. Aşağılık nefret, kötü niyetli, kindar kindarlık içine aktı. Kötülük ışıkla savaştı. Öğürdü. Kustu. Kuru kusmaya başladı. Nefes almak neredeyse imkansızdı. Herhangi bir ses çıkarabilseydi çığlık atardı ama ciğerlerinde ses çıkaracak hava yoktu - bir çığlık bile.

Isai'nin içinde kıpırdadığını, gücünün içine aktığını, nefesinin ciğerlerinde dolaştığını hissetti. Başarısız olma ihtimaline karşı ona uzak durmasını söylemek istedi ama bunu yapmayacağını biliyordu. Onun için dikkatini bölecek, hayatını, hatta ruhunu riske atacaktı. Tamamen karanlık biri olduğunu düşünüyor olabilirdi ama onuru vardı. Dürüstlük. Etrafında görmese bile ışığın içinde yürüyen bir adamdı.

Hayat arkadaşının tehlikede olduğunu bilmek, Julija'nın yorgunluğuna rağmen kararlılığını güçlendirmesini sağladı. Onu içten dışa yemekle tehdit eden kötülüğe karşı savaştı. Şimdiye kadar istediği her şey bir cazibe olarak önünde sallanıyordu. Sahip olabileceği her kibir. İsteddiği her şeye sahip olmanın cazibesi, hiçbir tepki olmadan yapmak istediği her şey, zihninde oradaydı ve onu çağırıyordu.

Julija kendini kötülüğün çalkantılı kütlesine bırakmaya zorladı. İçine gömüldü, sanki üstesinden gelinmiş gibi teslim oldu. Etrafını sardığı, onu kuşattığı anda büyüünü dışarı fırlattı. Renkler karanlığın içinde patladı, tüm kara büyüü tüketti, her büyüü yiyip bitirdi, kardeşinden gücü söküp aldı.

Şimdi, Isai. Şimdi saldır. Hile yapmadan duramıyor. ama gerçek gücü şu an için yok.

Yere yığılmış, kıpırdayamaz ve yüksek sesle konuşamaz haldeyken, karanlık büyücünün şaşkınlık ve öfke içinde çılgılık attığını duydu. Kadının büyüünü ondan çalmaya çalışabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ya da böyle bir şey yapabileceğini.

Gölge kediler etrafını sarmış, ona yaklaşıyor, herhangi bir tehdide karşı dışa doğru dönüyorlardı ama kuşlar sanki hiç var olmamışlar gibi ortadan kaybolmuştu. Yağmur gitmişti. Dokunaçlar yanlarına düştü ve soldu. Şiddetli rüzgâr ve onun yol açtığı çalkantılı kasırga da dinmişti.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine gelene kadar bekledi ve sürünerek vücudunu uçurumun kenarına çekti, böylece aşağıyı görebiliyordu. Hiç enerjisi kalmamıştı ama Isai'nin ona ihtiyacı olursa, sahip olduğu son şeyi de onun için verebilirdi. Hayatında hiç kimse onun yardımına koşmamıştı. Tek bir kez bile. Isai bunu kendi güvenliğini ya da ruhunun güvenliğini düşünmeden yapmıştı. Harcadı

Yüzyıllar boyunca ruhunu korumuş ve o anda, onun için hiç çekinmeden riske atmıştı.

Gözlerinden süzülen yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı ama onları sildi ve uçurumun kenarından bakarak hayat arkadaşı olan adamın açık alana çıkıp kardeşiyle yüzleştğini gördü. Kalbi küt küt atıyor ve ağzında korkunun tadını alıyordu. İsa'i'ye daha dikkatli olması için bağırarak istedi. Vasile'nin savunmasının çoğunu ortadan kaldırmıştı ama hâlâ bir cephaneliği vardı.

Vasile işe yaramaz kalesinden çıkıp rakibiyle yüzleşirken Mavi de Fantom'un yanına koştu. Mavi yere düşmüş kediye dürttü. Diğer erkeğin hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu göremiyordu.

"Demek kazandığınızı düşünüyorsunuz. Belli ki hain kız kardeşim Xavier'in büyük kitabını kendisi için istiyor," dedi Vasile. "Seni kullanacak ve sonra da yoluna çıkan her canlıya yaptığı gibi seni de öldürecek. O bir katil."

Isai konuşmaya tenezzül etmedi. Sadece sağ elini ileri attı ve büyücüye doğru bir adım attı. Vasile kaçmaya çalıştı ama görünmez silah, hangi açıdan geldiğini görebilmesi için zamanında ortaya çıkmadı. Bir mızrak etine saplanmadan hemen önce havada belirdi ve Vasile yana doğru savrulurken kalbini kıl payı sıyırdı.

Fırlatmanın gücü onu geriye doğru iterken acı içinde inledi. Kıcının üzerine sertçe düştü, mızrak titriyordu. İki eliyle mızrağı parçaladı ve aceleyle bir büyü mırıldandı. İlk başta hiçbir şey olmadı. Mızrak vücudunda gömülü kaldı, etrafından kan sızıyordu. Mızrağı daha sıkı kavradı ve çekti, kan bir gayzer gibi havaya fışkırırken büyüsunü ikinci kez seslendirdi. Onun emriyle kan durdu ve yara kapandı.

Bir eliyle kendini yukarı itti ve Isai'ye değil, kız kardeşinin yattığı kayalığa baktı. Kız kardeşi onun gözlerini bile

o mesafeden. Nefreti zehirliydi. Karpatyalı'nın kendisine erişmesine izin vererek savunmasını açtığını biliyordu. Eğer yaşarsa, Anatolie ve Barnabas onun sihrini çalmayı başarmış olmasını asla unutmamasına izin vermeyeceklerdi. Ayağa kalkmaya başlarken ona misilleme sözü veren kötü niyetli bir bakış fırlattı.

Isai ona tekrar vurdu, bu sefer dalga neredeyse sıradan bir şekilde ilerlemeye devam etti. Acele etmedi. Büyücü ona bir dizi ateşli ok fırlattığında bile adımlarını değiştirmede. Isai mümkün olan son ana kadar bekledi ve her birini bir kol mesafesine geldiğinde gökyüzünden yere düşürdü.

İkinci mızrak Vasile yükselirken ona çarptı, etrafında döndürdü, keskin ucu boğazına saplandı. Vücudu tam bir daire çizerek Isai'yle doğrudan yüz yüze geldi. Karpatyalı'ya bakmak yerine bakışları yukarıya, vadinin öbür ucuna, Julija'nın kilerle buluşmaya sıçradı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Kan sızıyordu. Kan boğazından aşağı aktı ve bir zamanlar tertemiz olan gömleğini ıslattı.

Kalbi hızlandı. Kendisine duyulan mutlak nefreti fark etti. Tek bir korku sesi kaçtı ve elleriyle geri çekilmeye, görüş alanından çıkmaya çalıştı.

Vasile, kendisini yok edeni öldürmek için boşuna bir girişimde daha bulunmak yerine, son kalan gücüyle kötülüğünü kız kardeşine yöneltti. Kayalığa doğru el salladı ve küçük vadi boyunca bir şok dalgası göndererek çıkıntının hemen altındaki sert kayaya çarptı. Kayalık parçalanmaya başladığında Isai'nin patlaması ona isabet etti.

Julija, Isai'nin kayanın kopup vadi tabanına doğru yuvarlanırken çıkardığı sese doğru döndüğünü gördü. Kediler çoktan sıçrayarak uzaklaşmış, onun arkasında bir yerlere dağılmışlardı ama kendini kurtarmak için artık çok geçti. Bırakın koşmayı, sürünecek gücü bile yoktu. Yerin ona verdiğini hissetti.

yol. Taş. Çimen. Toprak. Altında katlandı ve sonra düşmeye başladı.

Sen Karpatyalı'sın. Uç. Hayat arkadaşı emri verdi.

Isai havadaydı ama çok uzaktaydı. İçgüdüleri canlandı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendini kurtarmak için bir baykuşu yeterince ayrıntılı bir şekilde hayal etmeye çalıştı ama bu imkansızdı. Çok yorgundu. Yer çok yakındı.

Julija, Isai'nin zihnine sıçrayarak kontrolü ele aldığını hissetti. Hiç bu kadar acımasız ya da emredici görünmemişti. Bu kadar sert. Resmi onun için tuttu ve bedenini yer değiştirmeye zorladı. Baykuş tam zamanında kalktı, bunu yaparken çığlık attı, Julija içeride bir yerde küçük bir topun içine büzüldü. Kendini bir tutsak gibi hissetmeliydi çünkü istese bile dışarı çıkamazdı. Hayatta olduğu için sevinmesi gerekirdi. Zafer, mutluluk ve hatta bu gece bu kadar çok kişinin ölmüş olmasından dolayı üzüntü duyacak gücü yoktu. Sadece kıvrılıp uyumak istiyordu.

Erkek baykuş dişiye katıldı ve yere inene kadar aşağı doğru spiral çizdi. Isai önce yer değiştirdi ve sonra kendi bedenine geri dönmesinin tek yolu olan komutu beynine itti. Elleri onun üzerinde gezinerek herhangi bir yara olup olmadığını araştırdı ve sonra büyücülerin cesetlerini yakmak için onu kedilerin yanına bıraktı.

12

S Evrimleşmiş bir erkek olmaya çalışmak için çok fazla. Isai, Julija'yı kollarının arasına aldı ve etrafındaki gölge kedi sürüsüne baktı. Neredeyse onun yaptığı gibi yok edildi. Bir deri bir kemik kalmış ve çok zayıflamış olan kediler, yıkımlarıyla akıllardan çıkmıyordu. Her ne kadar kadının güvenli bir yere götürüp ona bakmak istese de onları geride bırakamıyordu.

Vadideki yumuşak toprağa gömüldü ve yukarıya, yıldızların oluşturduğu alana baktı. Birkaç dakika önce bir savaş yaşandığını kimse bilemezdi. Julija'nın yardımıyla bile, ki bu inanılmazdı, bir kara büyücünün mayın tarlasındaki savunmalarından geçmek üzücü ve tehlikeli bir öneriydi.

Her birkaç adımda bir, rüzgârdaki en ufak bir değişiklik bile başa çıkması gereken yeni bir canavar yaratabilirdi. Julija'nın büyüü koruma katmanlarını yok edip Vasile'ye yaklaşmasını sağlarken onlarla defalarca başa çıkmıştı. Kediler sadece gölge oldukları için büyücünün savunmalarını tetiklemiyorlardı. Gölge kedi Gregori ve Mikhail'in kitabı çevreleyen korumalarını bu şekilde aşarak kitabı çalmayı başarmıştı.

"Bütün bu kedilerle ne yapacağız Mavi? Küçük bir sürümüz var."

Mavi ona yaklaştı. Phantom ve Sable onu şüpheyle izlerken Comet ve Phaedra onun emirlerini bekledi.

"Buraya, yanıma gel Fantom." Temkinli dişiye onlara hiçbir şekilde zarar vermeyeceğini göstermek için önce erkeğin beslenmesine izin vermenin en iyisi olduğunu düşündü. Eşi ne yaparsa o da onu yapacaktı.

Fantom gölgeden çıkıp açığa doğru ilerlediği anda, Sable gerektiğinde onu savunabilecek bir pozisyonda çömeldi. Mavi, Isai ve Julija'yı korumaya yetecek kadar hafifçe yer değiştirdi. Mavi duruşunu değiştirdiğinde Belle, Phaedra ve Comet de değiştirdi.

Isai kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı. Küçük sürüsü şimdiden güçlü bağlar kurmaya başlamıştı. Yalnızdı ve tek başına çalışmaya alışmıştı ama şimdi etrafı ailesiyle çevriliydi. Bu kedileri ailesinin bir parçası olarak sayabilirdi. Bileğini açmak ve parlak kan damlalarını açlıktan ölmek üzere olan erkeğe sunmak için dişlerini kullandı.

Fantom hemen saldırmak yerine, bir tuzak sezerek ona temkinli bir şekilde baktı. "Bu senin seçimin evlat," dedi Isai. "Ama bunu bir an önce yapmalısın. Kadınıımı alıp onu dinlenebileceği bir yere götürmek niyetindeyim. Bunu hızlıca yapmak istiyorum. Büyücülerin daha fazlası geliyor, muhtemelen bunu zaten biliyorsundur."

Gölge kedi önce etrafına, sonra da Mavi'ye baktı. Mavi kıpırdamadı ama kehribardan kırmızıya dönen gözleriyle bakmaya devam etti, karanlıkta parlıyordu, ince bir uyarıydı bu. Hayalet temkinli adımlarla ilerledi. Tüm vücudu ürperdi ama zengin sunuya ulaşana kadar boynunu uzattı. Dili dışarı çıktı, Isai'nin bileğini temkinli bir şekilde yalarken kaba bir törpü çıkardı. O an

Kedi ilk yalamayı aldı, geri sıçradı, Isai'yi izliyordu, açıkça bir azar bekliyordu.

Julija onun kollarında kıpırdandı, bir eli göğsünde kayıyordu. Kendini küçük hissediyordu. Dayanaksız. "Hareket etmeni istemiyorum, küçük büyücü. Dünyanın en cesur, en gözü pek kadını mısın yoksa pervasız, aceleci ve tedbirsiz mi emin değilim. Hangisi olursa olsun, hayatımdan yıllar çaldınız."

Yüzünü onun göğsüne, tam kalbinin üzerine sürttü. "Neredeyse ölümsüz olduğun için, büyük olasılıkla o kadar da büyük bir fedakârlık değildi."

Ses tonu alaycıydı, onu mizahı paylaşmaya davet ediyordu ama onun neredeyse ölüme düşüşünü izlemek hâlâ çok yakındı. Vücudunun kedilerinki gibi çok hafif, neredeyse dayanaksız olduğunu hissetmek, sanki gücünün her zerresi ondan çekilip alınmış gibi, bırakın durumu, hiçbir şeyde mizah görmesine neden olmuyordu.

Phantom ciddi bir şekilde damlacıkları yalamaya başladı. Hareket etmeden önce iki kediyi de, Phantom ve Sable'ı da beslemesi gerekiyordu. Julija'yla ilgilenmeden önce yerleşecek bir yer bulmak istiyordu. İki kan değişimleri vardı. Bir tane daha olursa tamamen dönüşmüş olacaktı. Yüksek büyücünün işaretini taşıdığı için, büyücü mirasına her zaman sahip olacağından emindi ama bundan kesinlikle emin değildi. Nasıl emin olabilirdi ki? Hayatta olduğu sürece, bunun bir örneği olmamıştı.

Isai sonunda Julija'ya, "Sanırım yeteneklerin hakkında çok uzun bir konuşma yapacağız," dedi. "Bu bir daha asla olmayacak."

"'Bu' varlık mı?"

"Bana yardım ediyorsun. Tehlike baş gösterdiğinde seni hiçbir düşmanın ulaşamayacağı bir yere, yerin derinliklerine hapsedmek niyetindeyim."

"Yapacağın şey bu mu?" Onun boğazını okşadı. İşte oldu o İPUCU . kahkaha içinde onu ses bir şekilde dünyasına ışık getirdi. Kediler yer değiştirmişti. Sable kıpkırmızı damlaları içerken arkadaşı tetikte bekliyordu. Üzerindeki ince yerleri görebiliyordu. Vücutları, içlerinin görülebileceği bir yerdeydi. "Ben de tam olarak bunu yapacağım."

"Şu anda sana izin verirdim," diye fısıldadı Julija.

Kadının sesindeki yorgunluk onu etkiledi. Kadın bitkin düşmüştü. Vasile'nin canavarlarıyla teker teker önüne çıktıklarında savaşmıştı ve hâlâ tazeydi, gerektiğinde savaşmaya hazırdı; hepsi kadını sayesindeydi. Gecenin tüm yükünü o çekmiş, Isai'nin tüm gece dayanabileceği savunma ağını, koruma katmanlarını yerle bir etmişti. Şafak sökecekti ve Isai karmaşık örüntüleri çözmeyi başaramayabilirdi. Ne de Vasile'nin dişlerini onun yaptığı gibi çekip büyüsünü çalabilirdi. Bu tanık olduğu en inanılmaz başarıydı.

Büyü çalmak sadece son derece zor değil, aynı zamanda olağanüstü tehlikeliydi. Onunla gurur duyuyordu ama aynı zamanda dişleri kırılana kadar onu sarsmak istiyordu. Eğer bunu yaparsa, bunun dayakla eşdeğer sayılacağını hayal ediyordu. Kolu kızın etrafında sıkılaştı ve onu kendisine doğru tuttu.

"Sen ona yaklaşırken seni izleyemedim," diye itiraf etti Julija biraz aceleyle. Sesinde suçluluk duygusu vardı. "Konsantre olmalıydım, tamamen onun büyüsüne odaklanmalıydım. Tuzaklar kuracağını biliyordum ama senin tuzakların üstesinden gelebileceğine güveniyordum. Kötü müydü?"

Öyle miydi? Bir şeyin zor olup olmadığını düşünmezdi. İnsan yapması gerekeni yapardı. O gitmişti

Yüzyıllardır canavarlara karşı mücadele ediyor. Omuz silkti ve bileğini dişi gölge kediden çekti.

"Ona ulaşmak için yapmam gerekeni yaptım. Eğer koruma kalkanlarını indirmemiş olsaydın, şafak sökmeden başaramazdım. Çok etkili olan karmaşık bir bariyer inşa etmişti. İçinde birden fazla tuzak vardı."

"Bahsettiğim şey çoklu tuzaklar," diye belirtti.

Ona baktı. Kız çok solgundu. Gözleri kapalıydı, koyu renk kirpiklerinin kalın yelpazesi beyaz teniyle tam bir tezat oluştuyordu. "Bize dinlenecek bir yer bulmalıyım, Julija. Kedilerimizi alıp gidelim."

Kirpikleri dalgalandı ve gözlerini açmayı başardı, ancak bunun çaba gerektirdiğini görebiliyordu. Bitter çikolata yumuşak görünüyordu, eriyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Isai'nin ne yapacağını görmek için birbirlerine yakın oturan altı gölge kediye baktı.

"Onlarla ne yapacaksın? Siz gökyüzüne çıkacaksınız ve onlar da gecenin geri kalanında bizi bulmak için koşmak zorunda kalacaklar."

"Hepsinde benim kanım var. Sırtımdaki yazılar gibi derimin üzerinde gölgelere dönüşebiliyorlar, ancak çok daha asılsız olduklarından şüpheleniyorum."

"Çünkü onlar Karpatyalı."

Başını salladı. "Büyücüler farkında olmadan onları dönüştürdü. Hayatta kalmak için kana ihtiyaç duymalarının nedeni bu. Her zaman kana ihtiyaç duyacaklar. Bu da demek oluyor ki, benim küçük büyücüm, onlara her zaman göz kulak olmamız ve kuralları bildiklerinden emin olmamız gerekecek. İnsanları asla avlayamazlar yoksa onları yok etmekten başka çaremiz kalmaz."

Dikkatini Mavi'ye çevirdi. "Sana söylediklerimi hepsinin anladığından emin ol. Kuralları ben koyarım ve bunlar kutsaldır. Beslenirken asla öldürmeyiz. Eğer

Böyle bir şey yapılırsa, bu ölüm cezasını yerine getirmekte tereddüt etmeyeceğim."

Mavi başını diğerlerine doğru çevirdi ve Isai telepatik enerji dalgasını yakaladı. Kadının topladı ve ayağa kalkarak kedilere sırtına atlamalarını işaret etti. Tereddüt ettiler, ne demek istediğinden emin değillerdi. Kafasında bir görüntü oluşturdu. Karpat Dağları'nda kurt sürüsü olan bir kadın vardı. Kurtlar onun üzerinde dövme gibi duruyordu, derisinin bir parçasıydı. Ya da ona uzun bir kışlık palto sağlıyorlardı. Çok az kişi onların gerçek kurtlar olduğunu, çok küçükken kazara dönüştüklerini biliyordu. Bu fikri ondan almıştı. Onun yaptığı gibi kedileriyle seyahat edebiliyor, çok az kişi onların gerçek olduğunu fark edebiliyordu.

Mavi, dönüp dövmelerini gösterdiğinde bu fikri yakaladı. Sabırlıydı. Gölge kedilerin ürkek olmasının bir sebebi vardı. Isai'ye güvenmek için henüz gerçek bir sebepleri yoktu ama Mavi'ye güveniyorlardı. Comet ve Phaedra bile. Mavi onun sırtına sıçradı. Son derece iri panter benzeri yaratık kendisinden istenen şeye uyum sağlamaya çalışırken pençeleri bir an için içeri girdi. Tekrar yere düştü ve bir süre volta attı.

Isai yine acele etmedi, ancak yakında geceleri bitecekti ve hala bir dinlenme yeri bulması ve kadınıyla ilgilenmesi gerekiyordu. Kedi sıçrayıp gölgeli bedenini Isai'nin sırtına sanki bir ressam tarafından kazınmış gibi bastırırken, Blue'nun zihnine bir kez daha şekil değiştirme imgelerini itti. İkinci deneme ilkinden çok daha iyiydi. Mükemmel değildi, bu zaman ve deneyimle olacaktı ama Mavi kendini başarıyla bağlamayı başardı.

Belle geride kalıp Isai'yi korurken Comet bir sonraki hamleyi denedi. Kediler teker teker Isai'nin üzerine atladı. Pek çok hata yaptı ve pençeleri derisini parçaladı ama sonunda

altı kediyi de sırtında taşıyordu. Kadının kurtlarına ona binmeyi öğretmeye çalışmasının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Ağır yaratıklar kaç kez onu tırmalamış ve hatta belki de yumuşak bir şekilde yer değiştirmeyi öğrenmek için onu ısırmıştı?

Belle eğilip yüzünü yalamış, sonra da sırtına atlamadan önce aynısını Julija'ya yapmıştı. Bu küçük sevgi gösterisi Isai'nin kalbinde tuhaf bir etki yaratmıştı. Belle ve Mavi çoktan onun sevgisini kazanmaya başlamışlardı.

"Bana tutun, Julija."

"Denerim." Sesi sanki çoktan uykuya dalmış gibi geliyordu.

"Ben seni yerleştirene kadar uyanık kal." Küçük ailesiyle birlikte havalandı. Altı kedi. Kadını. Kardeşleri ona gülerdi, eğer mizahı hissedebilselerdi. Sandu gibi doğuştan komik olan ve artık hissetmese de her şeyde mizah bulan bir adam değildi. Isai her zaman daha çekingen ve ciddi bir adam olmuştu.

Gece esintisi tenini serinletiyordu. Vasile'nin yarattıklarının onu parçaladığı birkaç yara vardı, çoğu da içini boşaltmak umuduyla karnına yönelmişti. Bu, vampirler tarafından yaratılan yaratıklar arasında yaygın bir uygulamaydı. Karanlık büyücünün de aynı yaratıkları kullanmasını anlamlı buluyordu. Kuklalar. Başkalarının etiyle beslenen ruhsuz varlıklar. Onlara ölümsüzlük vaat ediliyor, amaçları bitene kadar acımasızca kullanılıyor, sonra da yaratıcıları tarafından bir kenara atılıyor, hayatta kalmak için insanları ya da hayvanları avlayacaklarına dair hiçbir endişe duyulmadan bir kenara atılıyorlardı.

Onları ilk kim yaratmıştı? Büyücüler mi? Vampirler mi? Isai, Xavier'in vampirlerle ittifak kurduğunu biliyordu. Bu duyulmamış bir şeydi ama yapılmıştı. Vampirlerle ittifak kuran

Vampirler gündüz saldıramazken, ölümsüzlere kukla kullanmayı öğretmek için mi? Belki de. Şu anda bunun bir önemi yoktu. Vasile'nin tuzaklarında bekleyen hortlaklarla yüzleşmek ve onları yenmek uzun bir gece olmuştu.

"Bunlar korkunç yaratıklar." Julija hassas bir şekilde ürperdi. "Biriyle yüzleşmek istemezdim. Neden bana ulaşmadın? Hiçbir fikrim yoktu. Sana yardım etmeye çalışırdım."

"Onları daha önce görmüş müydün?"

Kadının başını salladığını görmek yerine hissetti. Gözleri altlarındaki arazideydi. Onları yükseğe çıkarmıştı, böylece dinlenme yeri için en iyi potansiyel noktayı tespit edebilecekti ve eğer kendine karşı dürüst olabilirse, belki çok şanslı olabilir ve kardeşini canlı ve iyi görebilirdi. Onun hayatta olduğuna inanmıyordu. Iulian'ın Xavier'in kara büyü kitabının bulunduğu yeri mühürlemek için hayatını feda ettiğinden emindi.

"Sergey'in vampir çetesi tarafından yakalanana kadar hayır. Kuklaları vardı ve çocuklarla besleniyorlardı. Çok mide bulandırıcıydı. Onlarla daha önce karşılaştığın çok açık."

"Birçok kez. Çok fazla. Babanın ya da kardeşlerinin, hatta Barnabas'ın kendilerine hizmet etmesi için bir kukla yarattığını hiç görmedin mi?"

"Hayır." Bu kesindi. "Yine de, herhangi biri bu kadar iğrenç bir şey yaratabilir."

Aşağıda güzel bir göl vardı, ay ışığında parıldayan derin bir mavi kuyu. Manzara nefes kesiciydi. Artık duyguları ve renkli görme yeteneği geri geldiğine göre, doğanın manzaraları tamamen takdire şayandı. Isai hızını yavaşlattı ve etrafında dönerek yükselen kayalıklar ve kayalar arasında granitte bir açıklık olabilecek bir yer aradı. Toprağa inip kendini şifalı toprağa gömemese bile, şu an için

Tam felçli olduğu saatler boyunca kimsenin ona ulaşamayacağı güvenli bir yer.

"Başını çevir, Julija, göle bak."

Ona itaat etmek için çaba sarf etti. Vücudunun çok bitkin olduğunu söyleyebilirdi. Korunaklı bir ortama girene kadar ona kan veremezdi. Birdenbire kedileri sırtında taşıdığı için son derece memnun oldu. Mavi, onlar uyurken dinlenme yerlerini koruyacaktı. İçgüdüsel olarak, kedinin onları canı pahasına koruyacağını biliyordu. Belle'in de öyle. Belki zamanla diğerlerine de aynı inancı duyacaktı. Böyle sadık bir bağlılık beklemeden önce onların sadakatini tamamen kazanması gerektiğini biliyordu.

"Bu çok güzel, Isai," diye fısıldadı. "Peki sen hissediyor musun?" Vücudu heyecana yakın bir şeyle titreşti.

Duygular onun güçlü yanı değildi. Onları yeni keşfetmişti ve duyguları zaman zaman bunaltıcı olabiliyordu, bu yüzden onlardan uzaklaşmak için onları zihninin gerisine itme eğilimindeydi. "Serenity. Başka ne var?"

"Bilmiyorum." Sanki enerji patlaması onu tamamen tüketmiş gibi çoktan ona yaslanmıştı. "Bir şey yakaladığımı sandım ama artık yok. Hayal görmüş olmalıyım."

Neredeyse ne olduğunu soracaktı ama aradığı şeyi fark etti. Uçurum boyunca granitin içinde zikzaklar çizen ince bir çizgiden başka bir şey değildi. Geniş bir çatlak bile değildi, sadece bir santim bile değildi, ama yüzyıllardır böyle şeyleri değerlendiriyordu. Bunun bir odaya, hatta belki de bir dizi odaya açılabileceğini biliyordu. Bazen böyle bir çatlak arkasında mağaralardan oluşan bir labirent saklardı.

Yaklaşmadan önce dikkatle inceledi. Kayadaki bu büyüklükteki bir çatlağın bir mağara labirentini gizleyebileceğinin farkında olan tek kişi o değildi. Vampirler ve Karpatyalılar bunu bilirdi. Kimsenin rahatsız ettiğine dair bir işaret yoktu ama

o zaman olmazdı. Karpatyalılar uyudukları yerde iz bırakmazlardı. Vampirler de aynı derecede dikkatliydi.

Elini salladı ve bir protesto iniltisiyle kaya bir kıl kadar ayrıldı. Kağıt inceliğinde. Birkaç milimetre, daha fazla değil. Bekledi. İçeriden hiçbir şey çıkmadı. Hareket bir korumayı tetiklememişti.

"Yüzünü göğsüme yasla. İçeri giriyoruz. Geçmemiz için ikimizi de değiştireceğim." Onu uyardı ama neredeyse aynı anda zihnine girdi, böylece itiraz etmesine imkân kalmadı. Onu basitçe ele geçirdi.

Eğer açıklık sadece iki milimetre genişliğindeyse, sadece bir tane olabilirlerdi. Kadının ve kedileri açıklıktan geçirdi ve arkasındaki çatlağı kapattı. İçerisi zifiri karanlık ve nefes almak zor olmalıydı. Ama öyle değildi. Yukarıdan ve sağından hafif bir serin hava geliyordu. Ön bölmede, uçurumun kenarındaki çatlakların tepeye yakın yerlerde daha geniş olduğunu, temiz havanın ve ay ışığının içeri girmesine izin verdiğini gösteren birkaç küçük açıklık vardı. Eğer ay içeri girebiliyorsa, bu güneşin de girebileceği anlamına geliyordu.

Oda arkaya doğru daralıyor ve kıvrılıyor gibiydi. Kolayca dik yürüdü. Su sesi onu çağırıyordu. Hemen köşede üç yöne ayrılan dar bir tünel vardı. Su sesini takip etmeyi seçti. Kadını, büyücü ve Karpatyalı olmasına rağmen, yıkanmak için daha insani yolları izliyordu. Su onu rahatlatacaktı.

İkinci oda ilki kadar geniş değildi ve ışık da yoktu, buna minnettardı. Duvarlardaki yüksek aplikleri kullanarak aydınlattı. Granitin iki tarafına yerleştirilmiş kristaller vardı ve üzerlerinden yayılan ışık gökkuşağı renkleri yayıyordu.

Kadına bir yatak sağlamak için en karanlık köşeye doğru el salladı. Ortaya doğru diz çöktü ve onu nazikçe ortasına yatırdı. Kadın yan yattı ve kıvrıldı. Şimdilik ona izin verdi. Dinlenme yerlerini belirlemeden önce iyice araştırması ve sonra da güvenlik önlemleri alması gerekiyordu. Kendisi keşfe çıkarken Belle ve Mavi'yi kadının yanında nöbetçi bıraktı.

Mağaralar daha da geriye, kayalıklar dizisinin tam kalbine kadar uzanıyordu. Serindi ama içeri girdikçe çok havasızdı, kedileri ya da Julija için hiç de iyi bir ortam değildi. İlk birkaç odayı yarasalarla paylaşıyorlardı. Julija'nın onlara aldırmadığını umuyordu çünkü binlerce yarasa vardı. Onları rahatsız etmemeye dikkat etti ve kedilere de rahatsız etmemeleri için mesaj gönderdi.

Julija'yı yatağın ortasında, onu bıraktığı yerde uyurken buldu ama Belle yatağa tırmanmış ve onu sıcak tutmak için vücudunu can dostununkine sarmıştı. Onu yataktan kaldırırken bile kediye teşekkür etti. Phaedra ve Comet çoktan odanın ön tarafına gelmiş, iç içe yatarak girişi kapatmışlardı. Phantom ve Sable, kedilerin en küçükleri ve en gençleri, en kötü durumda olan ikisi, sanki herkesten saklanıyormuş gibi en karanlık köşedeydi. Mavi etrafta sinsice dolaşıyor, her şeyi kontrol ediyordu.

"Biraz uyu," diye emretti Isai. "Uzun bir gece oldu ve daha çok düşmanımız var." Her şeyden çok kitabı ele geçirmeleri ve onu yok etmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

Julija'yı kollarının arasına aldı. Uykulu bir ses verdi mırıldandı ve göğsüne sokuldu. "Bu doğru, küçük büyücü, beslenmen gerek. O kadar solgunsun ki bir hayalete benziyorsun." Gömleği gitmiş, onun işini kolaylaştırmak için göğsünü çıplak bırakmıştı.

Isai, dudaklarının tenine ilk dokunuşunda gözlerini kapattı. Tüy kadar hafif. Neredeyse orada. Yine de bu dokunuşu tüm vücudunda bir yıldırım gibi hissetti. Dili teninin üzerinde kaydı ve sonra dişleri derine battı, kan dolaşımında ateş saçan ve her sinir ucunu uyandıran erotik bir ısırık.

Dişleriyle onları birbirine bağladı ve hayatının kanını içine çekti. Onu kollarının arasına aldı ve yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri yanaklarına yaslanmış iki kara yelpaze gibiydi. Koyu renk saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Göğüslerinin çıplak göğsüne bastırıldığını hissetti ve yumuşak ağırlığı avucunun içine alma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Çok yorgundu ve onu ne kadar istese de, hayat arkadaşı olarak, onun ihtiyaçlarını her zaman ilk sıraya koyacaktı.

Bir değişim için yeterince aldığından emin olduğunda, durması için hafifçe ağzının etrafına bastırdı. Dili, kan akışını durdurmak ve yaraları kapatmak için ikiz delikleri yaladı. Yüzünü ona doğru çevirdi.

"Tadın bağımlılık yapıyor, Isai. Sonsuza kadar beslenebilirim. Kedilerin de aynı şekilde hissettiğini tahmin ediyorum. Zayıf düşmeden hepimizi beslemen mümkün değil."

Yüzünün yanından aşağıya, şakağından kulağına ve daha uzağa doğru öptü, boynunun yan tarafında düzenli olarak atan nabızı buldu. Ondan ya da kanını almasından korkmuyordu. Ailesi bunu yaptığında hoşuna gitmemişti ve ona kendileriyle hayat arkadaşı arasında çok büyük bir fark olduğunu öğretmek istiyordu.

Dişlerinin nabzını hafifçe sıyrmasına izin verdi. Bir kere. İki kez. Onu oradan öptü. Kulağına kadar. Dili küçük bir gezinti yaptı. "Yapabileceğini hissettiğinde kediler konusunda bana yardım edeceksin." Bunu bir emir olarak söylemedi. O

onu rahatsız edecek bir şey yapmasını asla istemezdi. Bir aile olarak birlikte büyümek için hepsinin zamana ihtiyacı vardı.

Boynuna, orada kendisini çeken küçük nabız atışına doğru öptü. Yine dudaklarını, dilini ve son olarak dişlerini kullanarak onu kızdırdı. Kadının nefes alış veriş değişti. Göğüsleri ona karşı ağırlaştı. Adam ısırıldı ve kadının bedeni erotik ısırığın verdiği acı ve zevkle titredi. Onu kendine yaklaştırdı ve beslendiği yüzyıllar boyunca aldığı en iyi kanı alarak kendini şımarttı.

Kız onun için doğmuş. Erkek de onun için. Tadı ona hitap edecek şekilde tasarlanmıştı. Kadının özü adamın içine akıyor, vücudunu bir kayadan daha sert hale getiriyor, siki acil bir taleple doluyordu. Bu hissin kendisini de doldurmasına izin verdi. Onu arzulama şeklinin tadını çıkardı. Kadını için açlık çekmek heyecan verici bir duyguydu. Onu elinden geldiğince tutmak. Ondan beslenmek. Birlikte kaç yüzyıl geçirecek olurlarsa olsunlar, bunların hiçbirini hafife almayacaktı. Onsuz çok uzun zaman geçirmişti.

Geri çekilmek gerçekten çaba gerektirdi. Tam bir değişim için yeterince aldığından emin oldu, belki de gerçekten gerekenden daha fazla. O zaten Karpatlıydı. Ejderha Arayıcı. Soyu Karpatların dünyasında efsaneviydi. Boynundaki ikiz delikleri kapatmak için dilindeki iyileştirici maddeleri kullandı ve ardından o noktaya bir öpücük kondurdu.

Kıyafetsiz bir şekilde yatağa oturdu, sırtı yatak başlığına dönüktü, başparmağının ucunu akreple iç içe geçmiş yılanın üzerine sürterken kadının başı kalçalarının üzerindeydi.

"Büyücü olmamdan nefret mi ediyorsun?"

Isai kaşlarını çattı. "Julija, neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Xavier tüm türünüzü yok etmeye çalıştı. Babam onun işini devam ettirmeyi çok istiyor."

"Karpatyalılar olmasaydı vampirler de olmazdı. Karpatyalı olduğum için beni küçümsüyor musun yoksa öyle olmamamı mı diliyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bence Karpatyalı olman çok havalı. Harika şeyler yapıyorsunuz."

"Bence büyücü olmanız ve dahası, yüksek büyücünün işaretini taşımanız olağanüstü. Bu, içinde muazzam bir güç barındırdığın anlamına geliyor."

Başını çevirip ona baktı. "Güç sahibi olmam hoşuna mı gidiyor? Neden?"

Sesinde bir temkinlilik notası vardı. Karanlıkta, etrafı şüpheli gölge kedilerle çevriliyken gülümsemek istedi. Her birinin temkinli olmak için sebepleri vardı ama yine de bir araya geliyor, birbirlerine bir şans veriyorlardı.

"Herhangi bir nedenle ayrılırsak, sadece kendine değil çocuklarımıza da bakabilecek kadar güçlü ve tehlikeli olduğunu her zaman bileceğim. Tariq Asenguard'ın San Diego'da Elisabeta'yı koruduğu bir yerleşkesi var. Diğerlerine kendilerini nasıl savunacaklarını öğreten birkaç kadın var. Eskiden kadınlarımızın çoğu Karpatlıydı ve genç yaşlarından itibaren gerektiğinde bir vampirle nasıl savaşıacaklarını öğrenmişlerdi. Bizim gibi avlanmazlardı ama gerekirse kendilerini savunabilirlerdi. Şimdi, bazı insan kadınların hayat arkadaşı olmasıyla birlikte durum böyle değil ve korkumuz onları kaybedecek olmamız."

Ona gülümsedi. "Seni savunabilmemden hoşlanmana sevindim. kendim."

"Hoşuma gitmeyen şey kendini kullanman."

"Bu da ne demek oluyor?"

Kadının sesindeki gerçek şaşkınlığı duydu.

"Julija, o kadar yorgundun ki u urumdan d    p   lebilirdin."

"Daha  ok vites de i tirme prati i yapmamı  olmamdı. Yapabilece imi bilmiyordum.  nce b y c  oldu umu d    n yorum, bu y zden bana kanat verecek bir b y  d    nmeye  alı ıyordum. Bunu   renece im. Neden yer de i tirebilece imi hi  d    nmedim bilmiyorum. Ger ekten de yapt ım her  eyin bir ill zyon oldu unu, ger eklik olmad ğını d    n yordum."

Ba ının  st ne bir  p c k kondurdu. "Bazı a ılardan ikisi de  yle. Ama ill zyon bizim i in ger e e d n   yor. Yer de i tirmek  ok ger ek ve pratik yapman i in iyi olacak bir beceri. Bu konuda  ok ustala mak istiyorsun. Ne kadar hızlı olursanız ve zihninizde ne kadar  ok imgeyi ayrıntılı olarak tutabilirseniz, gerekti inde bunları ger ek bir d    nce olmadan o kadar kolay  a ırabilirsiniz. Bir Karpatyalı  ocukken neredeyse hemen e itime ba lar. Kimse o lunun ya da kızının kendi ba ına denemesini ve sonunda kendini bir kayanın ortasında bulmasını istemez."

Onu yakından izledi. Rahatsız oldu una dair hi bir belirti yoktu. D n   m n korkun  derecede acı verici oldu unu duymu tu. V cuttaki kirlerin ve toksinlerin temizlenmesi gerekiyordu. Organlar yeniden  ekillendiriliyordu. Bu son derece acı verici bir s re ti. Bazen kasılmalar oluyordu.

Elini onun yanından a a ıya, kal asının kıvrımından uylu una do ru gezdirdi. Tamamen rahatlamı tı, v cudu onunkine yakın duruyordu. Adam onun sert poposunu yo urdu ve sonra kaburgalarında gezindi.

"Bug n muhte emdin, s vamet. Zar zor Cesaretini d    nemiyorum."

"Bunu ba arabilece imden emin de ildim ama Vasile'nin korumalarını etkisiz hale getirsem bile her t rl  tuza ı kuraca ını biliyordum. Bakmadım. Bilmek istemedim. E er sana yardım etmeye  alı saydım, bu tuzaklara odaklanamazdım.

onun sihrini alarak. Bana göre bu, sizin için ortadan kaldırılması gereken çok daha önemli bir engeldi."

"Doğru seçim yaptınız. Onun birçok canavarıyla hiçbir sorun yaşamadım."

Başını çevirdi ve adamın karnındaki çiğ gözyaşlarını yaladı. "Çok yaklaştılar."

"Canavarları durdurmak için onlara yaklaşmalısınız. Sonra da bir daha dirilmemelerini sağlamak için yanmaları gerekir."

"Sonra onları yaktın. Yakmış olmalıydın, yoksa flaşları görürdüm."

"Vasile de onları görürdü," diye kabul etti Isai. "Yaptığın şeye bayıldım, Julija . . ." Sözünü yarıda kesti.

"Orada bir 'ama' duyuyorum."

"Kalbimin bunu tekrar yapmana dayanabileceğinden emin değilim. Karanlık ve güçlü bir büyücüyü avlamak bir vampiri avlamaktan çok daha tehlikeli olabilir. Bugün işimi kolaylaştırdın, bunu kabul ediyorum-"

"İyi bir takım olduk," diye araya girdi ve ardından esnedi.

Elini kızın alnına koydu. Ateşinde herhangi bir yükselme yoktu. Bir dönüşüm sırasında ateşin tehlikeli seviyelere çıkabileceği söylenmişti.

"Evet," diye kabul etti. "Evet. Kendini bu şekilde riske atman fikri hâlâ hoşuma gitmiyor."

"Güç sahibi olduğumu kendin söyledin. Bir büyücü olarak kapsamlı bir eğitim aldım. Ayrıca babamı, kardeşlerimi, üvey annemi ve diğer pek çok kişiyi izledim. Yaptıkları işleri biliyorum. Eğer ben de bir Karpatyalı olmanın avantajlarını kullanmayı öğrenebilirim ve sana da büyücülüğün çalışma şeklini öğretebilirim, bizi kimse durduramaz."

Onun kendisini eğiteceğini hiç düşünmemişti. Bir Karpatyalı olarak yapabileceği her şeyi öğrenmek için onunla birlikte çalışacağını düşünmüştü. Yine de haklıydı. Eğer o

Ona nasıl bir büyücü gibi düşüneceğini, büyülerini nasıl yapacağını öğretirse, ikisi çok tehlikeli bir güç olmanın yanı sıra Asenguard yerleşkesi için de büyük bir değer olacaktı. Kadınları ve çocukları Sergey'in ve onun vampir ve hizmetkâr ordusunun sürekli saldırılarından koruyabileceklerdi.

"Bilginizi benimle paylaşır mısınız?" Bu onu ilgilendiriyordu. Hem de çok ilgisini çekti. Bilgiyi paylaşmak bir Karpas özelliğiydi. Birbirlerinin zihinlerindeki deneyimleri alarak öğrenirlerdi. Hayat arkadaşının zihninden herhangi bir şey almak sadece harika bir fikir değil, aynı zamanda samimi de görünüyordu. Daha önce hiç samimiyet açısından düşünmemiştir.

"Sen benim hayat arkadaşımın, değil mi? Bu demek oluyor ki hayatımızı birlikte geçireceğiz. Bence ikimiz de ne kadar çok şey bilirsek o kadar iyi olur. Ve bilmelisin ki Isai, ben hüküm süren baş büyücünün kızıyım. Senin tarafını tutarsam, büyücü camiasında sonsuza dek hain olarak anılacağım. Başıma ödül konacak. Bu bedel yüzyıllar boyunca bir büyücünden diğerine aktarılacak."

"O halde ikimizin de deneyimli bir büyücüyle nasıl mücadele edeceğimizi bilmemizin yanı sıra öğrenmeye devam etmemiz de iyi olacaktır."

Gülümsedi ve parmaklarının ucuyla kalçasının üzerinde küçük semboller çizdi. "Kedileri kurtardın, Isai. Teşekkür ederim."

"Kurtarma işini benim yapıp yapmadığımdan emin değilim. Blue benden daha fazlasını yaptı. O iyi bir kedi. Güçlü bir lider." Odanın öbür ucuna, Mavi'nin gözlerinin kendisine baktığı yere baktı. Kedi hâlâ uyanıktı. Hâlâ uyanıktı. Ne kadar uykuya ihtiyaç duyduklarını bilmiyordu. Yeni ailesinin tüm üyeleri hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Öyle." Tekrar esnedi ve elinin arkasına saklamaya çalıştı.

"Henüz uyumamaya çalış. Üç kez kan değişimi yaptık. Mışıl mışıl uyurken dönüşümün gerçekleşmeye başlamasını istemiyorum. Acı seni sarsarak uyandırabilir ve o zaman bunun üstesinden gelemeyebilirsin."

"Acı mı?" Kirpikleri tekrar kalktı ve ona şüpheyile baktı. "Bunu bu kadar rahat söylemen hoşuma gitmedi."

Omuz silkti. "Acı sadece bir rahatsızlıktır, çok rahatsız edici hale geldiğinde kesebiliriz. Zaten içinde vardiya değiştirecek kadar Karpatyalı var, bu da çok fazla olursa acıyı engelleyebileceğin anlamına geliyor."

"Kimse bana acıdan ya da dönüşümden bahsetmedi."

"Sen benim hayat arkadaşımsın, Julija. Karpatyalılar üzerine çalıştın." "Karpatların din değiştirmesi gerekmez. O zamanlar Mikhail Raven'ı bulmamıştı ve dönüşüm diye bir şey yoktu. Ya da acı."

Gülmek istedi. Bunun yerine onun üzerine eğildi ve kalçalarının üzerinde yatan profilini inceledi. Kadın hareket etmemişti. Konuşmaya rağmen hâlâ rahattı. Tartıştıkları konudan hiç de rahatsız değilmiş gibi davranmak istiyordu. Adam onun saçlarını, sonra elmacık kemiğini ve yüzünün yan tarafını okşadı. Teni yumuşacıktı. Vücudu tamamen kadınsıydı. Kıvrımları vardı. Hem de bir sürü. Tüm o yumuşak derinin altında sıkı kaslar vardı.

Isai, "Dönüşüm ve çalışma şekli iyi saklanan bir sır," diye kabul etti.

"İşin gizli kısmı canının yanması mı?" "Acıya biraz takmış görünüyorsun."

"Neden bana şaplak atarken canımın acımasını engelleyebileceğimden bahsetmedin? Bu olabilirdi

yardımcı olur." Sesi uykuluydu. Seksi bir uyku hali.

Kızın poposunu ovdu, sert etini yumuşattı ve sonra yoğurup masaj yaptı. "Sanırım şaplaklara kafayı takmışsın. Belki de söylediğinden çok daha fazla zevk almışsındır."

Kirpiklerinin kalçasına değdiğini hissetti ve sonra başını tekrar çevirip ona baktı.

"Vasile'den büyü çaldığımda 'Ben belalı bir büyücüyüm'ün hangi kısmını anlamadın? Çünkü seni bir kurbağaya dönüştürebilirim. Ya da daha kötüsüne. Kuyruğu ve kulakları olan bir şeye. Bir eşeğe. Şu anda çok ateşli olabilirsin ama bir eşek kadar değil."

"Birçok insan eşekleri oldukça sevimli buluyor."

"Kim? Kim eşekleri sevimli bulur ki?" diye sordu.

Yüzünü asmadı. "Dünyanın her yerinde küçük kızlar."

Gözlerini devirdi ve tekrar yerine oturdu. Elini saçlarına attı ve parmaklarını ipeksi saç tellerinde gezdirmeye başladı. Nefes alış verişinde bir değişiklik yoktu. Gözleri açıktı. Belki uykuluydu ama en ufak bir acı belirtisi yoktu. Dönüşümün başlaması ne kadar sürmüştü? Çoktan geçmemiş olması mantıklı gelmiyordu.

"Vücudunuzu kontrol etmek istiyorum."

"Eminim yaparsınız." Sesi çok neşeliydi.

Kendine engel olamadığı için hafifçe güldü. Onun kadını çok komikti. Hoşuna gitse de gitmese de ona eğlenceyi öğretecekti. "Dönüşümün neden gerçekleşmediğini anlamıyorum."

"Hareket edemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden farklı bir şey yapmamı gerektirmediği sürece, devam et." Kollarını adamın kalçalarına doladı ve gözlerini kapattı.

Isai beklemedi. Ruhunu bedeninden ayırdı ve hemen beyaz-sıcak enerji olarak onunkine girdi. O

her organını inceledi. Kan savaşı yoktu. Organları yeniden şekillendirmek için mücadele yoktu. Yapısı doğan herhangi bir Karpatyalıdan farklı değildi.

Şaşkınlıkla bedenine geri döndü. Kolunu yakaladı ve büyücü işaretini inceledi. Bu kesinlikle bir doğum lekesiydi. Xavier'in soyundan geliyordu. "Julija, hiç toprakta uyudun mu?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, tabii ki olmaz. Nasıl nefes alabilirim ki?" "Bana geceyi tercih ettiğini söylemiştin ve Bazen toprakta uzanmayı sevdiğinizi fark ettiniz. Toprak sizi hiç gençleştirmiş gibi hissettirdi mi? Hiç bir yarayı iyileştirdi mi?"

Julija ona hemen cevap vermedi. Her zamanki gibi onun sorularını düşündü. "Çok uzun zaman önceydi ama çocukken babamın beni ya da Crina'yı tokatladığını ya da yumrukladığını hatırlıyorum. Ben küçükken en kötüsü oydu. Beni çok kötü döverdi. O zamanlar dağlarda, ormana yakın bir yerde yaşıyorduk. Çoktan Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmıştık. Saklandığım küçük bir kale vardı. Sığ bir çukur yapıp içine uzandığımı hatırlıyorum. Orada kendimi hep rahatlamış ve huzurlu hissederdim. Bunun beni orada hiç bulamadıkları için olduğunu düşünürdüm. Ama geri döndüğümde, olmam gerektiği kadar sert ya da ağırlı değildim."

Büyücü kanı ve Karpat kanının ona her iki dünyayı da vermesi mümkün müydü? Görünüşe göre her ikisini de taşıyordu. Belli ki bir dönüşüm geçirmiyordu. Bir Karpatyalı'nın yapabildiği her şeyi yapabiliyordu. Ona bu adı vermişti ama sadece Ejderha Arayıcı işaretiyle doğduğunu bildiği için.

"Sergey'in hizmetkârları seni yakalayıp tüm vampirlerin bulunduğu o yeraltı tünellerine götürdüklerinde Ejderha Arayıcı işareti canlandı mı?" Ejderha

Ejderha Arayıcı'nın doğum lekesi -o küçük ejderha-vampirler yaklaştığında hep uyarırdı.

Başını salladı ve iki parmağıyla sol yumurtalığının üzerine gelecekteki çocuklarının yumurtalarını korur gibi yerleştirilmiş küçük ejderhayı ovmağ için uzandı. "Kırmızı renkte parladı ve o kadar ısındı ki neredeyse sıcaktı. Ama büyücü mührüm de canlandı."

Bu onu kısa düşürdü. İçi kıpırdamadan durdu. Yüzyıllarca yaşamıştı. O işareti daha önce de görmüştü elbette. Elbette onda da fark etmişti. İkisi de onda vardı. Yüksek büyücünün doğum lekesi çok belirgindi ve Xavier'in soyundan gelen tüm çocuklar bu lekeyi taşımazdı. Çoğunda yoktu. Sadece çok çok yetenekli olanlar.

"Büyücü işaretiniz, Ejderha Arayıcı işaretinizin yanı sıra vampirlerin varlığı konusunda da sizi uyardı mı?"

"Evet, her zaman öyledir. Yılanın kuyruğu sallanır ve akrebin kuyruğu sokmaya hazırlanırken her zaman yukarı çekilir."

"Esasen iki uyarı sisteminiz mi var?"

O ovuldu at onun Uylukile onu yanak ve Sonra kolunu onun kalçalarına doladı. "Kesinlikle doğru." "O zaman Sergey'in ordusu nasıl oldu da elleri senin üzerinde mi?"

Kadın o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, adam ona cevap vereceğini düşünmedi. Sonunda omuz silkti. "Elisabeta. Sen de biliyor olabilirsin. Aramızda son derece güçlü bir bağ var. Onun acısını hissedebiliyordum. Bu sonsuz, umutsuz çaresizlik beni bir bıçak gibi kesiyordu. Bunu görmezden gelemezdim. İulian ve kitaptan sonra devam etmem gerektiğini biliyordum ama onun içindeki keder o kadar güçlüydü ki zar zor nefes alabiliyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Yakalanmanıza izin verdiniz." "Onun gibi bir şey."

"Aynen öyle."

İtiraz etmedi.

Onun kadını. Sesi utanmış gibi geliyordu çünkü ihtiyacı olan başka bir kadına, tamamen yabancı bir kadına yardım etmek için durmuştu. Tam bir büyücü. Tamamen Karpatyalı. Vampirler söz konusu olduğunda iki uyarı sistemi.

"Seni bulmak için arayıp da bulamadığım o yüzyılların her bir saniyesine değersin," demek zorundaydı, çünkü gerçek buydu.

13

Isai gecenin tanıdık sesleriyle uyandı. Neredeyse saf granitten oluşan odada bulmayı başardığı ince toprak tabakasının altında yatıyordu. Kaya Dağın içindeki labirent gibi odalara rağmen çevrelerindeki toprak sağlandı. Genellikle bu gibi mağaralarda, yüzyıllardır kullanılmayan zengin minerallerle dolu bol miktarda taze toprak bulunurdu. Bu durumda öyle değildi. Toprak çok azdı.

Julija yatağın rahatlığından yere uzanmaya itiraz etmişti, o yüzden Julija uyuyana kadar bekledi. Vücudu Vasile'yle girdiği zorlu mücadeleden yorgun düşmüştü. Toprağı açtı ve başlarının üzerindeki kristal kaplı çatıya baktı. Sığ toprak yatakta hayat arkadaşı yanında uyuyordu. İkisinin etrafında kıvrılmış altı kedi vardı. Kediler ve Isai tamamen örtülüyken, Julija'nın yüzünü örtmemişti, işi şansa bırakmak istemiyordu.

Gölge kedilerin de toprakta uyuması için ısrar etmişti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamışlardı ve hepsi gergindi, bu yüzden uyduklarında ve toprakta açtığı yatağa geldiklerinde, onları tıpkı kadınına yaptığı gibi uyumaya göndermişti. Kediler için sorun olmazdı. Onlara baktığında, topraktaki minerallerin görevlerini yerine getirdiğini, istismara uğramış hayvanlarda oluşan hasarı onarmaya çalıştıklarını görebiliyordu. Öte yandan kadını...

Isai kendi kendine gülümseyerek ayağa kalktı ve Mavi'ye uyanması için seslendi. Kedi hemen yanıt verdi, başını kaldırdı, hemen Belle'e sokuldu ve sonra diğer kedilerin her birine burnuyla dokundu, sonra da Julija'ya dokundu, sanki hepsinin hayatta olduğundan eminmiş gibi. Isai bir elini onun boynuna attı, parmakları kalın kürkte hareket ediyordu.

"Ben beslenirken onlara göz kulak olmanı istiyorum. Döndüğümde Julija, sen ve kedilerle ilgileneceğim. Sanırım gölün etrafında ziyaret edebileceğim kampçılar var."

Mavi'nin zeki bakışları onun yüzünde kaldı, kehribar rengi gözleri hiç irkilmeden onunkilerle buluştu. Aynı şekilde düşünüyorlardı, gerektiğinde savaşa girmeye hazır iki general.

"Barnabas'ın etrafında bulundun mu?" Julija'nın bu kadar korktuğu adamı merak etmekten kendini alamıyordu. Babasından ve üvey annesinden korkuyordu ama Barnabas'tan çok korkuyordu. Isai onu suçlayamazdı, adam hakkında anlattığı hikâyelerden ve ona yaptıklarından sonra. Hele de kafasının içine girip yaptıklarını gördükten sonra.

Mavi ürperdi, sırtı kamburlaştı, pençeleri aniden yere saplandı. O çok kötü. Diğerlerinden daha kötü.

Isai'nin Mavi'nin kendisine gönderdiği imgeleri kelimelere dönüştürmesi biraz zaman aldı. Kediler ne demek istediklerini anlatmak için sadece gerçek imgeler kullanabilirdi ama Blue bu konuda ustaydı ve onun düşüncesi sadece Isai'nin zaten mümkün olduğunu düşündüğü şeyi doğruladı. Bu, büyücüleri kandırabilen bir adamdı. Julija kadar güçlü bir kadını bile kandırabilirdi. Eğer niyetiyle onu kandırabiliyorsa, sadakati konusunda Anatolie'yi de yanıltıyor olabilir miydi?

"Onu Julija ile gördün mü?"

O çok zalim. Ona zarar vermekten hoşlanıyordu ve ondan vazgeçmeyecekti. Bekliyor. Zamanını bekliyor. Bekliyor.

Blue'nun izlenimleri çok netti. Barnabas'ın uzun vadeli bir planı hayata geçirecek sabra sahip bir adam olduğunu vurguluyordu. Haftalar sürebilirdi. Aylar. Yıllar. Yüzyıllar.

Ben onu izledim, o da onu. O yapmadığında onu izledi.

Isai, Julija'nın uyuyan bedenine baktı. Küçük bir topun içinde kıvrılmıştı. Onun bu şekilde uyumaya meyilli olduğunu fark etti. Onu yatakta her gördüğünde dizlerini göğsüne çeker ve kendini küçültürdü. Saklanıyordu. Barnabas'tan mı? Onun zalimliğinden saklanmayı mı öğrenmişti? Bir kurbanın efendisi için her şeyi yapmasını sağlamak için acı ve cinsel zevki nasıl bir arada kullanacağını öğretmişti. Julija'yı fethetmeye çalışmış ama başaramamıştı. Bu onun gururuna bir darbe miydi?

Isai onu avlamak istiyordu ama net bir yön yoktu. Barnabas'ın Sierras'ta olup olmadığı hakkında bile hiçbir fikri yoktu. Eğer Barnabas Xavier'in kitabının orada olduğunu biliyorsa, Isai onun geleceğinden emindi.

"Onu güvende tut, Mavi."

Büyük kedi onun gözlerini sakın bir kararlılıkla karşıladı. Tam bir sadakat. Bu Isai'yi alçalttı. Gölge kedinin ona bağlılık göstermesi için pek bir şey yapmamıştı.

Isai onları terk etti ve bir baykuş şekline bürünerek mağaradan hızla çıktı. Kanatlarını açarak vadiler boyunca göle doğru uçtu. Gece soğumuştı ama baykuş bunu hissetmedi ve sessizce masmavi geniş alana doğru ilerledi. Baykuş vücudunun derinliklerinden, özellikle kardeşine dair herhangi bir işaret ya da his aramak için altındaki her şeyi taradı.

Ne yazık ki, Iulian'la tanışmış olmasına rağmen, onunla ilgili gerçek bir anısı yoktu. Aynı anne babayı paylaşıyorlardı ama aralarında çok uzun yıllar vardı, Isai çoktan gitmişti, ava çıkmıştı

Julian doğduğunda vampirdi. Çok seyahat etmiş ve birkaç kez karşılaşmış olmalarına rağmen köyüne hiç dönmemişti. Geri dönmeliydi. Birlikte büyüdüğü insanlara ne olduğu ya da onlardan herhangi birinin kalıp kalmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha sonraki yıllarda manastırda kardeşleri vardı ama ondan önce yalnızdı.

Artık hayat arkadaşının yanı sıra bakması gereken altı gölge kedisi vardı. Bunun ağırlığı omuzlarına çöktü ve mükemmel bir şekilde oturdu. Sorumluluk fikrini seviyordu. Kedilerin ailesinin bir parçası olması. Bağımsız düşünürlerdi. Bunu Mavi'de görebiliyordu ama aynı zamanda son derece sadık yaratıklardı. Anatolie korkunun insana sadakat kazandırmadığını ve sadakatin her şeyden daha değerli olduğunu hiç öğrenmemiştir.

Etrafındaki dünya, gecenin keskin havasında parıldıyor ve ışıldıyor gibiydi. Su her zamankinden daha mavi görünüyordu. Derin, gerçek bir orta mavi, gecenin artan karanlığında bile göz kamaştırıcı bir renk. Uzakta birkaç çadır gördü, hiçbiri diğerine yakın değildi. Sadece tek kişilik kamplar, büyük olasılıkla hafta sonu yürüyüşçüleri. Gökyüzünden inerek uzun bir çam ağacının üzerinden en yakın kamp alanını incelemek için zaman ayırdı.

Baykuş kanatlarını katladı ve sessizce oturup geceyi dinledi. Fareler dökülen yaprakların arasında koşuşturuyordu. Bir yılan bir kayaya doğru ilerledi ve soğuk havada ısınmak için kayanın altına girdi. Sierra jartiyer yılanları genellikle göllerin ya da nehirlerin çevresinde, hatta yüksek rakımlarda bile bulunurdu. Yılan kayanın altında tamamen kaybolana kadar onu dikkatle izledi.

Kamp yapan iki adam sessizce konuşuyor, ara sıra kahkahalara boğuluyordu. Gerçek kampçılara benziyorlardı. Arkadaşlar. Birlikte patıkada yürüyen iki adamın niyeti yolculuklarını Half Dome'da sonlandırmaktı. İkisi de sağlıklı görünüyordu. Dikkatle zihinlerine dokundu. Eğer bu iki adam

büyücü illüzyonlarıydı ve dokunuşu tespit edilirse, bu avantajını ortadan kaldıracaktı. İkisi de göründükleri gibi görünüyordu.

Bir kez daha üzerlerinden uçtu, kampın kendisine ve daha sonra yakın çevresine dikkat ederek, giderek genişleyen bir daire çizerek dışarı doğru ilerledi. Bu kez vampirlere dair kanıt aradı. Küçük büyücüsü daha çok ailesiyle savaşmayı ve onları kitabı bulmaktan uzak tutmayı düşünüyordu. Sergey Malinov'u düşündü.

Malinov ailesi çok ölümcül beş erkek ve bir kızıdan oluşuyordu. Tüm aile ortalamanın üzerinde bir zekâyâ sahipti ve savaşçı olarak oldukça yetenekliydi. Ivory adındaki kız, yüzyıllar önce prensin oğlu Draven'ın ihanetine uğramış ve vampirler tarafından ölüme terk edilmişti. Hepsi de güç peşinde koşan beş kardeş, onun ortadan kaybolmasını ruhlarından vazgeçmek ve vampir olmak için bir bahane olarak kullanmışlardı.

Sergey yüksek büyücü Xavier ile yakın çalışmıştı. Yüksek büyücü öldürülmüş olmasına rağmen, geride kendisinden parçalar bırakmıştı. Bu parçalar Sergey'de bulunuyordu, bu da vampirin Xavier'in sahip olduğu tüm bilgilere erişimi olduğu anlamına geliyordu.

-çok tehlikeli bir kombinasyon- özellikle de karanlık büyü kitabı artık Mikhail'in elinde olmadığına göre.

Sergey yakın olduğunu anladığı anda kitabın peşine düşecekti. Kitap onu çağırarak mıydı? Isai'nin çağırıp çağırmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve bunu sorabileceği kimse de yoktu. Diğer Karpatlar'a, özellikle de manastırın kardeşliğine uzun mesafelerden ulaşabilirdi ama Julija ve Elisabeta'nın paylaşıyor gibi göründükleri bağlantı gibi değil.

İki kampçının tam olarak göründükleri gibi olduklarından emin olunca, kayaların arasına inene kadar spiral çizerek aşağı indi. Yer değiştirdi ve sırtında sırt çantası, yalnız yürüyüşçünün timsali gibi görünerek dışarı çıktı.

Adamlardan biri başını kaldırdı ve dostça bir el salladı. "Kampa gelin. Taze kahvemiz var."

Isai gülümsemeye çalıştı. Onunki oldukça paslanmıştı ama Julija'nın etrafında olduğundan beri sadece gülümsemekle kalmayıp gülmek de istediğini fark etmişti. "Teşekkürler. Kulağa hoş geliyor." Sırt çantasını çıkarıp omuz silkerek kamplarına doğru yürüdü. "Sabahın erken saatlerinden beri yoldayım." Son anda normalde kullandığı daha resmi konuşma şekli yerine kısaltmalar kullanması gerektiğini hatırladı. İkisi de fark etmemiş gibiydi. "Yaklaşık bir gündür karşılaştığım ilk kişisiniz."

"Gerçekten mi? Hangi patikada yürüyüş yapıyorsunuz?" Kahveyi dolduran kişi başını kaldırdı. "Biz de tam bu yıl buranın dolup taşığını söylüyorduk. Okula birlikte gittik ve her yıl patikalarda yürüyüş yapmak için buluşuruz."

"Ben doğu kıyısında yaşıyorum," dedi sarışın. "Josh batı kıyısında yaşıyor. İrtibat halindeyiz ama birbirimizin hayatını yakalamak için yaptığımız şey bu. Sadece bunun için çok yaşlandığımızı söylüyorduk."

İkisi de doğruyu söylüyordu. Isai daha fazla beklemedi. Elini sallayarak her iki adamın da hareket etmesini ya da konuşmasını engelledi. İkisinin de korkmasını ya da kendisini hatırlamasını istemiyordu. Onunla ne kadar az temas kurarlarsa, hafızalarındaki tüm kalıntıları silmek o kadar kolay olacaktı. Sergey ona dair küçük bir iz bile tespit ederse, kendisine asla veremeyecekleri bir şeyi almak için iki adama işkence edecekti. Tek bildiği, Anatolie ya da Barnabas'ın da aynı şeyi yapabileceğiydi. Kanlarını aldı, kendisiyle ilgili her türlü anıyı yok etti ve ikisini de çadırlarının içindeki uyku tulumlarının üzerine uzanmış, iyileşmeye çalışırken bıraktı.

Mağaraya geri döndüğünde yine acele etmedi, etrafı dikkatle inceledi ve davetsiz misafirlerin izlerini aradı. Savaş alanını inceledi. Birazcık dışında

yıldırımından dolayı yara izleri olsa da, büyücü ve Karpatyalı arasında bir ölüm kalım çatışması yaşandığına dair gerçek bir kanıt yoktu.

Julija. Neden dönüşüm geçirmemişti? Olmalıydı. Bu zaten tamamen Karpatyalı olduğu ve yerin altında uyuyabileceği anlamına mı geliyordu? Bunu öğrenmesi gerekiyordu. Büyücü kanıyla kendi türünün felcinden kurtulabilir miydi? Güneş ışığında korkmadan yürüyebilir miydi? Eğer güneşte uzanırsa, bu onu öldürürdü.

Elinden geldiğince onun kanını alacağını biliyordu. Onun tadı ona bağımlılık yapıyordu. Büyücü kanı zamanla ona sağladığı özgürlükleri ona da sağlayacak mıydı? Hepsi de cevabı olmayan güzel sorulardı. Sabırlı olmalı ve zaman ilerledikçe bu cevapların kendisine gelmesine izin vermeliydi.

Etraftaki manzaraya dokunulmamış gibi görünüyordu ve dar aralıktan içeri süzüldü. Mavi, hayat arkadaşının uyuduğu odanın girişinde bekliyordu. Kedi onu selamladı, kehribar rengi gözleri yüzüne sabitlenmişti. Sabit, odaklanmış bakışlar rahatsız edici olabilirdi ama Isai kediye daha çok dikkatini gereken yere yoğunlaştırma becerisinden dolayı seviyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Kedi başını salladı ve onun diğer kedileri teker teker uyandırıp beslemesini izledi. Altı kedi oldukça fazlaydı. Hayvanların bakımında Julija'nın yardımını memnuniyetle karşılayacaktı ama bu gece değil. Hepsini besledikten ve aralarındaki büyüyen bağı severek, tırmalayarak ve güvence mırıldanmalarıyla pekiştirdikten sonra hepsini çıkışa en yakın odaya gönderdi. Kadınıyla yalnız kalmak istiyordu.

Isai, Julija'yı yatağa taşıdı, uyanması için komutu fısıldamadan önce tercih ettiğini bildiği şekilde toprağı temizledi, cildini ve saçlarını tazeledi.

Şimdiden vücudunu bir sıcaklık kaplamıştı. Onun yüzüne bakmak bile içinden bir yük treni gibi ateşin geçmesine neden oluyordu. Böyle bir duygu yoğunluğunun var olduğunu bilmiyordu.

"İyi akşamlar, benim küçük büyücüm," diye selamladı kızın kirpikleri kalktığında ve kendini kızın gözlerinin koyu çikolatasına bakarken buldu.

Gülümsemesi adamın nefesini kesti. Tüm yüzünü aydınlatmış ve gözlerine daha da güzel bir şey getirmişti. Sevginin başlangıcı mı? Orada gördüğü şey bu muydu? Başını eğdi ve onun ağzını aldı çünkü bekleyecek bir şey yoktu.

Onu yiyip bitirebileceğini düşündü. Niyeti aklındaydı ama dudakları onun dudaklarına dokunduğunda, bu onu nazikçe kandırmak içindi. Onu baştan çıkarmak için yumuşak bir fırça. İleri geri. Onun yumuşak ve tamamen kendisine ait olduğunu hissetmenin tadını çıkardı. Hepsi onun içindi. Dili dudaklarının kenarında küçük bir gezinti yaptı ve onu dudaklarını kendisi için ayırmaya ikna etti.

Talep yoktu. Ondan bir şey almak istemiyordu. Onun kendisine vermesini istiyordu. İçini yakıp kavuran ihtiyacı paylaşmasını istiyordu. Tadı zaten oradaydı, her bir duyusuyla alay ediyordu. Onu kendisine daha da yakınlaştırıyordu. Dilinin ucu geçici olarak onunkine dokundu ve sonra dudaklarını ayırdı.

Isai onu daha yakına sürükledi ve ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi, dili içeri girdi. Bir anda onun tadı, şampanya baloncuklarını hayal ettiği gibi içinde patladı. Sanki bir dinamit çubuğuna kibrit çakmış gibi hissetti ve birlikte patladılar. Roketler patladı. Aptalcaydı ama doğruydı. Onu öpmeye asla doyamayacaktı.

Her santimini kendisi için talep ederek ağzını keşfederken yeryüzü titredi ve sonra durmuş gibi göründü. Damarları yavaş hareket eden magmaya dönüştü, güçlü bir kombinasyon

ateş ve tutku. Küçük alevler tenini yalıyor gibiydi. Ağzı kavurucu derecede sıcaktı.

Julija'nın kolları adamın boynuna dolandı ve adam onu yatağa bastırarak ağırlığının çoğunu almasına izin verdi. Vücudu yumuşak, uysal ve teslimiyetçiydi, göğüsleri göğsüne bastırıyordu.

Zihnine yavaşça girdi, yumuşak, tatlı, çok kadınsı bir sıcaklık, zihninin duvarlarında yavaşça ilerliyor, her karanlık veya yalnız yeri ... onunla dolduruyordu.

Günaydın, benim muhteşem hayat arkadaşım.

Sesi, bir fısıltı gibi, onun zihnini yakından okşuyordu. Tüm vücudu bu sese tepki verdi. Onu hissetmeye. Ağzı onunkinin altında hareket ederken zihnini onunla paylaşmanın samimiyetine.

Ağzı sıcaktı. Onu içten dışa kavuruyordu. Eli adamın sırtında geziniyor, parmak uçları adamın vücuduna kazıdığı yeminleri okşuyordu - ona ettiği yeminleri. Hängemért. Onun için. Kadim yeminin izini tekrar tekrar sürdürdü. Parmağının o kabarık çizgiler üzerindeki her darbesi, damarlarında yanan erimiş ateşe katkıda bulundu.

Isai kendini onun son derece farkında buldu. Vücudundaki her sinir ucu canlanmıştı. Onu tekrar tekrar öptü ve sonra boğazından aşağıya, göğüslerinin kabarıklığına doğru öptü. Teni inanılmaz derecede yumuşaktı. Eriyen bir his vardı, sanki ağzını o geniş tene dayadığında ısı o kadar yoğunlaşıyordu ki, onun güzelliğine gömülüyordu.

Bir savaşçının kalbine sahipsin, Isai, ama gerçekten, ruhun
bir şairin.

Bununla ne kastettiğinden emin değildi ama zihnindeki fısıltı şehvetli ve nefessizdi, sanki onun her şeyi olduğunu düşünüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Beni kendine aşık ediyorsun. Kesinlikle benim her şeyim oluyorsun.

Adamın ağzı kadının sağ göğsünün üzerine kapandı ve kadın sırtını dönerek adamın başını kucakladı ve irkilerek küçük bir inilti çıkardı.

Sen benim her şeyimsin, Julija. Bundan asla şüphe etme. Ciddiydi. Bunun tek nedeni Julija'nın kaderinde olması değildi, her ne kadar bir hayat arkadaşı her türlü bedelin ötesinde bir hazine olsa da, Julija'yla ilgili her şey ona çekici geliyordu.

Her şey değil, diye hatırlattı, parmakları sırtının küçük kısmını bulana kadar adamın omurgasında dolaştı. Bir an için oraya bastırdılar ve sonra kalçalarını şekillendirdiler.

Her şeyi, o temin etti. Çok korkmuştun Julija ve ben anlamamıştım. Seni kınamadan önce sorunun ne olduğunu öğrenmek için zaman ayırmalıydım. Hayat arkadaşını herhangi bir konuda hayal kırıklığına uğrattığını düşünmek hoşuna gitmiyordu ama daha fazla sabır göstermesi gerektiğini de biliyordu.

Göğsünün kıvrımını ve altını öptü, sol göğsünü buldu ve onu ağzının sıcaklığına çekti. Kız hassas görünüyordu ve adam nazikti, dilini ve dişlerinin ucunu kullanarak kızın kendisine olan ihtiyacını arttırdı.

Elini kadının karnından aşağıya, tümseğinin üzerinden, kendisi için olan hazineyi koruyan küçük buklelere doğru kaydırdı.

Benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor, diye itiraf etti.

Bu düşünce sık sık aklına geliyordu. Yanında biri vardı. Yalnız değildi. Onun kıızıydı. Julija. O gerçekten de onun her şeyiydi.

Julija Isai'nin yüzüne, tüm o kenarlara ve düzlemlere bakmaktan kendini alamadı. O güçlüydü. Sayısız savaş görmüştü. Amansız bir gücü vardı ve bu, o güçlü çenesinde ve acımasız ağzında kendini gösteriyordu. Şu anda yüzü yumuşak, nazik, hatta sevgi doluydu. Yüz ifadesi kadının kalbini yerinden oynattı.

Senin de benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Hâlâ onun kendisini istediğine inanmakta güçlük çekiyordu. İçinden bir ses, babasının ya da Barnabas'ın üzerine atlamasını, acımasızca gülerek onların illüzyonlarından birine kapıldığını söylemesini bekliyordu.

Zamanla benden emin olacaksın, küçük büyücü, diye fısıldadı, ona düşüncelerini kolayca okuyabildiğini hatırlatarak

-Tıpkı onunkini okuyabildiği gibi. Birine yalan söylemek ya da o kişi kafanızın içindeyken bir illüzyonu sürdürmek çok zordu.

Ağzı düşünmeyi imkânsız hale getiriyordu. Ya da nefes almayı. Kadının tüm düşüncelerini alıp götürüyor, onu başka bir âleme, saf duygulardan başka hiçbir şeyin olmadığı, her şeyin iyi olduğu başka bir boyuta sürüklüyordu.

Kendini hiç şehvetli, güzel ya da sadece seksi hissetmemişti. Isai ona üçünü de hissettirmişti. Kendi nefes alışlarını duydu, vücudunda aşağı doğru ilerlerken, acele etmeden yaptığı o küçük yalvarışları. Sanki ona tapıyormuş gibi hissediyordu. Neredeyse saygılıydı -neredeyse. Isırıklar ve yalamalar daha talepkâr, daha tutkulu hale geldi, ta ki kız hiç düşünemeyene kadar. Sadece Isai vardı, onu sıcaklığıyla, gücüyle ve günaha varan zevkiyle çevreliyordu.

Sonra adamın ağzı kızın üzerindeydi ve kız haykırdı, sesi mağarada yankılandı, nefessiz, seksi ve muhtaç bir sestti. Adamın elleri güçlüydü, kadının vücudunu okşuyordu. Açgözlü hissetmiyordu. Sanki onun bedenini kendi zevki için hazırlıyormuş gibi hissetmiyordu. Sevgi dolu hissediyordu. Elleri ve ağzıyla, dili ve dişleriyle onun her santimini sevgiyle okşuyordu. Ona sevgisini gösteriyordu.

Isai acele etmedi, onun her santimini tanımak istiyordu. Onu soluk soluğa bırakan neydi? Onu haykırtan neydi? İhtiyaçla kıvranmasına neden olan neydi? Kadını. Sevgi söz konusu olduğuunda ilgiye ihtiyacı vardı. Yanındaki adamı tanımaya ihtiyacı vardı.

Ona her türlü zevki tattırmak istiyordu ve acı bu denklemin hiçbir parçası değildi. Bu onunla ilgili değildi. Bu onun içindi. Her şey onun içindi. Vücudunun kavurucu sıcaklığı, çığlıklarının sesi, bacaklarının onu sarması ve tırnaklarının omuzlarına batmasıyla zevk alıyordu.

O onun dünyasıydı ve bunu bilmesi gerekiyordu. Ona oynanan oyundan, büyücünün karanlık dünyasından, onu seviyormuş, önemsiyormuş gibi yapıp başkalarının acı çektiğini görmeye duyduğu kin yüzünden onu o karanlık yola sürükledikten sonra, Julija'nın ona her dokunuşunda güven tazelemeye ihtiyacı vardı. Sevgiyi hissettiğinde tanımasını istiyordu, böylece asla şüphe duymayacak, asla sevgiden başka bir şeyle dokunulabileceğini hissetmeyecekti.

"Isai, acele etmelisin." Sıcak ve ihtiyaç dolu bir telaşla kelimeleri yüksek sesle fısıldadı.

Sağ uyluğunun iç tarafını öptü, pırıl pırıl parlayan, gölgeli çenesini oraya sürterek hassas cildini hafifçe sıyırdı. "Öyle mi?" diye sordu ve sol uyluğuna geçerek bir kedi gibi sürtmeye başladı. Kızın parlayan vücuduna ılık hava üfledi.

Kan onun içinde sıcak ve vahşi bir şekilde çarpıyordu. Kalçaları sarsıldı. Adam sikini bacaklarının arasına sokarken kadının üzerindeki tutuşu sıkılaştı. Ağır sikiyle ona dokunduğu anda ateşin yayıldığını hissetti. Daha içine bile girmemişti ama acele etmemiş, vücudunun tek bir santimini bile ıskalamamıştı ve ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki kendini onun kalın, sıcak ereksiyonunun üzerine itmeye çalıştı.

"Acelelerimiz yok," diye güvence verdi ona. "Dünya kadar vaktimiz var."

"Yok!" diye feryat etti. "Gerçekten yapamayız." Çünkü eğer onu almazsa, alevler içinde kalacaktı. Muhtemelen ne olduğunu merak ederek ona bakarken orada yanacaktı.

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. Hiçbir şeyin onu daha genç gösterebileceğini düşünmemişti ama bir anda o yıpranmış, kaba maske gitmiş, adam kaygısız görünmeye başlamıştı. Ona aitti. Isai ona aitti.

"Devam et," dedi, adam onu kasıtlı olarak hareketsiz tutarken dişlerini sıkarak.

"Düşünüyorum." Kıpırdamadan durdu, kadının girişini ihlal etmedi.

Nefesi uzun, yavaş bir onaylamama iniltisi halinde tısladı. "Şimdi şirinlik yapmanın sırası değil Isai. Gerçekten kendiliğinden yanacağım."

Yavaşça vücudunda ilerledi, ejderhayı öptü, ona Ejderha Arayıcısı olduğunu söyleyen işareti. Karnından yukarı doğru öptü, dilini göbek deliğine daldırıp döndürmek için durdu. Göğüslerinin alt tarafını kemirdi. Meme uçları dikkatini dağıtmış gibi görünüyordu, alay ediyor ve çekiştiriyordu, dili kız topuklarını yatağa bastırana, kalçaları kıpırdayana, vücudu onu içine çekmek, onu sıcaklığıyla sarmak için çaresizce çırpınana kadar fiske vuruyordu. Parmak uçlarından ön koluna doğru öptü, sonra da onun çok güçlü bir büyücü olduğunu gösteren yüksek büyücü işaretinin üzerinden geçti.

Isai onun boğazını öptü ve sonra başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Sana bir şey söylüyorum Julija, duymaman gereken bir şey. Sana ne söylediğimi bana söylemeni istiyorum."

Ağzını nazikçe öptü, onu nefessiz bırakan bir başka uzun, uyuşturucu öpücük. Anlamsız. Dokunuşuyla sersemlemişti. Yarı kapalı gözlerle adamın yüzünü inceledi. Aşkın her çizgiye damgalandığını görebiliyordu. Onun kapüşonlu, büyüleyici gözlerinde görebiliyordu. Kalbi sertçe sıkıştı ve sonra eriyecek gibi oldu. Bir an için büyük bir korku hissetti. Adam kalbinin etrafını öyle sıkı sarmıştı ki,

Ruhuyla o kadar derin bir şekilde birleşmişti ki, onsuz asla mutlu olamayacağını biliyordu. Bu çok fazlaydı. Çok yoğundu.

Onun yüzüne bakınca, bunun yoğun olabileceğini fark etti. Çok fazla olabilirdi. Ama bu onu daha az gerçek yapmıyordu. Onun için bu kadar derinden hissediyordu. Tıpkı onun için hissettiği gibi. Titreyen parmak uçlarıyla onun yüzüne dokundu.

Parmaklarını ağzına götürmek için başını çevirdi. Ben sana ne diyorum?

Beni sevdiğini söylüyorsun. Kelimeleri onun zihnine fısıldadı çünkü her seferinde onu sarstı.

Anında, eli ikisinin arasındaydı, ağır sikini kavradı, içine kaydırıldı ve sonra, beklemeden ileri atıldı. Ateş omurgasından yukarıya doğru fırladı ve çekirdeğinden vücudunun her yerine yayıldı. Nefes nefese kaldı ve adamın omuzlarına yapıştı, adam içinde hareket etmeye başladığında bir dayanağa ihtiyaç duyuyordu.

Her vuruşta, her itişte, ateş ve aşkın birleşimini hissediyordu. Aşk ve ateş. Adamın ona anlatmayı bitirmediğini biliyordu. Adamın zihnindeydi ve onun bunu iliklerine kadar hissetmesini, orada damgalanmasını istediğini biliyordu. Sonsuza kadar.

Ateş, gerçekten kendiliğinden yanabileceğini düşünene kadar gittikçe daha sıcak bir hal aldı. İçinin derinliklerinde, bu gerilim gittikçe daha sıkı sarılıyor, delirebileceğini düşünene kadar serbest kalmak için çaresizce çırpınıyordu. Tüm bunların arasında, alevlerin ve ateşin arasında, ona tutundu. Isai. Sonra haykırıyordu, zevk içinden geçiyordu, tutku dünyasını sarsıyor, onu hiç gitmediği bir yere götürüyordu. Dalga dalga üzerine çöküyor, onu tamamen tüketiyordu.

Birlikte yatıyorlardı, ikisi de hava almak için mücadele ediyordu, kadının vücudu adaminkini çevreliyordu, artçı şoklar adamı sıkıca kavırıyor, ikisinin de zevkini besliyordu. Sonra adamın ağzı kadının boynundaydı, dişleri derinlere

batıyor, başka bir büyük sarsıntıyı tetikliyordu.

Orgazm onu sarsarak içinden geçti, ta ki bir eli saçlarında, ona yapışana kadar.

Karnını doyurur doyurmaz onları ters çevirdi, böylece hâlâ ona kilitlenmiş olan kadın onun üzerine yayıldı. Kanımı al, sívamet.

Sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı, erotik bir vaat, kadife bir aşk fırçasıydı, karşı koymak imkânsızdı. Boynunda çok güçlü bir şekilde atan nabzın üzerinde yaladı. Aleti sertçe sarsıldı, inanılmaz bir şekilde şişti. Dişleri derine battı ve adam içinde kıpırdandı, onu öylesine yoğun bir şekilde saran başka bir sıcak orgazmı tetikledi ki, onu az önce sevgisiyle ve saf zevkten başka hiçbir şeyle çevrili olmadığı o yere geri fırlattı.

Kanı sıcak ve baharatlıydı, tadı dilinde patlıyor, vücuduna yayılarak yeniden oluşan tsunamiyle birleşiyordu. Tsunami onu yarıp geçtiğinde, tsunaminin yoğunluğu Isai'yi de içine çekmiş ve onu vücudundan akan güçlü dalgaların arasında yakalamıştı. Tohumunun sıcak sıçramasını hissetti. Hepsi birlikte, onun kanının tadı, onun salgısı, onunki, onları tek bir varlık haline getirdi, aynı teni, aynı zihni paylaştılar. Bu, yaşamayı umduğu ya da hayal ettiği her şeyin ötesindeydi.

Julija dilini adamın boynundaki iki iğne deliğinin üzerinde gezdirdi ve sonra kendini onun üzerine bıraktı. Hareket edemiyordu. Asla hareket edemeyebilirdi. Olduğu yerde kalmaktan oldukça mutluydu. Sadece gözlerini kapadı ve yanağını onun boğazının çukuruna yasladı. Birlikte ne kadar süre yattıkları hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece bir zevk dünyasında sürükleniyorlardı. Kendini güvende hissediyordu, onun sevgisiyle çevriliydi. Bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Denemeye istekli olsa da hayatının geri kalanını bu şekilde geçiremeyeceğini düşündü. Sonunda içlerinden biri kıpırdandı ve o da ayağa kalkıp onun da kalkmasını bekledi,

ve ona yaslanana kadar geri çekildi, onu bir yatak başı olarak kullandı. Adam buna hiç aldırmış etmedi. Sadece kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Ona yaptıklarının ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışmayacaktı. Kendini çok çiğ hissediyordu. Çok utangaçtı. Ama inanıyordu.

"Sanırım bu akşam kedileri beslediniz."

Isai onun başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Elbette. Sonra da onlara diğer odada kalmaları emrini verdim. Eğer vermeseydim, beslenme ve ilgi talepleriyle bizi çıldırtacaklardı. Bence Phantom ve Sable bu sabah daha iyi görünüyorlardı."

"Kanınız ..." Doğru kelimeyi aradı ve sonunda bir tanesinde karar kıldı. "Güçlü."

"Güçlü mü?" diye yineledi, sesinde bir gülümseme vardı.

Gözlerini görebilene kadar başını geriye eğdi. Onun gülümsemesini sağlayabildiği zamanları özellikle seviyordu. Gülümsemeler çok nadirdi. "Çok etkili," diye tekrarladı. "Bağımlıyım."

"Beslenmek için kan alamadığında, Julija, bu seni zayıflatıyor mu?"

Başını salladı. "Hem de çok. Ailemdeki diğerleri gibi normal yemek yiyemiyorum. Hayvan kanı aşermeme hiç yardımcı olmuyor."

"Ama sen hiç toprakta uyumadın."

"Hayır, bunu hiç düşünmedim bile, ama bazen içinde yattım. Yıllarca sizin türünüzü inceledim ama onlar hakkında öğrendiğim şeylerin hiçbirini denemedim, özellikle de tamamen kapalı uyumayı."

Çenesi başının üst kısmını okşadı. Saç telleri gölgesine takıldı ve onları birbirine bağladı. "Bizim türümüz, Julija. Sen Karpatyalısın. Buna hiç şüphe yok. Aynı zamanda büyücüsün. En hafif tabirle alışılmadık bir durum. Bu kitabı bulduktan sonra,

Böyle bir fenomeni duyup duymadıklarını görmek için başkalarına sorular sormak iyi olacaktır."

"Benim bir fenomen olduğumu düşünmeniz hoşuma gidiyor ama bir grup yabancının benim hakkımda konuşmasını istemiyorum. Bu kısmı kendimize saklasak olmaz mı? Elisabeta'ya söyleyebilirim. O benim hakkımda kimseye bir şey söylemeyecektir."

"Elisabeta Ferro'nun hayat arkadaşı. Prens Tarık'la iletişime geçip Iulian'ın peşine birini göndermesini istemeden hemen önce bize söyledi. İsmi tanıdım, kardeşim olduğunu anladım ve avcı görevini üstlendim. Adımızın onurla yaşatılmasını sağlamak benim görevim."

Julija, Iulian'ın onurlu olduğu kadar asil de olduğundan oldukça emindi.

"Küçük bir göl var, çok güzel. Çok az kampçı var, ancak civardan uçarken atların izlerini gördüm, bu yüzden düzenli olarak ziyaret eden birkaç kişi olduğundan eminim. Umarım geceleri gitmişlerdir. Bu akşam daha yakından bakacağız."

"İyi akşamlar," diye düzeltti otomatik olarak ve sonra kendini çok kötü hissetti. Onun daha resmi konuşma tarzını seviyordu. Bu ona çekici geliyordu ve aksanı lehçesine karıştığında, bu kombinasyon karşı konulmaz oluyordu.

"Bu yüzyıla uyum sağladığımdan emin olmak için sana ihtiyacım var, buna konuşmam da dahil," diyerek ona güvence verdi ve düşüncelerine erişebildiğini ince bir şekilde hatırlattı.

"Uyum sağlıyorsunuz. Kadınlar seninle tanıştıklarında ağızlarının suyu akacak ve konuşma tarzın çok seksi, bu da cazibeni artırıyor." Sesinde kıskanç bir ton var mıydı? Umarım yoktur. Onu başka bir kadına kaptırmak istemiyordu.

"Sívamet, sen hâlâ "insan" kavramını anlamamışsın. Hayat arkadaşlarınız ve başkalarıyla çevrelenmek için geri dönmenden önce çabuk öğrenseniz iyi olur. Ben senin zihnindeyim, tıpkı

Sen benim içimdesin. Güvensizliklerini görmek ve bunların nedenlerini bilmek kolay ama aynı zamanda senden başka bir kadın görmemin imkânsız olduğunu da anlamalısın. Seni yüzyıllardır arıyorum. Yüzyıllarca. Vazgeçtiğim zamanlar oldu ama aklımda hep sen vardın. Sen. Başka bir kadın değil. Başka kadınlar isteseydim, onlara sahip olurdum. Ben seni istiyorum. Sen benim seçimimsin. Hayat arkadaşı bir yana, sen benim seçimimsin."

Onun kendisine verdiği güvenceye sarıldı. "Bana Ferro'dan bahset.

Nasıl biri?"

Isai ilk kez tereddüt etti ve aynı zamanda zihninden çekildi. Ani bir hareketti, bu yüzden onun çıkışını hissetti. Onu içeride istemediğinde ona ulaşmak imkansızdı. Bir an için incinmişti, ki bunun aptalca olduğunu biliyordu. Birkaç dakika bile yalnız kalmaya dayanamıyorsa gerçekten güvensizliği vardı.

"Ferro aramızdaki en yaşlı kişiydi," dedi Isai bariz bir isteksizlikle. "Uzun boylu, benden bile uzun. Omuzları -" Başını sallayarak sözünü kesti. "Çok geniş. Gözleri çok sıra dışı, demir renginde ama demirin içinde paslı noktalar var, öyle ki gözleri içinizi delip geçiyor. Her zaman üzerine yapışmış bir tehlike havası vardır. Karşı çıkılacak bir adam değildir. Aramızdaki en saygın kişiydi ama aynı zamanda hepimizin dikkatle izlediği biriydi. Bir hayat arkadaşı olması iyi bir şey. Onun dönüşmemesini sağlayacaktır."

Julija sessizdi, Isai'nin ona söyledikleri hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Arkadaşı çok savunmasızdı. Öte yandan, Sergey'i ondan uzak tutmak için çok sert ve tehlikeli bir adama ihtiyacı olacaktı. Vampirin tutsağını geri almak için her şeyi yapabileceğini herkes biliyordu. Elisabeta'nın hayat arkadaşının, içinde yüksek büyücünün parçacıkları bulunan bir vampirle başa çıkabilmesi için son derece güçlü olması gerekiyordu.

"Onun için korkuyorum."

"Bu çok doğal Julija," diyerek onu şaşırttı Isai. "Sen onun arkadaşısın. Onun için en iyisini istiyorsun. Ferro onun için en iyisi olacak."

Gözlerini kapatmış ve adama yaslanmıştı. "Her zaman çok eminsin."

"Onlar hayat arkadaşı," dedi kayıtsızca.

"Evet," diye itiraf etti, "ama ikisinin de hayatlarının seyri değişti, yani başkalaştılar. Eğer ruh doğumda ikiye bölündüyse ve birden fazla kez doğduysa ya da en azından bir kez daha doğup başka yaşam döngüleri yaşadıysa ve bu kez Sergey onu kaçırıp yüzyıllarca tutsak tutmayı başardıysa, yaşamı buna göre şekillenmiş olmalı. O farklı. O da farklı. Her ne olmaları gerekiyorsa artık o değiller."

Julija'nın çıplak omzuna öpücükler kondurarak vücudunu ürpertti. "Bu da bir bakış açısı ve bunun seni nasıl endişelendirdiğini anlayabiliyorum ama bu gerçekten boşuna Julija. Kadının ruhu erkeği çağırıyor. Onun ruhu da onunkini çağırıyor. Her biri diğerinin ihtiyacı olan şey olacak."

Julija parmaklarını onun kalçasında gezdirdi, yüzeyin altında akan gündelik gücü hissetti -kabul ettiği gücü. Hayat arkadaşları arasındaki bağa derinden inanıyordu. O da inanmak istiyordu. Isai'nin beklenmedik bir hediye olduğu kesindi.

"Bunu sevdim," diye alay etti.

"Tam da mükemmel bir zamanda aklıma girdin." Ona alaycı bir bakış atmak için başını çevirdi. Bu garipti. Ona o kadar alışmıştı ki varlığını hissetmemişti. "O hafif dokunuşa sahip olmak istiyorum."

"Yapacaksın. Sadece biraz pratik yapmak gerekiyor," diye açıkladı. "Tıpkı uçmak ya da vites değiştirmek gibi."

"Uçmayı seviyorum," dedi. "Eskiden geceleri rüyalarımda uçup gideceğimi düşünürdüm. Yatak odamın penceresini açık bırakırsam, gece havasının beni çevrelediğini ve saçlarımı mahvettiğini hissederdim. Uyandığımda hep yatağımda olurdum."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Bu tür şeyler çok tehlikelidir, Julija. Uçarken her zaman ne yaptığınızı bilmeniz gerekir. Buna uyku uçuşu denir. Bizim böyle bir şey yapmamıza asla izin verilmez."

"Eve çarpmalar, çürükler ve sıyrıklarla gelmeye başlayana kadar gerçek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu." Kendini oturmaya zorladı. Karşıdaki su havuzuna bakarken sıcaklığın iyi olacağına karar verdi. Elini havuza doğru sallayıp mükemmel sıcaklığı düşünmeye çalıştı ama buhar çıkmadı. Bıkkınlıkla havada hızlıca bir desen çizdi ve zikretti.

Enerji moleküllere,
Sıvı buhara,
İhtiyacımı karşılamak
için sıcaklığını getir.

"Eğer hile yapmakta ısrar edersen, asla öğrenemezsin." Isai elini suya doğru salladı ve su hemen soğudu.

Elleri kalçalarında, ayağa fırladı. "Benimle bir savaş başlatmak istemezsin."

Enerji moleküllere,
Sıvı buhara,
İhtiyacımı karşılamak
için sıcaklığını getir.

Küçük su dolu leğene doğru el salladı ve odanın diğer ucundan ona doğru ilerlemeye başladı.

"Eğer bir savaş başlatırsam neler olacağını görmeyi çok isterim," dedi ve elini havuza doğru salladı. Odanın sıcaklığı bile düşmüştü.

"Isai," diye uyardı. "Sıcak suda ıslanmam lazım. Ağrımamı istemezsin."

"Eğer ağrın olursa, seni iyileştiririm."

Sesinde aynı kayıtsız ton vardı. Hafif. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Ellerini kalçalarına koydu ve başını arkaya attı, tek bir dikiş bile takmamasına rağmen bu görüntüyü taşıyabileceğini umuyordu.

"Sıcak suda yıkanabilirsem iyileşmeye ihtiyacım olmaz. Banyo suyuma dokunma." Leğeni işaret etti ve büyüsunü doğrudan leğene gönderdi.

Üç adım atmıştı ki su soğudu ve havuzun etrafındaki havayı da serinletti. Etrafında döndü ve başının üstünü işaret etti.

Sıcak hava yükselir, bulutlarınızı getirir,
Soğüğünüzü havanın kıvrılan örtüsüyle
birleştirin. Polenler, atmosfer şimdi
çarpışıyor,
Damlacıklarını omurgasından aşağı boşalt.

Su başından ve omuzlarından aşağı döküldü. Döndü ve sıcak su büyüsunü mırıldanarak havuza koştu. Bir anda yüzeyden buhar yükseldi. Havuzun etrafındaki duvarı oluşturan kalın kayanın üzerine atladı.

Suya girmeden önce bir kol beline dolandı ve sert bir erkek bedenine doğru çekildi. İkisi de yüzeye çıktı ve sıcak su başlarının üzerine kapanarak suyun altına girdi. Gülmemeye çalışıyordu ve havasının yarısını kaybetmişti ama fark etmedi çünkü ikisi de hemen yüzeye çıktı.

"Yağmur mu?" diye sordu gülerek.

Onun gülüşünü seviyordu. Sesini. Yüzündeki ifadeyi. Gözlerinin ışıltısını. Ağzının kıvrılması. Yüzündeki o ifadeyle büyülenmiş gibi orada kalabilirdi. Julija hiç düşünmeden kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü onunkine doğru kaldırarak onu öptü. Sertçe. Anlamlı bir şekilde. Kendini ve ona olan hislerini bu öpücüğe döktü.

Kolları onun boynuna dolandığı ve parmakları ensesinde kilitlendiği anda, Isai kollarını onun etrafına doladı ve vücudunu sıkıca kendi vücuduna çekti. Yeniden kendini kaybetmiş, düşünemez hale gelene kadar onu tekrar tekrar öpmüştü. Arzuladığı sıcak suya girene kadar biraz zaman geçti ama hiç umursamadı.

14

T o gece nefes kesiciydi, ya da belki de bunu paylaşmak için yanında kadınının olmasıydı. Isai yıldızları hiç bu kadar parlak, ayı da hiç bu kadar çağırıcı görmemişti. Küçük göl, dağların yarım halkasının hemen altındaydı. Geniş bir çayır suyun kenarına kadar uzanıyordu.

bir tarafta.

Burası arka bölgeydi ve daha az sayıda kampçı ve yürüyüşçü buraya geliyordu, ancak at sırtında gününbirlik gezintiye çıkanlar genellikle gölün etrafındaki ve dağlardaki patikaları kullanıyordu. Onların doğusunda, daha popüler turistik yerlerden uzakta olmaktan mutlu olan birkaç yürüyüşçünün kaldığı küçük bir kampçı tesisi vardı.

Julija çıkıntının kenarı boyunca yürüyerek onu biraz tedirgin etti. Uçabiliyordu ve bunu mağaralarındaki sığınaktan bu noktaya kadar yapmıştı ama yine de bir illüzyon inşa etme açısından düşünüyordu. Bu konuda inanılmaz derecede hızlıydı ama kötü bir şekilde yaralanması ya da ölmesi için bir iki saniye yetiyordu. Kız kenar boyunca ilerlerken onu olması gerekenden daha fazla izlediğini fark etti.

Arka planında yıldızlar varken çok güzel görünüyordu. Akıcı bir zarafetle yürüyor, ara sıra Belle ya da Phaedra'yı sevmek için çömeliyor, her iki dişi de ona yaklaşıyordu. Blue ve Comet kesinlikle **t e t i k t e y d i**. Erkekler kaldı

Dikkatli bir şekilde uçurumun tepesinde volta atıyor, gözleri ve hisleri herhangi bir tehlikeye karşı ayarlı.

Phantom ve Sable, iki küçük kedi, sanki bir azarlama ya da öfkeli bir suçlama bekliyormuş gibi kıpırdamadan durdular. Birbirlerine sokuldular ama herkesi izlediler. Isai onlar hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Bunlar, gölge kedileri barındırmak için derme çatma bir laboratuvar olarak kullandıkları kulübeye gizlice girdiğinde Julija'nın kardeşlerinin gazabını göze aldığı iki kediymiş. Yaralarına bakmış ve onlara kan vermişti. Yine de tüm kediler arasında en gergin ve en şüpheli görünen onlardı.

Isai iç çekti. Aralarında hain olmasını kaldıramazdı. Phantom Vasile'ye saldırmıştı ve açıkça ondan nefret ediyordu ama Isai'nin içinde hâlâ çok kötü bir his vardı. Julija yavaşça ayağa kalkarken başını çevirip ona gülümsedi, bir eli Phaedra'nın başındaydı ve parmakları koyu renkli kürkün derinliklerindeydi.

"Kendilerine gelecekler, Isai. Korkunç işkence gördüler. Onları kandırmak için olmadıkça onlara nezaket gösterilmedi. Hatırlayın, kardeşlerim Barnabas'a adeta tapıyorlardı ve onun işkence ve korku yöntemlerini kediler üzerinde uyguluyorlardı, önce iyi davranıp sonra canlarını yakıyorlardı. Sonunda ihanete uğrayacağınızdan emin olduğunuzda iyiliği olduğu gibi kabul etmek çok zordur."

Onun tecrübelerine dayanarak konuştuğunu biliyordu. Nasıl olsa onun düşüncelerini okuyordu, tartışmayı o da yapabilirdi. "Kardeşlerin, özellikle de Vasile çok zekiydi. Kedileri ayırdılar ve her birini diğerine karşı bir tehdit olarak kullandılar, ama ya onları kurtarmanı bekliyorlarsa? Bu senin yapacağın bir şey olurdu Julija ve onlar da bunu biliyordu."

Başını salladı ve yüzünü rüzgâra doğru kaldırdı. Rüzgâr giysilerini, altına giydiği kot pantolonunu ve tişörtünü çekiyordu.

kabarık yelek. Ona vücut ısını düzenlemek için pratik yapmasını istediğini söylemişti ama o sırf onun için ceketsiz gittiğini ve havanın çok soğuk olduğunu söyleyerek yelege giymişti.

"Evet, bilirler," diye kabul etti. "Blue onların bir tehdit olduğuna inanmıyor, yoksa ikimize de yaklaşımlarına izin vermezdi."

İki küçük kediye baktı. Belle ve Blue'dan daha gençtiler. "Phaedra ve Comet en büyükleri ve Sable ile Phantom'un ebeveynleri değil mi?" Kız başını sallayınca devam etti. "Aralarındaki ilişkiyi kabullenmiş gibi görünmüyorlardı."

"Onlar diğer kediler gibi doğmadılar, Isai," diye hatırlattı. "Küçük bir kaptan yaratıldılar. Phaedra'nın onları beslediği gibi değildi. Onlara kan ve süt karışımı verildi. Canlı olmaktan çok gölge olacaktı."

"Bazı şeyler duygular olmadan çok daha kolaydır."

Ona doğru geldi, gözleri yüzündeydi ve ona karşı duyduğu şefkati okudu. Anlayışını. Julija onun aklındaydı ve yapılacak en akıllıca şeyin iki küçük kediye yok etmek olduğunu biliyordu. Hayvanlar kötü durumdaydı ve bakıma ihtiyaçları vardı. Isai onları iyileştirmek için zaman harcamıştı, ama onlar bir soru işaretiydi ve ikisi de sadece Julija ve Isai için değil, herhangi bir insan için son derece tehlikeli olduğundan, onları yok etmek daha akıllıca olurdu.

Elini onun koluna koydu ve ona doğru eğilerek ağırlığını birkaç dakikalığına onun almasına izin verdi. "Bunun zor bir karar olduğunu biliyorum. Onlara bir şans vermeliyiz. Blue ve Comet onları izleyecek. İkisi de son derece hızlıdır. Eğer küçüklerden biri bize saldırmaya kalkarsa, onları durduracaklardır. Onları tamamen kazanırsak, bu çift Mavi, Belle, Phaedra ve Comet kadar, hatta daha fazla sadık olacaktır. Lütfen onlara bir şans verelim."

Ona dikte etmiyor, onu kendisini kızdıracak bir pozisyona sokmuyordu. Tercihini belirtiyor ama yine de onun kararına destek veriyordu. Tehlikeleri tarttı. Sadece kendisi olsaydı tereddüt etmezdi ama koruması gereken Julija vardı.

İki büyük erkek kediye uzandı. İzle her zaman genç olanlar. Onlarla konuşun. İkisi de bizim yanımızda hâlâ gergin. Büyücülerden biri tarafından gölgeleniyorlarsa ya da bize zarar vermeye programlanmışlarsa bunu bilmem gerek.

Zekâ ile karşılandı. Her iki erkek de başlarını yavaşça çevirerek küçük kedilere baktı ve gruptan biraz uzakta bir araya toplanmış olan bu kedileri dikkatle inceledi. Artık kesinlikle tetikte olacaklardı.

"Göl çok güzel, değil mi?" Julija söyledi. "Çok huzurlu. Yakınlarda bir yerde, içindeki büyülerin insanlar da dahil olmak üzere tüm türleri yok edebilecek kadar iğrenç bir karanlık kitabı olduğunu kimse bilemez."

"Yakın hissediyor musun?" Adam ona baktı. Yüzü yine göle dönüktü, sanki göle çekilmiş gibiydi. Güzelliğinin mi yoksa çok daha kötü bir şeyin mi onu çektiğinden emin değildi. "Iulian'ın burada olduğunu hissediyorum. Uzun süre suyun kenarında oturdu. Birkaç gece. Aynı yerde."

Sesi yumuşadı ve eli kolunu aşağı yukarı ovuşturdu. Gözlerinde merhamet vardı. "O artık hayatta değil, Isai."

Bunu biliyordu. Kaybettiği kardeşi için üzüntü duymalıydı. Onu hiç tanımamıştı ama her zaman hâlâ dünyanın bir yerlerinde olduğunu ummuştu. Isai artık onun soyundan gelen son kişiydi. Belki üzüntü vardı ama yas tutmak yoktu. Öyle bir şey olamazdı. Kardeşi, hayat arkadaşıyla olan şansını kaçırdığında onurlu bir şekilde dünyadan göçüp gitmişti. Diğerleri gibi karanlığa ya da günaha yenik düşmemişti.

Bir Şey ona yaklaştı ve aşağı bakınca Fantom'un ona doğru belirsiz adımlar attığını gördü. Aşağı baktığı anda kedi dönüp dişiye doğru koşmaya başladı.

"Seni rahatlatmaya çalışıyordu. Sana doğru çekildi çünkü çok büyük bir üzüntü hissediyordun."

"Ben yapmadım," diye inkar etti.

Julija kaşlarını çattı. "Duygularını gerçekten kabul etmiyorsun, Isai. Senden dökülen hüznü hissettim. Bunu yapamaman çok garip."

"Onurlu bir ölümle karşılaştığını kabul ettim," diye itiraf etti, "ama kederliymişim gibi hissetmedim. Seni sevdiğimi kabul ediyorum. Bence zntden ziyade içimden akan bu duyguyu hissedebilmelisin."

Gülümsedi ve bu yumuşak, tatlı glmsemi sevgi içeriyordu - onu bu duyguyla sardı. Avucunu onun ensesine kaydırdı. "şu anda hissettiklerimi hissetmeyi tercih ederim, benim kk büyücüm."

"Bana sık sık böyle diyorsun. Bazen senin dilinde, bazen de benim dilimde."

"İkimizin de senin bu yanını unutmasını asla istemiyorum. Büyücü olmak olağanüstüdür, gurur duyulacak bir şeydir. Tıpkı Karpatların vampire dnşenleri olduğu gibi, büyücüler de gücün yozlaştırdığından endişe etmek zorundadır, ancak çoğunlukla şaşırtıcı yeteneklere sahip iyi insanlardır."

Kirpikleri dalgalandı ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak adamın çenesine öpücükler kondurdu. "Teşekkür ederim. Çok iyi bir aileden gelmiyorum. Görünüşe göre akrabalarım gle çok ilgileniyor."

"Bu seni daha da özel kılıyor." Gölün yakınındaki kamp alanlarını incelemek için geri döndü. Daha önce kanını aldığı iki arkadaşının olduğu yer oradaydı. Gölün hemen ötesinde, ağaçlar ve kayalardan oluşan تنها bir alanda yalnız bir

Çadır. Kamp ateşi yok. Oraya kimsenin girip çıktığını görmemişti. Şimdi oraya doğru başını salladı. "Kampçıdan kaynaklanan bir tehlike hissetmiyorum ama herhangi bir hareketlilik de olmadı. İçindekini görmedim."

Onun gösterdiği yöne doğru döndü ve bir süre sessiz kaldı. "İki adamı da hissediyorum Isai, ama diğer bölgeden gelen hiçbir bilgi yok. Hem de hiç. Bu beni rahatsız ediyor."

Ondan ölçülemeyecek kadar memnundu. Ona üstünkörü bir bakış atıp geçiştirmemişti. Aslında duyularının harekete geçmesine izin vermiş ve onu incelemişti. Orada bir şeyler olmalıydı. İnsanlar izlerini Karpatların, vampirlerin ya da büyücülerin yaptığı gibi örtmezlerdi. Elbette bu, çadırın kurulduğu ve çadırda her kim varsa şu anda orada olmadığı anlamına da gelebilirdi.

Julija onun düşüncesini yakaladı. "Hayır, bundan daha fazlası var.

Orada biri var. Bekliyor."

"Onları fazla bekletmemeliyiz."

Kirpikleri tekrar titreyerek adamın dikkatini çekti. Bir şey onu sinirlendirdiğinde bunu yaptığını fark etti. "Bu bir tür tuzak Isai ve her kimse seni hedef alıyor. Senin Karpatyalı olduğunu biliyorlar ve seni tuzağa düşürmeyi umuyorlar. İçinde iki adam olan kamp alanına karşı yalnız kampçıyı seçmiş olman hiç de fena bir ihtimal değil. Altı kedinin yanı sıra ... şey ... insanınızı da beslemeye çalışacağınızı bilemezlerdi."

Bir kahkaha patlattı. "Kişi mi? Sen benim insanım mısın? Hayat arkadaşı. Kadın. Sevgili. Sana seslenmek için aklıma pek çok şey geliyor ama insan bunların arasında yer almazdı."

"O kadar da komik değilsin," dedi Julija alaycı bir ses tonuyla, ama o da gülmeye başladı. "Tamam, olabilirsin. Oldukça aptalcaydı. 'Hayat arkadaşı' demeye başladım ama bu kelime

bana çok yabancı. Gerçekten birinin hayat arkadaşı olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Neden? Öyle olduğunu biliyordun. Sesini sakladın."

Yürüyüş ayakkabılarının burnunu incelemek için başını eğdi. "Hakkında okuduğumda, konsept çok güzel görünüyordu. Barnabas'a anlatmakla hata ettim. Ona anlatmamam gereken pek çok şey anlattım. Bu kadar saf olduğum için kendime hâlâ kızgınım. İşkence üzerine dersler veriyordu. Ortaçağ terimleriyle anlatıyordu ama bunu anlamam gerekirdi. Birini sana bağlamak için seks ve acı mı? Harika bir eğitmendi, büyüleyiciydi. Sesi ağaçlardaki kuşları bile büyüleyebilirdi. Diğer sınıflardaki kız öğrencilerinden birkaçıyla yattı."

"Ama sen değil. Seni özel olarak seçti. Senin arkadaşın oldu."

Başını salladı ve parmaklarını birbirine geçirerek ondan uzaklaştı. "Evet. Haftalarca. Onun yanında rahattım ve gardımı düşürdüm. Bu benim için pek akıllıca değildi. Ailemde kimseye güvenmemem gerektiğini zaten öğrenmiştim ama yine de güvendim."

Isai onun kendisinden uzaklaşmasından hoşlanmamıştı. Belle ve Phaedra'nın ona doğru yaklaştığını fark etti. Küçük kedilere göz kulak oluyordu ki Sable başını kaldırdı ve Julija'ya doğru üç küçük adım attı. Durdu, bakışları etrafta geziniyor ve vücudu sanki her an vurulmayı bekliyormuş gibi neredeyse kendi üzerine katlanıyordu.

Julija da fark etmişti. Çömeldi ve küçük kedinin dişilerin oluşturduğu çembere katılması için elini uzattı. Isai hareketsiz kaldı. Bekledi. Hem Mavi'nin hem de Comet'in yüksek alarm durumuna geçtiğini fark etti ve gölge kedilere minnettar oldu.

Sable öne doğru ilerledi ve hemen ulaşamayacağı bir yerde durdu, koklamak için boynunu uzatabildiği kadar uzattı

Julija'nın eline şüpheyle baktı. Kedi onu kokladıktan sonra Julija elini Phaedra'nın kürküne daldırdı, orayı okşadı ve küçük kediye görmezden geldi.

"Barnabas hakkında düşünmek çok zor. Hayatımın korkunç bir dönemiydi. Hem duygusal hem de fiziksel olarak acı vericiydi."

"Neden durdu?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. "Size söylemekten utanıyorum, aslında intihar etmeye çalıştım. Bir çıkış yolu göremiyordum. Dünyam umutsuzdu."

Isai dondu kaldı. Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. "Julija," diye fısıldadı. "Bu dünyayı terk etmiş olacaktın ve ben seni asla tanıyamayacaktım."

"Biliyorum. Özür dilerim. Umutsuzluk. Umutsuzluk. Seni ele geçirebilir. Sizi yiyip bitirir. Tamamen değersiz olduğumu hissediyordum. Kendimden ve başıma gelenlerden nefret ediyordum. Uyuyamıyordum. Her şey bir kısır döngüye dönüştü. Yemek yiyemiyordum, beslenemiyordum. Bir çıkış yolu göremiyordum. Kendimi çok yalnız hissediyordum."

Başını eğdi, böylece yüzünü göremedi. "Katlandığın sonsuz yüzyılları fark ettiğimde, Isai, davamı daha zarafetle ele almadığım için utandım."

"Sakın böyle söyleme Julija," diye buyurdu. "Bir daha asla. Depresyon çok gerçektir. Hissedemiyordum, bu yüzden birçok açıdan büyük bir avantajım vardı. Kardeşlere katıldım, bu yüzden etrafımda benim gibi inanan başkaları vardı. Bir hayat arkadaşına dair bilgim vardı ve bir gün seni bulacağıma dair bu inanca tutundum."

"Seni kaçırmaya çok yaklaşmıştım," diye fısıldadı ve ona baktı.

Keder. Oradaydı ve ona çarptı. Bu ağır duyguyu onun aracılığıyla hissetti. Onu batırıyor gibiydi. Onu kucağına mı alacağına yoksa onlar konuşmaya devam ederken kedilerin onu rahatlatmasına mı izin vereceğine karar veremedi, Sable kararını verdi ve ona doğru yaklaştı.

Julija onun k rk n  nazik e ok amaya  zen g sterdi ve g sterdiği ilgi i in minnettarlığını mırıldandı. Ona muzaffer bir edayla baktı.

Isai g l mseyerek kar ılık verdi. "Barnabas'ın seni kandırmasından ve sana sahte bir hayat arkada ı bulmasından korkuyordun."

"Beni kaybettiği i in  ok  fkeliydi. Babam ikinci kez olduktan sonra beni yalnız bırakması i in ısrar etti. Kan kaynağını kaybetmek istemedi." Sesinin acı  ıkmaması i in  abaladı.

Isai onun y z n  inceledi. "Ama Barnabas bu emre itaat etmedi, değil mi?"

 cini  ekti ve parmaklarını en k   k kedinin t ylerine batırdı. T yler h l  olduk a seyrekli. Sable'ın sırtında h l  g r lebilen eski yara izlerini nazik e ovaladı. "Hayır. Geceleri ya da etrafta kimse yokken bana fısıldardı. Onu  zlediğimi s ylerdi. Onsuz ya ayamayacağımı ve ona gelip daha fazlası i in yalvaracağımı s ylerdi. İhtiyacım olanı bana sadece o verebilirdi."

Kadının sesindeki utan  ya da su luluk duygusu ho una gitmemi ti. "Onun bir b y  yaptığının farkındasın."

"Ba langı ta kafam  ok karı ıktı. Haklı olabileceğinden korkuyordum. Hatırlamalısın, seks istememi sağlayan o b y  beni  fkeliendirdi."

"Kar ı koymaya  alı tın mı?"

"Evet. A ık ası o b y y  hangisinin yaptığını bilmiyorum. Anatolie, Crina ya da Barnabas. İ lerinden biri yaptı. Bu ger ekten de   k   m n ba langı ıydı."

Uzandı ve onu ayağa kaldırdı. "D     falan yoktu Julija. Barnabas, Crina ve Anatolie seni kontrolleri altına almak i in komplo kurdular. Sen direndin. Hi biri seni kontrol edemedi. Sonunda, sana yaptıkları her  eye rağmen, g c n galip geldi."

"Kendimi milyonlarca kez hayal kırıklığına uğrattım," diye itiraf etti.

"Bunu hepimiz yaparız. Senin karakterini tanımlayan şey ayağa kalkmaktır Julija ve sen bunu yaptın." Onu kollarına çekti ve bir parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Beni öldürmek için bekleyen akrabalarından birine tuzak kurmadan önce öp beni."

"Bırak beni gideyim. Gökyüzünden izleyebilir ve onlarla baş edemezsem beni kurtarabilirsiniz."

Başını sallamaya başlamıştı bile, içindeki her şey onun planını reddediyordu. "Bu asla olmayacak, o yüzden tartışmaya zahmet etme." Ağzını tutarak kadının söyleyeceği başka bir şeyi kesti. Daha önce onu nazikçe öptüğü yerde, şimdi çok daha talepkârdı. Kız anında karşılık verdi, ona her şeyini verdi. Kız ateşliydi, bağımlılık yapıyordu. Onun.

Başını kaldırdığında onun karanlık gözlerine baktı. "Bana büyü yapmış olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Kendime engel olamadım," diye alay etti. "O kadar muhteşemdin ki ya bu olacaktı ya da kız gibi arzulardan bayılacaktım."

Güldü. "Sen imkânsızsın." Küçük kedilere baktı. Tekrar bir araya gelmişlerdi, neredeyse sinmişlerdi. Bu kadar korkmuş olmaları onu rahatsız ediyordu. Dişi olan Sable, Julija'yı rahatlatmaya çalışmıştı ve ikisi de fırsatını bulduklarında kaçmayı tercih etmişti. Erkek olan Phantom, Vasile'ye saldırmıştı. Isai onlara kanını vermişti. Onlarla asla sert bir şekilde konuşmamış ya da onlara el kaldırmamıştı. Temkinli olmalarını ve ona tamamen güvenmek için zaman ayırmalarını anlayabiliyordu ama diğer kedilere bile güvenmiyorlardı.

"Onlarda doğru olmayan bir şeyler var, Julija. Ben yalnız kampçımızı ziyaret ederken, senin de havada olmanı tercih ederim. Eğer bu ikisiyle ilgili henüz bilmediğimiz gizli bir tuzak varsa, bununla tek başına uğraşmanı istemiyorum."

İlk kez Julija'nın kendisini gerçekten dinlediğini ve olasılığı değerlendirdiğini hissetti. "İkimiz de böyle bir şeyi nasıl kaçırabiliriz?" Sesinde spekülasyon vardı.

İçeride hareketsiz kaldı. Dikkatli. Kardeşleri kamplarına ne tür casuslar yerleştirmişti? Şimdi, iki küçük kedinin bir şeyler sakladığından her zamankinden daha emindi. "Sen söyle."

Küçük kedilere baktı. İkisi de ona bakıyor, oldukları yerde donup kalıyorlardı. Onlara bir gülümseme verdi ve diz çöktü, tam orada, ona yakındı. Bir eli hareket etmesini engellemek için bacağında kaldı.

"Phantom, buraya, yanıma gel." Elini uzattı.

Erkek ona doğru isteksiz bir adım attı. Bu çaba ona pahalıya mal oldu. Titremeye başladı. Kadın elini ona doğru uzatmaya devam etti. Sesinde ya da yüzünde hiçbir şüphe yoktu. Isai bunu nasıl yapabildiğinden emin değildi, çünkü alarmlar ona doğru çılglık atıyordu. Kedinin ona yaklaşmak istemediği açıktı.

Beni incitmek istemiyor.

Bunu anlıyorum. Julija, çok hassas bir durumdasın.

Bilerek. Tam buradasın. İzin verirse onu muayene edebilirim. Onun izni olmadan girip bana güvenme şansını kaybetmek istemiyorum.

Isai'nin içinde onu sarsmak için garip bir dürtü vardı. Kadın tamamen sinir bozucu olabiliyordu. Bu kedinin seni öldürmeye programlanmış olabileceğinin farkındasın değil mi?

Evet. Tabii ki. Eğer öyleyse bu onun suçu değil. Emri yerine getirmek istemiyor, bu emir her ne ise. İhanet ve acıyla dolu korkunç bir hayatı oldu.

Dişlerini sıktı ve bir elini saçlarının kalın kütlesine daldırdı, parmakları ipeksi telleri yumruğunun içine aldı. Bu yaratıkla kendini özdeşleştirme. Bu

seni öldürtebilir. Sende kendini koruma duygusu yok, Julija.

Ona gülümsedi ve sonra ayak bileklerinin üzerine çöktü. "Phantom, ben büyücüyüm. Sana yaptıkları her şeye karşı koyabilirim. İzin verirsen seni muayene eder ve sorunu çözerim ama bana güvenmek zorundasın."

Fantom dişiye baktı.

"Tehdit onun için, değil mi? Eğer emrettiklerini yapmazsan, acı çekecek olan o olacak. Ona bir bakayım. Belki tehdidi ortadan kaldırabilirim."

Isai kadınının kollarının arasına almak ve onu rahatlatmak istiyordu. Onu korumak. Ailesinin onu yaşamaya zorladığı korkunç şeylerden korumak. Onları yok etmiş olmasına rağmen bunu hâlâ yapıyorlardı. İçinden bir ses kedilerin korkularının üstesinden gelemeyeceklerini ve onları öldürmek zorunda kalacağını söylüyordu. Onu affedecek miydi?

Tabii ki seni affederim. Bunu sana karşı kullanamam. Beni kurtarmaya çalışırken, Isai. Kedilerin ölmesi gerektiğine gelişigüzel karar vermedin. Programlandıklarını bildiğin halde bekliyorsun.

Bunu nasıl yapmış olabilirler? Isai ona inanıyordu. Kedilere vermiş olabilecekleri herhangi bir büyü ya da komuta karşı koyabileceğine inanıyordu. Gölge kedilere güvence dalgaları göndermeyi denedi.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi yüksek sesle. "Belli ki onları kurtarmaya çalışmamızı bekliyorlardı. Bu benim suçum. Hayvanlara karşı bir zaafım olduğunu biliyorlar. Onları kurban etme konusunda pek çok kez tartışmıştık. Bana karşı kullanmaları için onlara bu zayıflığı ben verdim."

Isai sessiz kaldı ama kedileri, özellikle de erkeği izledi. Julija'ya yakındı, birkaç dakika önce olduğundan çok daha yakındı. Gözleri

kehribardan kırmızıya ve tekrar geri döndü, bu asla iyiye işaret değildi. Julija'yı oradan, kediden uzaklaştırmak istedi.

Phantom gölge kedilerin en küçüğüydü ama bu onun küçük olduğu anlamına gelmiyordu. Vahşi doğadaki çoğu erkek panterin ağırlığı yüz otuz kilo ile yüz altmış kilo arasındaydı. Dişiler daha küçüktü, yaklaşık yetmiş ila yüz kilo geliyorlardı. Bu kediler bundan daha büyüktü ama yine de cılız olabiliyorlardı. Gölgeden başka bir şey değillerdi, çatlaklardan kayabilecek ve asla girememeleri gereken odalara girebilecek kadar inceydiler. O jilet gibi keskin pençelerin ve dişlerin kadınına bu kadar yakın olması Isai'yi çok tedirgin ediyordu.

Julija kedinin saldırmaya yakın olduğuna dair uyarı işaretlerini görmezden geldi. Dikkatini dişiye çevirdi. "Sable, seni tehdit mi ediyorlar? İçine sana zarar verebilecek bir şey mi koydular?" Kediye daha yakına çağırdı.

Isai bir iniltiyi bastırdı. İkisi yakın mı? Dışarıda mısın? Aklını mı kaçırdın? Ben mucize yaratan biri değilim. Daha kadınına dokunamadan ikisini de nasıl öldüreceğini düşünmeye başlamıştı bile.

İki kediden dişi olanı Julija'nın tekliflerine çok daha açıktı. Kısa mesafeyi hızla geçti ve burnunu Julija'nın tam ortasına soktu. Isai'nin vücudundaki her hücre tepki verdi. Kediye ondan uzaklaştırmak istedi. Volta atan erkeğe baktı, gözleri eşinde ve Julija'daydı.

"Ne hissettiğini anlıyorum, ekäm. İstiyorum ki kadınıma da koru." Kasıtlı olarak Phantom'a kardeşi diye seslendi. Bir aile kuruyorlardı ve gölge kedinin de bunun bir parçası olmak istemesi gerekiyordu. Bu da Julija ve Isai'nin bu krizde ikiliye rehberlik edeceğine güvenmek anlamına geliyordu.

"Benim için uzanabilir misin, Sable?" Julija yanındaki yeri okşayarak sordu. "Bu Isai'yi çok daha iyi hissettirecektir."

"Ama eşi değil."

"şüphesiz, hepimizin ondan korunmasını sağlayacaksınız." Julija erkeğe bakmadı. Tüm konsantrasyonu dişinin üzerindeydi. Küçük panter tereddüt etti ve isteksizce Julija'nın önüne uzanmadan önce bir kez daha erkeğe baktı.

Kadını ellerini kedinin vücudunda gezdirdi. Kaşlarını çattı ve ona baktı. Burada bir şey var ama tam olarak hissedemiyorum.

Büyücü büyüüne karşı benden çok daha hassassın ve Phantom'a devam etmem gerekiyor. Kendini sana fırlatmayı düşünüyor.

Julija'nın bakışları bir anlığına erkek kediye kaydı ve sonra tekrar dişiye odaklandı. Elleri bir kez daha kedinin üzerinden geçti, bu sefer çok daha yavaştı. Kardeşlerinin kedinin içine yerleştirdiği şeyi santim santim arıyor gibiydi. Elleri başın üzerinde kaldı ve kaşlarını çatarak yoluna devam etti.

Onda emir yok. Tetikleyici o değil. Belli ki Fantom öyle. Ama yine de burada bir şey var.

Sen Karpatyalısın, Julija. Onu incelemek için kendi dışına ve onun içine gidersen bedenini koruyabilirim. Bu öneriyi yaptığı anda Julija'nın anlık heyecanını hissetti.

Ben bunu yapamam. Hiç denemedim bile. Nereden başlayacağımı bilemem.

Tüm egolardan arınmış olmalısınız. Tek amacınız hizmet etmektir ve bunu hiçbir karşılık beklemeden yaparsınız. Bedeninizden sıyrılır ve iyileştirici ışık haline gelirsiniz. Bunu yaptığınızda, o kişinin ya da kedinin bedenine girersiniz. şimdi bu öneriyi yapmamış olmayı dilerken biraz mizah yapmaya çalıştı. Onları içeriden inceleyebilirsiniz. Eğer büyücüler içinde bir şey bıraktıysa, bunu göreceksiniz. Eğer görürseniz, gelin

geri dön ve benimle paylaş. Bu deneyim sizi çok yorgun ve kan ihtiyacı içinde bırakabilir.

Gözleri onunkilerle buluştu. "Bunu yapabileceğimi biliyorum. O şey her neyse bulup çıkarmamı istiyor. Yapabilirim, Isai." Dikkatini erkek kediye çevirdi. "Phantom, bunu daha önce hiç denemedim ama işe yararsa, geride bıraktıkları her neyse ondan kurtulmuş olacak. Doğru yapabilmem için bana birkaç dakika ver."

Onun gölge kediyle hiçbir şey paylaşmasından hoşlanmıyordu. Zaten çok ileri gitmiş görünüyordu. Dişisini korumak istiyordu ve bunu yapmanın tek yolu da kendisine verilen emri yerine getirmektir.

Erkek aniden başını Julija'dan yana çevirdi ve dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını geriye çekerek hırladı. Comet arkasından yaklaşmıştı. Phaedra erkek ile Julija'nın arasına girdi. Belle Phaedra'nın hemen yanında durarak Julija'ya görünmez bir kapı kapattı. Phantom'un ona ulaşmak için tek umudu kedilerin üzerinden atlayarak karnını onlara göstermekti. Arkasında Comet sinsice ilerliyordu ama onu en çok endişelendiren Mavi'ydi. Büyük kedi ortalıkta görünmüyordu.

"Acele et Julija, eğer yapacaksan," diye cesaretlendirdi Isai.

Hiç tereddüt etmedi. Bir şeyi yapmaya karar verdiğinde, kararlıydı. Vücudunu Karpas usulüyle boşaltması üç denemesini aldı. Bu işte yeni olan biri için tüm egosunu bırakıp saf iyileştirici ruh haline gelmek zordu. Küçük dişi kedinin bedenine girerken hiç sorun yaşamadı. Isai ile birleşmeye alışkındı ve aynı kusursuz yöntemi kullanıyordu.

Isai, başının belaya girme ihtimaline karşı onunla birleşik kaldı. Onun dikkatinin dağılmasını istemiyordu, bu yüzden sessiz kaldı, ona herhangi bir tavsiyede bulunmadı, sadece bir gözlemci olarak kaldı. Kızın cesedi dörde bölme yönteminden etkilenmişti, bir şeyler arıyordu. İlk geçişini

Bir şey bulamadı ama sabırlıydı ve kedinin omurgasına ve göğüs kafesine geri döndü. Beyaz ateşli ruhu tüm iskelet yapısını aydınlattı.

Görüyor musun, Isai? Omurgasının alt tarafında çok kalın, koyu bir leke var. Yaklaşık bir inç kalınlığında ve üç inç genişliğinde.

Bu ses hoşuna gitmedi. Onun çok yaklaşmasını istemedi. Geri çekil, Julija. Eğer bir çeşit patlayıcıysa, onu patlatabilirsin.

Onunla tartışmadı. Bunun yerine kediden tamamen uzaklaştı ve başındaki teri sildi. Sersemlemiş gibiydi, vücudu harcadığı çabanın etkisiyle titriyordu.

"Artık nerede olduğunu bildiğime göre başka bir şey deneyeyim." Açıklama yapmadan ellerini kaldırdı, biri tam o noktanın üzerinde kedinin etrafında kıvrıldı, diğeri havada zarifçe sallandı. İlahi söylemeye başladı.

Saklı olanı gün ışığına çıkar ki, içinde ne olduğunu görebileyim.

Aydınlıktan karanlığa, karanlıktan aydınlığa,
Gözden saklanan her şeyi açığa çıkarır.

Bir kez daha bedeninden sıyrıldı ve küçük dişi kedinin içine girdi. Isai, olduğu gibi birleşmiş, tedirgin erkeğe göz kulak olmaya devam etti. Diğer kediler onu avından ve eşinden uzak tuttukça gürleyen protestosu yükseldi.

Karanlık nokta bir kez daha ışığa dönmüştü. Artık sadece bir nokta değildi. Kadının vücuduna yerleştirilmiş çok küçük bir bomba olduğu açıktı. Isai zihninde Julija'nın başka bir büyü mırıldandığını duydu. Bu büyü bombanın iç işleyişinin hafızasına erişiyor gibiydi.

Gölgeden gölgeye, gölgeden
karanlığa, Bana çalışan parçalarını
göster.
Bana ışıktan saklı olanı göster ki, çalışan
zihnini görebileyim.

Sadece birkaç dakikalığına, kutu açılarak içindekileri görmelerine izin verildi. Patlama yıldız patlaması şeklinde dışarıya doğru yayılıyordu, en azından ona öyle görünüyordu. Büyücülerin kedinin omurgasının içine yerleştirdikleri basit mekanizmayı görebiliyordu. Geri sayım yapıyordu. Phantom'ın ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değildi, eninde sonunda patlayıcı infilak edecekti. Uzaktan patlatmanın da bir yolu vardı ama iki büyücü de öldüğüne göre

. . . Julija bir kez daha bedenine döndüğünde düşüncesini yarıda kesti.

Gölgeli gözlerle ona baktı. Bu bakıştan nefret ediyordu. "Barnabas," dedi yüksek sesle ve bakışlarını erkek kediye çevirdi. Kediye karşı hissettiği alışılmadık öfke dalgasına engel olamadı. Julija çok kaybolmuş, çok korkmuş görünüyordu ve karanlık büyücüden asla kurtulamayacakmış gibi hissettiğini biliyordu.

Atıp tutmak yerine sakinliğini korudu. Kızın sabit bir yere, bir dayanağa ihtiyacı vardı ve onun için bunu sağlamalıydı. "Bir illüzyon görüyor olmamız mümkün mü?"

Başını iki yana salladı. "Bunun pek bir anlamı olmazdı. Bunu bulacağımızı düşünmezdi. Hâlâ uzaktan patlatıcısı var."

"Bunun pek önemi yok. Kolayca sökülebilir."

"Koruma büyülerinde çok iyidir." Sesinde umutsuzluk vardı.

"Onlara ihtiyacı olduğundan hiç şüphem yok," dedi Isai. "Sen hem büyücü hem de Karpatyalısın. Ondan çok daha zeki ve kesinlikle çok daha güçlüsün. Daha da önemlisi, sen

onun büyülerine ihtiyacım var. Bir Karpatyalı'nın gözleriyle bakın. Onun koruma örgüsünün katmanlarını göreceksin. Herhangi bir ipliği öğrendiğinizde, onu alaşağı edebileceksiniz."

"Bombayı patlatıp hepimizi öldürebilir."

"Yapabilir," diye kabul etti Isai. "Bazı riskleri göze almak gerekir." Kendine inanana kadar Barnabas'ı tekrar tekrar yenmesi gerekiyordu. Julija için büyücü onun en büyük düşmanı, dehşeti, yok edilemeyen canavarıydı. Barnabas'ın onlara fırlattığı her şeyi sürekli olarak savuşturmasının ona bir faydası olmayacaktı; bunu yapması gerekiyordu. "Sable'ı hayatta tutmak bu riske değer mi?" Bunun da başka bir test olduğuna dair içini kemiren bir his vardı. Barnabas Julija'yı iki küçük kediyi öldürmeye zorlamaya çalışıyordu. Bomba patlarsa onu korumanın bir yolunu bulacaktı.

"Evet, tabii ki."

"O zaman ondan çıkarın." Sanki bunu yapabileceğine dair hiçbir şüphe yokmuş gibi, tam bir güvenle ifade etti.

Julija uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı. Derin bir nefes aldı ve sonra bir kez daha bedeninden sıyrılıp kedinin içine girdi. Şimdiye kadar çok yorulmuş olmalıydı. Sadece ruhunu bedeninden çıkarma işlemi bile yorucuydu. Bunu şimdi birkaç kez yapmıştı. Isai dikkatini

Phantom.

"Yerleşeceksin. Eşini kurtarmaya çalışıyor. Ne olursa olsun, o bomba patlayacak, onu ve yakınındaki herkesi öldürecek. İtaat etsen de etmesen de fark etmez. İçinde bir tane var mı?"

Fantom volta atıyor, hırılıyor ve pençesini iri erkeklere doğru savuruyordu ama şimdi sakinleşti. Başını salladı ve öylece durdu. Bekliyordu. Saldırsa ve Isai doğruyu söylemese bile çok geç olacağını biliyordu. Julija çoktan eşinin bedeninin içindeydi.

Isai Phantom'u Blue ve Comet'e bıraktı. Julija'nın bombayı kedinin içinden nasıl çıkaracağını görmek için onunla birleşik kalmıştı. Cihazı omurgasından çıkarmaya çalışmadı. Bunun yerine, en iyi bildiği şeyi, büyücü büyülerini kullandı.

Her kelime bir emirdi. Yalvarma yoktu. Hiçbir şeyi şansa bırakmadı. Parçaların peşine düştü, bombayı içten dışa doğru parçalara ayırdı.

Tik tak, saatin sesi,
Çalışmalarınızı gösterin ki durayım,
Kapalı olan ve zarar vermeyi amaçlayan şey,
şimdi dur ve ayrıl ki silahsızlanabileyim.
Her bir parça bir yapboz, seni ışıkla
kuşatıyorum, seni savaşmadan eritiyorum.

Yavaş bir işti, çünkü Barnabas'ın her an onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulacağından korkuyordu, ama başardı. Kediden çıkıp kendi bedenine girdiğinde halsizlikten titriyordu. Isai hemen kollarını ona doladı ve ona kan verdi. Gece bitmeden beslenmesi gerekecekti.

Julija'yı nazıkçe salladı ve çenesini başının üstüne koydu. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bunun son derece zor olduğunu biliyorum ama başardın."

"Aslında düşündüğümden daha kolay oldu. Bittiği yerden geriye doğru gittim ve her şeyi parçalara ayırdım. İşe yarama ihtimali yok. Parçalar dağılmıştı ve gövde kedinin kanı tarafından yenmeye başlamıştı bile. Onu bulmamız iyi oldu."

"Onu sen buldun," diye işaret etti. Kayalığın üzerinden göle doğru baktı. "Bu gece hala ziyaretçimizle ilgilenmem gerekiyor ve ben de besleneceğim."

Hemen başını kaldırdı. "Bensiz olmaz. Bana bir dakika daha verin, kendime geleceğim. Gücümün geri geldiğini hissedebiliyorum. Merak etme, seni dinledim. Bir baykuş şekline gireceğim ve sen her şeyi kontrol altına alana kadar gökyüzünde kalacağım."

Onunla tartışmadı. Görüntüleri kafasında tutarak yer değiştirme konusunda ustalaşıyordu. Ne kadar çok pratik yaparsa o kadar iyiydi. Başını salladı ve onun uçuşunun kenarına gelmesini bekledi. İkisi de aynı anda yer değiştirdi, kanatlarını açtı ve gölden oldukça geride bulunan kamp alanının üzerinden uçtu.

Isai kampı inceledi. Çadır aydınlatılmış olmasına rağmen ıssız görünüyordu ama o daha iyi biliyordu. İllüzyon iyiydi ve başka bir zaman, eğer dikkatsiz olsaydı, buna kanabilirdi, ama bu çok iyiydi. Manzara kusursuz bir şekilde harmanlanmıştı, yine de esintiyi içeri gönderdiğinde çalıların üzerindeki yapraklar desene ya da ritme uymuyordu. Çadırın üzerinden sadece bir kez uçmuştu, içeridekilere geldiğini belli etmek istememişti ama havada olmasına rağmen Mavi ve Kuyruklu yıldız onu yerde takip etmişti. Onlar zaten oradaydı, derin kayanın içinde, sadece gölgelerdi ama nöbet tutuyorlardı.

Çadır aydınlatılmıştı, böylece gölgeler tuvalin üzerine düşmüş olmalıydı ama çadırın içindekileri görmek imkânsızdı. Sadece bir kişi olduğunu ve onun da kadın gibi koktuğunu biliyordu. Çekici. Kasıtlı olarak çekici.

Patika kenarından dışarı çıktı. "Kampa merhaba." Bir beyefendiydi ve kamp sakinlerini ürkütmek istemiyordu. Sırtında bir sırt çantası vardı ve yürüyüşe çıkmış bir gezgin gibi görünmeye özen gösteriyordu.

Çadırın içinde, kadının kasıtlı olarak yavaşça doğrulduğunu ve göğüslerini dışarı çıkardığını görebiliyordu, böylece görüntü çadırın duvarında belirdi. Kadın geriye doğru sallandı.

saçları ve elleri ve dizleri üzerinde sürünerek dışarı çıktı, başka bir çok şehvetli görüntü. Çok yavaşça ayağa kalktı. Beklediğinden daha uzun boyluydu, çok inceydi, uzun bacakları ve yüksek göğüsleri vardı. Neredeyse bir kedi giysisine benzeyen gülünç bir kıyafet giymişti. Tek parçaydı ve vücuduna bir eldiven gibi yapışıyor, her kıvrımını vurguluyordu.

Elini kalçasına koydu ve geri adım attı. "Merhaba. Yolda bu kadar yakışıklı biriyle karşılaşmayı beklemiyordum." Sesi bile bir cazibeydi, cehennem kadar seksi, onu yaklaştırmak için bir ayartmaydı.

Ona doğru birkaç adım attı, çaba sarf ettiği anlaşılan bir şekilde durdu ve sırt çantasının yere düşmesine izin verdi. "Seni rahatsız etmek istemezdim ama birkaç gün önce yiyeceğim bitmişti ve sende de biraz olduğunu umuyordum."

Kamp ateşi yakmamıştı, bu yüzden üşüdüğünü ya da sıcak kahve istediğini iddia edemezdi. Yemek olmalı.

"Bu gece kamp mı yapacaksınız? Bolca yer var ve yemeğimle birlikte paylaşmaktan mutluluk duyarım. Hayvanlar yakınlaşıyor ve dürüst olmak gerekirse ben biraz tavuk gibiyim." Güldü, sesi adamın teninde kadife bir okşayış gibiydi.

"İyi bir yer arıyorum," diye itiraf etti, bakışlarının kadının kıvrımlarında oyalanmasına izin vererek. Tulumun önü, cömert göğüslerini içine alacak şekilde uzanan keskin bir kıvrımdı.

Ona yaklaştı, böylece güçlü parfümü ona ulaştı. Etrafını sardı. Çekici kokusuyla onu kozaladı. Onu kendine çeken bir cazibe ağıydı.

Isai, elini göğsünde gezdirebileceği ve geniş, mavi gözleriyle ona bakabileceği kadar yaklaşmasına izin verdi. Kıpırmızı dudaklarını araladı. Isai başını ona doğru eğdi ve son anda başını ona doğru kaydırıldı.

Onu kendisine kilitleyecek ve dişlerini boynunun yan tarafında sabit bir şekilde atan nabzına geçirecekti.

Kadın bağırdı, kulağa daha çok bir yardım çağrısı gibi geliyordu ama adam bunu duymazdan geldi, ikiz delikleri kapatmadan onu yere bırakmadan önce ondan mümkün olduğunca çok şey alarak doyasıya içti. Kan boynundan aşağı süzölüp tulumunun omzunu lekeledi.

"Bu ne cüret!" diye tersledi ve ayağa kalkmaya çalıştı. ayaklarını. İki elini de onu savuşturmak istercesine kaldırmıştı ama bir desen örmeye başlamıştı. Gücü tükenmişti, bu yüzden ayağa kalkamıyordu ama bu, elleri bir örgü oluştururken hakaretler mırıldanmasını engellemedi.

"Hayır, Crina, bu ne cüret!" dedi Julija, adım adım içeri girerek.

Kamp. Saçları sanki kendi başına bir hayata bürünmüş gibi görünüyor, elektrikle çatırdıyordu. "Onun benim olduğunu biliyorsun ama yine de acınası bir şekilde onu baştan çıkarmaya çalıştın."

İki elini kaldırdı ve havayı Crina'nın havaya kalkmış kollarına doğru itti. Bir anda elektrik avuçlarından Crina'nın kollarına sıçradı, kıvılcımlar üvey annesini ısıtırken çatırdadı.

Crina ellerini indirdi ve Julija'ya ters ters bakarak küfürler savurdu. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Burada ne işin var senin?" Julija temkinli bir şekilde etrafına bakındı. Buraya hiçbir zaman, hiçbir koşulda yalnız gelmezdi.

15

Julija, yerden kalk. Isai huzursuzdu. Büyücüler açısından düşündü. Crina'nın Barnabas'la işbirliği içinde olması çok mümkündü, hatta muhtemeldi, ama şimdiye kadar,

Sergey varlığını belli etmemişti. Xavier'in parçacıklarının kitabın çağrısını hissetmemiş olmasına imkân yoktu. Yüzlerce mil boyunca her vampir ve büyücü bu çağrıyı hissetmiş olmalıydı, en azından Isai'nin düşünce tarzı buydu. Şimdiye kadar hiç kimse kitabın çağrısını hissetmemişti, Julija bile ve o aktif olarak onu arıyordu.

Julija havada süzülürken bakışlarını Crina'nın üzerinde sabit tuttu. Üvey annesinin parmağını sabit bir ritimle kalçasına vurduğunu fark etti. Julija onu hemen çarparak parmaklarına küçük kıvılcımlar gönderdi. Crina irkildi ve parmaklarını ağzına götürerek ona ters ters baktı.

"Arkadaşını aramanın sana bir faydası olmaz," dedi Julija. "Ama yine de ara. Ondan da kurtulmaktan büyük mutluluk duyacağız."

Crina başını kaldırdı, mavi gözleri öfkeyle dolu bir şekilde baktı. "Her zaman kendini çok beğenmiştin Julija. Anatolie senin her şeyi yapabileceğini düşünüyor. Çok güçlüsün. Ne saçmalık. Oğullarım senden milyon kat daha güçlü. Anatolie bunu görmeyi reddediyor çünkü onlardan korkuyor. Onların ikinizin de elinden tüm gücü alacağını biliyor."

"Onlar öldü, Crina. İkisi de. Peşimden geldiler ve ben de onları yok ettim."

Tam bir sessizlik oldu. Crina ona baktı, ilk kez gerçekten şok olmuş görünüyordu. Başını iki yana salladı. "Bu olamaz. Bana yalan söylüyorsun."

"Ben değilim. Barnabas'ın küçük sürpriz bombasını da gölge kediden çıkardım. Sevgilin onu korumak için pek de iyi bir iş çıkarmamış."

"Yalan söylüyorsun, Julija. Vasile'yi ya da Avram'ı asla yenemezsin." Sesi kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Onlar öldü," dedi Isai.

Uzaktan, havada hızla hareket eden bir kuş sürüsünün ya da büyük yarasaların tiz çığlıklarına benzeyen tuhaf bir ses duyuluyordu.

Crina sırtıttı. "Yalan söylediğini umsan iyi edersin Julija, yine de seni bağışlayacağını düşünemiyorum." Ellerini hızla havaya kaldırdı ve bir ölüm dalgası savurmaya çalıştı.

Isai vücudunu yıldırım hızıyla Crina ve Julija'nın arasına soktu, ellerini çırparak yönünü tersine çevirdi ve şok dalgasını doğrudan ona gönderdi. Ağzı açıktı ve dalga boğazından aşağıya doğru hızla akarak iç organlarını jöleye çevirdi, organlarından kemiklerine kadar her şeyi eritti. Yüzüne bir dehşet ifadesi geldi ve sonra yüzü kendi içine çöktü. Vücudu da onu takip etti, böylece buruşuk bir kağıt bebek gibi görünüyordu.

Julija yüzünü başka yöne çevirdi. "Isai."

"Gitmeliyiz," dedi aniden. Onun yer değiştirmesini beklemedi. Bu bir eğitim dersi değildi. Onu yakaladı ve gökyüzüne çıktı. Sığınacak bir yere ihtiyaçları vardı ve iki yer işaretlemişti, ikisini de incelemeye vakti olmamıştı. İçinden küfrederek hızla uçtu. Düşünmek için zaman yoktu.

Kedilere sadece sessizce bir çağrı gönderebilir, acil tehlike uyarısında bulunabilirdi.

Julija ona itiraz etmedi ya da karşı koymadı. Gözlerini kapadı ve onun kollarında sessizce uzandı. Onun göğsüne sarıldığında kendini küçük, ağırlıksız ama kadınsı hissetti. Isai, onu kardeşinin hayatına son verdiği gölden uzaklaştırırken onları bir gizleme büyüyle örttü. Kadını güvenli bir yere götürmediği sürece, her ikisini de sevdiği iki talihsiz kampçıyı kurtarmanın bir yolu yoktu. Onlarla çok fazla zaman geçirmemişti ama gerçekten iyi insanlara benziyorlardı. Cesetleri bulunursa, vahşi hayvanlar tarafından saldırıya uğradıkları sonucuna varılacaktı.

Kendi dilinde yemin etti. O her şeyden önce bir Karpat avcısıydı ve avlanacak usta bir vampir varken savaş alanını terk etmek inandığı her şeye aykırıydı.

O artık yarı büyücü.

Julija'nın sesi onu ürküttü. Onunla birleşmişti ve düşüncelerini biliyordu. Bu onu utandırdı. Onu koruduğu için üzgün olduğunu düşünmesini hiç istemiyordu. Açıkla.

İlk çatlak çok genişti ve bir vampirin fark etmesi çok kolaydı. Julija'yı oraya gizleyip güvende olmasını bekleyemezdi.

İçinde Xavier'den parçalar var. Kitabı aramak için bunları ön plana çıkarmak zorunda. Sergey kitabı kendi başına hissetmeyecek.

Tüm kötülükleri çağırır.

Hayır, Isai, öyle değil. Xavier böyle düşünmenizi istiyor ama öyle olsaydı babam ve kardeşlerim Barnabas ve Crina kitabın nerede olduğunu bilirlerdi. Kitabın bende olduğunu düşünerek beni takip ettiler. Hatırlayın, Karpat Dağları'na gittim ve biri kitabı gölge kediden çaldı. Gölge

kedi öldürüldü. Kitabı kimin çaldığını bilmelerine imkan yoktu. Karpat Dağları'ndan ayrıldığında, prens tarafından beni bulmaları için emir gönderildi. Siz ne düşünürdünüz?

Büyük bir çıkıntıda ikinci çatlağı bulduğu sırada bunu zihninde evirip çevirdi. Bu çatlak yere yakındı, kayanın tepesine yakın bir yerde değildi. Çatlak o kadar dardı ki, ilk başta bunun gerçekten bir yere açılan bir açıklık olduğundan emin olamadı. Yarasalar onlara ulaşmadan önce onu siper altına almak zorundaydı.

Bir nefes aldı ve elini çatlağa doğru salladı, toprağın ona açılmasını mırıldandı. Çatlak, bedenlerini kâğıt inceliğine getirebileceği kadar genişledi, böylece geçebildiler. İçeride ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve Julija oradayken bundan hoşlanmamıştı ama bu onu Sergey'in gönderdiği yarasalara maruz bırakmaktan daha iyiydi.

İçeri girdikten sonra çatlağı kapatmaya başladı ve kadın gömleğini yakaladı. "Hayır. Kediler. Peşimizden hızla gelecekler. Eğer onları dışarıda bırakırsan, yarasalara maruz kalırlar."

Yarasaların kedileri gölgeden daha fazlası olarak görüp göremeyeceğinden şüpheliydi. Mavi, iz bırakmadım. Tüm kedilere nerede olduklarına dair bir görüntü gönderdi. Saklandığımız yeri açığa çıkaramazsın. Eğer bize katılmak güvenli değilse, bekleyin. Başınızın üzerinde veya ayaklarınızın altında hareket eden her şeye dikkat edin.

"Yaklaştıklarında bize haber verecekler," diye güvence verdi ve onu ayağa kaldırdı. Elini salladı ve aplikler hemen odayı kaplayarak küçük mağarayı aydınlattı. Dinlenme yeri olarak kullandığı birçok mağaraya kıyasla çok az yer vardı. Burası küçük bir yatak odası büyüklüğündeydi. Ya da bir oturma odası. İsteddiği zaman değiştirebilirdi. Şu anda tek ihtiyacı olan, kendisi usta vampirin peşinden giderken Julija'nın güvende olacağı bir yerdi.

"Beni dinle, Isai. Neden bahsettiğimi biliyorum. Sergey kitabı kendi başına bulamaz. Ne ondan ne de Iulian'dan bir iz var. Kitabı hissetmedim, beni buraya getiren şey bu değil. Iulian'ı takip ettim. Hayat arkadaşını kaybettiği o kısa zamandan beri ona bağlıydım. Beni buraya getiren Iulian'dı, kitap değil. Kitabı maskeleydi. Ne kadar süreyle bilmiyorum ama Sergey onu bulamayacak, Xavier'i çağırmaya çalışsa bile."

"Bu çok büyük bir sıçrama Julija." Xavier'in öğretilerinden hiçbir iz kalmaması için onları kardeşlerinin yaptığı gibi değiştirerek koruyucuları örmeye başladı. Sergey ona ulaşamayacaktı.

"Bunun doğru olduğunu biliyorum. Isai, onun peşinden gerçekten tek başına gitmiyorsun, değil mi?"

"Dışarıda iki masum adam var. Ölmelerine izin veremem." Niyet ettiğinden daha sert konuşmuştu. Usta bir vampirle yapılan her dövüş tehlikeliydi. Sergey belki de en tehlikelisiydi.

"Bana bağlı kal. Xavier'i ön plana çıkarmaya ve büyücü illüzyonlarını kullanmaya çalışacak. Ne yaptığını ve ne söylediğini görmeme izin vererseniz her birine karşı koyabilirim."

Barnabas'tan korkuyordu ama Sergey'den korkmuyordu. Bu ona çok şey anlatıyordu. Onun her hareketini dikkatle izliyordu, böylece gerektiğinde güvenlik önlemlerini çoğaltabilirdi.

"Bu güvenli yerden ayrılma, Julija." Bunu bir ferman haline getirdi, bunun onu modern kadının gözünde bir şovenist yapıp yapmayacağını umursamadan. "Dikkatimi senin güvenliğin ve böylesine güçlü bir varlığı yok etmek arasında bölemem."

Julija başını salladı. "İşler kötüye gitse bile birleşmemizi bozma yeter, Isai."

Ondan uzaklaştı ve açıklığa doğru ilerlemeye başladı. Kadın onun kolunu yakaladı. "Bana söz ver. Bana söz ver."

"Başka bir seçenek olmadığı sürece," diye kabul etti. Bununla yaşamak zorunda kalacaktı. Sözünü tutmak için elinden geleni yapacaktı ama Sergey onu yenmeyi başarırrsa, Julija'nın onun ölümünü yaşamasına izin vermeyecekti.

Mavi, Comet, eğer mağaraya ulaşırsanız, onunla ilgilenin.

Gökyüzüne sis şeklinde yükselirken emri verdi.

Sergey hain müttefiki Crina'yı çadırında ölü bulacak ve çok kızacaktı. Kaybetmeyi sevmezdi. Julija birkaç kez elinden kayıp gitmişti. Eğer Crina haklıysa ve vampir artık kitabın çağrısını duyamıyorsa, o zaman kitabı bulabileceğini düşündüğü Julija'yı elde etmek her zamankinden daha önemli olacaktı.

Isai, Julija onu Barnabas'ın sevgilisi olmakla suçladığında Crina'nın yüzünü dikkatle izlemişti. Bu doğrudu. Hem Barnabas'ın hem de Crina'nın Sergey'le işbirliği içinde olabileceğinden hiç şüphesi yoktu. İkisi de güç istiyordu. Crina ne kocası Anatolie'yi ne de görünüşe bakılırsa Anatolie Crina'yı seviyordu. Onlarıki tamamen güçle ilgili bir maç olmuştu. Anatolie ona en çok istediği şeyi vermeyince, Barnabas'ın yanında yer almış gibi görünüyordu.

Barnabas her yerde görünüyordu. Gerçekte kimdi o? Her karışımında ne yapıyordu? Anatolie'den daha mı güçlüydü? Isai bunu daha önce hiç düşünmemişti. Şimdi Barnabas'ın gerçekte kim olduğu ve ne tür bir gerçek tehdit olabileceği sorusuna cevap vermesi gerekiyordu.

Yarasaların sesi hararetli bir şekilde yükseldi ve bir adamın sesi küfretti. Yarasalar iki kampçıyı bulmuştu. Hızını iki katına çıkararak gece gökyüzünde hızla ilerledi ve acımasız yarasalar ikisini yemeden önce onlara ulaşmaya çalıştı. Korkmuş olamazlardı. Büyük olasılıkla

Hatta bu büyük ve sıra dışı göçe tanıklık etmek için çadırlarından dışarı çıktılar.

Yosemite'de on yedi yarasa türü vardı ama bunlar onlardan biri değildi. Bu yarasalar Sergey'in hizmetkârlarıydı, aslen Xavier tarafından tasarlanmış mutasyonlardı. Xavier onları mağaralarının koruyucuları olarak kullanmıştı. Çok saldırgandılar ve kan ve ete susamışlardı. Son derece tehlikeliydiler, avları canlıyken etlerini kemiklerinden ayırıp yiyorlardı. Bu gece hayatta kalırsa koloniyi bulup öldürmek zorunda kalacaktı.

Gökyüzünden bir mermi gibi yere indi ve çatışmanın tam ortasına indiğinde bir kalkan fırlattı. Adı Mike olan sarışın, her yönden saldıran yaratıklara savurduğu bir baltayla savaşıyordu. Josh küçük bir pala kullandı ve yarasalar kanatları üzerinde dik yürüyüp ürkütücü bir görünüm sergilerken kafalarını kesti. Daha fazlası havayı dolduruyor, derilerinden büyük parçalar koparmak için içeri dalıyordu.

Julija, onları görmeme izin ver, diye talep etti.

Isai iki adama katılarak onları kalkanın altına götürdü, böylece yarasaların onlara yukarıdan ulaşması imkânsız hale geldi. Her iki yönden de üzerlerine gelmeleri gerekiyordu ama görünüşe göre etraflarını saran bir deniz vardı.

"Bunlar ne tür sopalar?" Josh yüzündeki kanı sildikten sonra palayı sallamaya devam ederek sordu.

Isai iki adamın da ne düşünebileceği konusunda endişelenmedi. Yarasalarla savaşmak için üstün hızını kullandı. Öyle bile olsa, çok güçlüydüler, her geçen gün daha fazlası üzerlerine geliyordu.

Onlardan çok fazla var, Julija. Ya iki adamı güvenli bir yere uçurmaya çalışmalıyım ya da bu yaratıkları yakmalıyım. Bu sürüleri daha önce bana verilen anılarda görmüştüm. Hayatta kalabilmemiz için yakılmaları gerekiyor. Sakindi.

Bir çözüm yolu vardı. Gerekirse mutasyona uğramış yarasa kolonisini atlatmaya çalışacaktı.

Onları yardım almadan yakabiliyor musunuz?

Başkalarının anıları aracılığıyla bunun yapıldığını görmüştü. Kolay değildi. Kullanıldığını gördüğü gibi bir aleti yoktu. İhtiyacı olan sıcaklıktı, alevlerden bile daha fazla. Yapabileceğime inanıyorum, sívamet. Bana yardım etmeye çalışma. Sergey yakınlardaysa, seni bulmasını istemem.

O ne yapacağını düşünürken, üçü de ölümcül diş ve pençelerin saldırısından korunmak için sırt sırta verdi.

"Onları yakmak zorunda kalacağım. Gelmelerini engellemenin tek yolu bu," dedi Isai iki adama.

"Bana ne yapacağımı söyle," dedi Mike hemen. Düzinelerce yerinden kan akıyordu, nefesi kesik kesik geliyordu.

"Ben varım," diye kabul etti Josh. "Bu anneler bizi canlı canlı yiyecekler."

Isai açıklamalarla vakit kaybetmedi. Havayı çağırdı, bulutları karıştırdı, her bir buluta soğuk hava göndererek üst kısımlarının donmasını sağladı ve içinde küçük buz parçaları oluşturdu. Bulutları hareket ettirmeye devam ettiği için, buz parçaları tekrar tekrar birbirlerine çarparak elektrik yüklerine neden oldu.

"Arkamdan ilerleyin ve gözlerinizi kapatın. Her şeyin üstüne bir de kör olmak istemezsin," diye uyardı.

Ön saflarda yer aldı ve yarasalar üzerine doğru gelirken boyunlarını kesti. Şimşeği çağırdı, vuruş üstüne vuruş yaptı, beyaz-sıcak kıvılcımları bir lazer gibi kullanarak yarasa sürüsünü biçti. Karanlıkta çakan ışıklar gökyüzünü aydınlatıyor, böylece göz kamaştırıcı kamçıların tuhaf bir dansı gibi görünüyordu. Hava kızarmış et ve yanık et kokuyordu. Yarasaların tuhaf, çürümüş bir kokusu vardı.

Dalga dalga yarasalar gelmeye devam etti, sanki programlanmışlardı ve kendilerini tehlikeye atmadan duramıyorlardı. Bu yaratıklar hakkında bir fikriniz var mı? Onları kim yönetiyor olabilir? Sergey'e benziyor mu? Onun kokusunu alıyor musun?

Büyü yapan her büyücünün özel bir kokusu ya da tanımlayıcı bir işareti vardı. Bu, büyülerini yapma biçimlerindeydi. İfadeler, kalıplar, hareketler, hareketsizlik, hepsi belirli bir büyücüyü iş başında tanımlayabilirdi. Sergey büyücü değildi ama içindeki Xavier kırıntılarıyla Xavier'in yaptığı gibi büyü yapabilmesi çok mümkündü. O anılara erişimi vardı.

Sergey değil, diye karar verdi Julija birkaç dakika sonra. Daha fazla gibi- Aniden kesildi.

Julija?

Bu Barnabas gibi hissettiriyor, ama biraz farklı. Aynı ama daha yaşlı. Çok daha yaşlı.

Isai anılarında mutant yarasaların akışını hisseden bir yarasa aradı. Artık safları seyrelemişti ama bazıları hâlâ kolonilerindeki ölü, kömürleşmiş bedenlerin üzerinde sürünüyor, bunu yapmak için kanatlarını kullanıyor ve koyu boncuk gözlerle bakıyordu.

Xavier'in bir öğrencisi vardı. Yüksek büyücüye çok yakındı, bir öğrencinin olabileceği kadar yakındı. Xavier'e çok benziyordu, zalim ve etrafındakilere karşı kayıtsızdı ama zeki ve kendini işine adanmış biriydi. Okuldaki diğer öğrencilere çok az ilgi gösterirdi ve aslında gerçek bir öğrenciden çok bir yardımcı gibi görünürdü. Bazıları onun Xavier'in bir arkadaşı olduğunu düşünüyordu ve kimse ona açıkça sormaya cesaret edemese de, birçok sinsi spekülasyon vardı.

O zamanlar hangi isimle anılıyordu? Çok uzun zaman önceydi ve Isai bu anıları çoktan unutmuştu. Aklından çıkarmaya çalıştı. Barna. Büyücünün adı Barna'ydı.

Barna, Barnabas'ın Macar versiyonu. Julija'nın Barnabas'ı uzun zaman önceki Barna olabilir miydi? Eğer öyleyse, Isai onun kitabı kurtarmak için Sergey ya da bir başkası için çalışacağına inanamıyordu. Onu kendisi için isterdi.

Julija, Barnabas'ın herhangi bir zamanda kanını aldığını hatırlıyor musun?

Zaman mı?

Son yarasalara da saldırdı. Palalarla öldürmek zorunda kalacakları yanmış ve kömürleşmiş cesetlerin altında hâlâ hareket eden birkaç tane vardı ama akıntının durduğunu hissediyordu. "Josh, Mike, gözlerinizi açabilirsiniz. Eğer canlı bir şey bulmak için aralarından geçerseniz, sizi ısırılmalarına dikkat edin."

Bu onun en sevdiği şeydi. Onun çelikleştiğini hissetti ona söylemek için. Sık sık kanımı alırdı ve geceleri yalnız kaldığımızda bazen beni bağlar ve sesimi çıkaramayayım diye ağzımı kapatırdı ve beni kesip kanı yalar. Bunu özellikle bedenimi seks için kullanırken yapmayı severdi. Son söylediğinde tökezledi ama ona gerçeği söyledi.

Isai kadınına her geçen gün daha fazla saygı ve hayranlık duyuyordu. Kendisi için ne pahasına olursa olsun, ona yardımcı olabileceğini düşündüğünde hiçbir şeyi saklamıyordu.

Öğretmen olduğunu söylemişsiniz. Anatolie ile arkadaş mı?

Çok eskiye gittiklerini hissettiniz mi?

Birbirlerini kesinlikle çok iyi tanıyorlardı, bu yüzden Crina ile yattığını fark ettiğimde çok iğrendim.

Isai bunu tekrar düşündü. Eğer Xavier en büyük oğlunu gizlice büyüttüyse, dünyanın geri kalanı onun öldüğünü düşünürken, yardıma ihtiyacı olacaktı. Anatolie küçükken onunla ilgilenen biri vardı. Xavier asla bir çocuğa bakmazdı. Dişi büyücüler kullanmış olabilirdi ama

Birinin çocuğun hayatında tutarlı olması gerekiyordu. Anatolie'nin hayatındaki güvenilir kişi kimdi, çünkü Isai bunun Xavier olmadığına bahse girerdi.

Ölü leşleri bir kenara atıp, sersemlemiş halde yatan ama yine de dişleriyle koparmaya ve pençeleriyle parçalamaya çalışan yarı yanmış, ölümcül hayvanları kesen Josh ve Mike'a göz kulak oldu.

Bana etkileşimlerini gösterebilir misiniz?

Julija yine tereddüt etti, sadece bir an için ve sonra zihnini ona daha fazla açtı. Julija'nın kendini her zaman biraz temkinli tuttuğunu fark etti. O aşağılanma yıllarına, Barnabas'ın babasının tam rızasıyla ona sahip olduğu zamanlara tanık olmasını istemiyordu. Babasının Barnabas'ın besin kaynağı üzerinde kontrol sahibi olmasına neden izin verdiğini hep merak etmişti. Anatolie'nin Julija'ya ihtiyacı vardı ama yine de Barnabas'ın zalim komplosuna yardım etmişti.

Kısa bir anıydı. Babasının çalışma odasına çağırılmıştı. Sık sık davet edilmediği bir yerdi ve temkinli bir şekilde gitti. Kapı zaten kısmen açıktı ve içeri baktı. Barnabas ona doğru dönmüştü. Isai adamı inceledi.

Çok uzun boylu değildi ama yine de yeterince uzundu. Geniş omuzları vardı ama kimsenin fark edeceği kadar değil. Kaslı bir fiziği vardı ama belirgin kasları yoktu. Takım elbise giyiyordu ve üzerine tam oturuyordu. Ona bakan biri, bir şirketin başkanı değilse bile varlıklı ve üst düzey biri olduğunu düşünebilirdi. Güç ona yapışmış ve güven kolayca yayılıyordu. Gösteriş yapacak bir adam gibi görünmüyordu. Başkalarının bunu yapmasına izin verirdi.

Julija'ya gülümsedi ve elini ona uzattı. Isai'nin karnı hemen düğümlendi. Gülümseme pürüzsüz ve alıştırma yapılmıştı ve düz, soğuk gözlerine tam olarak ulaşmamıştı ama

Julija'ya baktı, orada bir şey vardı. İlgi. Bir kıvılcım mı? Bir ihtiyaç belirtisi mi?

"İşte orada."

Kızı aniden durup geriye doğru bir adım attığında Anatolie öne doğru bir adım attı. "Gel buraya, Julija," diye hırladı. Diğer adama baktı ve baktığında başını hafifçe çevirdi.

Isai anıyı orada dondurmak için kendini zorladı. Kadını titriyordu. Yüzünde korku vardı. Belli ki Barnabas onun korkusundan zevk alıyordu. Bakışları keskinleşmişti ve kendi zevki için başkalarına zarar veren gaddar, zalim bir zorbanın bakışlarına sahipti. Tüm dünyanın görmesi için yüzüne damgalanmıştı. Julija onu gördü ve ondan korktu.

Peki ya Anatolie? Isai onu inceledi. Julija'nın babası ilk başta etrafındaki her şeyi kontrol eden bir adam gibi görünüyordu. Güç onun elindeydi. Kimse onun çalışma odasına öylesine gitmezdi. Orada hüküm sürer, kendi adaletini uygular ve ailesine, arkadaşlarına ve onun için çalışabilecek herkese dikte ederdi. Bir servete mal olan bir takım elbise giyerdi ve onu çok iyi taşırdı. Saçları çoğu büyücününkinden kısaydı ve bu Isai'yi şaşırtmıştı. Saçta güç vardı, bir tür radar sistemi. Gerektiğinde belanın fısıltılarını yakalayabilirdi.

Arkasındaki masa maun ağacından yapılmıştı ve rengi neredeyse keskin bir kırmızıydı. Daha fazla güç sembolü. Kristal bir sürahinin yarısı kehribar rengi sıvıyla doluydu ve etrafındaki tepside dört adet kesme kristal bardak duruyordu. Bakılan her yerde küçük zenginlik işaretleri vardı. Anatolie kendini şımarttı.

Isai, Barnabas'a dönüp baktığı o küçük baş dönüşüne geri dönüp duruyordu. Bununla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Anı çerçevesini Barnabas'a yaklaştırdı.

Onu. Neydi o? Tam olarak kaydedilmemiş ne görüyordu?

Terliyor, Julija. Şunu görüyor musun? Yüzünden boncuk boncuk ter damlıyor. Barnabas'ın uzattığı eli tutmadın. Kaba olacağından korktu.

İki kampçı ona geri dönmüştü. Josh çömeldi ve sonra yere oturdu. "Bu berbat. Cesetler kokuyor." Vücudunun birçok yeri kanıyordu.

Mike onun yanına çökmüş, başını ellerinin arasına almış, ileri geri sallanıyordu. Isai'nin ikisini de rahatlatacak zamanı yoktu. Onları susturmak için elini salladı. Düşünmesi gerekiyordu. İki adam haklıydı, kömürleşmiş yaralar korkunç kokuyordu. Isai dev, derin bir çukur olan toprağı açtı ve yaratıkların derinlere batmasına izin verdi. Korkunç kokuyu onlardan uzaklaştıracak bir esinti yaratmak için elini tekrar salladı.

Bunun ne anlama geldiğini düşündüğünü bilmiyorum, Isai.

Bilmek istemiyordu. Barnabas ne zaman gündeme gelse, bu konudan kaçıyor. Onu suçlayamazdı. Barnabas'a baktığında tamamen şeytani birine baktığını biliyordu.

Baban Barnabas'tan korkuyordu. Sanırım Barnabas Xavier'in altında eğitim görmüş. Xavier'in planlarını biliyordu. Planları tamamen bilen tek kişi olması mümkün. Karpat Dağları'nda değil de burada olmasını ilginç buluyorum. Sergey'in içinde Xavier'den parçalar olduğu için mi Sergey'i buraya kadar takip etti?

Xavier'a sadık kalacak mıydı? Bu yeteneğe sahip miydi?

Julija güzel sorular sordu. Barnabas'ın tamamen kötü olduğunu düşünmüştü ve buna hâlâ inanıyordu. Bu sadakat gösteremeyeceği anlamına gelmiyordu, özellikle de onu bekleyen bir ödül olduğunu düşünüyorsa. Onun sadakati asla

Sergey. Usta vampire küçümseyerek bakardı. Xavier'in o küçük parçacıklarını takip ederdi, hiç şüphesiz onları kendi kafasına aktarmayı umuyordu.

Bence bu mümkün. Yüzyıllar boyunca Onu. Eğer Sergey'i buraya kadar takip ettiyse, bunun sebebi o şeritlerdir. Gerçek güç o, Julija, Anatolie değil. Babanı göz ardı etmiyorum. O tehlikeli bir adam ama o Barnabas'tan korkuyorsa biz de ondan korkmalıyız.

Barnabas'tan kesinlikle korkuyorum.

Isai onun vücudundan geçen ürpertiği hissetti. Onu tutmak ya da teselli etmek için orada değildi ve her ikisine de ihtiyacı vardı. Artık yalnız değilsin, sívamet. Benimlesin ve ben de bu canavara karşı seninle birlikteyim.

Canavar. Barnabas gibi bir varlığı tanımlamak için uygun bir kelimeydi. Bir kadını kandırıp sonra da onu defalarca acımasızca yaralayan biri canavardan da öte bir şeydi. Mutasyona uğramış yarasalar gibi ölümcül bir şeyle deney yapan herkes bir canavardı. Dünyada kendi amaçları uğruna başkalarına her türlü zararı veren o kadar çok kişi vardı ki.

Barnabas kendini durdurulamaz sanıyordu. Yüzyıllar boyunca o kadar çok şeyden paçayı sıyırmıştı ki rehavete kapılmıştı. Daha önce hep perde arkasında kalmıştı. Şimdi ise gölgelerden çıkıyor ve başkalarının onu görmesine izin veriyordu. Belki sadece göz ucuyla, ama bunlar bir avcının ona kilitlenmesi için yeterliydi.

Sergey'in burada olduğunu sanmıyorum, Julija. Burada olup olmadığından emin değilim. kitabın Birleşik Devletler'de olduğunu ya da Barnabas'ı kitapla döneceğini düşünerek gönderip göndermediğini bilmiyor.

Isai, Julija'nın bu olasılığı kafasında evirip çevirdiğini hissedebiliyordu. O bunu düşünürken, Isai dikkatini Mike ve Josh'a çevirdi. Yaptığı ilk şey

herhangi bir savaşta bulunduklarına dair tüm kanıtları ortadan kaldırdı. Çadırları paramparçaydı ve onları onardı. Vücutları yüzlerce ısırıktan dolayı kan içindeydi. Onları iyileştirdi. Her ikisinden de çok ihtiyacı olan kanı aldı ama her ikisi de biraz kaybettiğı için çok fazla almamaya dikkat etti. Her birini kendi uyku tulumuna ve çadırına yatırdı ve savaşa, yarasalara ve kendisine dair tüm anıları ortadan kaldırdı.

Isai, eğer Barnabas kitabı arıyorsa ve o da Yüzyıllar önce Xavier'in mağaralarında olduğına inandığınız adam, o zaman o kitap hakkında herkesten daha fazla şey biliyordur. Xavier'in parçalarını kullanarak onu geri getirebilir ya da onları Sergey'den alabilir.

Gücünü hissettin mi, yoksa onu maskeleydi mi?

İlk başlarda bunu kesinlikle gizlediğıne emin. Tatlı bir profesöre benziyordu ve biraz yalnızdı. Kadınlarla olan ününe rağmen onu hiç kimseyle görmedim.

Uydu. Barnabas kimseye onlarla vakit geçirecek kadar güvenmezdi.

Peki ya sonra? Seni incittiğı zaman?

Sınıfta değıl. Çok durgundu, mesafeliydi, sanki olan biten hiçbir şey onu zerre kadar etkilemiyormuş gibiydi. Sadece yalnız kaldığımızda gücünü gösterir ve beni incitmekten büyük keyif alırdı. Bana yaptığı şeylerin videolarını herkesin önünde gösterirdi ve tüm bu süre boyunca yüzümü izlerdi. Bunları başkalarına göstermezdi ve bu da beni en az bana acı çektirme yöntemleri kadar korkuturdu.

O kadar çok titriyordu ki, parçalanacağından korktu. Muhakemesinin sağlam olduğundan emin olmak için tüm alanı usta vampirin izlerine karşı taraması gerekiyordu. Sergey'in bölgede olduğuna dair tek bir belirti bile olmadığından emin olduğunda, hiçbir şey bulamadan aramaya başladı.

yüksek büyücü için çok fazla umut. Ayrıca kadınına geri dönmesi gerekiyordu.

Yapman gerekeni yap, Isai. Bölgedeki tüm insanları korumalısın. Ve kiminle uğraştığımızı bilmemiz gerek. Sergey? Anatolie? Barnabas? Ya da hepsiyle.

Barnabas'la karşılaşmaları hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ama onu zorlamak istemiyordu. Gerçek bir karanlık yüksek büyücüyle karşı karşıya olduğunu hissediyordu. Belki de Xavier'in ölümünden bu yana en güçlüsü. Eğer durum buysa, ne kadar çok şey bilirse o kadar iyiydi. Peki neden Julija'ya kafayı takmıştı? Crina'yı sevgili olarak almıştı. Görünüşe göre Anatolie bunu biliyordu ve aldırmiyordu, eğer Anatolie ile Barnabas'ın geçmişi eskiye dayanıyorsa bu mantıklı geliyordu. Anatolie akıl hocası için her şeyi kabul ederdi. Julija onun için önemliyse Barnabas neden Crina'yı sevgili olarak almıştı?

Isai. Onun adını usulca zihnine üfledi. Barnabas beni sevmiyordu. Beni umursamıyordu. Ben sadece işkence etmekten zevk aldığı biriydim.

Isai buna inanmak istedi ama inanamadı. İnanamazdı. Anatolie'nin çalışma odasında Julija'ya bakarken Barnabas'ın yüz ifadesinde, Julija'nın büyücü için önemli olduğunu düşündüren bir şey vardı. Ona karşı ne hissediyorsa çarpıtılmıştı ama duygular oradaydı. Isai yüzyıllardır bir şey hissedememişti. Julija'yı gördüğüne göre artık başka bir kadın göremiyordu.

Büyücüler hislerini kaybeder mi? Renklerini? Carpathian gibi

Avcılar onları kaybeder mi?

Hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için insan kampçıları son bir kez kontrol etti. Olay tamamen silinemeyecek kadar travmatikti, bu yüzden Isai onların anılarını sildi, ancak benzer kabuslarla değiştirdi. Sanki önce Josh uyanmış ve Mike'a kabusunu anlatmış, sonra da Mike benzer bir senaryoyu rüyasında görmüş gibi görünmesini sağladı. Güvende olmak için,

Her ikisinin de sabah ilk iş olarak ayrılmak istedikleri fikrini yerleştirdi. Kendisini ya da yarasaları bir rüyadan başka bir şey olarak hatırlamayacaklarından emin olduktan sonra gökyüzüne çıktı.

Hayır, ama biz Karpatlar kadar uzun yaşamıyoruz.

Peki ya baban gibi Karpat kanıyla beslenenler?

Bu farklı. Xavier'in ayak izlerini takip ediyor. Tıpkı Xavier gibi kendisinin yenilmez olduğuna inanıyor.

Barnabas senden beslendi. Bu düşünce onu hasta etti. Bir Karpatyalı'nın yaşını söylemek imkansızdır. Bizi gören bir insan oldukça genç olduğumuzu düşünür ama aslında öyle değildir. Barnabas kırk yaşından bir gün bile büyük görünmüyor.

Görünüşü değişebilir. O bir illüzyon ustasıdır.

Isai bir bölgeden diğerine geçerken acele etmiyor, bir vampiri ele verecek en küçük işareti arıyordu. Gölün etrafındaki geniş bölgeyi ve dağlara doğru ilerledi. Bir vampirin varlığı bir avcı tarafından hissedilebilirdi, özellikle de bu avcı Isai kadar yaşlı ve deneyimliyse.

Barnabas Karpat kanıyla besleniyor Julija.

Siz ilk değilsiniz. Bu benim için açık, ama aslında size farklı baktı. Yine de Crina'yı yatağına götürdü.

Tam olarak onun yatağı değil, diye düzeltti.

Ne yatağı o zaman? Onun sevgilisiydi.

Her zaman Anatolie'nin yatağındaydılar. Bir keresinde Crina odama geldi ve bana ihtiyaçları olduğunu söyledi ve Barnabas ona tokat attı. Sertçe. Nerede ve ne zaman olacağına sadece kendisinin karar verdiğini söyledi. Onu itti ve bana doğru geldi. Çok korkmuştum.

O anıyı görmek istiyordu. Ondan bunu canlı ayrıntılarıyla anlatmasını nasıl isteyebilirdi? Barnabas'ın Julija'ya bakışında çok önemli bir şey vardı ve o bunu kaçıyordu.

Onunla çıktığınız randevulardan bahsedebilir misiniz? Sizi incitmeye başlamadan önce birlikte vakit geçirdiğinizi söylemişsiniz.

Isai mağaraya geri dönmek için arkasını döndü. Julija'ya geri döndü.

Kahve dükkanlarına falan giderdik. Her gece konuşurduk. Çok güldük. Beni baştan çıkarmaya çalışmadı. Çok tatlıydı.

Bana o anıları gösterebilir misin? Yine sormakta tereddüt etti.

En ufak bir çekingenliği yoktu. Hemen Barnabas'ın Julija'nın karşısındaki masaya oturduğunu gördü. Etraflarında kitap okuyan, sessizce konuşan ya da kahve sipariş eden insanlar vardı. Barnabas bakışlarını Julija'ya dikmiş oturuyordu. O kadar odaklanmıştı ki dükkândaki hiçbir şeyi ya da başka birini fark etmemiş gibi görünüyordu. Garson iki kez dikkatini çekmeye çalıştı ama başaramadı. Kafasını kaldırıp bakmadı. Bir kere bile.

Isai bunun yapmacık olduğunu düşünmüyordu. Muhtemelen varoluşunda ilk kez, Barnabas avının ilgisini çekmişti. Julija da onun için bir av olmuştu. Büyücü sahneyi hazırlamış, en büyük illüzyonu başlatmış ve onu tuzağa düşürmüştü. Isai nedenini anlayabiliyordu. Barnabas ondan son derece etkilenmişti. Yaptıkları konuşmalar hoşuna gidiyordu. Onu etkilemeye çalışmıyordu. Sadece karşılıksız bir dostluk teklif ediyordu. Zalim bir canavar tarafından tımar edildiğinden haberi yoktu.

Çoğu zaman gülüyorsunuz, ama bazen de Konuşma çok ciddileşir ve siz hareketsiz kalırsınız. Konuşmanın çoğunu o yapıyor ve sanki size güven veriyormuş gibi sık sık elinize dokunuyor. Ne hakkında konuşuyorsunuz?

Sadizm ve mazoşizm. Dersinin büyük bir parçasıydı. İlk başta sınıfta çok entelektüel bir tartışmaydı. Artık hiçbirisi tarafından böyle adlandırılmadıklarını söyledi.

Ancak bu iki terimi ve bireyler için ne anlama gelebileceklerini daha iyi anlayabileceğimiz için bu terimleri kullanmaya devam etmeyi tercih etti.

Burada, dükkânda, sadece ikiniz varken, sana ne söylüyordu? Belli ki sana bir konuda güven veriyor.

Bana bir sadist olduğunu ve bu yüzden çok yalnız olduğunu itiraf etti. Hiçbir kadın onu hayat arkadaşı olarak istemezdi. Onun için çok kötü hissettim. Ona birini nasıl incitmek isteyebileceğini, bunun onu nasıl tahrik edebileceğini anlamadığımı söyledim, ama bu onu daha az sevmeme neden olmadı. Dürüst olmak gerekirse, itirafı hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Çoğunlukla, sanırım ne söylediğini, bunun gerçek olabileceğini tam olarak kavrayamadım.

Isai çerçevenin ilerlemesine izin verirken Barnabas'ın yüz ifadesine çok dikkat ediyordu. Julija'nın söylediği her kelimeye, yüz ifadesine kendini tamamen kaptırmış gibiydi. Dudaklarını ayırışına, kirpiklerinin uçuşuna. Adam illüzyon konusunda en iyisi olabilirdi ama böyle bir şeyi taklit edemezdi. Kız hissetmeden olmazdı. Julija çok hassastı. Kendisi de dahil olmak üzere hepsinin fark ettiğinden çok daha fazla Karpatlıydı.

Ne dedi?

Bana teşekkür etti ve sonra bu kadar kusurlu mu doğduğunu yoksa birilerinin onu bu hale mi getirdiğini bilmediğini söyledi. Ayrıca başkalarına acıdan zevk almayı, onu arzulamayı öğretebildiğini ve sonunda ona o kadar bağlandıklarını ve onun için değersiz olduklarını söyledi. Tekrar, gerçekten anlamadığımı söyledim. Eğer acı çektirmeye ihtiyacı varsa ve acıdan hoşlanan birini bulduysa, o zaman bu mükemmel bir kombinasyon değil miydi? Hayır dediğinde biraz şaşırmıştım.

Isai yüz ifadesinden onun şoke olduğunu anlayabiliyordu. Bunu açıkça göstermişti. Ayrıca öyle görünüyordu ki

Barnabas'ın aslında ona yaklaşmış, sempatisini kazanmış, tıpkı bir vampirin kanını emdiği gibi enerjisini tüketmiş olmasına şefkat duyuyordu. Onu yiyip bitiriyordu. Ve kadın bağımlılık yapıyordu. Isai biliyordu. Sadece onun varlığında olmak bile etrafındakilere ihtiyaç duydukları her şeyi veriyordu. Başkalarının ihtiyaçlarını karşılamanın bir yolu vardı ve Barnabas bunu çok iyi keşfetmişti. Orada, o kafede otururken, onun aurasıyla yıkanıyordu.

Bu özel konuşmadan sonra uyandın. sekse ihtiyacı vardı. Bunu bir açıklama olarak yaptı. Bu belirleyici andı, bundan emindi. Barnabas'ın onu sadece baştan çıkarmak istemediğini, aynı zamanda onun elinde tutabileceği biri olmasını umduğunu görebiliyordu - kırılmayacağını. Sevgilisine vermesi gereken acıyı asla arzulamayacaktı. Adamın birden fazla kadınla uğraştığına, onları kendi yaptıklarından hoşlanmaları için eğittiğine şüphe yoktu ama Julija ona asla boyun eğmemişti. Ona ne yaparsa yapsın, kırılmamıştı. Bu onun çöküşü olmuştu. Ona aşıkmuş gibi, ona geri dönmek zorundaymış gibi davransaydı, onu yalnız bırakırdı. Julija'nın ona karşı direnç göstereceğini daha o kafede anlamıştı. Onu elde etmeye karar vermişti.

Isai anıyı bıraktı ve etrafta son bir tur attı Sergey'in yakınlarda olmadığına dair tahmininde haklı olduğundan emin olmak için göle baktı. Barnabas onların en büyük düşmanıydı. Sergey'den yardım isteyip istemediği henüz belli değildi ama şu anda ne usta vampir yakındaydı ne de bölgede herhangi bir vampir olduğuna dair bir kanıt vardı.

Kadınına geri dönmeye başladı. Cesur kadınına. Gerçekten ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yardıma mı oldu mu?

Julija'nın zihnine dokunma şekli çok kadınsıydı. Yumuşaktı. Onu her yerinde hissedinceye kadar içine akıyordu.

bedenini. Zihninde, her şiddetli anının, her çirkin anının üzerinde nazik parmaklarını gezdirerek, saygı duyduğu ve yok etmek zorunda kaldığı birçok savaşçıyı hatırlamanın etkisini azalttı. Çömelmiş düşmanın onu yutmasını engelledi. Onun ışığına sahip biri Barnabas için ne yapabilirdi ki?

Barnabas'ın senin kanını aldığını biliyorum. Hiç onun kanını aldın mı?

Herhangi bir sebepten dolayı mı?

Evet. Okulda bir kaza oldu. Sınıfta. Ciddi şekilde kanadım ve o endişelendi. Onun kanını almam için ısrar etti. İlk yardım çantası vardı ve yalnızdık. Yardım etmeye çalışıyordu ve ben hiçbir şey düşünmedim. Neden?

Barnabas'la telepatik olarak mı konuştun?

Yine küçük bir sessizlik oldu, o sırada soruyu düşündü, bir cevap için değil, sorguyla nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışmak için. Ondan bir şey saklamaya çalışmıyordu, bunun için bir neden de yoktu. Çıkıntıyı ve küçük çatlağı buldu, ay ışığının küçük odaya girmesini sağlamak için hemen açtı.

Julija yerde volta atarak onu bekledi, o mağaraya girdiğinde yüzü aydınlandı. Kollarını ona doladı ve adam da onu kendine doğru çekti, saf enerjisiyle yıkandı. Onun yarattığı farkı hissetmek için kendine izin verdi. Bir savaşta bulunmuş, yaralarla savaşmış ve bir büyücüyü yok etmişti. Normalde hiçbir duygu hissetmezdi, hatta bedeninin yorgunluğunu bile hissetmezdi ama Julija'nın ona yakın olduğunda ona ne yaptığını bilmek istiyordu. Artık biliyordu. Anında gençleştiğini hissetti. Neşe vardı ve onu öpmemişti. Ona yaklaşmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Julija'nın özel bir ışığı vardı. Etrafındakilerin üzerinde ısıllı ısıllı parlıyordu. Barnabas onda bu ışığın olduğunu fark etmiş ve kendini bu ışığın içinde yıkamıştı. Onu arzuluyordu. Kendini

Tam da bu nedenle, onun sürekli olarak o kafede olmasını aklından geçiriyordu. Denemeden bile onu nasıl hissettirebileceğini. Ona daha fazlasını verdiğini hayal edin.

16

Julija başını kaldırıp Isai'nin yüzüne baktı. Orada bir gerginlik vardı. Yaralarının ısırıklarıyla kaplıydı. Etinin büyük bir kısmı vücudundan kopmuştu. Yaraları iyileştirmişti.

iki kampçının yaralarını sardı ama kendi yaralarını iyileştirecek kadar uzun süre durmayı düşünmedi. Kanamanın en kötü kısmına müdahale etmişti ama giysileri parçalanmış ve vücudu bazı yerlerde neredeyse kemiğe kadar yırtılmıştı.

"Otur, Isai. Seninle ilgilenmeme izin ver." Ona, kendisi için bıraktığı sandalyeye kadar eşlik etti. Her zaman onun rahatını düşünüyordu, insani bir ortamda yetiştiğinin farkındaydı.

"Bana cevap vermedin. Barnabas ile telepatik olarak mı konuştun?"

"Evet. Şimdi otur." Kadın onu sandalyeye itti. Ellerini üzerinde gezdirerek daha fazla hasar olup olmadığına baktı. "Başka bir yerin incindi mi?"

Elini sallayarak kendisine verilen zararı görmezden geldi. "Önemli değil, küçük büyücü. Ben iyiyim. İki kampçı çok hırpalandı ama onlardan etkilendim. Her ikisi de yaralarının özellikle vahşi olmasına ve ikisinin de daha önce onlara yakın bir şeyle karşılaşmamış olmasına rağmen cesurca savaştı. Onları kurtarabildiğim için çok mutluyum."

Julija da mutluydu. Onun iki kampçı için duyduğu endişeyi hissedip hissetmediğine bakmaksızın hissetmişti. Isai duygularını kabul etmezdi, özellikle de savaşa girerken. Bunun yüzyıllardır aldığı eğitimden ve o yüzyıllar boyunca duygularını hissetmemiş olmasından kaynaklandığını biliyordu. Birçok açıdan bu durumdan memnundu. Korku, öfke ve üzüntüyü savaş alanına taşımasının onun için çok daha zor olacağını biliyordu.

Ateşin ve suyun gücünü çağırıyorum,
Bana buharlı su sağlamak için elementlerinizi birleştirin.
Yaralarımı, kesiklerimi ve yaralarımı
yıkarken, Kirlenmenin kıyametini
temizlememe yardım et.

Yaralarındaki her bir kan parçasını temizlediğinden emin oldu ama görünüşleri hoşuna gitmemiştir. Kaşlarını çatı ve özellikle çirkin bir ısırga dokundu. "Bu şeylerin dişlerinde ya da pençelerinde zehir var mı?"

"Evet. Bununla ben ilgileneceğim, Julija." Ayağa kalkacakmış gibi yaptı.

Dizginleyici bir elini onun göğsüne koydu. "Ben senin hayat arkadaşınım," dedi azarlar gibi ama sesi niyet ettiğinden farklı çıkmıştı. Sesi boğucu ve seksiydi; birlikte her şey olduklarını, onun sevgilisi olduğunu hatırlatan boğuk bir ses. "Seninle ben ilgileneceğim." Hoşuna gitse de gitmese de bu onun hakkıydı.

Bir elini adamın göğsüne koyarak gözlerini kapattı ve zehrin adamın vücudundaki çeşitli açık yaralardan yayıldığını hayal etti.

Damarından akan zehiri, özüne
çağırıyorum, böylece hiçbiri kalmayacak.
Çağırma gel, akışını tersine çevir.

Bu bedenden ık ki iyileşme büyüsün.

Zehir bir anda onun çağrısına cevap verdi ve açık yaralardan damlamak üzere kalbine giden yolculuğu tersine çevirdi. Tek bir damla bile kalmadığından emin olmak için koyu renkli sıvıyı hemen vücudundan yıkadı. İkinci kez gözünde canlandırdı, bir elini kalbinin üzerinde gezdirerek tek bir damar ya da atardamarda bile zehirden bir damla olup olmadığını hissetti. Hepsini almayı başardığından emin olduğunda, yaraları kapattı.

İğneden ipliğe, dikişten dikişe,
Kimse bilmesin diye yırtık eti onarıyorum.
Zarar görmüş olanı sağlığına kavuşturun
Böylece beden kendini yenilemek için güç kazanır.

Sırada giysileri vardı, her ne kadar hepsini çıkarmak istese de, özellikle de şimdi arkasına yaslanıp, hizmetkârlarının her ihtiyacını karşılamasını bekleyen bir kral gibi ona gülümsediği için. Aslında onun hizmetkârı olmak umurunda değildi. Onunla ilgilenmek hoşuna gidiyordu. "Gülümsemeyi kes." Sesindeki alaycı tınıya engel olamadı.

"Sana bakmayı seviyorum."

"Çok gülünçsün. Zehirli iğrenç yaratıklar tarafından çiğnenerek eve geliyorsun ve o yaraların ve zehrin vücuduna ne yaptığı hakkında hiçbir şey düşünmüyorsun. Ben böyle bir şey yapsaydım ..."

Etrafına uzandı ve poposunu ovdu. Dokunuşu fazlasıyla samimiydi ve damarlarına ısı dalgaları gönderdi. "Anatominin bu olağanüstü kısmını ısıtmam gerekebilir," diye alay etti.

"Takıntılısın."

"Öyleyim," diye kabul etti, ifadesi ağırlaşmıştı. "Ve sana bağımlıyım. Seninle olmak beni daha iyi hissettiriyor. Bu

beni güçlendiriyor. Benimle samimi bir şekilde konuşman, aklının benimkinde olması, içimde açıklanması zor bir şeyler açıyor."

Uzun bir süre ona baktı, kalbi aniden hızlandı. Kendisi hakkında konuşuyordu ama konuşmuyordu. Derin bir nefes aldı. "Sen de Barnabas hakkında konuşuyorsun, değil mi?"

Julija kendini tutamadı, dikkatini onun muhteşem mavi bakışlarından ağır, belirgin kasları olan geniş göğsüne çevirdi. Avuçları onun mükemmel teninde gezindi. Onun vücudunu bir kez daha kusursuz hale getirmeyi başarmıştı. Zihnini bu görüntüyle doldurmak istiyordu, Barnabas'ı düşünmek değil. Onu düşünmekten nefret ediyordu. Ne zaman düşünse kendini hasta hissediyordu.

İsai elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Sívamet, bak Ben."

Sesi onun içini dışına çıkardı. Yapamadı. Kendini suçlu hissetmemeye çalıştı ama ona göre bu kadar samimi konuşmak İsai'ye olan hisleriyle sarmalanmıştı. Sanki bunu Barnabas'a söyleyerek ona bir şekilde ihanet etmiş gibi hissediyordu. O anda böyle düşünmemiş olabilirdi, İsai'yi tanımıyordu ya da ona karşı hislerinin ne kadar yoğun olacağını bilmiyordu ama yine de suçluluk duyuyordu.

"Julija, erkeğine bak."

O zorlayıcı sesi inkar etmek mümkün değildi. Çok nazik. Hatta şefkatli. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Midesinin çukurunda milyonlarca kelebek kanatlandı. Büyük bir isteksizlikle bakışlarını onunkilere dikti.

Gözleri İsai'ninkilerle buluştuğu an, İsai'nin ona bakışını gördüğü an, tüm olumsuz duygular eriyip gitti. İsai ona karşı olan hislerini, onu tüketen o yalın, çiğ aşkı saklamaya çalışmadı. Kız onun her şeyiydi ve bunu ona göstermekte hiçbir sorun yaşamıyordu.

"Barnabas bizden asla bir şey alamaz, Julija. Kesinlikle alamaz. Denklemimize bile giremez. Onu uzaklaştırın ki birlikte ortadan kaldırmaya çalıştığımız kötü bir anıdan başka bir şey olmasın. Bunu yapmak için onun önüne geçmeliyiz. Hamlelerini anlamalı ve tıpkı bir tahta üzerinde satranç oynuyormuşuz gibi hamlelerine karşı koymalıyız. O endişelenecek bir şey değil. Sana ne dediğimi anlıyor musun? Sen varsın. Ve ben varım. Biz varız. Ailemiz." Kedileri gösterdi. "Bu endişelenmek için yeterli."

Ağlamak istiyordu. Ağlamak istiyordu ve adam her konuda çok pragmatik olduğu için bu biraz utanç vericiydi. Duygusaldı. Onu daha da çok seviyordu çünkü her kelimesinde ciddiydi. Barnabas'ı bir tehdit olarak görmüyordu. O bir engeldi ama Isai bir kez bile aşamaz olduğunu düşünmemiştir. O, başa çıkılması gereken bir düşmandı.

Julija başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Sana sahip olmayı neredeyse kaçırdığıma inanamıyorum. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?" Onun yüzündeki sevgi dolu çizgileri okşadı. "Neye ihtiyacın var? Ne arıyorsun?"

"Barnabas'ın sana neden bu kadar takıntılı olduğunu bilmek istiyorum. Sanırım bir şeyler buldum ama onu ne kadar iyi anlarsam, onu yenme şansımız da o kadar artar. Büyük bir planı var Julija. Bunu hissedebiliyorum. Eğer yüzyıllar önce Xavier'in emrinde çalışan Barna ile aynı adamsa, o hesaba katılması gereken bir büyücü. Anatolie ondan korkuyordu. Crina onun gözüne girmeye çalıştı."

"Bazen bana baktığında gözlerinde başka birini görüyordum." Titredi ve rahatlamak için ellerini kollarında ileri geri ovuşturdu. "Çok karanlık ve korkutucu biri."

Isai ona deli olduğunu söylemedi. Bunun yerine, ayağa kalktı ve kollarını ona dolayarak onu vücudunun sığınağına çekti. Çenesi başının üst kısmını buldu ve tüyleri diken diken olup vücuduna sıcaklık yayılana kadar ona sarıldı.

Ondan uzaklaştığında tamamen giyinikti. "İçinde Xavier'den bir parça olması mümkün. Xavier başka bedenlere nasıl sahip olunacağı üzerinde çalışıyor olabilir. Torununun bedenini acımasızca kullandı, Karpat kanından çocukları olsun diye kadınları hamile bırakmaya çalıştı. Ölümsüzlük istiyordu. Bunu bulmanın bir başka yolu da kendi parçalarını başka bedenlere yerleştirmek olabilirdi."

"Bana hep zayıflatılmış olan öğretildi. Anatolie bunun yasak olduğunu söylemişti. Yine de birden fazla kez denediğini sanıyordum."

Isai başını salladı. "Öyle. Babanın içinde Xavier'den bir parça bile olabilir. Xavier'in kendisini zayıflattığını fark etmeden önce böyle bir şeyi kaç kez yaptığını kim bilebilir? Daha önce kimse bu tür deneyler yapmamıştı. Xavier ilerledikçe öğrenmek zorunda kaldı."

"Ne yapacağız?"

"Barnabas'ın eline geçme ihtimali olmadan önce kitabı bulmamız gerekiyor. Sonra da onu yok etmeliyiz. İlk hedefimiz bu. Onu yok etmenin bir yolunu bulmak. Eğer başarabilirsek, Iulian'ın yaptığı her şeyi geri alma şansımız olacak. Kitabın bulunamayacağına inanıyordu çünkü onu kanıyla saklamıştı. Ne yazık ki onun için, o öldüğüne göre soyumdan kalan son kişi benim. Hâlâ yaşadığımı bilmiyordu. Kitabı saklamak için kanını dökmüş, kendini feda etmiş olmalıydı."

"Eğer onu sadece sen bulabiliyorsan, Isai, neden bu işin peşini bırakmıyoruz? Eğer Iulian'ın fedakârlığı yüzünden biz bulamıyorsak, Barnabas da bulamaz." Nedenini biliyordu. O da

Onunla bu konuda tartışmıştı ama şimdi buradaydılar ve Barnabas'ın çok yakında olduğunu biliyordu, kaçmak istiyordu.

"Aramaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyorsun." Sesi nazikti. "Eğer onu yok edersek, Sergey onu aramaya devam edecek. Bulunana kadar birbiri ardına gelecektir. Kitabın bu dünyadan gitmesi en iyisi. Burası birçok insanın toprağın güzelliğini görmek için geldiği bir yer. Buranın vampirlerin avlanma alanı haline gelmesini istemeyiz."

Julija'nın kalbi sıkıştı. O haklıydı. Kitap yok edilmeliydi. Gözlerini kapadı ve açtığında, kitaptan nasıl kurtulacağına dair bir fikri olduğunun farkında olduğunu biliyordu.

"Anlat bana."

Başını iki yana salladı. "Kesin olarak bilmiyorum."

"Anlat bana." Bu açık bir emirdi. Bir kararname. Kız söyleyene kadar durmayacaktı.

"Kitap her türün kanıyla mühürlenmişti. Iulian kitabı saklamak için kanını kullanarak hayatını feda etti. Xavier'in yaptığı her şeyde bir şekilde kan kullanıldı. O her şeyiyle karanlık ve kötü niyetli. Kitap da yle. İçerdiği büyüler çirkin, iğrenç ve son derece tehlikelidir. Kitabı yok etmek için kalbin ve ruhun saf olması gerekir."

Isai kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Bu dünyada kalbi ve ruhu saf olan tek yaratık bir bebektir. Bu canavarca şeyi yok etmek için bir bebeğin kanına ihtiyacımız olduğunu mu söylüyorsun?" Isai'nin içindeki her şey bu fikri reddetti. Bu fikir ona tamamen iğrenç geliyordu.

İfadesiz bir adam olmasına rağmen, Julija onun bu sonucu tamamen reddettiğini anlamakta zorlanmadı. Ona gülümsedi, elinde değildi. Verdiği tepki yüzünden onu daha da çok sevmişti. Anatolie ya da Barnabas bir adamı öldürme fikrine sadece başlarını sallarlardı.

İstedikleri bir şey için bir bebeği feda etmişler ve sonra da hemen bir bebek almaya gitmişlerdi. Kardeşleri ve Crina bir bebeği feda etme fikrini sorun etmezlerdi. Ama erkeği ... Avucuyla onun yüzünü şekillendirdi.

"Eğer bir bebeği kurban edersek, Isai, kitabın dönüştüğü kana susamış canavara katkıda bulunmuş oluruz. Elbette onu yok etmenin yolu bu değil."

Rahatlama ona nefes aldırdı ve nefesini tuttuğunu fark etti. "Böyle bir şeyin aklıma neden geldiğini bile bilmiyorum," dedi. Kızın saçlarını çekti. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Bence bu şeyi gerçekten yapmak isteyip istemediğimize karar vermeliyiz. Kitabı bul ve yok et. Onu elimize almamız gerekecek. O çok güçlü Isai ve içimdeki büyücüyü çağırarak. Ben Xavier'in kanındanım. Yüksek büyücü işareti taşıyorum. O kitap bana yaklaştığı an, işaret ona ait olana sahip olmak için savaşıacak. Birçok kez kanımızı değiş tokuş ettik. Bulunmadan önce daha da kan vereceğiz. Buradan ayrılmadan önce sana kan vermeliyim. Bunu yaparken, sana Karpatyalı kanının yanı sıra büyücü kanı da veriyorum. Bunun seni nasıl etkileyeceğini kim söyleyebilir?"

Bir bakıma ona yalvarıyordu. Karpatyalı onun içinde güçlüydü. Öyle olduğunu biliyordu. Artık yaptığı her şeyde bunu hissediyordu. Ama inanmak istese de istemese de büyücü de aynı derecede güçlüydü. Onun ışığını taşıyordu. Bu ışığın güçlü olmasını umuyordu çünkü kitabın çağrısının Xavier'in soyundan gelen biri için son derece güçlü, neredeyse karşı konulmaz olacağını biliyordu.

Isai ondan uzaklaştı, sonra geri döndü. "Barnabas senin büyücü işareti taşıdığını biliyor. Onu gördü. Aynı zamanda Ejderha Arayıcı'nın işaretini de taşıdığını farkında mı? Sol yumurtalığının üzerinde duran küçük ejderhanın?"

Julija kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır. Ejderha zaman zaman kayboluyor."

"Kendini korumak için. Sizi korumak için. Karpatyalıların tarihi boyunca, prens ve koruyucuları da dahil olmak üzere, hangi soydan gelirse gelsin ve ne kadar güçlü olursa olsun, biri hariç her soydan vampire dönüşen ya da delilik türüne yenik düşenlerin olduğunun farkında mısınız? Sadece bir tanesi saftı. Ejderha Arayıcı'nınki. Ejderha Arayıcı onuru ve saflığı temsil eder, Julija. Ejderha, vampirler yaklaştığında seni uyarır. Ayrıca en büyük hazineni korur. Diğer Ejderha Arayıcılarını, vücudunda taşıdığın yumurtaları korur. Sen saflıksın, Julija. Sen Ejderha Arayıcısısın."

"Kalbimin ve ruhumun saf olması mümkün değil, Isai. Ben büyücüyüm ve her türlü olumsuz düşünceye sahibim. Önemsiz biri olabilirim ve intikam almak isteyebilirim. Kendini savunamayacak durumdayken seni herhangi bir şekilde tehdit etmiş olsaydı Crina'nın canını alırdım."

Ona yaklaştı, yüzünü nazik elleriyle kavradı, başparmağı yanağının kıvrımlarını okşadı. "Sevgilim. Sen hân ku vigyáz sívamet és sielamet'sin. Asıl çevirisi 'kalbimin ve ruhumun koruyucusu'. Ben karanlıkta yaşıyorum. Sen ışıқта yaşıyorsun. Her zaman da yaşayacaksın. Büyücü mührünün Ejderha Arayıcı'nın mührünün üstesinden gelmesine imkan yok. Böyle bir şey olamaz. Olamaz. Yüksek büyücünün işareti sana karşı bir işaret değil. Tarih boyunca her yüksek büyücü Xavier gibi değildi. Babası öyle değildi. Sen saflık ve onursun, Julija."

Onun yüzüne baktı. Söylediklerine inanıyordu. Kendisinin de inanmasını diledi ama kendini tanıyordu. O kadar çok hata yapmıştı ki. Büyürken, Crina ona çok kötü davrandığında, sık sık küçük intikamlar almıştı.

Julija on yaşlarındayken, Crina özellikle kötü davranıp Julija'yı ayakta duramayacak hale gelene kadar dövdükten sonra, üvey annesi kendi yatak odasından, kimsenin girmesine izin verilmeyen o kutsal yerden çıkmış ve dışarı çıktığında cildinin her santimi çirkin sarımsı gri bir renge bürünmüştü. Yüzü çizgilerle kaplanmış ve derin kırışıklıklarla yaşlanmıştı. Saçları ince, beyaz ve tel teldi ve engebeli kafa derisinde kel noktalar görünüyordu. Julija odaya bir büyü yapmış ve Crina'nın gerçek halini göstermesini istemişti, eğer açgözlülükle Julija'nın bileğinden sürekli Karpat kanı emmiyor olsaydı nasıl görünmesi gerektiğini.

Crina histerikti. Tamamen histerikti. O Öfkeyle Anatolie'ye koştular ama kimse on yaşında, içinde pek de büyücü olduğuna inanmadıkları bir çocuğun böylesine karmaşık bir büyü yapabileceğini düşünmedi. İlk başta büyü'nün Crina'ya değil yatak odasına yapıldığını fark etmemişlerdi. Crina kendini düzeltiyor, sonra da odasına her gidişinde aynı olay tekrarlanıyordu.

Julija misillemesini Isai'ye gösterdi ve Isai kahkahalara boğuldu. Gerçekten de eğildi ve onu öptü.

"Sen mükemmelsin."

"Hiç de hoş değildi, Isai," diye azarladı gülmemeye çalışarak. "Hiçbir zaman zerre kadar pişmanlık duymadım." Dudağını ısırıldı. "Tamam, bu tam olarak doğru değil. Crina ağladı, ağladı ve kendimi kötü hissettim ama sonra o kadar korkunç görünürken ona baktığım için bana tokat attı ve ben de onun için üzölmeyi unuttum."

Başparmağını kızın yanağına sürttü. "Kalbinin ve ruhunun saf olması öfke duymayacağın ya da intikam ihtiyacı hissetmeyeceğın anlamına gelmez. Onu öldürmeyi düşünmedin. Ya da ona kalıcı olarak zarar vermeyi."

"Tabii ki hayır." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu normal değil, Isai. İnsanlar sevmedikleri kişileri öldürmeyi düşünmezler. Bu yapılmaz."

"Anatolie'nin yoluna çıkan birini sık sık öldürdüğüne şüphe yok.

Kardeşlerinin de öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Katil bir soydan geliyorum ama çoğu insan öldürmeyi düşünmez. Bence büyücüler çoğunlukla iyi insanlardır. Anatolie ve Crina'dan uzak durdular ve çocuklarını Vasile, Avram ve benden uzak tuttular."

"Bu acıtmış olmalı." Onu girişe doğru yürüttü. Çatlağı, dışarı bakıp gece gökyüzünü görebileceği kadar genişletmişti. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve çok güzeldi.

"İlk başta öyleydi. Bunu kabullenmeyi öğrendim ve daha sonra, büyüdüğümde bunun iyi bir şey olduğunu fark ettim. Anatolie, Xavier'e çok benziyordu. Deney yapmaya çok hevesliydi ve her zaman güç peşindeydi. Hâlâ da öyle. Modern dünyanın bizi yakalamış olması önemli değil ve o artık onun içinde yaşıyor, hatta rahat bir şekilde. Hâlâ güç için yanıp tutuşuyor ve onu elde etmeye kararlı."

"Benimle birleş."

Onun kendisinden bir şeyler öğrenmesini istediğini biliyordu. Büyücü yeteneklerinden ziyade Karpat yeteneklerini kullanmasını. İstedikini yaptı. Her şeyde çok hızlıydı, tam olarak ne istediğini gözünde canlandırıyor ve neredeyse gerçekleşmesine fırsat kalmadan harekete geçiyordu. Zihninde çatlak onları içine alacak şekilde genişledi ve hayal ettiği gibi kayadaki çatlak itaat etti. Gerçek operasyon o kadar pürüzsüzdü ki, bu kadar çabuk başarılı olmuş olmasına şaşırdı. Aynı şeyi o da yapabilirdi ama çok daha yavaş olurdu.

"Her iki yeteneğin de kendine göre kullanım alanları var Julija," diye güvence verdi. "İçindeki büyücüyü seviyorum. Senin de o yanını sevmeni istiyorum,

Ama Karpat yetenekleriniz üzerinde çalışmanız ve onları büyücü yeteneklerinizin seviyesine getirmeniz gerekiyor."

"Büyücülük becerilerimi geliştirmek için muazzam bir zamanım oldu. Karpatya'da senin gibi düşünmüyorum Isai."

"Kesinlikle, sívamet. Savaşta, büyük olasılıkla, Karpatyalı gibi düşünmeniz ve hareket etmeniz gerekecek. Düşerken size uçma yeteneği verecek bir büyü bulmaya çalışsaydınız, daha zihninizde bile okuyamadan yere çakılırdınız. İhtiyacınız olan şeyi görselleştirmek ve hemen gerçekleşmesini sağlamak bir değerdir, odam wäke emni."

"Şimdi bana ne diyorsun?" diye sordu, elleri kalçalarındaydı ama aşağıdaki huzurlu manzaraya bakıyordu. Mavi göle, etrafında yükselen dağlara. Rüzgârın uzun, yeşil çimenlerde dalgalar yarattığı çayır.

"İllüzyonların hanımefendisi," diye yorumladı hemen. "Cevabı biliyordun. İhtiyacın olan şeyleri anılarımdan alarak gittikçe daha fazla şey öğreniyorsun. Bunu ne kadar çok yaparsan Julija, deneyimlerimde gördüğün şeyler ihtiyacın olduğunda sana yardımcı olacaktır."

"Bu biraz istila etmek ve çalmak gibi bir his."

Başını çevirip manzaradan uzaklaşarak onun bakışlarıyla buluştu. "İşte bu yüzden, tam burada, sen Ejderha Arayıcı'sın. Ben senin hayat arkadaşınım. Her anımızı paylaşıyoruz

-İyi ya da kötü her deneyim. Zihnimi size açtım çünkü bu dünyada sizden daha fazla güvendiğim kimse yok."

Elini onun koluna koydu, ona dokunmak, ona yakın hissetmek istiyordu, bir yandan da tek endişesini dile getiriyordu. "Barnabas ve benim kan değiştirdiğimizi biliyorsun. Ben bu açıdan bakmadım ama aslında olan buydu. Birbirimizle konuşmamızı sağlayan şey bu kan değişimiydi.

telepatik olarak. Hâlâ bana ulaşip beni bulabilir mi? Benimle konuşabilir mi?"

"Benimle birlikte toprağa girmeden önce kabuslar gördüğünü söylemiştin. O kabuslar Barnabas'la ilgiliydi."

Julija gözlerini kapadı ve rahatlamak için ona doğru eğildi. Adamın kolu hemen Julija'nın etrafını sararak onu uzun boylu, güçlü bedenine sıkıca kilitledi. Kendini yenilmez hissediyordu ve tam da o anda, kendini kırılğan hissederken yenilmezliğe ihtiyacı vardı.

"Evet. Canımı yakıyordu. Bunu yaparken gülümsüyordu. Gözyaşlarımı görmekten mutluydu ve çok tahrik olmuştu. Bu beni hasta ediyordu. Uyanmak için kendimi zorlardım."

"Seninle konuştu."

Onun sesindeki acımasızlığı duydu. Isai'nin onun yanında bu tonu alması çok nadir görülen bir şeydi. Her zaman nazikti, sesi tenini okşayan kadife gibiydi.

"Evet," diye fısıldadı farkına vardığında. "Bana ulaşmaya çalışıyordu, o şeyleri kasten kafamın içine sokuyordu, değil mi? Bu bir kâbus değildi, Barnabas'ın benimle konuşmasıydı."

"Evet, öyle. Karpas uykusundaiken sana ulaşamaz. Eninde sonunda öfkelenecek Julija ve sen de buna hazırlıklı olmalısınız. Seninle temasa geçer geçmez, ki geçecektir, eğer ben yanında değilsem, bana ulaşmalısınız. O ne derse desin yükü paylaşacağız."

Otomatik olarak başını salladı ve kendini durduramadan bu fikri reddetti. "Teklif ettiği şeyler, bana yaptığı şeyler senin bilemeyeceğin, göremeyeceğin kadar iğrenç."

"Onları gördüm, benim küçük büyücüm. Bunları saklamaya çalışmana gerek yok. Sınıfında bunları halka açıkladı. Bunu seni küçük düşürmek için yaptı ve başardı da. Seni utandırdı. Bunun içindeki karanlığı ortaya çıkaracağını düşündü ama karanlık diye bir şey yok. Bu sadece

asla anlamadı. Canına kıymaya teşebbüs etmekten başka çaren yoktu."

"Beni buldu. Çok fazla kan vardı. İçimden akıp gidişini izlerken bunun bir adak olduğunu düşündüm. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Çılgına dönmüştü. Şok olmuştu. Neredeyse kendinden geçmişti. Akışı anında durdurdu ve kanını bana zorla verdi. Anatolie'yi çağırdı ve bana kan vermesini istedi. Sonra kardeşlerimi. Beni tuttu."

"Julija. Bu kadar yeter."

Başparmağıyla yüzünü sildi, küçük fırça darbeleri. Yine ağladığını fark etmemişti. "Özür dilerim. Neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum. Hüzünlü filmler izlediğimde ağlıyorum." Etrafta kedileri aradı. Hayvanlar onu her zaman daha iyi hissettirirdi. "Bir filmde bir hayvanı öldüremezler yoksa tamamen dağılırım."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Doğal olarak. Çok yufka yüreklisin. Benim olmadığım bir şey. Bu karanlık büyücüyle başa çıkabilirim, Julija. Sana yaptığı şeyleri biliyorum. O utanç duymalı, sen değil. Seni kontrol etmek için bağlamak zorundaydı. Seni sadece fiziksel zincirlerle değil, büyüleriyle de bağladı. İş birliği yapmanı hiç sağlayamadı. Bu senin zaferin. Söylediğim gibi, sen Ejderha Arayıcısı'sın. Senin ışığını çalamaz ve Sergey'in Elisabeta'nın içindeki ışığı arzuladığı gibi onun da arzuladığı şey bu."

Kalbi yerinden fırladı. "Bu fikri bir kez bile düşünmemiştim. Sergey'in ondan ne istediğini tam olarak anlamamıştım. Onu yüzyıllardır tutsak tuttuğunu biliyordum ama bunun amacını tam olarak anlamamıştım."

"Sergey'in vizyonu vardı. Aslında tüm Malinov kardeşler öyleydi, ama o uzun, boş yılları düşündü ve onlar için plan yaptı. Elisabeta onun planıydı. Onunla birleşebildiği sürece ışığına erişebileceğini bilerek onu aldı. Onun duygularına. O asla kaybetmeyecekti

Kendisi çoktan gitmiş olsa bile. Bu onun hissetmesini sağladı. Bazı açılardan, onu vampir olmanın en kötü yanlarından kurtardı."

Rüzgâr yüzüne dokundu ve daha fazlasını hissetmek için yüzünü kaldırdı. Soğuk bir ısırıktı bu, üzerindeki kar hissiyle birlikte keskin. "Barnabas'ın bende gördüğü şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz? O duyguları hisseder. O odaya girdiğinde ve tüm o kanı gördüğünde gerçekten de beti benzi attı Isai."

"Barnabas'ın duyguları hissettiğine şüphe yok. O bir büyücü, vampir değil. Ama içi karanlık. Tüm karanlıklar taşınması gereken muazzam bir yükür. Sen bunu ondan aldın. Görünüşe göre başka hiç kimse alamadı ve seni bulduğunda da kaybetmek istemedi. Nasıl kaybedebilirdi ki? Sergey'in aklı başında kalmak için Elisabeta'yı yeniden elde etmeye ihtiyacı olduğu gibi, Barnabas'ın da sana ihtiyacı var."

"Madem bize bu kadar ihtiyaçları vardı, neden bize daha iyi davranmadılar?" Soğuk hava, Barnabas hakkında konuşmanın bile ona verdiği hastalıklı hissi gidermeye yardımcı oldu. Güzelliği tekrar görmesine izin verdi. O mavi, mavi gölün derinliğini. Kayaların çıkıntı yaptığı dağın yükselişi, çalıların ve ağaçların dağılışı. Dalgalandan çim deniziyle çayır, onu yürüyüşe çağırıyordu. Etrafını saran karanlık dünyanın yükünü bir kenara bırakıp manzaranın gerçek güzelliğini içmek için.

"İkisi de korkunun herkesi kontrol ettiğine inanıyor. Sevginin sadakat getirebileceği akıllarına bile gelmez."

Kolunu onun beline doladı. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

"Kitabı yok etmek için kalp ve ruh saflığına ihtiyacımız olduğunu söylediğinizde ne düşündüğünüzü bilmem gerekiyor. Kitabı nasıl yok edeceğimizi bulduktan sonra onu bulup yok edeceğiz. Sonra buradan ayrılacağız ve Barnabas'ın bizi kardeşlerin koruduğu yerleşkeye kadar takip etmesini umacağız."

Avucunu sol tarafındaki Ejderha Arayıcı işaretinin üzerine sürttü. Alçak. Tam olarak Isai'nin söylediği yerdeydi. İşaret ondan asla saklanmadı. Tıpkı söylediği gibi yumurtalarını, Ejderha Arayıcı yumurtalarını koruyordu.

"Kitabı yok etme fikriniz söz konusu olduğunda bana söylemekte isteksiz davrandınız. Gerçek bir kanlı kurban vermemiz gerekeceğini düşünmüyorsundur herhalde. Bunun saf bir yanı yok Julija."

Kaşlarını çattı. "Hayır, ama bir çocuğun kolunu kesip üzerine kan damlatmak da olmaz. Ve bunun Xavier'in kitabın etrafına ördüğü büyüü yok edecek kadar güçlü olacağından emin değilim."

"Sen çocuk değilsin. Sen osun. Bundan eminim. Bir çağrı olduğunda sıklıkla olduğu gibi her şey seni bu noktaya getirdi. Bu senin çağrın."

Julija bu fikri reddederek başını salladı ama adamın söylediklerini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Anatolie'nin Xavier'in Karpatlar'ı yok etme işini devam ettirme planından haberdar olması büyük bir tesadüf gibi görünüyordu. Kendini maceraperest olarak görmüyordu ama birkaç gün boyunca uyanık yatmış, ne yapacağını, Karpat halkının prensini nasıl uyaracağını düşünmüştü. O bir büyücüydü. Ayrıca yüksek büyücünün doğum lekesini kolunda, herkesin görebileceği bir yerde taşıyordu. Karpat prensi tarafından hoş karşılanmayacağından oldukça emindi ama yine de gitmişti.

İç çekti ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu. Hayat arkadaşını kaybeden bir Karpatyalı erkekle bağ kurma ihtimali neydi? Ona o kadar sempati duyacaktı ki, onun hayatına çekilecek ve ne yaptığını bilecekti? Bu daha önce hiç olmamıştı.

Eğer tam zamanında yola çıkıp okyanusu aşarak Romanya'ya gelmeseydi ve ardından tek başına Karpat Dağları'na tırmanmasaydı, Iulian'ın da dağlara gittiği o anda asla doğru yerde olmayacaktı. Aynı yere seyahat edecek kadar birbirlerine bağlı olma ihtimalleri neydi? Adam sevgilisini kutsal saydığı bir yere gömülmeye götürüyordu. O ise başka bir türü güvende olmadıkları konusunda uyarmaya çalışıyordu.

Bir de gölge kediler vardı. Kan lekeleri görmüştü, koyu kırmızı lekeler ve bu lekeleri takip ederek evlerinin arkasındaki tepelerin hemen kenarındaki küçük bir araziye kadar gitmişti. Orada bir kulübe vardı ve oraya yaklaştığında herkesi uzak tutan çok güçlü bir büyü olduğunu fark etti. Bu kesinlikle Vasile'nin işiydi ve büyüyü birkaç dakika içinde çözdü. Ölü, ölmekte olan ve ağır yaralı kedileri bulmuştu. Kalbi hemen onlara gitti ve her gece gelip onları iyileştirmeye çalıştı. Bunu yaparken onlara karşı bir yakınlık geliştirdi ve ne zaman hareket halinde olduklarını biliyordu.

Karpat Dağları'na vardığında, Iulian'ın şafağı karşılamak için hayat arkadaşını takip etmediği anı tam olarak biliyordu. Gölge kedinin kitabı ne zaman çaldığını ve Iulian'ın kediye öldürüp kitabı alarak Karpat kalesinden çıkmak için yarıştığını biliyordu. Tüm bunlar gerçekten tamamen tesadüf olabilir miydi, yoksa Isai'nin düşündüğü gibi, kader onu doğru zamanda ihtiyaç duyduğu tüm bilgilerle doğru yere mi yerleştirmişti?

Göle doğru baktı. Parıldayan güzel mavi su, tüm dünyadaki en tehlikeli nesneyi barındırıyordu. Xavier'in büyü kitabı. Isai'nin haklı olmasını istemiyordu. Karpat halkının kaderinin kendi omuzlarında olabileceğini düşünmek istemiyordu. O değildi

hiçbir şekilde bir kahraman değildi. Dehşete düşmüştü, Barnabas'tan korkuyordu. Anatolie'den korkuyordu ama Barnabas başka bir ligdeydi.

"O nereden geldi? Barnabas mı? Xavier ile çalıştığını düşündüğün adam mı?"

Isai tereddüt etti ve ilk kez birbirlerine karışmadıklarını fark etti. O da göle bakıyordu.

"Isai, bir şey ne kadar kötü olursa olsun, eğer bunun bir parçası olmak zorundaysam, en kötüsünü bilmem gerekir. Neyle ya da kiminle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerek. Barnabas'ın herkesin gördüğü profesör olmadığının zaten farkındayım. Şu anda bunu benden daha iyi kimse bilemez."

"Xavier'in üçüz olduğu ortaya çıktı. En az kendisi kadar yozlaşmış ve tehlikeli iki kardeşi varmış. Kısa bir süre önce, birinin Jaguar türünü yok etmek için çalıştığı ve bunu başardığı ortaya çıktı. Diğeri ise Lycanları yok etmek için çalışmış. Lycanlar ve Karpatyalılar arasında bir savaş başlatmaya çalıştı. Adı Xaviero'ydu. Ejderha Arayıcı kadınlar tarafından yenildi ve öldürüldü. Burada Ejderha Arayıcı soyuyla ilgili bir tema var gibi görünüyor. Bence Barnabas'ın Xaviero'nun oğlu olması çok olası."

Elbette Xavier'in iki kardeşi olduğunu biliyordu. Onların çoktan öldüğünü sanıyordu. Xaviero ortaya çıkıp savaşı başlatma girişiminde bulunana kadar söylentiler Xavier'in onları öldürdüğü yönündeydi. Başarılı olamayınca Anatolie çok öfkelenmişti. Kimse iki kardeşin de çocuğu olduğundan bahsetmemiştir ama bu çok mantıklıydı. Uzun bir süre kendisinin de kardeşlerden birinin çocuğu olduğunu ve Anatolie'nin ondan bu kadar nefret etmesinin nedeninin bu olduğunu düşünmüştü. Kardeşlerin Xavier'in yaptığı şeyi yapmak istemeleri mantıklı olabilirdi.

Başını salladı ve ona baktı. Her zaman kendinden çok emin görünürdü. Kendisiyle ve çevresiyle tamamen rahattı. Onları ve Isai'nin tüm insan türünü yok edebilecek çok güçlü bir büyücüyü tartışıyor olmaları önemli değildi. Isai sanki tüm bunları omuzlarına alabilecekmış gibi görünüyordu. O öyle biri değildi. Barnabas'la yüzleşme düşüncesi, küçük bir deliğe kıvrılıp kimsenin onu bulamaması için üzerini örtmek istemesine neden oldu.

"Ben senin kadar cesur değilim, Isai." O da biliyor olabilir.

Bir kahkaha patlattı. "Daha cesur birini tanımıyorum. Barnabas'ı alt etmeye çalışmanı istemiyorum. Sadece kitabı bulmalıyız. Sanırım bunu yapabiliriz. Iulian'ı benden daha iyi tanıyorsun ama benim kanım onunkini çağırarak. Tam olarak ne yaptığını bulduktan sonra kitabı kaldırabiliriz. Bunu yapmadan önce, onu nasıl yok edeceğimizi bulmamız gerekiyor." İki eliyle kızın yüzünü çerçeveledi. "Bana fikirlerini söyle. Aklına gelen ilk şeyi."

Onun gözlerine bakarken ciğerlerine zorla hava çekti. O muhteşem safir gözlere. Kimin gözleri bu kadar mavi olabilirdi ki? Onun kollarında döndü ve gölü incelerken sırtını ona yasladı. Geceleyin, bulutlar her hareket ettiğinde parlayan parlak ayla birlikte, aynı mavinin bakışlarını yakaladı. Derin. Neredeyse hiç görülmeyen bir renk. Onu Karpatyalı gözlerle görüyor, ona inandığı renkleri veriyordu.

"Eğer benim hakkımda haklıysan, ki haklısın demiyorum, ama eğer öyleyse, sanırım bunu tek başıma yapamam. Ben güçlüyüm Isai, bunu biliyorum. Her zaman içimde kullanılmayan bir güç olduğunun farkındaydım; ailem beni ne kadar aşağılarsa aşağılasın, bunu benden alamazlardı. Crina'nın benden korktuğunu bile fark ettim. Vasile ve Avram da zamanla benden korkmaya başladılar. Onlar benden korktukça

daha da kötüleştiler. Onlar bana ne kadar çirkin davranırsa ben de o kadar sıkı çalıştım."

"Julija, senden korktuklarını biliyorsan, nasıl oluyor da kendine inanmıyorsun?"

Sesinde nazik bir azarlama olabilirdi. Kendisinin bir hiç olduğuna gerçekten inanıyorlarsa neden korktuklarını anlamaya çalışmasına rağmen tüm özgüveninin yıpranmasını nasıl açıklayabilirdi ki? Zamanla, yıllar geçtikçe, değerlendirmeleri etkisini göstermişti ve bunu ona açıklamanın hiçbir yolu yoktu.

"Bir zamanlar kendime inanmadığımı itiraf edeceğim ama ailemin beni yıkmasına rağmen doğru olduğuna inandığım şekilde yaşayarak sahip olduğumu bilmediğim bir güç buldum. Yine de Barnabas'la başa çıkabilecek kadar iyi değilim, özellikle de o bir yüksek büyücünün oğluysa."

"Tekrar söylüyorum, bunu yapmak zorunda değilsiniz. Sadece kitabı yok etmeye konsantre olmalıyız. Ama Julija, şunu bil ki, o Xaviero'nun oğlu ve yüksek bir büyücü olabilir ama sen de o işareti taşıyorsun. Bu senin doğuştan hakkın. Kendini bir yüksek büyücü olarak görmüyorsun, çünkü ailen senin bir hiç olduğunu sana çok açık bir şekilde gösterdi. Tarih boyunca iyi, düzgün insanlar olan pek çok yüksek büyücü vardır. Yeteneklerini dünyayı daha iyi hale getirmek için kullanmaya çalıştılar, başkalarını yıkmak için değil. Diğer türlere küçümseyerek ya da kıskanarak bakmadılar. Siz bu kategoriye giriyorsunuz."

Başını salladı ve adamın söylediklerini reddetti. Doğum lekesini taşımasına rağmen yüksek büyücü unvanını istemiyordu. Yıllarca çalışmıştı ve ustaydı ama

"Bir düşün, sívamet. Vasile'nin büyüünü çaldın. burnunun dibinden çıkardı. Böyle bir şeyi başka kim yapabilirdi? Avram yapabilir miydi?"

Sessiz kaldı. Avram'ın bunu yapabileceğinden şüpheliydi. Belki Anatolie, her ne kadar eli ağır olsa da. Kardeşinin özenle inşa ettiği büyü katmanlarını ortadan kaldırmaya çalışmazdı.

"Düşündüğünüz kişi olduğuma hâlâ ikna olmadım ama kitabı yok edebilecek durumda olsaydım, bunu birlikte yapmamız gerekirdi. Kardeşin kanını iyi bir amaç için kullandı. Kitabı saklamak için hayatını feda etti. Canını aldığı yeri tam olarak bulduğumda niyetinin saf olup olmadığını anlayacağım ama eğer öyleyse, karanlık büyülerin üstesinden gelmek için kardeşinin olduğu kadar senin de kanına ihtiyaç var. İkisini de yapmak zorundayız."

"Hayatınızı feda etmenizi istemiyorum," diye uyardı.

"Yaşayan, nefes alan bir ruhu öldürmek kara büyüü çağırmak olur Isai ve bizim yapmak istediğimiz bu değil. Eğer kitabı açmak isteseydik, her türün kanını kurban etmemiz gerekirdi ama biz onu yok etmek istiyoruz. Bence birlikte kitaba kanımızı vermeliz. Dürüst olmak gerekirse ne kadar olduğunu bilmiyorum ama bunu çok düşüneceğim ve nasıl yapılabileceğini çözeceğim. Eğer haklıysan ve benim de ruhum safsa, senin kanın da kitabı toprağa mühürlemek için en büyük fedakârlığı yapan Iulian'ınkiyle aynıysa, birleşik kanımız kitabı yakmalı. Değilse, hiçbir fikrim yok."

Julija güzel manzarayı seyretmeye devam etti ve onunla birlikte gölün etrafında yürümeyi diledi. Vücut ısını kontrol etmeyi -bir nebze de olsa- öğrenmişti. Havanın soğuk olması önemli değildi, sadece birlikte olmaları ve büyücülerle savaştan başka bir şey yapmaları yeterliydi. Sadece her şeyin normal olmasını istiyordu. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa. Karanlık hakkında düşünmek istemiyordu.

büyüler, şeytani kitaplar ve canavarlar. Sadece normal olmak istiyordu, böylece nefes alabilecekti.

"Sık sık Elisabeta'yı düşünüyorum ve bunca yıl delirmeden yaşamayı nasıl başardığını merak ediyorum. Çok güçlü olmalıydı."

Isai onu tekrar kollarının arasına aldı ve vücuduna yakın tuttu. Çenesi başının üst kısmına sürtündü, böylece saçları çenesindeki kıllara takıldı ve onları birbirine ördü. "Sen de bir o kadar güçlüsün Julija. Asla öyle olmadığını düşünme. Sahip olduğun katil akrabalarına katlandın ve yine de bana saf bir kalp ve ruhla geldin. Bu bile başlı başına bir mucize."

Onunla tartışmayacaktı. Umutsuz gibi görünen bir duruma son vermek için birden fazla kez ne kadar yaklaştığını biliyordu. Birden fazla kez gitmişti ve her seferinde Anatolie onu bulup geri getirmişti.

Kaşlarını çattı ve ona bakabilmek için iki avucuyla göğsüne bastırarak boşluk yarattı. "Onlardan uzaklaşmak için evden ayrıldığım zamanlarda, nereye gidersem gideyim Anatolie beni bulurdu. Kan kanı çağırır. Nerede olduğumu biliyor. Kitabı bulmamı bekliyor."

"Julija." Sesi sakindi. Sabitti. Tenini okşayan kadife kadar yumuşaktı. Duygularını. Onu yatıştırıyordu. "Seni takip ettiğini biliyorduk. Kardeşlerin çok hızlı hareket ettiler. Kitabı kendilerine almak için komplo kurdular ve seni kontrol etmek istediler. Crina hamlesini yaptı, büyük ihtimalle Barnabas onu kovduğu için. Onun için bir hiçti ve bunu biliyor olmalıydı. Anatolie daha akıllı. Kitabı bulabileceğine inanıyor. Bulduğunda da onu senden almak niyetinde."

Yüzünde hiçbir ifade değişikliği yoktu. Yaptığı işin sonucu hakkında endişelendiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

babasıyla savaştı. O güçlü, eski bir savaşçıydı ve sayısız düşmana karşı sayısız savaş görmüştü. Bu, ona göre, sadece bir tanesiydi.

"Yanımda olduğun için mutluyum," diye fısıldadı ve onu öpmek için ayak parmaklarının üzerine çıktı.

17

I sai'nin toprağa gitmek için mükemmel bir yer bulmak için zamanı vardı. Anlaşılmayacak kadar güzeldi, kayıp bir dünya.

Dünya patladığında, lavlar nehirler halinde akmaya başladığında ve ardından depremler geldiğinde, bu olay en yüksek dağlardan birinin içinde derin bir krater yaratmıştı. Birinin dünyaya göz atmasına izin veren delik çok küçüktü, kolayca gözden kaçabilecek bir delikti ve şimdiye kadar hiçbir dağcı ya da yürüyüşçü o kayalık blöfte var olan küçük ekosistemin tamamını onlara gösterecek olan gözü keşfetmemişti.

Kayanın kendisi oldukça kalındı, daha büyük kayalar ve garip pürüzlü şekilli çıkıntılarla kaplıydı, sanki kaya parmaklarla gökyüzüne doğru yükseliyordu. Eğer yakından bakılırsa, çıkıntı dev bir el gibi görünüyordu. Çoğu turist bunun fotoğrafını çeker ve ayaklarının altındaki zemini görmezden gelirdi. O zemin bir düzine delikle delik deşikti, ışığın aşağıdaki boş alana yansımalarını sağlayan küçük noktacıklar.

Zamanla toprak ve tohum aşağıdaki mağaraya düşmüştü. Güney duvarından su damlıyordu. Mağarayı ele verecek bir çatlak yoktu. Mavi ve hırslı merakı olmasaydı Isai burayı bulamazdı. Kedi toprağı eşelemeye devam etti ve büyük gözetleme deliklerinden birini ortaya çıkardı. Çatlak oradaydı, kayanın üstünde uzanıyordu.

yandan. Bu alışılmadık bir şeydi. Isai hemen araştırmış ve altındaki küçük cenneti keşfetmişti.

Bazı büyük mağaralarda, özellikle de bol su ve güneş alma yolu olanlarda ağaç ve çalı bulmak alışılmadık bir şey değildi. Bu, hayatı boyunca gördüklerinin yanında çok küçük kalıyordu ama yine de kabul etti. Julija'nın kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Sadece birkaç saatliğine uyuyabileceği ve rahatlayabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Kedilerle zaman geçirmek istiyordu, böylece hepsiyle daha güçlü bir bağ kurabilecekti. Ayrıca kedilerin derilerini parçalamadan deriye yapışma alıştırmaları yapmaları da gerekiyordu. Julija'nın üzerinde tek bir çizik bile olmasını istemiyordu ama kediler, Ivory Malinov ve hayat arkadaşı Razvan'ın kurtlarını taktığı gibi onu takarlarsa, arkasını kollayacak ve her durumda ona yardımcı olacaktı.

Karpatlar bilgi paylaştı. Ivory ve Razvan Ancak çoğu Karpatyalı, üzerlerinde dövme ya da kürk olarak bulunan bir kurt sürüsüne sahip olduklarının farkındaydı. Kendisinin de aynısını yapacağından - panter kürkünden bir palto yapacağından - şüpheliydi ama dövmeler bir avantaj olabilirdi.

Mağara, her biri dağın daha derinlerine inen üç odaya açılıyordu. Küçük bir dere, suyun duvardan aşağı döküldüğü yerden ilk havuza, oradan da kayanın kenarlarından dereye akıyordu. Kayalar yanlarda ve dipte sıralanmıştı, bu yüzden su onların üzerinde yuvarlandı, onları pürüzsüzleştirdi ve parlak çakıl taşları haline getirdi.

"Bu gerçekten çok güzel, Isai."

Onlar için bulduğu sığınakta küçük bir tur atarken onu izledi. Sesinde bir mutluluk notası vardı. Bu hoşuna gitmişti. Hatta buna ihtiyacı vardı. Barnabas'tan ve onun Xaviero'nun oğlu olabileceğinden bahsettiklerinden beri korku yayıyordu. Hayır, adamın adı her geçtiğinde korkuya kapılıyordu. Konuşurken bile daha çok korkuyordu.

Anatolie hakkında. Anatolie'nin zalimliğini sineye çekiyor gibiydi, bu da onu duraksattı. Eğer Barnabas'tan bu kadar korkuyorsa, Barnabas'ın hesaba katılması gereken bir güç olması gerekirdi.

"Öyle, değil mi? Mavi toprağı kazıdı ve küçük bir delik açtı. Üstümüzde, kaya çok kalın bir çatı oluşturmuş. Delikler çok küçük. Kimsenin kayayı boydan boya geçtiklerini fark edeceğini sanmam. Çatlak silikti ama oradaydı."

Çok yeşil ve sağlıklı bir çalıya dokundu, yapraklarını parmağı ve başparmağı arasında bir tür hayranlıkla ovuşturdu. Yeşillikler gürdü, çok sıkı ve yamaçlar boyunca her türden kır çiçeğı yetişiyordu. Sarmaşıklar ağaç gövdelerine kadar uzanıyordu. Narin pembe ve mavi çiçekleri olan ısırganlar vardı.

Isai yarı kapalı gözlerle kadını izledi, onu içine çekti. Onu hissediyordu. Onun için çok güzeldi. Her hareketi. Kadının neye dokunduğunu, yanında volta atan iki kadına nasıl gülümsediğini fark etti. Phaedra ve Belle her adımında onunla birlikte hareket ediyordu. Onları can sıkıcı bulabilirdi. Onlar büyük kedilerdi ve sürekli yoluna çıkıyorlardı ama onları itmek ya da terslemek yerine yumuşak bir şekilde güldü ve kulaklarını cınlattı.

"Ne düşünüyorsunuz kızlar? Çocuklar bizi gururlandırdı mı?" Dönüp ona baktı ve sonra kollarını küçük cennetlerini kapsayacak şekilde açtı. "Buna bayıldım, Isai. Burada yaşayabiliriz."

Yüzünde neşe olduğu için kendini gülümserken buldu. Anı yaşıyordu, muhtemelen hayatta kalmak için yapmayı öğrendiğı bir şeydi bu. "Evet, yapabiliriz."

"Komşular yok. Bizi rahatsız edecek bir aile yok," diye devam etti. "Hava almaya karar verdiğimizde çok güzel bir arka bahçemiz var. Sierralar muhteşem. Keşfedecek çok şey var."

Mağaranın etrafına bakındı. "Bununla çok şey yapabilirim. Burayı bir ev yapabilirim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kadın çoktan arkasını dönmüş, akıntıyı takip ederek bir sonraki odaya doğru ilerliyordu.

"Isai. Bunu gördün mü? Toprak mineraller açısından çok zengin. Karpatlar için bir altın madeni." Üzerindeki kıyafetleri ve onları kirletmesini umursamadan kendini yumuşak toprağa bıraktı. Kollarını ve bacaklarını uzatarak kar meleği yerine bir toprak meleği yaptı. Bunun çok uygun olduğunu düşündü.

"Ne yapıyorsun?" Sesine eğlence karıştı.

Bir kalçasını kıvrımlı kaya duvarına yasladı ve onu izledi. Belle onun yanında bir kedi yavrusu gibi yuvarlanıyordu. Phaedra'nın ona katılması birkaç dakika sürdü ve sonunda Sable gizlice onlara doğru ilerledi. Asırlık ve hiç dokunulmamış toprağın kenarında durdu. Besin maddeleri hâlâ bozulmamış, olabildiğince güçlü ve etkiliydi.

"Bu kadar kibirli bir ihtiyar olma. Milyon yaşında falan olduğunu ve ağırbaşlı olman gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama seni benden başka kimse göremez. Bu harika bir duygu. Kediler bile biliyor." Gözleri katedrali andıran tavandaydı.

Duvarlarda, zeminden devasa tavana kadar basamak taşları ya da kitaplıklar gibi odanın etrafında uzanan dar çıkıntılar vardı. Mavi daha şimdiden en tepeye çıkmanın yolunu bulmuş, böylece hem mekânı denetleyebiliyor hem de açık kemerli geçitten ilk odaya bakabiliyordu.

Isai, Julija ile birleştğinde fark ettiği tasarımları Julija'nın kafasından çıkarmak için birkaç dakika harcadı. Onun için odaya bir yatak ya da sandalye koyduğu her seferinde, bir anının kısa bir parıltısı olurdu. O anı, Julija'nın

onu rahatlatırdı ama yine de bu konuyu hiç açmazdı. Sandalyeleri ve halıyı kopyaladı, mobilyaları tam olarak onun anılarında fark ettiği gibi yerleştirdi. Oda her zaman bir oturma odası gibi görünüyordu, sık sık düşündüğü bir oda.

"Giysilerinizi çıkarmanız gerektiğini biliyorsunuz. Toprak seni tenin aracılığıyla iyileştirir ve gençleştirir." Üçüncü bir sandalye yerleştirdi, böylece onun kedilerle yaptığı maskaralıkları izleyebilecekti. Yayıldı, bacakları önünde, ayak bilekleri çapraz, kollarını kavuşturmuş bir şekilde kadınının toprakta yaptığı gülünç şekilleri izliyordu. Ona her baktığında gülümseme isteği uyandırıyordu.

"Ciddi misin, Isai? Şu anda biraz delirdin mi? Tamamen çıplak olsaydım, kadınların kir olmamasını tercih ettiği yerlerim kirlenirdi."

Küçümseyici ses tonu, arzunun parmaklarını adamın kalçalarında dans ettirdi. Başını birkaç santim kaldırmış, koyu renk gözleri onunkilerle buluşmuştu. Koyu çikolata bakışlarında kahkaha vardı.

-Onun aptal eğlencesine katılması için bir davet. Katılacaktı ama onu izlemek bile ona daha önce hiç hissetmediği bir duygu verdi. Aynı anda hem keskin, hem korkunç, hem de harikaydı. Sevincinin yoğunluğu -ve daha önce hiç bilmediği halde bu duyguyu böyle tanımlıyordu- neredeyse eziciydi. Sonsuza dek orada oturup onun oyununu izleyebilirdi.

"Olmanız gerektiği gibi çıplak olsaydınız, toprak yorgunluğunuzu alırdı."

"Sen sadece benim çıplak bir şekilde çamurda yuvarlanmamı istiyorsun. Muhtemelen çamur güreşinden hoşlanan o tuhaf adamlardan birisin."

Bir kaşını kaldırdı. "Çamur güreşi mi?"

Eğlenceye kendi yöntemiyle katılmadan edemedi. Bir parmağını kaldırdı ve havayı nazıkçe ona doğru yönlendirdi. Sadece en hafif dokunuşlar, onun tarafından hissedilmemişti. Tişörtlerini değiştirmişti

minik inci düğmeleri olan soluk mint yeşili bir bluz giymişti. Bulundukları yer için pratik değildi ama ona tek kelime etmemiştir çünkü içinde çok güzel görünüyordu ve vücudunun sıcaklığını kontrol edebiliyordu.

Dirseklerinin üzerinde yükseldi. Bu hareket nane yeşili kumaşın altındaki göğüslerini belirginleştirdi. "Çamur güreşinin ne olduğunu bilmiyor musun?" Küçük bir ürperme taklidi yaptı. "Asla yapmayacağım bir şey."

"Yine de toprakta kar melekleri yapıyorsunuz."

Rüzgârın küçük esintileri işini yapmıştı. Bluzu kayarak açıldı ve yumuşak teni ortaya çıktı. Nane renginden biraz daha koyu, dantelli yeşil bir sutyen giymişti. Vücudu kıpırdadı.

"Bu çok farklı."

Parmaklarını vücudunun üzerinde dans ettiren, aletini okşayan ve çamur güreşiyle hiçbir ilgisi olmayan her türlü iffetsiz düşünceyi düşünmesine neden olan o alaycı ses tonu vardı.

Phaedra dikkatini dağıtmak için ona yaklaşıp saçlarını karıştırırken bir parmağını daha kaldırdı. Julija güldü ve karnını ovuşturdu. Kot pantolonu kayarak açıldı. Julija bir eliyle bandı yakaladı. "Ne yapıyorsun?" Sesinde kuşku vardı.

"Ben sadece kadınımın aklını biraz yitirmesini izliyorum." Sesi olabildiğince masum çıkıyordu.

Doğrulduğunda bluzu omuzlarından kaydı. Bluzunun iki yanından yakalamak için kot pantolonunu bıraktığında, kot kalçalarından kaymaya başladı. Altındaki toprak bile onunla işbirliği yaparak, kumaşın altından kayabilmesi için yeterince yer açtı. Gözleri büyüdü ve bluzu bir kez daha vücudundan kaymaya başlarken gülmemeye çalışarak kot pantolonunu umutsuzca yakaladı.

"Bluzu kollarımdan çıkaramazsın, aptal. Erkek gibi davranmayı bırak."

Isai cevap vermedi. Kız kot pantolonu altından çekmek için kendini kaldırmaya çalışırken o sadece parmağını bluzaya doğru salladı. Durakladı, onun parmak hareketlerini fark etti ve ne yaptığını anlamaya çalıştı. Bluzu her bir dikişinden ayrılarak parçalandı, ayrı kumaş parçaları üzerinden süzülerek hissedilmeyen bir esintiyle dans etti. Üzerinden tamamen çıktıktan sonra bluz kendini onardı, parçalar tekrar bir araya geldi, ama sonra her şey diğer odaya süzüldü. Gidişini izledi.

"Sen tamamen delisin," diye suçladı.

Yere uzanmıştı, yanında iki dev panter uzanıyordu, koyu yeşil sütyeninin içindeydi ve kot pantolonu dizlerinin yarısına kadar iniyordu. Tamamen şehvetli bir yaratık gibi görünüyordu. Tüm dikkati onun üzerindeydi, onunla ilgili her şeyi not ediyordu. En küçük ayrıntıyı bile. Sürekli saçlarını karıştırması ona biraz gergin olduğunu söylüyordu. Ondan korkmuyordu. Küçük büyücüsünün çok fazla korkmadığını biliyordu ama cinsel oyuna verdiği duygusal tepkinin sonunda aldığı zevki artırması yeterliydi.

Kahkahası müzikaldi. Kendini zengin toprakta geriye doğru atarken, başını sallarken ve sanki bu kadar gülmek canını yakabilirmiş gibi karnını tutarken ona sadece bakabildi. Aleti daha da sertleşti, vahşi, amansız bir ağrı rahatlatma talep ediyordu. Çok yakında kadınına bu konuda bir şeyler yaptıracaktı ama onun ihtiyacı olan şey oyun oynamaktı. Düşünmemeye. Endişelenmemek. Sadece burası, güvende olduğu ve sadece kendisi olabileceği bir yer.

Kadının dikkatini çekmek için elini hafifçe kaldırdı; kadının, hâlâ komutanın kendisinde olduğunu ve bir şeylerin peşinde olduğunu görmesine yetecek kadar. Sütyeninin kancalarına hafifçe dokundu; her seferinde bir tanesi onun için açıldı.

Nefes nefese kaldı ve kumaş parçasını yakalayıp göğüslerinin üzerinde tutarak suçlayıcı bir ifadeyle bakmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun sen? Dursan iyi olur, Isai. Seni uyarıyorum."

Kot pantolonunu çıkarmak için biraz uğraşması gerekecekti. Bel bandını ölümüne kavramıştı, ancak şimdi kalçalarından çıkmış ve uyluklarının etrafına yerleşmişti. Bir eliyle sütyeni tutarken diğer eliyle de yukarı çekmeye çalışıyordu.

Rüzgârı ona doğru savurdu ve sütyenin bir tarafı kalktı, böylece göğsü ona baktı. Dolgun. Yuvarlak. Meme uçları dik ve pembeydi. Bu manzara nefesini kesti. Onun vücudunu, tüm o çıplak teni gördüğünde tepki vermeyi beklemiyordu. Ona aitti. Onun olmasını seviyordu.

"Isai!" diye feryat etti, kahkaha ve sahte öfke arasında bir yerde. "Dursan iyi olur."

Kadın sütyenin yukarı kalkmasını engellemeye çalıştığı anda, adam kot pantolonu dizlerinin altından aşağı çekti. Bir an için kızgınlıkla kollarını havaya kaldırdı. Sütyen anında havalandı ve bluzu takip ederek ilk odaya girdi. Kot pantolon ayak bileklerine kadar indi, bir bacağı tamamen kaydı.

"Hayır, yapamazsın." Tekrar doğrulup kot pantolonunu ölümcül bir şekilde kavradı. Tekrar yukarı çekmeye çalıştı ama kumaş yerinden oynamadı. Gözleri onunkilerle buluşana kadar yukarı baktı. "Ne yaptın sen?"

Kasıtlı olarak ona sırtıttı, göğüsleri biraz zıplayınca dikkatini çekti, iki mükemmel küre onu daha da aç bıraktı. Aleti dikkat çekmek için çığlık atıyor, acı içinde zonkluyordu.

Üzerinde sadece bir çift dantelli koyu yeşil külot vardı. Kot pantolonu bırakarak, iki elini iç çamaşırının üzerine koydu ve sessizce onu kendisinden almaya çalışması için cesaretlendirdi. Adam önce kot pantolonu aldı ve kotu diğerinin içine gönderdi.

güzel bacaklarını çıplak bıraktı. Ona bakmayı ve onun oynamayı sevmesini seviyordu.

Julija omuz silkti ve külotunu sıkıca tuttu. "Tamam, diğerleri sende ama bunları benden almanın hiçbir yolu yok."

Kollarını yerleştirme şekli, göğüslerini bir araya getirişi, sanki kendini ona sunuyormuş gibi görünüyordu. Adam iki elini de kucağına indirdi ve kadın bakışlarıyla bu aşağı doğru hareketi şüpheyile takip etti.

Kadının hızlı nefes alışını duyunca gülümsemek istedi ama yapmadı. Çok yavaşça kot pantolonunun düğmelerini çözdü, her hareketi ölçülü ve kesindi. Gözlerini ondan ayırmadı ve çok yavaş bir şekilde iç çamaşırını tutuşunu gevşetti. Elleri bakmayı bırakıp tamamen çıplak kalacağını fark edene kadar onları vücudundan aşağı kaydırды ve ayak bileklerine kadar indirdi.

Tekrar gülmeye başladı. Bu sefer ses alçak ve boğucuydu. Seksi. "Onları alabilirsin."

"Bana teslim oluyor musun?"

Ona şüpheyile baktı ve uzanıp külotunu baldırlarından çıkarmaya çalıştı. "Bilmiyorum, bu neyi gerektiriyor?"

Külotu olduğu yerde kaldı. Onları bıraktı ve tüm dikkatini tekrar ona verdi.

"Her şeyi. Her şeyini bana vereceksin. Tam teslimiyet." Pazarlığa açık olmayan sesini kullandı. Kadının tamamen kendisine odaklanmasını istiyordu; dünyadaki diğer her şeyin yok olmasını, böylece endişe ve korkudan tamamen arınmasını istiyordu.

Kirpikleri dalgalandı. Sertçe yutkundu ve bakışları adamın açık havaya çıkardığı kalın shafta kaydı. Ağır ereksiyonu hayatla titreşiyordu. İhtiyaçla. Biliyordu ki

Orada otururken korkutucu görünüyordu. Kot pantolonunu, sikini ve aşırı ısınmış kesesini serbest bırakacak kadar aşağı itmişti.

"Tam teslimiyet nedir?"

Sesi yumuşaktı, titriyordu. Bu fikir ona cazip gelmişti, bunu gözlerinde görebiliyordu ama her ne kadar istemese de hâlâ güven sorunları vardı.

"Kendini bana ver, Julija. Kendini bırak. Sadece beni düşün. Benim zevkimi. Bana hizmet et. Bunu yaparsan sana her şeyi vereceğime güven." Eğer tamamen ona odaklanırsa, şüpheyi yer kalmazdı. Korkuya. Yeni buldukları küçük cennetlerinde dış dünyaya dair hiçbir şey olmayacaktı.

Dilinin ucu üst dudağına dokundu. "Sadece senin zevkini düşünmemi mi istiyorsun?"

Küçük bir fingirdekti. Onun sesindeki spekülasyonu duyabiliyordu. O da en az onun kadar istiyordu ama bir yanı onu bırakmaktan korkuyordu.

"Julija. Bu Isai. Senin hayat arkadaşın. Gerçekten sana zarar verebileceğimi düşünüyor musun?" Sesini kadife gibi yumuşatarak Julija'nın zihninin derinliklerini okşadı. Utanmadan aynı şeyi meme uçlarına da yaptı, onları sadece zihniyle okşadı. Elleriyle ya da ağzıyla dokunmadığı zamanlarda ona mümkün olan en fazla zevki vermeye odaklanıyordu.

Nefes nefese kaldı, sırtını dikleştirdi ve iki elini de göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırdı. "Evet o zaman. Teslim oluyorum."

Kabul ettiği anda, külotu bacaklarından tamamen kayarak onu tamamen çıplak bıraktı. Adam onun iç çamaşırını yan odaya gönderdi. Kabul ettiğini fısıldadığı anda, vücudundaki her hücre ona göre ayarlanmıştı.

Yumruğunu shaftının etrafına kapattı, başparmağı beklentiyle damlayan tohumu bulaştırdı. "Buraya gel, küçük büyücü." Yumruğu sikini sıkıyor, yavaşça pompalıyor, gözleri onunkilerin üzerinde, itaat etmesi için onu

zorluyordu.

Bakışları adamın yüzüne sıçradı ve sonra bir kez daha sikine kayd. Büyülenmiş gibi görünüyordu. Adamdan sadece birkaç adım uzaktaydı ve ayakta durmak yerine diz çöktü, saçlarını geriye attı, saçlarından ayaklarına kadar tüm toprak parçacıklarından tamamen arınmış olduğundan emin olmak için elini vücudunda salladı.

Isai gözlerini ondan alamıyordu. Gölge kediler kadar vahşi, tehlikeli ve şehvetli bir yaratığa benziyordu. Gözleri onun üzerinde yanıyor gibiydi, göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor, vahşi doğadaki bir leopar kadar zarif bir şekilde hareket ederek ona doğru gelirken seksi parlıyordu. Vücudu onun alaylarına tepki vermişti. Onun uyarılmışlığının, kendisine yaptığı baharatlı çağrının kokusunu alabiliyordu.

Bacaklarını açarak kadının tam kalçalarının arasına girmesini sağladı. Sandalye biraz daha yüksekteydi, bu yüzden diz çöktüğünde mükemmel bir yükseklikteydi. Uzandı ve bir parmağını çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırdı. "Dudaklarının etrafımda genişçe gerildiğini hayal ediyorum. Beni emerken ellerin kalçalarımnda. Sen bana bakarken içimi boşaltıyorsun. Sessizlik içinde, hiçbir şey düşünmeden uyumam gerekirken, sen oradasın."

Sesini alçaltarak onun yüzünü izledi. Nefes alışını, göğüslerinin inip kalkışını izledi. Aletini okşamaya devam etti ama bu sefer başparmağını kullanarak sızan damlacıkları bulaştırdı. "Bana aç mısın, küçük büyücü? Tohumum için mi? Kanıma mı? Benim seni arzuladığım gibi sen de beni arzuluyor musun?"

Başparmağını kızın ağzına götürdü ve kız otomatik olarak ağzını açtı, neredeyse hevesle ona doğru eğildi. Adam onun uzanmasını sağladı. Dudakları başparmağının etrafında kapandı, dili yavaşça okşuyordu, sanki gerçekten tadını çıkarıyormuş gibi. Göz kapakları yarıya indi, uyuşuk, seksi bir bakışla adamın sikine daha fazla sıcak kan akıttı. O bir

Şehvetli bir yaratıktı ve bu vücudunun her hattında, yaptığı her harekette kendini gösteriyordu.

Bu onun en zor anı olacaktı. Verilmesi en zor olan şey güvendi. İki insan arasındaki gerçek güven, özellikle de biri acımasızca aldatılmışsa, her zaman zor olmuştur. Her şey için ve her konuda birbirlerine güvenebileceklerini kesinlikle bilmeleri gerekiyordu.

"Göğüslerini zincirlemek istiyorum." Sol meme ucunu okşadı ve ardından sağ meme ucunu ovuşturup çekti. "İstediğim zaman seni kendime çekebilmek için seni dizginlemek istiyorum."

Bakışları adamın yüzüne sıçradı ve nefesi kesildi. Otomatik olarak başını salladı ama adam çoktan göğüslerini nazikçe okşamaya başlamıştı bile. Kadın biraz eğildi, göğüsleri davetkâr bir şekilde sallanıyordu.

"Çok güzel, Julija. Benimsin. Hepiniz benimsiniz. Gerçekten var olduğunuza dair bazı yükselişleri zar zor kavrayabiliyorum." Yavaş, büyüleyici bir hareketle sikini pompalamaya devam etti.

"Sen olsan ne yapardın?" Bakışları tekrar adamın sikine dönmüştü.

"Benim arzum, hatırla, sívamet. Tam teslimiyet. Benim zevkim." Ona bu özgürlüğü vermeyi her şeyden çok istiyordu. Kadın denedi. Bunu istiyordu ama ondan kaçırıyordu. Bir adım atması gerekiyordu. Adam sadece teklif edebilirdi. Onun için sadece sahneyi hazırlayabilirdi ama oraya ulaşmak için gerekli adımı atması gerekiyordu.

"Meme uçlarınla oynamamı seviyorsun, değil mi?" Baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı. "Her böyle çektiirdiğimde ya da böyle çimdiklediğimde daha da ıslanıyorsun. Değil mi, Julija? Bacaklarının arası. Çok sıcaksın. Çok sıcak. Benim için. Hepsi benim. Tüm o sıcak sıvı baharatın boğazımdan aşağı akmasını istiyorum." Göğüs ucunu baş ve işaret parmaklarının arasına aldı,

Zevkin acıdan önceki o ince çizgide ne zaman ilerlediğini hissetmek için zihni tamamen onunkiyle birleştirdi. Bunu bulduğunda durdu ve sadece çekiştirdi, böylece kızın nefesi kesildi, yüzü ihtiyaçla kızardı.

"Sana bir soru sordum, kessake." Tekrar etmedi Soru. Onu duymuştu. İsteddiği kadar kızarabilir, tüm vücudunu yumuşak bir gül rengine çevirebilirdi. Aldırmadı ama cevabını bekledi.

Dudaklarını yaladı, nefesi yumuşak, kesik kesik geliyordu. "Evet. Meme uçlarımla oynamanı seviyorum." Yüzü adamın sevdiği o yumuşak gül rengini almıştı.

"Ve seni ıslatıyor mu?"

Başını salladı. "Çok."

Ona gülümsedi. "Ve beni memnun edecek her şeyi yapmama izin verecek misin?"

"Evet," dedi kararlı bir şekilde.

Cevabında kararlı olmasını istiyordu. Arzularında. Kendisi için istediği şeylerde. Çoğunlukla, dünyanın onun için yok olmasını istiyordu, böylece onu dehşete düşüren yüksek bir büyücüye meydan okumayı bir kez daha düşünmeden önce sadece birkaç saat, belki de gecenin geri kalanının tamamını geçirebilirdi.

İhtiyacı olan şeyi zihninde şekillendirdi ve sonra bir eliyle mücevherleri kalçalarına yayarak salladı. Her bir mücevher parıldıyordu, yaktığı aplikler üzerlerinde ışık dansı yapıyordu. Zincir ince altındı, bükülmüş örgüler, halkalar o kadar narindi ki kırılğan görünüyorlardı, yine de onları istediği şekilde dövdüğü için güçlü olduklarını biliyordu, tıpkı Julija gibi. Zinciri kasıtlı olarak uzun yapmıştı, böylece Julija taktığında göbek deliğinin yarısına kadar sarkacaktı.

"Çok güzel," diye itiraf etti.

Beklemek, ona korkması için zaman vermek istemiyordu. Bu bir oyundu, işkence değil. Bu ona acı değil, zevk hissettirmek içindi. Bu ikisi arasında güzel bir şeydi, sonunda ona zarar verecek yozlaşmış ve çirkin bir şey değil. Öne doğru eğildi ve sol göğsünü ağzına aldı. Ağzının fokur fokur kaydığını biliyordu ve kız da bunu doğrulayan bir nefes aldı. Emdi, dilini kullanarak nazikçe yoğurdu. Dişlerinin kenarlarını kullanarak onu kızdırdı.

Kıskacı meme ucunun her iki yanına getirdi ve parmağı ve başparmağıyla uyguladığı basınca göre ayarladı. Daha fazla değil. Sadece zevk. Yine nefesi kesildi ve sonra tekrar düzensiz nefes alıp vermeye başladı. İkinci kıskaçla aynı işlemi tekrarladı. Zincir kadının teninde nazikçe sallanıyor, titreyen ışıklar ona her ulaştığında parlıyordu.

Adamın kalçalarının arasında diz çökmüş, ona bakarken çok güzel görünüyordu, saçları omuzlarına dökülüyordu ve zincirinden başka bir şey takmıyordu. Bunu bir aşk zinciri olarak düşündü. Onu çok seviyordu ve hiçbir şeyden korkmasını istemiyordu. Onunla her zaman ilgileneceğini bilmesini istiyordu.

"Bu nasıl hissettiriyor, sívamet? Ve bana karşı dürüst ol."

Başını salladı. Yutkundu. "Hoşuma gitti. Parmakların gibi hissettiriyor."

Onun parmakları gibi hissetmek için tasarlanmıştı. Onun için sadece zevk istiyordu. Zincire uzandı ve hafifçe çekti. Kızın nefesi kesildi.

"Peki ya bu?"

"Ateş gibi. Çok iyi."

"Ağzına ihtiyacım var." Yaptı. Hem de hemen. Aleti biraz daha sertleşirse cam gibi paramparça olacaktı. Ona bakmak bile seksiydi. Bu gece onun için tasarlanmıştı ama kadınının her şeyini ona teslim etmesi

olabildiğince erotikti. Böyle hissedeceğini hiç tahmin etmemişti.

Kesesini avuçladı, parmakları hafifçe yuvarlandı ve çekiştirdi. Eğildi ve önce yaladı, sonra emdi. Başı zevkten neredeyse patlayacakken yumruğu otomatik olarak sıkılaştı. Taşaklarına ilgi göstererek zaman harcadı, böylece daha da ısındılar ve içindeki tohum beklenti içinde kaynadı ve çalkalandı.

Julija aleti dibinden tepesine kadar yaladı, dili alevlenmiş başın hemen altındaki o küçük damarın içinde bir dakika kaldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan dudakları adamın üzerine uzandı ve onu ağzının sıcak mağarasına alarak sikini içine çekti. Bir anda ağzı sıkılaştı ve dili dans ederek onu çılgına çevirdi.

Elleri, tıpkı hayalini kurduğunu söylediği gibi kalçalarına gitti ve ağzını ne kadar derin ve ne kadar sert alacağını kontrol etmeyi ona bıraktı. Bunun ona zevk vermesiyle ilgili olduğunu söylemişti ama onun için asıl mesele ona güveninin yerinde olduğunu göstermekti. Yavaşça, çok dikkatli bir şekilde içeri girdi. Zinciri alıp çekiştirdiğinde de aynı dikkatle yaptı bunu. Onun da bunun bir aşk olduğunu görmesini istiyordu. Ne zaman bir araya gelseler, bunun aşk olduğunu.

Eğer izin verirse onun ağzının kontrolünü kaybetmesine neden olabileceğini fark etti. Islak, sıcak ve sıkıydı. Yaptığı şeyde iyiydi, çok iyiydi, onu aklından çıkarıyordu, çünkü onun için iyi olmak istiyordu. Onun zevki onun için önemliydi. Aşk yükselmişti. Reddedebilirdi. Adam yarı yarıya bunu bekliyordu. Bunun yerine, onun ayaklarının dibinde diz çöktü, olabildiğince seksiydi, onu ölümüne korkutması gerekirken onun mücevherlerini taktı.

Kıza ateşten bir ısırık vermek için tekrar çekti ve sonra zinciri sallayarak uzaklaştırdı, aynı zamanda meme uçlarını yatıştırdı. Saçlarını avucunun içinde topladı ve onu

onu serbest bırakmak için ağız. Eğer yapmazsa, adam tohumlarını boğazından aşağı gönderecekti.

"Bir dakika daha ve çok geç olacak. Senin içinde olmak istiyorum."

Julija'nın ağız isteksizce onu serbest bıraktı ama dili sikinin peşinden koştu. Ayağa kalkarken elini bir kez salladığında kıyafetleri gitmişti. Onu elleri ve dizleri üzerinde serin toprağa götürdü, eli onun için hazır olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Sıcak hissetti. Muhtaç. Avucuna doğru geri itti. Ona aç. Aletini yakaladı ve ona doğru yönlendirdi, beklemedi, sadece içine girdi. Sertçe. İkisinin de üzerinde ateşten çizgiler belirdi. Adam bunu kadının zihninde hissetti. Kız da onun içinde hissetti. Elleri kalçalarına gitti ve sonra kendini onun içinde kaybetti. Cennette. Onu kendisiyle birlikte o yere götürüyordu.

Onu sevgiyle sardı. Onun içine. Ona ne yaptığını gösterdi. Vücudu ona taptığını tekrar tekrar ilan ederken bile ona ne verdiğini.

"Daha fazla." Yeterince yumuşak söylemişti ama bu bir talepti. "Ben kırılgan değilim Isai, seninleyken değil. Kontrolünü kaybetmene izin ver."

Bu sesi seviyordu. Daha çok, onun komutunu sevdi. Ona, tamamen kendisine ait olan o bedene bakmanın tadını çıkardı. Elini omurgasında, ensesinden kalçalarına kadar sevgiyle gezdirdi. Kalçalarını yakaladı, parmaklarını derinlere daldırdı ve tam olarak onun istediği gibi yaptı - bıraktı. Kendini tekrar tekrar ona gömdü, sert, derin ve sonsuz bir sürüş.

Vücudu her darbede sarsılıyor, göğüsleri sallanıyordu. Dirseklerinin üzerine çöktü ama bu onun daha da iyi bir aç elde etmesini sağladı. Vücudunu bir piston gibi kullandı, derinlere vurdu, ateşli hislerin onu ele geçirmesine izin verdi. Nefesi düzensizleşti ve kalbini şaşkınlıkla bağlayan küçük müzikal sesler çıkardı.

"Çok yaklaştım," diye nefes nefese kaldı. "Acele et Isai, dayanamayacağım."

"Bırak, sívamet. Benim için uç."

Kadının içinden geçen ilk dalgalanmayı hissetti ve bir elini karnına doğru kaydırarak tsunaminin onu nasıl ele geçirdiğini hissetmek istedi. Zihnini sıkıca onunkıyla birleştirdi, kendi tepkisini paylaştı, ateşin bacaklarına yayılmaya başlaması, güç toplaması. Taşaklarında yanan magma, gökyüzünde süzülen bir kuyruklu yıldızı fırlatmaya hazır devasa bir fırtına gibi çalkalanıyordu.

Olmasına izin verdi. Bunu memnuniyetle karşıladı. Ateş fırtınası onu ele geçirdikçe taşakları sıkılaştı, kasıklarına doğru yayılarak sikini ortaladı. Daha fazla esneyemeyeceğini, daha fazla kalınlaşamayacağını düşünüyordu ama kadının dar kanalı kavurucu bir sıcaklığa sahipti ve hayal edebileceğinden daha güçlü ipeksi bir yumrukla onu sıkıyordu. Aynı zamanda daha da sıcaktı.

Isai kendini onun içine boşaltırken, coşkuyu onunla paylaşıırken onun adını söylediğini duydu. Bunu sen yaptın. Bunu bana sen verdin, Julija. Teslimiyetini, kendini bırakışını. Beni yeterince sevdiğin ve bana güvendiğin için teşekkür ederim.

Vücudu onunkini sardı, orgazmı derinden ısırdı, sikini sıktı ve son damlasına kadar sıktı. Kadın odanın zeminine kadar inerken adam onun üzerine yığıldı. Son anda, kadının altına kalın bir ot örtüsü yerleştirmeyi başardı. Kalpleri çarparak birlikte yattılar. Adam aynı kontrolden çıkmış ritmi sikinde de hissetti; siki kalplerinin ritmine göre sarsılıyor ve zonkluyordu.

Dakikalar, belki de saatler sürdü, zamanın nasıl geçtiğini kim bilebilirdi ki, başını kaldırıp sırtına öpücükler konduracak enerjiyi bulana kadar. "Çok cesursun," diye mırıldandı, ciddiye. "Çok cesursun."

"Nefes alabilseydim, seni sevdiğimi söyledim."

Onun sırtına gülümsedi. Kadın her zaman onu güldürmeyi başarıyordu. Onun kadını. Yüzünü sırtının tatlı kıvrımlarına sürttü ve kılları yakın temas ettiğinde açık teninin nasıl kızardığını gördü.

"Burada öylece yatabiliriz, Isai. Hareket etmeyiz. Eğer güneş doğarsa, birlikte kızarırız."

Kaşlarını çattı ve onun üzerinden yuvarlandı. "Ama sen aslında yanmıyorsun Julija ve başından beri Karpatlıydın. Dönüşüm geçirmene gerek yoktu."

"Yanıyorum." Sırt üstü döndü ve ona sabit bir şekilde baktı. Yüzü ona dönük oturmuş, Julija'nın yapbozunu çözmeye çalışıyordu. "Ben hep yandım. Her zaman uzun kollu giymeyi ve yüzümü gölgelemek için şapka takmayı öğrendim. Her zaman güneş gözlüğü takıyorum ve ağır güneş kremi kullanıyorum. Beni plajda bronzlaşırken asla göremezsiniz."

"Güneş yanığı olmak ve güneşte gerçekten yanmak iki farklı şeydir, kessake." Ona kedi diyordu; tembel tembel gerinip sonra da kendi üzerine kıvrılmasıyla ona kediye hatırlatıyordu. "Eğer güneşte kalırsam, bu beni öldürür. Ben bir kadimim ve erken kalkmak ya da geç yatmak çok daha zor hale geldi."

Julija odanın etrafına göz gezdirdi. "İkimizin de toprakta uyuyacağını düşünmüştün." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Geçen gece yaptık."

"Hayır, kendimi iyi hissettiğim için toprağa uzandım ama kendimi derine gömmedim. Yüzümü kapatmadım. Bundan hiç hoşlanmam ve bunu yapmama da gerek yok."

Uzandı ve başparmağı teninde aşağı yukarı kayarken ayak bileğini nazikçe zincirledi. "Uh-oh. Sanırım ilk gerçek kavgamızı yapmak üzereyiz," dedi nazikçe. Üzülerek. Onu yakından izliyordu.

O da ayağa kalktı ama bacağını çekmedi. "Kavga etmeye gerek yok. Geçen gece birlikte yaptığımız şeyi yapabiliriz. Yakındık ama diri diri gömülüymüşüm gibi hissetmek zorunda değildim."

Bir elini boğazına götürdü ve adamın onu dikkatle izlediğini fark edince, sanki başından beri niyeti buymuş gibi boğazını okşadı. Adam buna inanmadı.

"Julija, hiç canlı canlı gömüldün mü? Bunu sana biri mi yaptı?"

Barnabas demesini bekliyordu. Adam zaten zihninde o kadar yer etmişti ki, o kadar emindi ki, kadın cevap verdiğinde önce anlayamadı.

"Babam. Anatolie. Beni birkaç kez gömdü." Sesi çok alçaktı ve sanki bir kayanın arkasından kendisine doğru fırlamasını bekliyormuş gibi odanın etrafına bakındı.

Isai sessizce oturup bunu sindirmeye çalıştı. Hangi baba kızına karşı bu kadar acımasız olabilirdi ki? "Bu bir ceza mıydı? Ne suç işledin ki baban böyle korkunç bir şey yapsın?"

Başını salladı. Titriyordu. Rahatlamak için kollarını kendine doladı. Isai hemen elini sallayarak ona sıcak bir bornoz giydirdi. Onu kollarının arasına alarak tekrar sandalyeye oturdu, bu sefer kadını kucağına almıştı.

"Ben çok küçükken, içimde ne kadar Karpatyalı olduğunu görmek istemişti. Ağladığını hatırlıyorum. Ona bunu yapmamasını söylemeye çalışıyordu. Bütün gece bana fısıldadı. Cesur olmamı, benimle gurur duyduğunu söyledi."

"O mu?" diye sordu.

"Öz annem. Francise. Her ne kadar ona tutunmaya çalışsam da hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama öldüğünde çok küçüktüm."

"Birden fazla mı dedin?" Bilmek zorundaydı. Bir erkek bir çocuğa nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Kızın kaç yaşında olduğunu sormadı ama ona anlattıklarından annesinin o çok küçükken öldüğünü biliyordu.

"İkinci seferinde on iki yaşındaydım ve regl olmuştum. Karpat kadınları adet görmez. Bizim gibi değiller."

"Biz mi? Julija, sen Karpatyalısın."

"Ben ikisiyim de. Ve büyücü kadınların adet dönemleri vardır, bu yüzden benimki ortaya çıktığında Anatolie çok kızdı." Anatolie onun göğsüne daha da gömüldü ve yanağını ona doğru yaklaştırdı. "Crina'yla konuştu ve Crina onu emin olması gerektiğine ikna etti."

Isai yemin etmek istedi ama ne faydası vardı? O zamanlar toprağın altında yatarken ona fısıldayacak bir annesi yoktu.

"Hayatımın en korkunç gecesi idi. Milyonlarca kez boğulacağımı düşündüm. Havamın kapandığını hissedebiliyordum ve bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum."

"Üçüncü kez mi? Barnabas da işin içinde miydi?" O kadar emindi ki. Adam acımasızdı. Bir şeylere zarar vermeyi severdi. Xaviero şimdiye kadar kaydedilmiş tüm büyücülerden daha acımasızdı. Eğer Barnabas onun oğluysa, çocukluğundan beri onun yöntemleriyle eğitilmişse, onun da aynı derecede zalim olma ihtimali yüksekti.

"Anatolie ona beni tekrar test edeceğini söylediğinde şiddetle itiraz etti. O sırada kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum ama aradan yıllar geçmişti. Barnabas kızgın bir şekilde oradan ayrıldı ve bana zarar verilirse misilleme yapmakla tehdit etti. Benim için ayağa kalkması ve dahası intikamla tehdit etmesi garip hissettirdi. Her halükarda geceyi atlatabildim ama bu hiç hoşuma gitmedi."

Kadının sesinde akıl sağlığıyla verdiği mücadeleyi duymuştu ama nedenini merak ederek onu daha fazla sorgulamadı.

Barnabas zalim olma fırsatını kaçırmıştı. "Bu, onun senin üzerinde zalim bir oyun oynadığını öğrenmeden önce miydi?"

"Evet. Onun derslerine ilk katılmaya başladığımda. Anatolie ona Karpatyalı olduğumu söyledi ama beslendiğinde buna inanmadığını söyledi. Kanım yeterince sarhoş edici ya da güçlü değilmiş."

İşte oradaydı. Barnabas kasıtlı olarak hem bu hem de zorlayıcı olan kana dudak bükümüştü. Julija'nın Karpatyalı olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu ama ona babasına karşı k o y a c a k bir adam olarak görünmek istemişti. Hâlâ onun kıskırtıcı olduğunu, Anatolie onu yerin dibine soksun diye kasten sorguladığını anlamamıştı.

Isai onu aydınlatmadı. Her şey bitmişti. Barnabas ona hiç de nezaket göstermiyordu. Onun kalkık dudaklarını öptü. "Seni toprağa verelim ama tıpkı geçen geceki gibi. Gömülmeyeceksin, Julija."

Kızın daha önce oynadığı yerin hemen üzerindeki toprağı açtı. Kedileri yanına çağırarak serin toprağa indi ve bunu yaparken kızın bornozunu çıkardı. Onu kendine yakın tutarak, kalın bir toprak örtüyle üzerlerini örtmeden önce tüm kedilerin yanlarına gelmesini bekledi. Tüm kediler toprağın altında ve ona yakın olmak istiyordu. Sonunda başını toprak yatağın dışına uzattı ve kadını ona doğru kıvrıldı. Ancak kadın uykuya daldığında kendini tamamen örttü.

18

T Rüzgâr gölün üzerinde uğulduyor, kar vaadini taşıyordu. Her esinti, ağaçlardaki iğneleri kovalayan acı bir soğuk gönderiyordu. Zaman zaman uğultu öfke çılgınlıklarına dönmüşüyordu, sanki kışın kendisi beklemeye kızmış gibiydi. Yukarıda bulutlar ağırdı ve her geçen saat daha da kararıyordu. Ay dolunay olmasına rağmen, ışığını gri gölgelerin arasından geçirmek zordu. gece gökyüzü.

Julija titredi ve Isai'ye yaklaştı. "Bu havayı sevmiyorum. Çok hızlı geldi."

"Bu gerçek, küçük büyücü," diye güvence verdi, kolunu kızın beline dolayarak. "Öyle olmasaydı, seni uyumaya göndermek zorunda kalsam bile güvenli bir yere saklardım."

Gözlerini ona dikti, biraz şaşırmıştı ama şaşkınlığının altında öfke yatıyordu. "Bunu gerçekten yapabiliyor musun?" "Evet." Sesi mesafeli ve gerçekçiydi. Ödeme yapmamak

konuşmalarına dikkat edin.

Isai ona değil, dışarıya, gölün üzerine bakıyordu. Gölün etrafını dolaşarak yürümek zorundaydılar. Iulian'ın kitabı göle mühürlemek için hayatını feda ettiği yeri tam olarak bulmak kolay olmayacaktı. Iulian ile bir bağlantısı olduğuna ve karşılaştıklarında onun izini bulacağına güveniyorlardı.

Iulian'ın kanı Isai'ninkini çağıracaktı. Eğer yanılıyorlarsa ve burası onun geldiği son yer değilse, ne yapacakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Sierralar devasa bir dağ silsilesiydi ve Iulian'ın dinlenme yerini bulmak imkânsız olabilirdi.

"Bunu da yapabilirim," dedi.

Isai önce gölün etrafındaki kayalıkları, sonra da çayırı taradı, duyuları ve dikkati güvende olduklarından emin olmak üzereydi. Bu onun işiydi, onunki ise Iulian'ın geride bıraktığı psişik ayak izlerini toplamaktı. Iulian ondan daha iyi bir iş çıkarıyordu ve nedense Iulian sinirli bir şekilde uyanmıştı. İç çekti. Sinirlenmemişti. Gerçek bu değildi. Avucunu ejderhanın izinin üzerine sürttü. İnandığı her şeyi ona anlatmalıydı. Bu ona bile saçma geliyordu ama düşünceler aklına gelmeye devam ediyor ve onları dışarıda tutamıyordu. Onun tüm dikkatinin kendisinde olmaması iyi bir şeydi.

Isai hâlâ ona bakmadan, "Tüm dikkatim sende," dedi. Elini kalçasından aşağı kaydırarak vücudundaki Ejderha Arayıcı'nın izini örttü. "Ve beni uyutamazsın, büyücü büyüleriyle bile, sívamet. Ben izin vermediğim sürece olmaz."

"Neden böyle düşündün?" diye meydan okudu, daha çok neden bu kadar hoşnutsuz ve keyifsiz olduğu hakkında çok fazla düşünmek istemediği için.

Elini onunkinin üzerine bastırdı ve sonra rahmini örtmek için yukarı kaldırdı. Kalbi yerinden fırladı ve ona baktı. Adamın gözleri onunkilerle buluştu, safir mavisi, şimdiye kadar gördüğü tüm renklerden daha derin. Gözlerinde çok fazla bilgi vardı. Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, gözyaşlarının kaçınılmaz yakıcılığını hissediyordu. Onun önünde ağlamayacaktı. Yine ağlamayacaktı. Her krizde verdiği ilk tepkinin bu olduğunu düşünürken olmazdı.

"Bu bir kriz değil," diye mırıldandı. Parmaklarını onunkilere doladı, elini ejderhasından çekti ve parmak uçlarını dudaklarına götürdü.

Ona hızlıca bir kez daha baktı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki canı acıyordu. Bir kez daha etraflarındaki tüm alanı tarıyordu. Altı gölge kedisi Isai'den aldıkları emirle dağılmıştı. Kitabı buldukları anda saldırıya uğrayacaklarından emindi. Gözlerin üzerlerinde olduğunu hissetmiyordu ama bu onları izleyen biri ya da bir şey olmadığı anlamına gelmiyordu. Yapılacak en akıllıca şeyin geri çekilip kitabı bulmalarına izin vermek ve sonra saldırmak olduğunu düşündü.

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

"Hayır." Sesi gergin çıkıyordu. Elinde değildi. O kızlardan birine dönüşüyordu. Muhtaç. Ona yaslanıyordu. Ve şimdi onu tuzağa düşürmüştü.

"Seni dizlerimin üzerine yatırıp o muhteşem popona şaplak attığımda nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?"

Sesinde bir şey vardı, eşit bir gerginlik. Kadın ihtiyatla başını kaldırdı ama adam yine göle bakıyordu.

"Evet." Dudağını ısırdı ve başını eğerek buz tutmuş zemine baktı. Çimlerin yaprakları sanki kırağı ile kaplanmış gibi görünüyor, bu da onlara gümüşü bir görünüm veriyordu. Hava soğuk olsa da, rüzgâr ortalığı birbirine katsa da, aşık olduğu adamla paylaşmak için güzel bir dünyaydı. Ya da belki çoktan gitmişti. Tamamen. Belki de onu o kadar çok seviyordu ki, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan asla vazgeçmeyeceğı için birlikte yaşama şanslarını kaybedeceklerinden korkuyordu.

"Bu anıyı gündeme getirmenizi ve tekrar gözden geçirmenizi öneririm.

Her şeyi yeniden hissetmenize izin verin." "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"İsterseniz yeniden yaratabiliriz."

Sesi o kadar yumuşaktı ki, kız sertçe ona baktı. Yüz ifadesinde yumuşak bir şey yoktu. Taş suratını takınmıştı. Amansız. Kararlılıkla doluydu.

"Isai. . ." Tereddütle başladı. Adam ona kızgındı. Isai üzülmeydi.

"Beni tuzağa mı düşürdün? Bu konuda konuşmak istemiyor musun? Sen benim hayat arkadaşımsın. Ruhumun diğer yarısıyla doğdun. Kaderimizde birlikte olmak var. Bu kadar istememiş olabilirsin ama kabul ettin. Birbirimize bağlıyız ve bu bağı koparmanın bir yolu yok. Seninle ilk kez seviştiğimde anlamıştım. İlk kez seks yaptığımızda değil, ama ilk kez bir araya geldiğimizde ve seni sevdiğimde. Ne zaman olduğunu biliyorsun. O zaman olduğunu biliyordum ve bir şey söylemeni bekledim. Ejderhan parlak ve sıcaktı. Parlıyordu. Onu gördüm. Onu hissettim. Benden saklanmadı çünkü senin diğer yarın olduğumu biliyordu. Böyle bir şeyin başka bir erkekle olmasına asla izin vermezdi."

Sesinde onu irkilten bir ısırık vardı. Onlar Birkaç adım yürüdü, sanki gölün etrafında birlikte dolaşan iki sevgiliymişler gibi yavaş bir tempoyla. Uzun, sıcak tutan bir palto giymişti, silahları iç astarında onları tutmak için halkalar vardı. Kapüşon sıcaktı ve boynunun arkasını örtüyordu, astar Isai'nin bulduğu bir malzemeden yapılmıştı ve saldırıya uğramaları halinde onu herhangi bir silahtan koruyacaktı. Bu zırhı bir koruma büyüyle güçlendirmişti.

"Neden beni olabilecek en kötü duruma düşürmekte ısrar ediyorsun, Julija?"

Kalbi burkuldu ve sertçe sıkıştı. Sesinde acı var mıydı? "Isai, ben bunu yapmam. Güvensizliğimin seninle hiçbir ilgisi yok. Sen hayatıma girip ayaklarımı yerden kesen, hayattan daha büyük bir kahraman gibisin. Sen

mükemmel, şu şaplak olayı dışında." Biraz mizah katmaya çalıştı ama beceremedi. Kendini esprili hissetmiyordu. Kendisi için ağlamak istiyordu. Onun için de. Bu ölümcül görevden sağ çıkamayacaklarını bildiği için.

"Her şey kader gibi görünüyor. Sanki başka seçeneğimiz yokmuş gibi. Saflık hakkında konuştuğumuzda işin içinde masumiyetin olduğunu biliyordum ve ne yazık ki hamile olduğuma kesinlikle inanıyorum. İçimde büyüyen masum bir hayat var. Henüz gelişecek zamanı bile olmadı ve ben onu yaşama şansımızın çok az olduğu bir çatışmanın içine sokuyorum. Dahası, kanımı, kanımızı, doğmamış çocuğumun kanını, çocuğumun onunla aynı kıtada olmasını asla istemeyeceğim kadar iğrenç bir kitabı yok etmek için kullanacağım." Hamile olduğunu anladığı andan itibaren çocuğun onların, kendisinin ve Isai'nin kanlarının bir bileşimi olacağını biliyordu. Bu kaderlerinde vardı. Hiçbirinin bir çıkış yolu yoktu.

"Öyle değil. Görevimize sırtımızı dönebiliriz." "Bunu asla yapmazsınız." Sesi sert çıkmamaya çalıştı. "Sen de yapmazdın."

Onu yüzünü ona dönmesi, tam önünde durması için çevirdi. Adam elleriyle gözyaşlarını okşadığında gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını fark etti.

"Julija, korkularını kıskançlıkla korumak, hayat arkadaşından saklamak yerine neden bana söylemiyorsun? Ben senin ortağınım. Korktuğunda, bu tür endişelerin olduğunda, bunları daha iyi kiminle paylaşabilirsin?"

O kadar uzun zamandır yalnızdı ki, bir şeyleri kendine saklıyordu, neredeyse ona nasıl ulaşacağını ve onunla nasıl paylaşacağını bilmiyordu. Bu mu? Bu çok büyük bir şeydi. İki kolunu da vücuduna sararak çocuğunu korumaya çalıştı. "Çocuğumuz için bunu istemiyorum. İkimizin de burada ölmesini istemiyorum. Birlikte bir hayat yaşama şansımız olmadı. Bunu yapmak zorundayız ve yapmasak bile Barnabas ve Anatolie gitmeme asla izin vermezler."

"Anatolie olabilir, ama haklısın: Barnabas seni yalnız bırakmayacak. Onun gücünden korktuğunu biliyorum Julija ve bunun için her türlü sebebin var. Anatolie'ye denk olduğuna inanıyorum. Barnabas, hayır. Ama birlikte, sen ve ben, öyle olduğumuza inanıyorum. Bu konuda çok güçlü hissediyorum. Şimdi bir üçüncümüz var. Bir güç üçgeni."

"Çocuğumuzun bu görevi tamamlaması için ona ihtiyacımız olduğu için dünyaya gelmiş olmasını istemiyorum. Bunu ben yapmışım gibi hissediyorum. Daha da kötüsü, henüz beş dakika bile birlikte olmadık ve şimdiden bir bebek geliyor. Bunu kim ister?" Parmaklarını ağzına bastırdı ve dehşete kapıldı, parmakları titriyordu.

"Bunu istiyorum, Julija. Umarım sen de istiyorsundur. Hiçbiri

..."

"Ama bunun gerçekleşmemesi için hiçbir şey yapmadık. Bu benim sorumsuzluğumdur. İkimizin de. Doğum kontrol hapi kullanmadığımı biliyordum. Kullanıyordum ama iğnenin etkisi geçti ve ben de ... şey ... nedenlerden dolayı tekrar kullanmadım." Doktorun onu gölge kedilerden kalma morluklar ve yırtıklarla görmesini istememişti. Onun yardımını kolayca kabul etmemişlerdi. Eğer doktor babasına söyleseydi, hepsi öğrenecekti. "Bunun bir önemi yok. Dikkatli olmalıydım."

Başını iki yana salladı. "Ne kadar dikkatli olduğun fark etmezdi. Sen Karpatyalı'sın. Doğum kontrol yönteminiz hamile kalmanızı engellemedi. Senin durumunda, ejderhan engelledi. Ya da belki ikisi birden, Karpat doğanız ve ejderhanız. İnsanlarla aynı endişelere sahip değiliz. Belki büyücülerin vardır ama bizim yok. Bir Karpatyalı'nın bedeni yumurtayı sadece o varlığın dünyaya gelmesi için doğru zaman olduğuna inandığında salar. Bazen her elli yılda bir ya da daha fazla. Bazen daha uzun. Şanslı birkaç tanesi birbirine yakın olur ve bu şekilde büyür. Kontrol sizde değildir."

Başını iki yana salladı. Ne söylerse söylesin, bu, çocuklarının henüz bir düşünce olduğu ve şimdiden çok tehlikeli bir duruma gireceği gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Anatolie ya da Barnabas onun güçlü bir kadimden olma Karpatyalı bir çocuk taşıdığını öğrenirlerse, onu geri almak için her şeyi yaparlardı. Her ikisinin de onu güvence altına almak için en azından şimdilik kitabı aramaktan vazgeçeceklerini biliyordu. Elisabeta gibi o da bir tutsak olacaktı.

Isai iki eliyle kızın yüzünü çerçeveledi ve başparmaklarını hafifçe yanaklarında gezdirdi. "Elisabeta gibi sen de hayatın boyunca bir mahkûmdun. Bazı özgürlüklere sahip olduğun için bu şekilde bakmamaya çalıştın, ama bunun anlamı buydu. Bu bir daha olmayacak. Sana sahip olamazlar. Artık özgürsün, Julija. Gökyüzünde süzülebilir ya da kendi seçtiğin bir evde ayaklarını uzatıp yatabilirsin. Tarık'ın yerleşkesinde birçok erkek ve kadınla tanışacaksın. Sana samimi arkadaşlıklar teklif edecekler ve sen de diğer kadınları kırıp geçirebilecek ve buna gülebileceksin. Çocuğumuz onların çocuklarıyla güvenli bir ortamda oynayacak, vampirlerden, büyücülerden ya da diğer tehlikelerden korunacak. Bana gelince, aldığım her nefeste seni istiyorum. Sadece vücudunu değil, kalbini ve zihnini de. Bana neşe veriyorsun. Bu çocuk, bizim çocuğumuz, nasıl olur da bana aynı şeyi getirmez? Bize?"

"Bu kitap ..." Adam bu kadar gerçekçiyken kadın korku ve sıkıntısını bastırmaya çalıştı.

"Bu kitabı yok etmek için bir planımız var. Hamile olman bile doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. Onu yok edebileceğimize inancım tam."

"Çok korkuyorum," diye itiraf etti dişlerinin takırdamasına izin vermemeye çalışarak.

"Bana söylemeliydin. Bu korkuları yaşadığında bana gel. Onlarla birlikte yüzleşmeliyiz."

"Eğer Iulian hakkında yanılıyorsak ve burası onun en son bulunduğu yer değilse?"

Omuz silkti. "O zaman başından beri onu yok etmemiz gerekmiyordu. Kaderi başka bir çift bulması için terk ediyoruz ve yerleşkeye dönüyoruz. Ferro, Elisabeta'yı daha fazla beklemeyecek ve sen de geçiş sürecinde ona yardımcı olmak için yanında olmalısın. Bu onun için çok zor olacak."

Julija onun Elisabeta hakkındaki anlayışını takdir etti. Daha önce hiç böyle bir arkadaşı olmamıştı. Birlikte fiziksel olarak hiç zaman geçirmemişlerdi, neredeyse her zaman telepatik olarak görüşmüşlerdi ama konuşmaları anlamlıydı ve birbirlerine neredeyse her şeyi anlatıyorlardı. Elisabeta onun için çok şey ifade ediyordu ve Julija ayağa kalktığı anda ona yardım etmek için orada olacağına dair söz vermişti. Elbette o sırada ikisi de hayat arkadaşının onu toprağa verdikleri yerde olacağı komplikasyonunu bilmiyordu.

Isai onu kendine yaklaştırdı, kollarını ona doladı. "Bana tamamen güvenebileceğin bir yere gelmelisin Julija. Sanırım oraya geldik ve sonra geri çekileceksin."

İnkâr etmek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Adam haklıydı. Kulağı kalbinin üzerindeydi ve o sabit atışı dinledi. "Benden bir bebek istediler. Babası Karpatyalı olan bir bebek. Bu amaca ulaşmanın yollarını tartıştılar. Konuşmalarına kulak misafiri oldum. Yollardan biri, herhangi bir Karpat erkeğinin hayat arkadaşım olduğunu düşünmem için beni kandırmaktı."

Isai nadiren bir şeye tepki verirdi ama ondaki farkı hemen hissetti. İçinden bir tür ham öfke patladı. Onunla sarsıldı. Açıkça değil, daha ziyade derisinin altında kimsenin göremeyeceği bir yerde, ama o bunu hissetti. Bu öfke bir dalga gibi

Nehir, onun içinde çok derindi ve ona yakalanan her şey ya da herkes hayatını riske atıyordu.

"Seni temin ederim kadın, ben senin hayat arkadaşımın. Başka biri yok ve asla da olmayacak. Hiçbir aldatmaca yok. Zihnimi istediğin zaman incelemekte özgürsün. Senden hiçbir şeyi saklamayacağım, bu hayatta gördüğüm ve asla görmemen gereken şeyleri bile. Eğer seni gerçek olduğuma ve bana ait olduğuna ikna etmek için bu gerekiyorsa, o zaman yapacağımız şey budur."

Julija dudağını sertçe ısırđı. Isai'nin soğukkanlı tavrını hiç bu kadar yoğun ya da elektrikli görmemişti. Her kelimesinde ciddiydi. Safir gözleri onu yakıyordu. Derinden yakıyordu. O mavinin ardında alevlerin yandığını düşünerek nefesini tuttu.

"Tamamen uyum içinde olmalıyız, Julija. Bu gölün tamamı bir tuzak olabilir. O kitabı yüzeye çıkardığımız an saldırıya uğrayacağız. Kimin ya da kaç düşmanın üzerimize geleceğini bilmiyoruz. Eğer tamamen birlikte olmazsak, bana güvenmezsen, hayatta kalamayız."

Julija onun yüzüne baktı. Eski bir savaşçıya benziyordu, şiddet konusunda bilenmiş, yenilmez. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu yenebileceğini düşünemiyordu, Barnabas'ın bile. Nefesi boğazında düğümlendi. Bir an için nefes alamadı. Sanki az önce bir tür küfür etmiş gibi eli savunmaya geçti. Zihnini panikten uzaklaştırmaya çalıştı. Çok sık panik atak geçiriyordu ve bunların kendisini ele geçirmesine izin veriyordu. Bu da nereden çıkmıştı? Havasızlık hakkında düşünmeyi reddetti. O bir Karpatlıydı ve buna ihtiyacı yoktu. Bunun yerine dikkatini boğazına verdi. Orada bir şey mi vardı? Ele avuca sığmayan bir şey mi? Boğazına girip çıkan bir iplikçik.

Parmağını düşünceli bir şekilde nabzının üzerinde gezdirdi, ciğerlerindeki havayı çekip ağzından ve burnundan vermeye zorladı.

"Sence benim 'aşk dersim', tesadüfen seninle karşılaşırsam, benim üzerimdeki hak iddianı kabul etmeyeceğimden emin olmak için mi başladı? Anatolie önce Barnabas'a gidip ondan yardım isteseydi, sanırım Barnabas kabul ederdi, belki bir bedel karşılığında, ama kabul ederdi."

"Bu mümkün, Julija. Ne düşünüyorsun?"

"Az önce bana baktığında, sanki kimse seni yenemezmiş gibi yenilmez görüldüğünü düşündüm. O anda boğazım düğümlenmeye başladı ve bir büyü'nün dokunuşunu fark ettim. Sanırım panik ataklarım ve Barnabas'ın yenilemeyeceğine dair inancım büyülenmişti. Nasıl ya da ne zaman olduğunu, hatta babamın mı yoksa Barnabas'ın mı yaptığını bilmiyorum ama orada."

"Nasıl çıkaracağız?"

Bu Isai'ydi, pragmatik ve mantıklı haline geri dönmüştü. Kendini onun kollarına atmak ve ona sarılmak istedi. Zaten ondaki bu makul, mantıklı, saçmalamayan, bazen sinir bozucu özelliğe güveniyordu. Bunun yerine ona gülümsedi.

"Senkronize durumdayız, Isai. Saçma bir büyü'nün etkisi altında olabilirim ama sana olan hislerim o kadar güçlü ki, seni ve bizi gerçekten nasıl gördüğüme dair bir şeyler yakalayabiliyorum. Seninle ilgili gerçek olduğunu bildiğim şeylere başka birinin müdahale etmesine izin verdiğim için kendimi çok aptal hissediyorum. Üzerimde büyü olsa bile, bunun bir mazereti yok. Karpas kanını kullanabilecekleri başka bir bedene sahip olmak için beni hamile bırakmaya çalışmakla ilgili fikirlere kulak misafiri olsam da, kalbinde kim olduğunu biliyorum. Aklından geçenleri biliyorum. Kimsenin benden saklanamayacağını bilecek kadar kendime güveniyorum.

Sonsuza dek. Barnabas'ın lekesini artık nerede olsa bilirim. Ne kadar çok birleşmiş olursak olalım, bunu benden saklayamazdı."

"Büyüden kurtulmamız ve size zarar vermek için gizlenen başkalarının olmadığından emin olmamız gerekiyor. Kitap yüzeye çıkarıldıktan sonra, gecenin ne kadarına sahip olduğumuza bağlı olarak ya onunla birlikte güvenli bir yere gitmemiz ya da onu yok etmemiz gerekecek."

"Vampirler gündüzleri uyur," diye hatırlattı Julija. "Büyücüler uyumaz."

"Dinlenme yerimizi bulsalar bile içeri giremezler. Eğer oraya geri dönebilirsek ihtiyacımız olan zamana sahip olacağız."

Julija belki de bunun çok büyük bir "eğer" olduğunu düşünmeyecekti. "Eğer bir ifşa büyüsü yaparsam, boğazımın içinden ne gördüğünü bana tarif edebilir misin?"

"Tabii ki."

Rüzgâr en ufak bir hareketle yön değiştirdi ve Isai kaskatı kesildi. Mavi gözleri onunkilere dikilmişti. "Sadece bana bak, Julija. Bizi izleyen biri var. Bunun olacağını biliyorduk. Bana bakmaya devam etmeni istiyorum. Kollarımı sana dolayacağım. Benimle kıyaslandığında çok küçüksün ve bedenim seni koruyacak. Enerjini maskeleyerek çok dikkatli bir şekilde uzan ve düşmanımızı tanırsan bana haber ver."

Julija memnuniyetle onun kollarına atıldı. Titrediğinin farkındaydı, kardeşlerinin başka büyücülerle geldiğini ve o büyücülerin silah taşıdığını hatırlıyordu. Tüfekler. Çok uzak mesafelerden onlara ulaşabilen mermiler.

"Kitabı istiyorlar ve biz olmadan bulamazlar. Bunu aklınızda tutun. Düşmanımızın kim olduğunu öğreneceğiz ve sonra seni tüm büyülerden kurtaracağız. Açığa çıkarma büyüsünü yaptığınızda, tüm vücudunuzu kapladığından emin olun."

Alnına bir öpücük kondurdu, kolları onu nazikçe sardı. Derin bir nefes aldı ve zihninin genişlemesine izin verdi. Kendini soğuk, berrak havaya doğru aramaya gönderdi. İzi bulması bir anını aldı. Crina'nın çadırını kurduğu kamp alanına doğru gidiyordu. Julija başından beri Crina ve Barnabas'ın onu aramaya geldiğinden, Crina'nın Isai'yi onun için öldürmeye kararlı olduğundan çok emindi ama bu Barnabas değildi.

Julija o kadar da şaşırmamıştı. Onu bulmak onlar için o kadar kolay olmayacaktı. Etrafa uyum sağlamamanın bir yolunu bulmuş, enerjisini etrafa yaymıştı, bu yüzden bulunması son derece zordu. Ondan saklanmak kolay değildi ama Barnabas birden fazla kez onun haberi olmadan ona gelmişti.

"Bu Anatolie. Crina'yla yüzleştüğümüzde onu terk eden oydu, Barnabas değil. Hiçbirini anlamıyorum Isai. Neden onu gelmesi için cesaretlendirdi ve sonra da korumadı? Koruma büyüğü falan yoktu. Hiçbir şey yoktu."

"Olsaydı bilirdin."

"Birbirlerine aşık değillerdi, bunu biliyorum ama kadın ona iki oğul verdi. Yüzyıllar boyunca birlikte yaşadılar."

"Ama ona sadık değildi. Ondan kurtulmak için oğullarıyla komplo kurduğunu söylediniz."

"O yaptı."

"Bunu biliyor olmalıydı. Anatolie'nin Barnabas gibi zalimliğe ihtiyacı olmayabilir ama istediğini elde edemediğinde son derece acımasız olabilir. Ya da birini cezalandırmak istediğinde. Anatolie Xavier'in oğlu ve Xavier de böyleydi. Zalimlik onun kanında vardı, ama daha iyi bir deyişle, bundan cinsel bir zevk almıyordu. Başkalarının acı çektiğini görmek onu mutlu edebilirdi, özellikle de onları düşman olarak görüyorsa, ama Xavier çoğunlukla işkenceyi bilgi almak için kullanırdı.

Deneyler. Kardeşi Xaviero'nun zalim olması gerekiyordu. Anlatılanlara göre, başkalarının acı çekmesini izlemekten cinsel zevk alıyordu. Belli ki oğlu Barnabas da aynı."

İçini çekti ve başını salladı. "İnanılmaz uzun bir ömürleri var ama bunun karşılığında ne gösteriyorlar?"

"Anatolie Crina'yı tek başına bıraktı çünkü senin onu yeneceğini ya da benim yeneceğimi biliyordu. Artık onun işine yaramıyordu ve kitabı ele geçirme riskini göze alamazdı. Bu kadar basitti. Şimdi senin kitabı ortaya çıkarmanı beklemek zorunda." Ellerin arasında kızın yüzünü yakaladı. "Bunu unutma, benim küçük büyücüm. Onun yapamadığını sen yapabilirsin. Her zaman yapabildin. Sadece çok daha gençtin ve o senin gerçekte ne kadar küçük bir güç merkezi olduğunu bilmediğinden emin oldu."

Kendini gülümserken buldu. Bu şartlar altında, görünmeyen düşmanların ortasındaiken bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordu ama Isai'nin kendine güvenmesini sağlayan bir yolu vardı. Ona da. Yaptıkları her şeye.

"Bu sinir bozucu büyüden ve Barnabas'ın sana yapmış olabileceği diğer baskılardan kurtul. Sonra bu kitabı bulabiliriz. Onu yok etmeye ve seni diğerleriyle buluşmak üzere yerleşkeye geri götürmeye hazırım. Eğer çok şanslıysak, kardeşlerim çağrıma kulak verirler."

"Senin çağrın mı?"

"Geçen sabah onları çağırdım. Buradan çok uzaktalar ama bir ya da ikisinin geleceğine inanıyorum. Sana söylemedim çünkü sadece birbirimize güvenmeliyiz."

"Bir mi iki mi?" diye yineledi. "Ben bir ordu düşünüyordum." "Bu bir ordu."

Güldü ve ona doğru uzandı. Adam da hemen eğilip onu öptü. Öptüğü an,

Dünya haklıydı. Günah gibi öpebilirdi ama cennet gibi hissettiriyordu. Ona sarılışında çok mükemmel bir şey vardı. Ağzının onunkinin üzerinde gezinmesinde. Nazık ya da talepkâr olması fark etmiyordu, kadın aşkı hissediyordu. Bunu hissetti. Başını kaldırıp ona gülümsediğinde, kalbi biraz tuhaf bir değişim geçirdi.

"Bu işi halletmeye hazır mısın?" Başını salladı.

"Hâlâ konuşuyormuşuz gibi bana dönük dur. Ne yapacağımızı tartışıyormuşuz gibi. Arada bir göle doğru bak. Ben de aynısını yapacağım, seni takip edeceğim. Aynı zamanda boğazının neye benzediğini ve Barnabas'ın senin için bir emir bıraktığı başka yerler olup olmadığını söyleyebileceğim."

Julija derin bir temizleyici nefes aldı ve açığa çıkarma büyüsünü mırıldandı.

Hayatın ışığı, görmeme yardım et,
Bana zarar vermek için geride bırakılan şey.

Bekledi, kalbi biraz fazla hızlı atıyordu. Yüksek bir büyücü tarafından geride bırakılan bir büyüye sahip olmak asla iyi bir şey değildi. Bir kez yerleştikten sonra çıkarılması zor olabilirdi. Bir süredir panik atak geçiriyordu.

"Boğazınızdan aşağıya doğru küçük akıntılar halinde akan maviye benzeyen küçük izler görebiliyorum. Neredeyse belli belirsiz ama kesinlikle mavi. İplikler o kadar ince ki neredeyse hiç yoklar, ama birkaç tane var."

Julija kaşlarını çattı. "Mavi mi? Bu çok garip. Ne kullanmış olabilir?" Bir an için bunu düşündü. Isai onu hiç acele ettirmiyordu. Onu bu yüzden seviyordu. Göle doğru bakmayı ve el kol hareketi yapmayı hatırlaması bir anını aldı.

Isai hemen onu takip etti, gösterdiği yöne baktı, başını salladı ve ona saçma sapan şeyler mırıldandı. "Göl bu kadar soğuk olmasaydı ve böyle bir seyircimiz olmasaydı, orada birlikte yüzmemizi önerirdim. Sen çıplak olacaksın elbette."

Bir kahkaha patlattı. O harikaydı. Beynindeki kilidi açıp düşünmesine izin veren bir yolu vardı. Mavi.

Unutulmuş olanı hatırlama zamanı,
Kaybedilmiş olana giden yolu göster bana.

Mavi çiçeklerden oluşan içeceği hatırlaması bir an sürdü. Beşinci çakrasını bloke eden şeyin zehirli etkisi olduğundan emindi.

Vishhuddha, Merkez . İletişim, eleman
Aether, mavi renk,
Ölümcül kurtboğan, seni çağırıyorum.
Huzur içinde yatan şeyi yeniden açmaya çalışıyorum,
Kapanabilecek olana denge kurmak. Akasha'nın
Gücü, bu lekeyi kaldır,
Onu iyileştirici ışıkla değiştiriyorum.

"Mükemmel. Artık mavi yok." Isai'nin sesi hayranlık doluydu.

Julija yüksek büyücünün büyüsünü kaldırdığı için kendini çok daha iyi hissediyordu. Şüphelenmesi gerekirdi. "Başka var mı?"

"Sadece senin cinsiyetinde olan."

"Ne gördüğünü tarif edecek misin?"

"Bunu çok düşündüm. Bu özel büyü bana fayda sağlıyor."

Ona ters ters baktı. "Senin gibi bir adamın büyü gibi bir şeye asla ihtiyaç duymayacağını düşünürdüm. Her halükarda, eğer gerçekten ihtiyacımız varsa, bunu sizin için sağlayabilirim."

"Ayak uydurmak için bir büyüye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Düşünüyormuş gibi yaptı ve sonra yavaşça başını salladı. "Bu özel büyüyle savaşıyorum ve bu konuda oldukça iyiyim, ama korkarım sana olan doğal çekimimle savaşamayacağım ve senin de ayak uydurmaya çalışmaktan başka seçeneğin olmayacak. Sana büyü yapmam için bana yalvaracaksın."

Bu kez gülen Isai oldu. Bu sesi çok sevmişti. Sesi sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi geliyordu.

"Klitoral ağınızın etrafında sürekli bir daire var. Akış pürüzsüzden tümsekliye doğru gidiyor - muhtemelen tümsekler sizi uyarmaya devam ediyor."

"Renk var mı?" Onunla sohbet ediyor olması gerektiğini umursamadan bol ceketine tutundu.

"Kırmızı. Çok, çok kırmızı. İtfaiye kırmızısı."

"Akıntıda akan herhangi bir rün tespit edebiliyor musun? Başka bir şey olarak gizlenmiş olabilirler, kırmızı akıntının içinde küçük bir hareket olabilir."

"Evet. Neredeyse dere kayaların üzerinden akıyormuş gibi görünüyorlar." "O piç gerçekten de bir koruma büyüğü eklemiş. Bu Neden ondan kurtulamadığımı ya da onu çözemediğimi. Saklanmış, korunmuş ve-"

"Julija, sevgilim, bir dinleyicimiz var. O adama lakap takmanı duymak hoşuma gidiyor ama bu büyüleri vücudundan çıkarmayı tercih ederim. Kitabı tek seferde bulup yok etmek için ne kadar çok zamanımız olursa o kadar iyi olur."

Derin bir temizleyici nefes daha aldı.

Karanlıkta uzun süre gizlenmiş olan şeyi şimdi yeniden açmaya, tersine çevirmeye ve ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

İz sürmek için ateşin ruhunu çağırıyorum, Bu kötülüğün kucakladığı her kökün izini sürüyorum. Ateşe bu karanlığın her satırını yakmasını emrediyorum, Kötülüğün tüm izlerini silip büyülemesini.

Aydınlıktan karanlığa, karanlıktan aydınlığa,

Gözlerden saklanmış olanı ortaya çıkarıyorum.

"Başka rün görüyor musun? Daha önceki gibi küçük dalgalar? Tek bir tanesini bile kaçıramayız."

"Hayır, gitmiş görünüyorlar." Ses tonundan hayal kırıklığı damlıyordu.

Gülümsemesini gizledi ama yumruğuyla onun göğsüne vurdu. Kendine fazla güvenmek istemiyordu ama bunca zaman sonra Barnabas'ın büyüsunü gerçekten bozabilirse çok sevinecekti. Rahatlama muazzam olurdu.

Şehvet, arzu, cinsel ihtiyaç,
Düşünmeden ya da aldırmadan vücudumda dolaşan şey.
Geri almama yardım etmesi için ruh çocuğumu
çağırıyorum,
Bu düşünceler zarar vermek ve istismar etmek için
ekildi. Büyüme katılması için Ay Ana'yı çağırıyorum,
Kan dolaşımını takip ederek, şimdi kovuyorum ve yok
ediyorum. Bu sürekli ihtiyacı bedenimden çıkar,
Böylece geriye yalnızca yürekten gelen ihtiyaçlar kalır.

Bir an bekledi, nefesini tuttu ve işe yaraması için sessiz bir dua gönderdi. Hatırlayabildiği kadar uzun zamandır ilk kez, o korkunç ihtiyaç ortadan kalkmıştı. Gerçekten gitmişti. Dans etmek istedi. Bunun yerine ona baktı ve gülümsedi.

"Başardık. Yüksek bir büyücünün bana yaptığı bir büyüü gerçekten yok etmenin ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun? Bunu yapabildiğimize inanamıyorum."

"Her şeyi yapabiliriz. Sana söyledim Julija, sen olağanüstüsün. Dünyadaki tüm güvene sahip olmalısın." Ondan uzaklaştı ve elini tuttu, bir kez daha etraflarında dönmeye devam etmelerini işaret etti

gölde. "Umarım Iulian'ın psişik izini en kısa zamanda buluruz."

"Onu hiç bulamayacağımızı umuyordum," dedi dürüstçe.

Başının tepesine doğru gülümsedi. "Buradan ayrılırdık ve ne olurdu biliyor musun? Bana geri dönmemiz gerektiğini söyledin."

İtiraz etmeye başladı ama onun haklı olduğunu biliyordu. Anatolie ya da Barnabas'la yüzleşmek istemese de o kitabın tehlikelerini biliyordu. "Sadece bir kitap olarak düşündüğünüzde, bu kadar endişeye neden olabilmesi çok saçma görünüyor."

"Zorunlu büyü eğitimi dönemi dışında büyücülerle pek işim olmadı. Yüzyıllar boyunca öğrendiklerimin çoğunu yol boyunca karşılaştıklarımın aldım. Karşılaştığım büyücü doğumluların çoğu fark edebildiğim kadarıyla iyi insanlardı. Daha sonra, Xavier'in ne yaptığı ortaya çıktıktan sonra dağıldıklarında, duyduklarımın çoğu utanmıştı."

"Onları nasıl duyduunuz?"

"Karpatlar büyücülük bilgilerini benimle paylaştı." Omuz silkti. "Manastırda bile Fane Karpatlara rastlar, tüm haberleri alır ve bize geri getirirdi. Diğer zamanlarda, birkaçı biraz soluklanmak için manastıra gelirdi ve onlar da haber ve daha fazla bilgi getirirlerdi."

"İyi bir ağınız var."

"Yapmak zorundayız. Bu dünyada bizden pek kimse kalmadı." Göle yaklaştıklarında ve bir kez daha gölün etrafında dönmeye başladıklarında, Julija kampçıların ve yürüyüşçülerin çeşitli enerjilerini aldı, hatta şunlar üzerinde AT SIRTİ kim ziyaret etti ve Göl. Sıcaklık daha da düştü, böylece rüzgar Gölün yüzeyi yüzlerini ısıyor gibiydi.

"İnsanların seyahat ettiği yola bu kadar yakın olacağını sanmıyorum. Mahremiyet isterdi. Acı çekiyordu. Kederi o kadar güçlüydü ki nefes almakta zorlanıyordum." Julija başını çevirip Isai'nin yüzüne baktı. "Yaşam arkadaşları olmayan Karpatların hissedememesini çok garip buluyorum, yine de senin ve onun duygularını hissedebiliyordum."

"Bunu diğer bazı kadınlardan da duydum. İlk duyduğumda o kadınların bir şekilde yetenekli olduğunu düşünmüştüm ama belki de kendimiz hissetmediğimiz şeyleri yayınlıyoruzdur."

Küçük bir çakıl taşına tekme attı. Gölden uzaklaştı, döndü ve sanki bir mıknatısmış gibi ona doğru geri geldi. Kalbi bir kez daha yerinden fırladı ve midesinde binlerce düğüm oluştu. Boştaki elini oraya bastırdı ve parmaklarını onunkilerin arasında sıkıttı.

"Isai." Bakışlarını gölün etrafındaki patikayı çevreleyen küçük, yuvarlak kayalara sabitledi. "O burada."

"Elbette öyle." Isai "o "nun kim olduğunu sormadı. Sesi aynıydı. Sabitti. Gerçekçi. Duygusuz. "Onun geleceğini biliyorduk. Anatolie çok güçlü bir büyücü ve onu göz ardı edemeyiz ama gerçek düşmanımızın kim olduğunu bir an bile unutmamalıyım. Barnabas çok daha tehlikeli. Xavier herkesin gözü önünde büyücü olduğu için Karpat halkının en büyük düşmanı haline geldi. Herkes onun karşılaştıkları her şeyden daha tehlikeli olduğunu düşünüyordu."

"Sence öyle değil miydi?"

"Karpatyalılar -özellikle de üçü Ejderha Arayıcı olarak doğmuş, biri de onunla çiftleşmiş dört kadın- ve Xaviero arasında yakın zamanda gerçekleşen savaş hakkında ne biliyorsun? Lycan'larla Xaviero arasında bir savaş başlatmaya çalıştı.

Karpatlar. Niyeti Xavier'i geri getirmekti. Eğer o kadınlar onu durduramasaydı bunu başaracaktı. Kardeşlerimiz sık sık yaptığımız gibi tüm verileri analiz etti ve en tehlikeli olanın Xavier olmadığı sonucuna vardık. Xaviero olduğunu bile düşünmüyoruz. Üçüncü bir kardeş var, Xayvion."

"Evet, tabii ki. Anatolie ondan birkaç kez bahsetti."

"Kısa bir süre kendini gösterdi ama ortadan kayboldu. Xaviero'ya seslendiği ve yapabiliyorken gitmesini tavsiye ettiği duyuldu, ancak Xaviero onun tavsiyesini reddetti."

"Neden Xayvion'un en tehlikeli olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu. Durumu okudu ve kazanamayacağı bir savaşı terk etti. Jaguar şekil değiştirenleri yok etmeyi başardı. Evet, birkaçı kaldı ama türlerini yeniden inşa etmeleri mümkün değil. Arka planda kaldı, kardeşlerinin her zaman ön plana çıkmasına ve kendilerini üstün görmelerine izin verdi. Onun egosu onlarınki gibi değil. Kolay kolay alt edilemeyecek."

Buzul mavisini soğuk suyun etrafında ilerlerken uzun bir süre sessiz kaldı. "Neden bu kadar çok insan güç için can atıyor, Isai? Neden ailelerin ve insanların onları sevmesini istemiyorlar?"

"Bunun cevabını bilmiyorum."

Durmadan ağlamak istiyordu. Kalbi acıyordu, çok ağırdı. Bir elini kalbine bastırdı ve birkaç adım daha attı, sanki bataklıkta yürüyormuş gibi hissediyordu ve dünyaya duyduğu keder o kadar şiddetli, o kadar derindi ki, güçlkle devam edebildi. Tek yapmak istediği yere çöküp dinlenmekken, kendini bir ayağını diğerinin önüne koymaya zorladı. Umutsuzca dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Julia." Isai'nin sesi son derece nazikti. Yüzünün yan tarafını avuçladı. "Iulian'ı hissediyorsun. Onun psişik ayak izlerini bulduk. Onları takip etmeyi başarabilir misin?"

Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Üzüntüsü çok büyüktü. Katlanmak, hissetmek korkunçtu. Ayrıca kendini röntgenci gibi hissediyordu. Bu Iulian'ın özel kederiydi ve o oraya ait değildi. Bir bakıma, bu onun hayat arkadaşına bir övgüsüydü.

Sívamet, o senin gibi hissedemez. Bu keder gömüldü O kadar derindi ki içine giremiyordu ve bu iyi bir şeydi. Ona gitti. Onu bir sonraki alemde bulacağını söyledi. Onları birbirlerine bağlayıp bağlamadığını bilmiyorum, ki bu onun kanını almadan da mümkün. Ritüel bağlayıcı sözler söylendiğinde, ruhları bağlanır. Konuşamadığını söylemiştin. Eğer öyleyse, hiçbir duygu hissetmedi, hiçbir renk görmedi, ama onu bulabildi ve açıkça, her zaman onu takip etmek istedi.

Sertçe yutkundu, Iulian'ın üzüntüsünün ve uzun yüzyıllar süren hiçliğin ağırlığı altında dizlerinin üzerine çökmek için savaştı. Sonunda hayat arkadaşına zamanında ulaşamadığı çok fazla zaman olmuştu. Isai'nin araya girip yükü ondan aldığı anı biliyordu ama Iulian'ın psişik izini takip etmesi gerekirken hepsini omuzlayamazdı.

Tökezlediğinde kolunu ona doladı. Isai ile onu bırakamayacağını bilecek kadar uzun süredir birlikteydi, aralarındaki bağ çok güçlüydü ama o ana kadar onun neler yaşadığını fark etmemişti. Iulian'dan çok daha yaşlıydı ve çok daha uzun süre ve çok daha fazlasına katlanmıştı. Onun için. Onu bekliyordu. Yüzünü Iulian'ın yüzüne çevirdi, ona duyduğu sevgi onu eziyordu.

Kolunu onun beline doladı. "Yalnız kaldığın her ana değişyorsun, Julija."

Bu kelimelerin ötesinde alçakgönüllüydü. Ona sulu bir gülümseme verdi ve dikkatini tekrar Iulian'a yöneltti. "En azından ölmeden önce onu görmüş olmasına sevindim. Buna sahipti ve onun kim olduğunu biliyordu."

Isai büyük bir güvenle, "Eğer onları birbirine bağlarsa, ruh ruha, onu bulacaktır," dedi.

Bu onu daha iyi hissettirdi. Gölün bir sonraki küçük kıvrımını döndüler ve kadın aniden durdu. Küçük bir yükselti üzerindeydiler ve gölün uzaklarını görebiliyorlardı. Yüzey rüzgârla çılgınca dalgalanıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Artık Iulian'ı net bir şekilde görebiliyordu.

"Uzun bir süre, tam burada, tam bu noktada durdu, onu düşündü. Birkaç dakika boyunca volta attı ama kararını çoktan vermişti. Ne yapacağını biliyordu ve bu konuda hiçbir tereddütü yoktu." Yüzünü tekrar Isai'nin yüzüne çevirdi. "Mikhail'i saldırılardan ve Karpat halkını kitabın yanlış ellere geçmesinden korumak dışında kitapla hiçbir ilgisi yoktu."

Onun güvencesi karşısında gülümsedi. "Hayat arkadaşını bulduğunu öğrendiğimde, kitabı kendi çıkarı için istemeyeceğinden emindim."

"Kesin olarak biliyoruz."

"Kitap elimize geçer geçmez onu yok etmek için bir planımız olmalı. Kitabı yüzeye çıkardığınız anda saldırıya uğrayacağız. Gölün içinde, değil mi?"

Suyun genişliğine baktı, rüzgâr yüzeyi bozuyor ve dalgalı dalgalara neden oluyordu. "Orada değil, Isai. Bunu düşündü. Niyeti buydu ama göl çok güzeldi ve kitabın çirkinliğiyle gölgelemek istemedi."

İç çekti. "Sanırım hiçbir zaman bu kadar kolay olmayacaktı."

"Çok yakın. Hayatına burada son vermeyi seçti. Bileğini kesti ve buraya oturarak kanının kitabı tamamen kaplamasına izin verdi. Senin hayatta olduğundan ya da daha önceki bağlantımız sayesinde onu takip edebildiğimden haberi yoktu. Onun kanıyla

Fedakârlık, iyi ve onurlu bir adamın fedakârlığı, kitabı başka kimsenin bulamayacağından emindi."

"Eğer kitap gölde değilse, onu nereye sakladı? Belki de onu yalnız bırakabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Er ya da geç birileri onu bulacaktı. Derinlere gömmüş olsa bile." Isai ona daha önce de aynı şeyi söylemişti ve ne kadar görevden uzaklaşmak istese de haklıydı. Etrafına bir göz attı.

"Iulian kan kaybından zayıf düşmüş olmalı. Bir planı olmalı." Isai de etrafına bakındı. Kardeşi son dakikada ne planlamış olabilirdi? Cesedini ya da kitabı kimsenin bulmasına izin vermezdi. Bir cesetten uzağa taşınmadan kurtulmanın tek yolu onu gömmek ya da yakmaktı. O öldükten sonra yakamazdı ve kitap da zaten yanmıyordu. Ne olmuş yani?

"Onu gömdü," dedi ikisi de aynı anda. Aynı fikirdeymiş gibi birbirlerine baktılar.

Isai, "Toprağı açtı ve kitabı da yanına alarak içeri girdi," diye tahmin etti.

"Derin o zaman," dedi Julija. "Rüzgâr ve yağmurun eninde sonunda kitabı ortaya çıkarmayacağını düşündüyse çok derine inmiş olmalı." Iulian'ın dinlendiği ve sonra bileğini kestiğini bildiği noktanın etrafında giderek genişleyen bir daire çizerek yürümeye başladı. Hiçbir yerde kan izi yoktu. Bunu biliyordu çünkü kanı kardeşini çağırmış olmalıydı. Bunu açık toprakta yapmıştı.

"Onu hissediyor musun?" Isai sordu.

Dar bir yolda önce sağa sonra sola adım attı, hissetmeye çalıştı, Iulian'ın dünyayı kitaptan kurtarmak için nasıl bir yol izlediğini çözmeye çalıştı. Sonra tam o noktaya bastı. Biliyordu çünkü avcının kadınıyla ilgili son düşünceleri çok etkileyiciydi.

Başını kaldırıp erkeğine baktı. "Buraya. Tam burada gömülü."

19

Y Topyekûn bir savaşıa hazır olmalıyız Julija," diye uyardı Isai. "Burada açıkta dururken çok savunmasızız." Neyin yaklaşmakta olduğunu

O yaptı. Bu kitap yüzlerce yıldır tartışma konusu olmuştu. Eğer haklılarsa, ki öyle olmalarından korkuyordu, büyücüler -özellikle de Xavier'in oğlu Anatolie ve Xaviero'nun oğlu Barnabas- kitabı ele geçirmek için her şeyleriyle üzerlerine geleceklerdi. Kitap yok edildiğinde çok öfkeleneneceklerdi.

"Iulian'ın kitabı saklamak için yaptıklarına karşı koyabilmem için tam olarak nerede durmamız gerekiyor," diye itiraz etti Julija. "Burada olmalısın ki senin kanın onunkini çağırsın."

Kalbi sıkıştı. Her iki duruma da hazırlıklı olmalıydı. Eğer yanıılıyorlarsa ve kitabı yok edemezlerse, onunla birlikte kaçmak zorunda kalacaklardı. "Kitap yok edildiği anda, sis şeklinde havaya karışırız." Sesine güven kattı. "Baykuşlar vurulabilir. Yapmanız gerekeni yapmanızı ve sonra hemen, hemen sise dönüşmenizi istiyorum. Onları yavaşlatmak için tüm bölgeyi yoğun karla kaplayacağım. Sığınağımıza geri dönmeni ve beni orada beklemeni istiyorum."

"Bu büyücülerle tek başına başa çıkamazsın. İkisi de yüksek büyücü. Bu da çok az kişinin onları bir savaşta yenebileceği anlamına geliyor. En güçlü kadınlarınızdan dördünün

Xaviero'yu yenmek için. Onlar Ejderha Arayıcılarıydı ve tüm büyücü büyülerini biliyorlardı."

Isai onun haklı olduğunu biliyordu ama onu düşmanlarına karşı savunmasız bırakmak istemiyordu. Tehlike anında itaat edecek türden bir kadın değildi. Onu itaate zorlayabilirdi.

"Sakin buna cüret etme. Bunu yapmayı aklından bile geçirme," diye tersledi Julija. "Seni asla affetmem. Bu benim hakkım. Benim seçimim. Sen benimsin Isai ve eğer bunu yapmayı seçersem senin için savaşmaya hakkım var ve öyle de olacak. Seni burada yalnız bırakmayacağım."

Elini yanından ayırmadı ama nefesinin altından mırıldanarak ve parmaklarını bükerek bulutlara bir komut gönderdi. Rüzgâr biraz hızlandı, yaprakları ve dalları küçük girdaplar halinde savurmaya yetecek kadar, etraflarındaki zeminde dans eden minik hortumlar. Başka zaman olsa kışın güzel bir habercisi olurdu ama gerginlik artıyordu.

"Küçük bir bıçağım var. Her ihtimale karşı yanımda taşıyım. Bu bir tören bıçağı. Onu temizledim ve kutsadım. Benden başka kimse ona dokunmadı."

Neredeyse ona bunu neden yanında taşıdığını soracaktı ama sesindeki bir şey onu uyarmıştı.

"Kitabı getireceğim ve hemen, iki büyücüden biri ne yaptığımızı fark etmeden önce, ben kendimi keseceğim ve sen de kendini keseceksin. Bunu sana ben yapamam, o yüzden sen yapmak zorundasın. Ruhları kitaptan çıkarmak için ritüel serbest bırakma sözcüklerini söyleyeceğim. Onlar gittikten sonra, kitabı kanımızla bu dünyadan sürebiliriz."

"Ne kadar sürecektir Julija?"

Sabırsızlık yüzünden okunuyordu ve o da bunu pamuk ipliğine bağlı olduğunu fark etti. Avlanma moduna geçmeye alışkındı. Tüm duygularını bir kenara iter ve sadece işini yapardı. Dehşet de dahil olmak üzere her şeyi hissediyordu,

En büyük iki düşmanın onları öldürmek için hazır beklediğini bilerek.

"Yanılmama hazırlıklı olmalısın, Isai. Kitap onların eline geçmemeli. İlk önceliğimiz bu olmalı. Eğer onu yok edemezsek, sen sahip olacaksın."

Yüksek büyücü soyundan geliyordu. Kitabın gücü onun için ezici olabilirdi. "Onu buradan güvenli bir şekilde çıkarma şansın daha yüksek. Onları yavaşlatabilirim. Kafanı sallama Isai, bunu senden çok daha iyi yapabilirim. Onların her büyüüne karşı koyabilirim."

"Sadece karşı koyamazsın, Julija. Buradan canlı çıkmak istiyorsak saldırganlaşman gerekecek."

Onlarla savaşabilir ve ona kaçması için zaman tanıyabilirdi ama kitabı savunmak zorunda kalırsa, kendine gelmesi ve düşmanlarından herhangi biri kadar güçlü olduğunu kabul etmesi gerekecekti. Anatolie ve Barnabas çok daha deneyimliydi ama onun kanı hem Karpatyalı hem de büyücüydü ve her iki türün de en iyi yanlarına sahipti. Çok yaşlıydı ve ikisinden birini ya da her ikisini de öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu ama bu zaman alacaktı ve ona sahip oldukları her şeyi fırlatacaklardı. Eğer çok ama çok şanslılarsa, kardeşleri de gelebilirdi.

"Anlıyorum," dedi. Başını eğdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Bunu yapabilirim, Isai. Sonuna kadar seninleyim. Bir gün bu noktaya geleceğini biliyordum. Barnabas'ın Anatolie'yi beni tekrar almasına izin vermesi için ikna edeceğinden hep korktum. Eğer böyle bir şey olursa, bir daha asla cehenneme inmeyeceğime dair kendime söz verdim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni her yerde bulabileceğimi biliyorsun. Her yerde. Eğer orada olsaydın seni cehenneme kadar takip ederdim. Senin için gelirdim Julija, bundan asla şüphe etme."

Onu zarif bir şefkatle öptü. "Sevgilim. Benim küçük büyücüm. Seni ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyorum." "Ben de seni aynı şekilde seviyorum."

Gözlerinde yıldızlar vardı. Etrafları en büyük düşmanlarıyla çevriliydi ve ona sanki her şeyiymiş gibi bakıyordu. Adam tekrar dudaklarını okşadı. "Hazır mısın?"

Başını salladı. "Hadi yapalım şunu."

Yüzünü göle dönen Julija derin, temizleyici bir nefes aldı ve ihtiyacı olan şeyi daha iyi hissedebilmek için duyularından birini uzaklaştırmak üzere gözlerini kapattı. Bunu yaptığı anda Isai rüzgârı bir kademe daha yükseltti ve üzerlerindeki bulutlar çok fazla karın ağır yüküyle dönüp inledi. Küçük tanecikler halinde düşen kar taneleri rüzgâra kapılıp suyun üzerine taşındı.

Ellerini göle doğru kaldırdı. Isai iki yüksek büyücünün de kitabın tıpkı onlar gibi suyun derinliklerine gömülmesini beklediğini biliyordu. Her iki adam da enerjilerini göl üzerinde yoğunlaştıracaktı. Kar yağışını artırdı, böylece karla dolup taşan bulutlar nihayet açıldığında dünyaları beyaza büründü. Karın tamamen doğal hissettirdiğinden emin oldu. Zaten oradaydı, o sadece yoğunluğunu arttırdı.

Kan kanı çağırır, görünmeyeni. Karanlığı yok eder, böylece berraklık görülür. Aşağıdaki toprağın gücünü çağırıyorum.

Kollarını aç ki altında saklı olanı görebileyim ve artık bileyim.

Isai, Julija'yı kollarıyla sardı ve onu kendi üzerine düştüğü topraktan geri çekti. Sadece göle yaklaşan gölgeli figürler olarak görülebileceklerini umuyordu.

Derin mezar açıldığı anda, çukurun en dibinde bir şey kıpırdandı. Belirsiz, şeffaf, bir an siyah, bir an gri parıldayan, sürekli hareket eden dumanın içinde cisimsiz bir şey gibi görünüyordu. Şey başını eğdi ve onlara baktı. Gözleri olan çukurlar ateşli bir parıltıya büründü.

Isai'nin nefesi ciğerlerinde tıkanmış. "Gölge savaşçı," diye tanımladı usulca. Şimdi kardeşinin yükünün neden bu kadar dayanılmaz, bu kadar ağır olduğunu biliyordu. Kitabı öylece gömmemiş ve kimsenin eline geçmemesini beklememişti. Kendisini bir koruyucu olarak geride bırakmıştı. Bu korkunç ve harika bir fedakârlıktı.

"Ona hayranlık duymayı bırak." Hayalet çoktan Dik durmuş, onlara bakıyordu, vücudu şekillenmeye başlamıştı. Zihnini boşaltmak için kalçasına sertçe vurdu. "Buhar. Parçacıklar. Toz, toprak, ne varsa. Küçük moleküller." Gölge savaşçının neyden yapıldığını yüksek sesle mırıldandı. Sertçe yutkundu.

"Şimdi beni dinle, Iulian. Bunca yıllık hizmetinden sonra huzur içinde dinlenmeyi hak ediyorsun. Kan akrabası Isai, senin hayat arkadaşının yanına gitmen için görevi devralacak. Ben Juliya, onun hayat arkadaşım ve yüksek büyücünün ve Ejderha Arayıcı'nın işaretini taşıyorum."

Bu savaşçıyı evine götürmesi için rüzgârı çağırıyorum. Toprağı ve ateşi onu dinlenmesi için taşımaya çağırıyorum.

Havanın güçlerini çağırıyorum, uzun zamandır gölgede kalmış olanı daire içine alın ve temizleyin.

Yeryüzünün güçlerine sesleniyorum, bu savaşçı için bir dinlenme yeri açın ve sağlayın.

Ateşin güçlerini çağırıyorum, kalbini geri getirin ki gerçek aşkını bulabilsin.

Suyun güçlerini çağırıyorum, bu savaşçı içinizde huzur ve denge bulsun.

Hava, Toprak, Ateş, Su, beni dinleyin.

Bu savaşçının etrafını sarın, onu evine götürün, dinlenmesini sağlayın.

Gölge savaşçı, cisimsiz gri duman ile yaşayan, nefes alan bir Karpatyalı gibi görünen şey arasında hareket etti. Gözleri ateşli bir parıltıdan alev alev yanan maviye dönüştü ve Isai'ninkilerle buluştu. Kardeşler arasında bir şeyler geçti ve sonra o gözler boş yuvalara dönüştü. Rüzgâr hızlandı ve onu savurdu, böylece büyük, uzun duman telleri karla sarmaş dolaş oldu ve etraflarında yere serildi.

Julija sendeledi ve Isai hemen onu yakaladı, bakışları sol taraflarındaki çayıra yağan kara takıldı. Çayır düzdü ve şimdiden otların ve küçük çalıların yaprakları karla kaplanmıştı. Gökyüzü lapa lapa yağan karla kaplıydı ama uzakta, çayırın tamamen karşısında bir hareket görebiliyordu. Yavaştı ama durmadan onlara doğru geliyordu.

"Acele et, sívamet," diye fısıldadı kulağına. "Biliyorum yoruluyorsun ama devam etmelisin. Kitap bittiği anda buradan gidebiliriz." Gölge kedilere uzandı. Bize doğru geleni görebiliyor musun?

Görüntüleri yaratıklar için mümkün olduğunca kolay tutmak her zaman en iyisiydi, ancak itiraf etmeliydi ki, sözlerini ve görüntülerini okumakta çok ustalaşıyorlardı. Özellikle Mavi hızla adapte oluyordu.

Onların altında kitap vardı. Deliğin derinliklerinde çok masum görünüyordu. Julija gözlerini kapadı ve güç almak için Isai'ye yaslandı. "Çekim muazzam. Kitabın üzerimdeki çağrısı." Yılanın tıslayarak akrebin etrafına dolandığı, ağzı geniş ve dili dışarıda olan kolunu ona gösterdi

güçlü enerjiyi arıyordu. Akrep pençelerini şıkırdattı ve iğnesi hazırды.

"Bizim için geliyorlar," diye uyardı Isai, onu acele ettirmekten nefret ediyordu, büyücü soyunun çekiciliğiyle savaşmak için güç toplamaya ihtiyacı varken değil.

Başını salladı. "Hazır olun. Bunu çok hızlı yapmamız gerekecek. Onu açma ihtiyacıyla ne kadar süre savaşabileceğimi bilmiyorum. İnanılmaz derecede güçlü."

Isai alnında boncuk boncuk kan damlacıkları görebiliyordu. Karpas kanı büyücü kanıyla savaşa girmişti bile. "Yap şunu, sevgilim. Dünyayı o şeyden kurtar."

Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti, böylece kız dinlenebileceği bir yer buldu ve bu işte yalnız olmadığını anladı. Tüm bu süre boyunca bakışları dönen beyaz pullardan oluşan kar fırtınasına sabitlenmişti. Karanlığa katkıda bulunarak kendi görüşünü azalttı ama düşmanlarını daha da yavaşlattı.

Eski savaşçılardan oluşan bir ordu kurdu ve onları üzerlerine gelen varlıklarla savaşmaları için gecenin içine gönderdi. Ara sıra, yaklaşmakta olan ordunun dış kenarlarından kan donduran çığlıklar duyuluyordu.

İki büyücünün bir araya geldiğini biliyordu. Fırtınada ikisini de hissedebiliyordu. Dokunuşları oldukça farklıydı. Anatolie sofistike, neredeyse hafifti, üzerlerine gelmek için çok sayıda canavar inşa ediyordu. Isai ve Julija arasında bir ayırım yapmamıştı. Onlara doğru gelen yaratıkların her birine öldürme emri verilmişti. Biliyordu çünkü onlardan yayılan güçlü ihtiyacı hissedebiliyordu.

Barnabas tamamen farklıydı. Onlara doğru gelen canavarların büyük bir amacı vardı ve cehennemden gelen efsanevi iblislerdi. Cehennem köpekleri. Neden onlara doğru koşmadıklarını Isai anlayamamıştı. Cehennem tazıları hızlıydı ve

Öldürmek. Oklara, çördük yağına ve bolca şansa ihtiyacı olacaktı. Barnabas kesin, metodik ve odaklanmıştı. Zebanileri için bir amacı vardı ve tamamen onun gücü altındaydılar. Zebaniler bir kez serbest bırakıldıklarında kontrol edilmesi zor, vahşi, şeytani yaratıklardı. Bir hedefe odaklandıklarında nadiren geri çekilebiliyorlardı. Bu zebaniler neredeyse korkutucu bir itidal gösteriyordu.

Julija onun dikkatini çekerek derin bir nefes aldı. Ona doğru baktı. Ellerini kaldırdı ve korumaları çağırmaya başladı.

Ateş bizi bir alev kulesiyle çevreliyor,
Zarar verecek ya da sakat bırakacak şeyleri engeller.
Su, yapılan tüm kara büyüleri temizler.
Hava, nefesini güçlü bir üflemeyle ortaya
çıkartır, Aşağıdan ve geçmişten gelen güçleri
geri tutar. Toprak bizi görünmeyen şeylerden
koru,
Henüz kurtarılmayı bekleyen.

"Hazır mısın, Isai? Mümkün olduğunca korunduğumuzdan emin oldum, ama bir şeyler ters giderse ve onun gücüne karşı koyamazsam, kontrolü ele almalısın. Kitabı al. Gerekirse beni bırak. Uzaklaş ve onu sakla."

"Onu yok edeceksin," diye teminat verdi. Sesinde mutlak bir inanç vardı çünkü buna inanıyordu. Julija sandığından çok daha güçlüydü.

"Biz," diye düzeltti. Bir an için gözlerini kapattı ve sonra bir kez daha ellerini kaldırarak karmaşık bir desen ördü.

Toprağın derinliklerinde bağlı olan, elimi
sana uzatıyorum.
Şimdi bağlarınızı çözüyorum,

Kalk ve bana gel.

Kitap bir anda yukarıya, onlara doğru süzölmeye başladı. O sırada kolundaki yılan ve akrep heyecanla titredi. "Ona dokunmak istemiyorum, Isai," diye uyardı. "Sen sadece çördük yağını düşünüyordun. Ellerini ona bula ki kitaba dokunmasınlar. Ölülerin feryatlarını duyabiliyorum. Kitabı kullanmaya kalkışan birine misilleme yapmaya çalışabilirler."

Ona sertçe baktı. Öldürölenlerin çığlıklarını duyamıyordu ama o çok hassastı. Alnındaki küçük kan noktalarının yüzünden aşağı süzölmeye başladığını görebiliyordu. Onun dediğini yaptı ve kitap derin çukurdan çıkıp havaya yükseldiği anda ani bir sessizlik oldu. Çok kısaydı, çok kısa. Üzerlerine gelen karların içindeki yaratıklar çılgına dönmüş, onlara doğru koşmak için hızlarını artırmışlardı.

Hava güçle doldu, çarpışmalar oldu, iki farklı yönden gelen kırbaç benzeri saldırılar kitabı aradı. Kitap doğudan gelen enerji akımına doğru gitmeye çalıştı. Isai bu kötü niyetlinin Barnabas olduğunu anladı. Kitabı alamadan önce onu yakaladı ve son anda ellerini yağla kaplamayı hatırladı.

Julija tereddüt etmedi. Elleri havaya kalktı ve bir kez daha karmaşık bir desen ördü. Bunu yaptığı anda yılan hoşnutsuzluğunu tısladı ve dişlerini tekrar tekrar Julija'nın koluna geçirdi. Vuruş üstüne vuruş. Isırık üstüne ısırık. Akrep iğnesini acımasızca koluna batırdı.

Isai yılanı ve akrebi kolundan çıkarmak istedi ama bu bir doğum lekesiydi ve ne planladığını bildiğinde tepkisini durdurmanın bir yolu yoktu.

Julija küçük tören bıçağını çıkardı. Parmaklarını kabzanın etrafında kısırarak bileğini kesti ve sonra

bıçağı ona uzattı ve o da aynısını yaptı. Hemen kanın kitabın üzerine sıçramasına ve iki akıntının birbirine karışmasına izin verdiler. Julija büyüü çağırmaya başladı.

Hayatları kanla sona erenler, sesimi duyun. Huzur içinde olun. Dinlenme yerlerinize dönün.

Artık savaşıacak kavgalar yok.

Yüzleşecek korkular yok.

Kendinle barışık ol. Şimdi dinlen.

Şimdi Isai, her türden birer ölünün feryatlarını duyabiliyordu ve kitabı değersiz davetsiz misafirlere karşı mühürlüyordu. Sadece yüksek büyücü soyundan gelen biri kitabı açabilirdi ve bu da her bir türün kanını kurban etmesiyle mümkündü.

Büyük bir kurdun kafası örtüden fırladı, dişleri çenelerini dolduruyordu, gözleri bir insaninkiler gibiydi. Etrafına bakındı ve sonra sanki tatmin olmuş gibi Lycan da gölge savaşçının yok olduğu gibi yok oldu. Sırada bir insan vardı. Fiziksel gücü yerinde, zekâsı gözlerinden okunan bir adam. Isai'ye başıyla selam verdi ve gölgeler onu parçalamadan önce Julija'ya doğru eğildi.

Büyücü ortaya çıktığı anda Isai farkı hissetti. Bu varlık öfkeyle doluydu ve hemen Julija'ya doğru uçtu. Dönen ve çalkalanan, güç toplayan, çalkalanan gölgelerden oluşan önemsiz bir kütleydi. Ellerini kızın boynuna sabitledi ve kendini sabitlemek için dişlerini kıza geçirdi.

Isai kitabı elinden bırakamadı. Küfrederek bir eliyle hayaletten kurtulmaya çalıştı ama eli hayaletin içinden geçti.

Julija onu şaşırttı. Hiç panik yoktu. "Ben hallederim." Belli ki Julija böyle bir şey bekliyordu ama nasıl olduğunu anlamamıştı. Büyücülükte sihir her zaman karmaşık bir hal alırdı.

Karanlıktan, öfkeden ve nefretten doğan şey,
Karanlığın ateşi seni sonsuza dek temizlemeye
çalışsın. Ruhun kayıplar arasında huzur bulsun.
Mayıs sen sonsuza kadar olmak
yargılandı için ve günahlar sen işlediler.
Seni geldiğin yere geri gönderiyorum. Umarım
bir daha bu düzlemde yürüyemezsin.

Büyücü bir çığlık atarak rüzgâr tarafından parçalandı ve küçük gri ipliklerden başka bir şey olmayana kadar onlardan uzaklaştı. Onlar da yok oldu.

"Kitabı korumak için gönüllü oldu. Xavier ona tüm büyüleri çalışma izni verdi, böylece Xavier onu bir kez daha cehennemden getirdiğinde güçlü bir büyücü olacaktı."

"Xavier bunu asla yapmayacaktı, değil mi?" Isai sordu.

"Elbette yapmayacaktı ve bunu bilmesi gerekirdi." Döndü dikkatini ortaya çıkan jaguara verdi. Kaslıydı ve kalın siyah saçları vardı. Derisinde belli belirsiz koyu rozetler belirmişti. Onlara şüpheyle baktı. Kadın onu kovmak için elini salladı; jaguar tereddüt etti ve sonra gölgeler onu ayırdı.

Isai'nin dikkati kendilerine doğru yaklaşan yaratık ordusundaydı. O kadar yaklaşmışlardı ki kütlenin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yer titredi, kilometrelerce uzanan çayırların üzerinde yürüyen doğal olmayan yaratıklardan hoşlanmamıştı. Yeryüzüne bir dalga gönderdi, böylece zemin şiddetle dalgalandı ve yoluna çıkan herkesi yere serdi. Bir öfke kükremesi yükseldi ve ardından Isai'nin ordusu

Gölge askerler korkunç canavarlarla çarpışıyordu. Bu onları geciktirebilirdi ama durduramazdı.

Kitabın son koruyucusu açıkça Karpatlıydı. Isai çocukluk arkadaşını görünce içten içe irkildi. Bu güçlü bir Karpatlıydı ve yine de büyücü tarafından tuzağa düşürülmüştü. Bu Isai'ye kibirli ya da kendini beğenmiş olamayacağı konusunda bir uyarı verdi. Büyücülerin hilekâr olduğunu, istediklerini elde etmek için illüzyon kullandıklarını düşünüyordu. Kadim bir savaşçının bir kitabın kapağında tuzağa düşürüldüğünü görmek onu sadece şoke etmekle kalmamış, aynı zamanda karşı karşıya oldukları gerçek tehlikeyi de fark etmesini sağlamıştı; her ikisi de büyücülerin sahip olduğu en güçlü soydan gelen iki yüksek büyücü.

Karpat savaşçısı Isai'ye sonsuza dek sürecekmış gibi baktı, gözleri onu delip geçiyor, yargılıyordu. Sonra dikkatini Julija'ya çevirdi. Julija bu yoğun inceleme altında başını eğmeyerek onun bakışlarına katlandı. Son olarak, Julija'nın kolundaki işarete baktı; şiddetli bir ısırma ve acı vardı. Julija'nın kolundan kan damlıyordu ve damlacıklar açık mezara çarpıyordu.

Savaşçı hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve kadının kolundan sızan kanın tadına baktı. Akrep ve yılan ona saldıramadan başını geri çekti. Bir kez daha bakışları yer değiştirdi, böylece geceye, kör edici kara bakıyordu. Isai'ye baktı. İhtiyacın olursa yardım edebilirim.

Julija başını salladı. Onun teklifini kabul edemeyiz. Bu bencillik olur. Dinlenmeye ihtiyacı var ve bunu hak ediyor.

Yardıma ihtiyaçları vardı ve bunu hak ediyorlardı ama Isai bunu ona söylemeyecekti. Savaşçının gözlerinin içine baktı. "Ainaakfél. Eski dostum" -Isai'nin sesi hayranlık ve saygıyla doluydu- "uzun bir savaş verdin ve her şeye rağmen onurunu korudun. Dinlenmeyi hak ediyorsun. Jonesz arwa- arvoval. Onurunla geri dön."

Karpatyalı savaşçı başını eğdi ve sonra gözden kayboldu. Son gölgesi de gece tarafından yutulduğu anda Julija, Isai'nin bileğini yakaladı ve kanını bir kez daha kendi kanıyla karıştırarak kitabın üst kısmının tamamına gönderdi, kanlarını köşeden köşeye damlattığından emin olmak için bir ızgara deseni kullandı.

Kolundaki akrep çılgına döndü ve iğnesini ona acımasızca batırdı. Yılan kalbine ulaşmak için kolundan aşağı kaymaya çalıştı ama akrebin karnını saran sarmallara takıldı ve kurtulamadı. Dişleriyle ona hararetle saldırmakla yetinmek zorunda kaldı.

Üzerlerine gelen orduların ortasında, protesto çığlıkları, vahşi öfke feryatları havaya yükseldi, ses o kadar çirkindi ki kulaklarını acıttı.

Julija bunların hepsini görmezden geldi. Ellerini kaldırdı ve bir kez daha havada desenler çizdi. İki için koruma büyüsunü çağırđı ve bu zor görevi başarmak için yardım istedi.

Işığa sesleniyorum, etrafımızı sar.

Kalkanını ortaya çıkar, ışığınla bizi çevrele. Bizi zarar verecek şeylerden koru.

Görevimizi yerine getirebilmemiz için bize gücünüzü ve yeteneğinizi verin.

Yukarıda ne varsa, aşağıda da o olacak.

Devam etti, kanı durmadan kitabın üzerine damlıyor, Isai'ninkine karışıyordu. Ya şimdi ya da asla, Isai. Seni seviyorum. Ne olursa olsun, sevildiğini bil. O cevap veremedi kadın büyüüne başladı.

Yaşlanmış olan. Yaşlı.
Anlatılmamış bir gücün yükünü
taşıyorlar. Yılların yıkımıyla bağlı.
Şimdi seni çözüyorum. Ciltlerin
çürüsün. Sayfaların parçalansın.
Rüzgarda toz olasın. Sonsuza
dek yok ol.

Kitabın kapağında delikler belirmeye başladı. İlk başta kapakta küçük iğne delikleri vardı ama yavaş yavaş büyümeye başladılar. Süreç çok yavaş ilerliyor gibiydi. Ordu neredeyse onlara ulaşmıştı. Kitap feryat ediyor, onları görevlerinden alıkoymak için acele edenlere iğrenç protesto sesleri ekliyordu.

"Ne zaman gitmek güvenli olur?" diye sordu. "Kitap çözülmek zorunda."

"Şimdi dokunabilir misin?" Kendi doğum lekesinin ona saldırmasına katlanmayı başarmıştı; kitabın çekimine dayanabilecek kadar güçlü olduğunu düşündü.

Zorlukla yutkundu ama başını sallayarak ellerini uzattı. Kitap ağırdı. Titreyen iki elini de çördük yağıyla kapladı ve ardından Xavier'in büyü kitabını dikkatlice açık avuçlarına yerleştirdi. Yaklaşan düşmana doğru döndüğünde, kitaptaki deliklerin açılmış yaralara dönüştüğünü gördü. Sayfalardan kan akıyordu. Böcekler Juliya'nın kollarına hücum etti.

"Güneş o kitabı cehennemden kavuracak," diye tersledi ve kitabı ondan almaya çalıştı.

"Sadece git," diye tısladı. "Acele et. Bu kitap ortadan kaybolana kadar onları benden uzak tut."

Gözyaşlarının yüzünden aktığını bilmiyordu. Bitkin görünüyordu. Kolu çiğnenmiş ve kanlıydı. Bileğinden hâlâ kan damlıyordu. Bileğini kolunun üzerinde tutmaya çalıştı.

Bir eliyle kitabın sırtını tutuyordu ama her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

Yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi ama düşmanıyla yüzleşmek için geri döndü. Sadece şunu bil Julija, çok seviliyorsun. Sen benim her şeyimsin. Kalbimsin. Ruhumsun. Ve seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Gerçeği onun zihnine akıttı ve ona verebileceği kadar güç gönderdi.

Ona sulu bir gülümseme gönderdi ve hemen dikkatini Xavier'in büyü kitabına geri çevirdi. Gitmek için dönerken, kitabın altındaki eli bir an için görebildi, çünkü rüzgâr karı yere savurmuş ve üzerini tamamen kaplamıştı. Kıpırmızı kan damlaları karların üzerine damlalar halinde düşüyordu. Eli, derisini delip geçen birkaç keskin kancayla kitabın sırtına kaynaklanmıştı.

"Onları benden uzak tut," diye tısladı, kanı kitabın kapağına yaymaya odaklanmıştı. Sanki doğum lekesiyle konuşuyormuş gibi usulca fısıldamaya başladı.

Kanımdan olan seni yılana çağırıyorum.

Senin sayende yeniden doğdum,

dönüştüm. İyileştir beni. Yenile beni.

Akrep'i çağırıyorum, bilgeliği zihnimden, bedenimden geçiyor.

Beni tüm zehirlerden arındır, beni görünmeyen

saldırılarından koru. Savaşırken bana yol göster.

Şimdi üçümüz birlikte bir olduk. Biz bir bütünüz.

Kitaptaki boşluklar genişledi. Her dakika daha da büyüyen mutant böcekler ve koluna tırmanırken keskin dişlerini ona doğru fırlatan iğrenç solucan benzeri yaratıklar ortaya çıkıyordu. Isai buna dayanamadı. Ona yardım etmek için geri döndü.

O bunu yaparken akrep de saf değiştirdi, Julija'nın iradesiyle savaşmayı bırakıp aniden ona katıldı. Araknid solucan yaratıklara saldırarak onları defalarca soktu. Yılan da ona katıldı ve kolunda ilerleyen böcekleri yiyip bitirdi.

"Git," diye ısrar etti Julija. "Kitap tamamen yok olmadan ona ulaşamazlar." Gitmesine izin veremezdi. Eline ve bileğine kök salmış, onun kanıyla beslenmeye çalışıyor, hayatta kalmak için savaşıyordu. Büyücünün ve kitabın kaderi birbirine bağlıydı.

Kitap karşı koymaya çalışırken havada pis bir duman yükseldi. Ona kanından son bir kez daha verdi, ensesine yapışıp onu öptü ve sonra usulca ıslık çalarak uzaklaştı.

Mavi. Bana bir rapor ver. Talebi herkesle paylaştı Kediler.

Zebaniler kontrol altında tutuluyor. Anatolie gölge savaşçılarını size gönderdi. Etraflarını sardık ama onları öldürmenin bir yolu yok. Julija'yı ona geri getirmek için gönderdiği büyücu takipçileri de var.

İlk başta kedilerin gönderdiği görüntüleri çözmek zordu. Kediler onunla iletişim kurdukça bu konuda daha iyi olmaya başlamıştı.

Büyücü takipçilerini teker teker seçiyoruz.

Bu, ara sıra duyduğu kan dondurucu çığlıkları açıklıyordu. Savaşçılarınin gölge savaşçılarla çarpıştığı anı biliyordu. Gece, kılıçlar kılıçlara ya da kalkanlara çarptıkça çarpışan metallerin sesiyle patladı.

İşi şansa bırakmayın. Hiçbiriniz. Ne yaparsanız yapın, Cehennem köpeklerine ya da büyüculere yaklaşmayın.

Altı kedinin altısı da sanki onun emri saçmaymış gibi küçük bir küçümseme kokusu yaydı. Gölge kedilerin asi olabileceğini kim bilebilirdi?

Ŗu anda Julija'ya yaklařmayı yavařlatmaktan bařka bir řey dűřünemiyordu.

Dűnen karın içine doęru ilerledi ve savařçıların ilkinde yaklařtı. Anatolie gűlge savařçıları ayaęa kalkmaya zorlamıřtı. Dinlenme yerlerinden koparılmıř ve yűksek bűyűcűye hizmet etmeye zorlanmıř iyi adamlardı. Onlarla çeřitli zamanlarda karřılařmıřtı. Onlarla savařmak hiçbir iře yaramadı. Hiçbir řey onları atanmıř gűrevlerinden alıkoyamazdı. Kandırılabilirlerdi ama ۆldűrűlemezlerdi.

Zaman zaman onları kandırarak bu tűr olaylardan kurtulmuřtu ama nihai hedefleri Xavier'in kitabını ele geçirmekti ve o kutsal kitabı ele geçirmelerine izin veremezdi. Julija'nın kanını sık sık paylařıyordu. Zihnini onunkıyla birleřtirip o yerden konuřursa, onları tekrar yanılması műmkűn műydű?

Ona yaklařtıklarında, hűlű efsanevi savařçılarıyla dűvűřűyorlardı, elini kaldırdı. "Huzur içinde olun, gűlge savařçılar."

Konuřtuęu an, hareket ettięi an, tűm gűzler onu buldu. Kırmızı. Parlıyordu. Kar canavarlarına benziyorlardı, ancak etraflarında dűnen gri gűlgelerin çeřitli tonları, beyaz dűnyada bařka hiçbir řeyin yapamayacaęı řekilde konumlarını ele veriyordu. Sessizdiler ama hızlı ve amaçlı bir řekilde hareket ediyorlardı, Isai'nin savařçıları onları kaç kez yarmıř ve boř yere yavařlatmaya çalıřmıř olsalar da Julija'ya ve kitaba doęru ilerliyorlardı.

şimdi onların dikkatini çekmişti. Onlarla fiziksel olarak savaşmaktan daha iyisini biliyordu. Onları kontrol altına alması gerekiyordu. Savaşılarının arasından geçerek ona doğru geldiler. Defalarca vuruldular ama her seferinde yeniden toparlanıp ilerlemeye devam ettiler.

Onları kontrol etmek için elini kaldırdı. "Kardeřlerim. Ben hem bűyűcű hem de Karpatyalıyım. Kanım sizi çaęırıyor." Umuyordu ki

Julija ile büyücü kanının çekiciliğini hissedecek kadar kan alışverişinde bulunduklarını biliyordu. Yaratıcıları Anatolie'nin onları köleleştirmek için bir kan kurbanı kullandığını biliyordu. Julija'nın damarlarında babasının kanı vardı. Isai'de de onun kanı vardı.

Çoğu sanki kafası karışmış gibi hareket etmeyi bıraktı. Birkaçı birkaç adım ilerledi ve sonra durdu. Gölge savaşçılarına durmaları için sessiz bir emir gönderdi ve onlar da hareketsiz kaldı.

Şimdi beni dinleyin, büyük gölge savaşçıları,
İzniniz olmadan dinlenme yerinizden koparıldınız.
Toprağı, ateşi, suyu, rüzgârı ve ruhu çağırıyorum ve
onları kendime bağlıyorum.
Gölge kanununu çağırıyorum.
Tüm gerçek savaşçıların yasasını çağırıyorum.
Onurla savaşan bu adamların serbest bırakılmasını
istiyorum. Ruh, onları karanlık büyücünün bağlarından
kurtar.

O konuşurken kar, savaşçıların etrafında gri, siyah ve
şimdi de morla karışık beyaz sütunlar halinde yükseldi.

Su, onları kurbanın karanlık kanından arındır.

Gölge savaşçıların her birinin etrafında dönen renklere
mavi de katıldı. Kıpırdamadan duruyor, silahlarını her an
ihtiyaç duyabileceklermiş gibi önlerinde tutuyorlardı.

Ateş, karanlık büyücünün kutsal olmayan büyüsünü
ruhuna geri döndür ve bu onurlu gölge savaşçıları,
onları bir daha asla arayamayacağı iddiasından
tamamen serbest bırak.

Savaş alanında tiz bir ılık yankılandı ve uzakta, yüksek bir kayalığın yakınındaki çayırdaki, koyu kırmızı bir sütun gökyüzüne fırladı. Savaşçılar şimdi renklerle çevriliydi ve turuncu-kırmızı alevler gölgeler arasında dönen çeşitli tonlara katıldı.

Rüzgar, bu adamları evlerine, istirahatgahlarına taşı. Toprak, onları kabul edebilmek ve koruyabilmek için kollarını aç.

Isai kasıtlı olarak gölge savaşçılara doğru adım atarak onları saygıyla selamladı.

Onlar için, onurla yaşamış, cesurca savaşmış ama dinlenmelerine izin verilmemiş bu adamlar için üzülyordu.

Toz toza. Küller küllere. Savaşçılar geri dönün, son nefesinizi verin.

Hava, toprak, ateş, su, sesimi duyun, emirlerime itaat edin. Mezarının etrafında üç kez bağlanmış, kötölük toprağı batıyor.

Geri dönüp gölge savaşçıları koruyacak sözleri söylediğı sırada, gök gürültüsünü andıran bir alkış koptu. Uzakta, çayırın karşısında, yer sarsılırken kayalıktan kayalar kaydı. Anatolie toprağı gömölürken kayalık bir kaya, taş ve çakıl yığınınna dönüştü.

Şimdi üçün yasasını ağıırıyorum, bu benim isteğim, öyle olsun.

Isai, Anatolie'nin misilleme yapmaya çalışacağını ya da kitabı çoktan kaybettiklerini anlayıp sıvışacağını biliyordu. Her iki durumda da Isai kitabı almak zorunda olduğunu biliyordu.

gölge savaşçıları, karanlık büyücü onları kendisinden uzaklaştırmak için bir şey yapmadan önce serbest bıraktı.

Gölge savaşçılar neredeyse tek vücut olarak onu selamladılar ve sonra rüzgâr bir ölüm perisi gibi uğuldayarak geldi, belirsiz bedenlerini parçaladı, siyah ve grinin soluk çizgilerini yırttı, onları parçalara ayırdı ve onları dinlenme yerlerine geri götürmek için gecenin içine taşıdı.

"Sonsuz huzuru bulasın," diye mırıldandı usulca ve bir an için Anatolie'nin savaşçıları mezarlarından çıkarmak için kullandığı kadar karanlık bir büyüyle mücadele etmenin getirdiği yorgunluğu hissetmesine izin verdi. Kadını saatlerdir bunu yapıyormuş gibi görünüyordu.

Gölge savaşçılarını kendilerine doğru gelen bir sonraki kötülük hattını karşılamaları için ileri gönderdi. Bunun Barnabas'ın cehennem köpekleri olacağından şüpheleniyordu. Ne yapabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu ve Julija'nın oradan çıkmasını istiyordu. Aceleyle onun yanına döndü.

Kitap, siyah ve dişbudak ağacına benzeyen sarmaşıklardan oluşan rahatsız edici görünümlü uzun kökleri kolunun etrafına ve eline dolamıştı. Kitap baştan aşağı delik deşik olmuştu ama yine de hayatta kalmak için umutsuzca savaşıyordu. Taktik değiştirmiş, kitabın sayfalarında saklanan karanlık büyülerin her biri için kurban edilenleri ortaya çıkarmıştı. Julija alınan her canı yeniden yaşamak zorunda kaldı.

Kan kırmızısı gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve kitabın üzerine damladı. Her yırtıkla birlikte papirüs sayfalarında daha fazla küçük delik açıldı. Xavier'in büyü kitabına zekice yerleştirdiği koruma önlemleri bir kez olsun geri tepmişti. Her şeye rağmen, hiçbir hayat arkadaşı kadınının acı çektiğini görmeye dayanamazdı. Ona doğru koşarken bile kitap yeniden strateji değiştirdi. Papirüsten çıkan kara sarmaşıklar, doğrudan kadının elinin delindiği yerden çıkarak kadının sırtına doğru ilerledi.

Karnını tehditkâr bir şekilde yılanı benzer bir hareketle büküyor.

Julija'nın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Bebek, Isai. Bebeğin peşinde. Onu yok edenin bizim, üçümüzün ortak kanı olduğunu biliyor."

Isai bıçağıyla karnına en yakın büyümeyi kesti. Bunu yaparken bile giysisinin altından parlak bir ışık patladı ve ejderha oradaydı. Pulları parlak siyah bir obsidyendi. Boyu küçük olsa da, başka bir şey olmasına gerek yoktu. Ateş, tam boy bir ejderhaymış gibi etkiliydi.

Küçük vahşi ejderha köklerin üzerine ateş püskürttü, böylece kökler soldu ve tamamen siyah kül parçacıklarına dönüştü, kara düşerek Julija'nın elinin akıttığı kanı kapladı.

Isai tereddüt etmeden bileğini tekrar yırttı ve kendi kanının gücünü Julija'ninkine ekledi. Aradaki farkı hemen görebiliyordu, kitaptaki yırtıklar öyle geniş açılmıştı ki sadece dış kenarları ve korumaların inatla tutunduğu birkaç sıkıntılı yer kalmıştı.

Çok karanlık, çok kötü niyetli ve her şeyi kuşatan bir korku her ikisini de ele geçirdi. Birbirlerine baktılar. Bir an için sanki zaman durmuş gibi hissettiler. Rüzgâr onlara doğru hızla geliyor, çürümüş yumurtaya benzeyen sülfürik bir koku taşıyordu.

Julija bakışlarını Isai'ninkilerden çekti. "Brimstone," diye fısıldadı. "Cehennem köpekleri, Isai. Onun cehennem köpekleri."

"O kitaptan kurtul kadın. Çok yaklaştın. Bunu yapabilirsin," diye talimat verdi Isai.

"Hepsiyle başa çıkamazsın. Üzerinize imkansız sayılarla gelecektir."

Isai kedilere seslendi. Şimdi de bana. Hepinize. "Sen nasıl o kitabı yok etmek zorundaysan, ben de onun zebanilerini yok etmek zorundayım."

Kediler gecenin içinden çıktı, büyük, sinsi gölgeler, dev panterler. Kollarını uzattı ve teker teker üzerine atlayıp derisiyle birleştiler. Bu işte gittikçe daha iyi olduklarını, pençelerini o kadar fazla kullanmadıklarını fark etti. Eğer hepsi bu gece hayatta kalabilirse, yakında onlar da Julija ile birleşebileceklerdi.

Bir kez daha eğilip kızın ağzını kendi ağzıyla okşadı. "Hallet şu işi, küçük büyücü. Sen onları durdurmak için doğdun." Sesine güven aşıladı ve onu terk etti, kar fırtınasının içinde kadını ile onlara doğru gelen canavar hayvanlar arasında durmak için adım attı. Kendini rdk yağıyla ve yaylı tüfeklerinin bütün oklarıyla kapladı. Hareket kabiliyetine ihtiyacı vardı. Onları öldürmenin tek bir yolu vardı. Her bir göze bir ok atmalı ve sonra kafalarını koparmalıydı. Ne yazık ki, genellikle birden fazla kafaları vardı. Hızlı ve acımasızdılar ve bir kez amaçlarına ulaştılar mı asla durmazlardı.

Zebaniler ona yabancı değildi. Isai geçmişte onlarla birden fazla kez savaşmıştı. Herkesin hayal edebileceğinden daha hızlılardı ve anıları çağırmak bile onu her zaman o ilk karşılaşmaya hazırlamıyordu. Gerektiğinde bir boğaz darbesi onları yavaşlatabilirdi. Doğrudan zerine gelen diğerleriyle uğraşırken bir tanesinin yanından geçip gitmesini istemiyordu.

Rahatça nefes alarak bekledi ve sürünün ilkinin gelişini dinledi. Garip bir şekilde, güçlü kokusu dışında, baştaki cehennem köpeği sessizce kardan çıkıp doğruca ona doğru geliyordu. Dev bir bufalo gibi iriydi, son srat koşuyordu, gözleri iki kızgın kömür gibi parlıyordu. Devasa pençeleri karda birkaç iz bırakmıştı. Dişlerinden zehir damlıyordu. Arkasından diğerleri geliyordu, hepsi de devasa bir yük treni gibi ona doğru koşuyordu.

Isai doğaüstü hızını ve yüzyıllar boyunca kazandığı savaş deneyimini kullanarak harekete geçti. Ok üstüne ok attı, yaratıklar yaklaştıkça gözlerine isabet ettirdi, bazıları bir nefes uzaktaydı. Ateş ettikçe onlara doğru koşuyor, kılıcıyla mümkün olduğunca sık kesiyordu. Çok fazlaydılar ve gelmeye devam ediyorlardı. Dikkatini dağıtmak için kullanıldıklarını biliyordu. Zebanileri durduramazsa Julija'nın başı çok yakında belaya girecekti.

Hayvanlar Julija'yı ondan koparmak için etrafında dönmeye çalışıyorlardı. Geri dönmeyi denedi ve daha da şiddetlendiler, dörtnala koşan vahşi bir canavar sürüsü, kılıç dişli bir kaplanınki gibi köpek dişleri, jilet gibi keskin, dikkatleri tamamen ona odaklanmıştı. Ona en yakın olanı, doğrudan yanan gözlerine iki ok yedi. Patinaj yaparak durdu ve baş aşağı yuvarlandı. Arkasındaki iki tanesi yavaşlayamadı ve yere düşen cehennem köpeğinin üzerinden koşmaya çalıştı.

Geliyor.

Elinden gelse Barnabas'ın adını asla kullanmazdı. Isai'yi kendisinden uzak tutmak için cehennem köpeklerini kullananın Anatolie değil, Barnabas olduğunu biliyordu.

Ne kadar yakınsın? Bulanık bir hızla dört ok fırlattı.

şimdi hızlı bir şekilde çözölüyor.

Kadının sesindeki acıyı duyabiliyordu. Neyin var? Dört ok daha fırlattı ve kılıcıyla takip etti. Bir cehennem köpeği onu sıyırdı. Kürkü zehirliydi ama çördük yağıyla kaplıydı ve madde onu yakıp geçerken yaratık çığlık attı.

Ejderha, akrep ve yılan beni son bağlarından da kurtarmaya çalışıyor. Bunun mümkün olup olmadığından emin değilim.

Isai yemin etti ve ona doğru dönen canavarın kafasını kesti. Çok yakındı. Baktığı her yerde onlar vardı.

çok yakındı. Çözölmeye ihtiyacı vardı. Havaya karışması gerekiyordu ama bu onu nerede bırakacaktı? Barnabas'ı doğrudan ona giden özgür bir yoldan alıkoyan tek şey oydu. Kardeşlerine ihtiyacı vardı. Bir mucizeye ihtiyacı vardı.

Sen yüksek büyücüsün Julija, en az onun kadar güçlüsün. O öldü. Başka bir alemde. Şu iğrenç kitabı bir çöpten farksızmış gibi üzerinden çıkar. Ondan çok şey istiyordu ama yetenekli olduğunu biliyordu.

Isai üç canavarı daha okla vurdu ama kafalarını kesmek için onlara ulaşamadı. Bir diğeri sağından ona doğru geldi, devasa bir cehennem tazısı canavarı; hızla geriye doğru koştu, sırtının üzerinden atladı ve gözlerine oklar fırlattı.

Özellikle iri bir cehennem köpeğı başını salladı ve ok elinden düştü. Yeri eşeleyerek nefret ve amaçla Isai'ye baktı. Gözlerinden kan akıyordu ve ona sabitlenmişti. Etrafında düzinelercesi daha hücum etti.

20

TJulija'nın elindeki ve kolundaki acı dayanılmazdı, ama küçük ejderha yığitti ve pes etmeyi reddederek Avuncunun içinde. İkinci bir sapın daha düştüğünü hissetti. Kar tısladı ve eriyerek çıplak toprağa dönüştü. Zayıflamaya başlamıştı ve kitap bunu hissetti, tutunmaya çalıştı, son kökü bileğine doladı ve atardamarına ulaşmak için derisini delmeye çalıştı.

Yılan ve akrep tek bir birim olarak birlikte hareket ederek kolundan aşağıya doğru inmeye başladılar, böylece yılan tahta ile bileği arasına girebilecek ve akrep pençelerini kullanarak onu yerinden sökebilecekti. Kitabın sayfaları gitmişti ama cilt, yaratıcısının isteklerini yerine getirmek için umutsuzca inatla tutundu. Kanını sayfalara damlattığı gibi kitabın sırtına da aynı şekilde damlattı.

Isai'nin cehennem köpeklerine karşı yürüttüğü şiddetli savaşı duydu, kitabı sonsuza dek yok etmek için ona ihtiyacı olan zamanı vermeye çalışıyordu. Savaş alanında ani bir sessizlik oldu, sanki yoğun fırtınanın ortasında etrafındaki dünya nefesini tutmuştu. Doğa, hatta vahşi kar fırtınası bile duraklamış gibiydi.

Kalbi hızlandı. Çarptı. Göğsünden fırlamak üzereydi. Kaybedecek zaman yoktu. Adam geliyordu. Onun Barnabas olduğunu biliyordu. Onun gücünü hissetti.

daha önce hiç hissetmemiştir. Bir anlığına hissetmişti ama onun tarafından çok korkutulmuş, çok aşağılanmış ve zalimliğinden başka bir şey fark edememiştir.

Bileğini kasten ağzına götürdü, dişlerinin uzamasına izin verdi ve kendi etinde daha büyük bir delik açtı. Kitabın omurgasından o kadar çok kan aktı ki bir an için bu onu korkuttu ama Barnabas'ın bir daha ona yaklaşmasından duyduğu dehşet, kitabın omurgasını tüketen kanının görüntüsünün önüne geçti. Şimdi geriye sadece üzerinden çıkarması gereken tahta kalmıştı ve kitapla işi bitecekti.

Buhar olamıyorum ve o geliyor. Geliyor, Isai.

Ona ihtiyacı vardı. Isai'ye. Kurtarıcısına. Onun tılsımı. Barnabas'tan önce ona ulaşması gerekiyordu. Sesinde mutlak bir panik olduğunu, zihninde kaosun hüküm sürdüğünü ve vücudunun kendisini kapatmaya çalıştığını biliyordu. Bacakları ve kolları karıncalanıyor, her tarafına iğneler batıyordu. Ciğerleri çalışmayı reddediyor, çaresizce hava istiyordu. Başını dönüyordu. O kadar baygın hissediyordu ki oturmazsa yere çakılacağını biliyordu ama sanki nasıl hareket edeceğini unutmuştu.

Şimdi geliyor. Onu hissedebiliyor musun? Hiç zahmet etmedi.

Hıçkırıklarını sesinden uzak tutmaya çalıştı.

Sana doğru geliyorum, küçük büyücü. Isai'nin sesi her zamanki gibi sakin ve gerçekçiydi. Sanki cehennemden gelen tazılarla korkunç, imkânsız bir savaş vermiyormuş ya da en tehlikeli büyücülerden biri tam o anda savaş alanında onlara doğru ilerlemiyormuş gibi huzurluydu.

Sen de en az onun kadar güçlüsün. Bunu unutma. Onun tecrübesi var ama sen hem yüksek büyücü hem de Karpatyalısın. Yapabildiğin an, buhara dönüş. Birçok şey yapabilir ama bunu yapamaz. O yapamayacak

seni fırtınanın içinde bulacak. Her yarayı kapatın. Bu çok önemli. Bir damla kan seni ele verebilir.

Derin bir nefes aldı. Tabii ya. Bu anın geleceğini bildiği halde paniğe kapılmasına izin veriyordu. Barnabas. Sadece başka hiç kimse onu onun gibi görmüyordu. Ona yaptığı şeyler yüzünden ondan korktuğunu sanıyorlardı. O daha iyi biliyordu. Zalim büyücünün ötesinde, kendisinin bile tasavvur edebileceğinden çok daha derin, çok daha uğursuz bir şeye göz attığı birçok an olmuştu. Onu sarsan da buydu. Büyü ile dokuma ve bağlama yeteneğinde ustalarını çoktan aşmış olabilirdi.

Yavaşça kan lekeli karın içine battı. Akrep ve yılan, elini delip bileğine dolanan son kökleri de çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Birazdan onlara yardım edecekti ama kan kaybından ve bir türlü kurtulamadığı o korkudan dolayı zayıf düşmüştü. Isai gelmek zorundaydı. Gelecekti. Geleceğini söylemişti. Sadece oraya kara büyücünden önce varması gerekiyordu.

Isai geri çekildi ve geri çekilişini mümkün olduğunca fark edilmeyecek hale getirdi. Julija'ya doğru geri dönmek için herhangi bir hamle yaptığında, cehennem köpeklerinin önünü kesmek için pozisyonlarını değiştirdiklerini fark etti. Bu, devasa yaratıkların üzerine fırlatıldığı ya da yollarına çıkan her şeyi öldürmek için yerleştirildiği bir savaş değildi. Julija'ya ulaşmak için onun etrafından dolaşmadılar. Cehennemden gelen bu şeytani yaratıklar bir amaç doğrultusunda yönlendiriliyordu.

Savaş alanında bir general vardı ve askerlerinin tam olarak onun istediği gibi davranmasını sağlıyordu. Her biri

Stratejik hamle onu Julija'dan ayrı tutmak için tasarlanmıştı. Güneyden gelen tehditle yüzleşmek için döndüğünde, dört kişilik izdihamlı bir grup, tam önünden son derece agresif bir saldırı geldi. Tam güneyden gelenlere üç ok fırlattığı sırada canavar üzerine çullandı. Çeneleri bacağını ıskaladığında iblisin nefesinin sıcak ısırığını hissetti ve sonra yerdeydi, bir savaşçının olmak isteyeceği son yerdi, kaç tanesini öldürmeyi başarırsa başarsın zebaniler çoğalmaya devam ederken değil.

Cehennem köpeğinin karnını yardı ve yanan bağırsakların kendisine ulaşmasını engellemek için yuvarlandı. Yuvarlanırken havaya sıçradı ve yarım düzine ok fırlattı. Biri hariç hepsi hedefini vurup gözlerini deldi. İlerledi, ilerlerken kılıcını kullanarak kafaları kopardı. Oklardan biri güneyden gelen öncü tazının gözünün hemen sağına isabet etti ve sekti. İkincisi derine saplanınca hayvan savruldu, başını salladı ve yanındaki tazının üzerine tökezleyerek onu rotasından sapmaya zorladı.

Isai anında beş zebaninin arkasında çalkalanan siyah, çalkantılı bulutu görebildi. Canavarlar devasa boyutlardaydı. Ağızlarından uzun salya dizileri halinde zehir damlıyordu. Gözleri, kafataslarının derinliklerine bastırılmış kızgın kömürler gibi ateş kırmızısı parlıyordu. Nefes aldıkça burun delikleri alevleniyor, burunlarından dumanlar çıkıyordu. Gözünde ok olan, oku çıkarmaya çalışarak başını defalarca salladı. Gözünden kan damlıyor, bu da korkunç etkiyi daha da arttırıyordu.

Isai buhara dönüşüp zebanilerin önüne geçmeyi ve Julija'ya geri dönmeyi planlamıştı. Ama şimdi bu zebanilerin Julija'nın peşinde olmadığını farkındaydı; onu öldürmeye programlanmışlardı. O kara bulutun içinde saklı bir yerde büyücü vardı. Zebanilerle yaşam mücadelesi vermenin yanı sıra, en kötüsünün yaklaştığını da biliyordu. O emindi

onun. Isai, kendisine doğru gelen cehennem köpekleri sürüsünün geri kalanının pençelemelerini, homurdanmalarını ve dörtmala koşmalarını görmezden gelerek atışını aceleye getirmede.

İki adım daha geri çekildi ve sonra cehennem köpekleri onu durdurmaya, Julija'dan ayırmaya kararlı bir şekilde çılgına döndüklerinde, çalkalanan kara bulutu görebileceği kadar saflarını açtılar. Okunu fırlattı.

Zebaniler tepesindeydi, o da kendisine açık kalan tek şeyi yaptı, havaya sıçradı, sırtlarının üzerinden geçti ve buluttan sadece birkaç metre ötede yere inmeden önce dört ok fırlattı. Zebaniler hem ona hem de birbirlerine hırladılar. Onu görüş alanlarında tutabilmek için yönlerini değiştirmek zorunda kaldılar. Etraflarında dönmek onlar için kolay değildi. Devasa yaratıklardı ve tam gaz koşuyorlardı.

Isai tam ortadan bir vuruş yaptı ve çalkantılı, tedirgin bulanık perde kalkarak hata yapmasını bekleyen büyücüyü görmesini sağladı. Şaşırtıcı bir şekilde, ellerini anında kaldıran Barnabas değil Anatolie'ydi. Barnabas hâlâ cehennem köpeklerine komuta ediyordu, eli her yerdeydi ama karşısındaki büyücü Anatolie'ydi. Bir elinde tepesinde kehribar bir küre olan bir asa tutuyordu. O küreyi Isai'ye doğrulttu. Şimşek cehennem köpeklerinin sırtını keserek kürklerini yaktı, böylece hayvanlar ulurken kararmış duman yükseldi, ses kulakları tırmalıyor, sinirleri titretiyordu, bu yüzden hızlı hareket etmek zordu.

Şimşek kamçıları Isai'nin etrafındaki her yere çarptı, Şakırdıyor, çatırdıyor ve elektrikle cızırdıyordu. Isai'nin peşinden ilerlemeye programlanmış hayvanların kafası karışmış, birbirlerine girmişler, jilet gibi keskin dişleriyle kesmişler, rengârenk kürklerini açmışlar, böylece kan nehirler gibi tertemiz karın içine akmış.

Isai şimşeğe konsantre oldu. Hava durumu onun uzmanlık alanıydı. Çocukluğundan beri şimşekleri yönetiyordu. Yıldırımların zamanını ayarladı. Her biri gittikçe yaklaşıyor ve şiddetleniyordu. Anatolie'nin birden fazla kez yıldırımını kullandığı açıktı ama Isai'nin onun yeteneklerine güveni tamdı. Bir kırbaç kendisinden sadece birkaç metre ötede yere çarpana kadar bekledi ve sonra kendi kırbacını indirip Anatolie'ye doğru sertçe vurarak elektrik fırtınasının tüm gücünü onun üzerine çarptı.

Anatolie sanki misillemeyi bekliyormuş gibi mümkün olan son anda hareket etti. Asa havaya kalktı ve Isai'ye doğru savruldu, çizgileri ve kamçıları Karpatyalı'ya doğru yönlendirdi. Isai her havalanmaya çalıştığında Anatolie rotayı onun elinden alıyordu. Julija ile arasındaki mesafeyi kapatmak için her geri adım attığında, Anatolie yıldırım darbeleriyle ona saldırdı.

Kar fırtınasının beyazlığı içinde görmek zordu. Cızırtılar ve çatırtılar kaotik sahneyi daha da karmaşıktırılıyordu. Işık son derece parlak bir şekilde yanıp sönüyor, karı aydınlatıyor ama korkunç bir parıltıya neden oluyordu. Anatolie dönen, çalkalanan duman ve aldatma ağının ortasında görünüyordu.

Sonra cehennem zebanilerinin üzerinde süzölüyordu ve onlar da onu görmeye çalışarak daireler çizerek ona saldırdılar. Sonra, birkaç metre uzağındaydı. Isai onu rahatlıkla görebiliyordu, kara gözleri ona nefret kusuyordu, şimşeği yönlendiren asasıydı.

Isai kendi elektrik kamçılarını doğrudan Anatolie'ye yöneltti. Yıldırım havada çatallandı ve Anatolie'nin ona gönderdiği sütunların etrafını sardı. Cehennem zebanileri, Karpatyalılar ve büyücüler, hepsinin üzerine kıvılcım yağmuru yağdı.

Neredesin?

Julija'nın sesi korkmuş gibiydi. Kimsesiz. Onu terk ettiği için dehşete düşmüştü. Isai ona doğru döndü, ona ulaşmaya ve o pozisyondan savaşmaya karar verdi. Tam uzaklaşmayı seçmişken, bir halka ayak bileğini yakaladı ve onu aşağı çekti. Avları saniyeler içinde havadan yere düşerken cehennem köpekleri bir anda çılgına döndü.

Julija kökü elinden ve kolundan çıkarmak için umutsuzca mücadele etti, böylece yer değiştirebilecekti. Yer onun altında hareket etti. Yükseliyor. Düşüyordu. Sanki nefes alıyormuş gibi. Kendi nefesi boğazına takıldı. Kendisinden biraz uzakta gerçekleşen yıldırım savaşını görebiliyordu ve bir şeyin Isai'nin ona ulaşmasını engellediğini biliyordu. Gözyaşları gözlerinin arkasında yandı ve boğazı kapandı. Kendini çaresiz hissediyordu. Umutsuz. Bu bir tuzak. Sen daha iyi bilirsin, Julija. Her seferinde bir adım at. Yaralarını kapat ve son kalanlardan kurtul. Kitap. En kısa zamanda size katılacağım.

İşte yine o tam sükûnet. Isai'nin zihnine birkaç kez dokunmuştu ve bir kez olsun zihnini ona kapatmamıştı. Onun tüm niyetinin kendisine ulaşmak olduğunu görebiliyordu. Anatolie onunla yüzleşmişti. O bir illüzyon ustası, Isai.

Kendi payına düşeni yapması gerekiyordu. Isai pek çok şeyle savaşıyordu. Cehennem köpekleri şeytaniydi. Barnabas'ın emirlerine itaat edecek şekilde programlanmışlardı ama onun emirleri onları yavaşlatıyor ve kafalarını karıştırıyordu. Onlar iblislerdi ve Karpatyalı'nın etiyile ziyafet çekmek istiyorlardı, dikte edilmek ve itaat etmeye zorlanmak değil.

Derin bir nefes aldı ve kapalı ciğerlerinden zorla hava geçirdi. Barnabas birden fazla kez böyle bir

Kendisini çaresiz, küçük ve onun her emrine itaat etmekten başka bir şey yapamayacakmış gibi hissettiren bir büyü.

Gölgelerle örtülü olan,
Görüşüme açıklık getir.
Hiçbir illüzyona kapılmadan,
kendimi ışıkla çevreliyorum.
Bu yoldan gelenleri geri gönderin, Nereden
geldiklerini takip edin.
Bırakın çaresizlik ve gölge
Artık kalbimde ve aklımda değil.

Julija aceleyle vücudundaki sayısız yarayı kapatmaya başladı. Hızlı ama titiz çalışıyordu, bir yandan da o son inatçı kökten kurtulmak için çeşitli yollar deniyordu. Kolundan düşerken, geriye tek bir tahta parçası bile kalmadığından emin olmak için çeşitli iyileştirme teknikleri kullandı. Etrafa saçılan kıymıkların üzerine kan damlattı, böylece karda siyah, gevrek kül kıvrımları halinde soldular.

Akrep ve yılan tekrar koluna girdi, titreyerek ayağa kalkarken açıkça telaşlanmıştı. Kan eksikliği yüzünden hâlâ kendini baygın ve sersemlemiş hissediyordu. Sis içinde erimeye çalıştığında hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Bir kez daha tanıdığı büyücüler arasında en iğrenç ve en tehlikelisi tarafından yakalanarak orada, açıkta bırakılmıştı.

Barnabas beyaz kar fırtınasının içinden çıktı. Baktı -Yenilmez. Acımasızca yakışıklı. Cüppelere bürünmekten hoşlanan Anatolie'nin aksine takım elbise giyyordu. Gözlerinde parıldayan memnuniyetle ona gülümsedi.

"Julija. Yıpranmış görünüyorsun. Bitkin. Karpatyalı sevgilinin sana iyi baktığını sanmıyorum. Efendine ihtiyacın var." Sesi yardımseverdi. "Ben hiçbir zaman

Seninki gibi büyük günahları affedecek biri değilim, evcil hayvanım, ama lezzetli oyunlarımızı özlediğimi itiraf etmeliyim."

Tüm vücudu ürperdi. Zihinsel olarak, onun sesinin büyüsunün bir parçası olduğunu biliyordu. Dinleyiciyi büyölüyor, hipnotize ediyor ve tıpkı bir kobra gibi hipnotize ediyordu. Şimdi onu böyle düşünüyordu. Herhangi bir zayıflığı ortaya çıktığında saldırmaya hazır bir kobra.

Yorgun ve bitkin olduğun doğru, aşkım, Isai dedi usulca, aşkı zihninin duvarlarına fırçalayarak. Çok fazla kan kaybettin. Bunlar çok doğru, ama kendini özgürce vermeyi seçtiğin kişiden başka kimseye ait değilsin Julija. Sen güçlüsün. Kimse bunu yapamazken sen baş büyücünün kitabını yok ettin. Aldığın her yara, aldığın her yara izi bir cesaret nişanıdır ve bana senin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu gösterir.

Isai'nin sesi Barnabas'ın ona hiç vermediği hayranlık ve saygıyla doluydu. Savaşçısı onu her konuda savunurdu. Şu anda bile ona ulaşmak için imkânsız ihtimallere karşı savaşıyordu.

Julija çenesini kaldırdı ve Barnabas'ın gözlerinin içine baktı, Barnabas onu asla yapmaması için eğitmişti. "Benim bir sahibim yok. Kimsenin evcil hayvanı değilim. Ve senin oyunların hiç de lezzetli değil, Barnabas. Onları acımasız ve aşağılık buluyorum."

Beyaz dişleri pırıl pırıl parlayarak ona gülümsedi. Gözlerinde hiçbir eğlence belirtisi yoktu. "Gördüğüm kadarıyla derslerimize en başından yeniden başlamamız gerekecek."

Ayaklarının etrafındaki toprağa baktı. Yerde kar yoktu ve yer yer hâlâ dumanlar tütüyordu. Ayrıca onun kanıyla kırmızıya boyanmıştı. "Xavier'in kitabını yok ettin."

"Ben yaptım."

İçini çekti. "Sürekli yaptığın yanlış seçimlerle beni şaşırtıyorsun, Julija. O kitap çok değerliydi, her ne kadar

Benim için gerekli, sadece bir kestirme yol." Tedirgin bir şekilde omzunun üzerinden baktı; zebanilere, şimşeklere ve Anatolie ile Isai arasındaki savaşa değil, batıya bakıyordu. "Artık gitmeliyiz." Ona parmaklarını şıklattı ve yan tarafını işaret etti, kendisine gelmesi için verdiği emre itaat etmesini bekliyordu.

Bir anda aşağılandığını hissetti. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladığı ve süründürdüğü, yiyecek kırıntıları için yalvardığı, su için yalvardığı o an. Verdiği her tavizi ona pahalıya ödetmişti. Başını iki yana salladı. "Git, Barnabas. Isai senin için gelmeden önce git."

"Isai bir şey değil. Onun için endişelenmeme gerek yok. Ne kadar direnirsen, seni o kadar cezalandıracağım. Kırbacın etini yırtarken nasıl hissettirdiğini hatırlıyor musun? Acısını?" Durdu ve bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Onu sahipleniyordu. "Zevk mi?"

Sadece sözleriyle ona bunları hissettiriyordu. Nefesiyle. Biraz çaresiz hissettiğini biliyor ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordu.

Işık çemberi bir sütuna
dönüştü. Etrafımı bir koza gibi
sarıyor.
Zarar vermek ve yaralamak isteyen
kelimeleri ve sesleri geri tutarak.

"Görüyorum ki kendini benden korumayı öğrendiğini sanıyorsun. Çocukça büyülerinle benimkilere karşı koyabileceğini mi sanıyorsun? Sen benim yanımda bir çocuksun. Amcam Xavier'den öğrendim, onun yanında çalışan bir çocuktan daha fazlası değildim. Babam Xaviero da bana pek çok şey öğretti, Xavier'in hiç öğrenmediği şeyler. Ayrıca diğer amcam Xayvion'un yanında eğitim alma avantajına da sahiptim ve her ne kadar perde arkasında, arka planda kalmayı tercih etse de

şüphesiz en güçlü olanıydı. Ben üçünün de avantajına sahibim."

Konuşurken sesi rahat, neredeyse sohbet eder gibiydi, elleri yanında zarifçe hareket ediyor, parmakları kalçasına ritmik bir şekilde vuruyordu. Karanlık ve zalim olduğunu ortaya çıkardığından beri onunla hiç rahat konuşmamış ya da sohbet etmemişti. En ufak bir aldatılmışlığı yoktu. Bunun kendisine yönelik bir saldırı olduğunu biliyordu, sadece nereden geldiğinden emin değildi. Kendini onun sesine karşı korumuştı-

Yer yarıldı ve onu doğruca aşağıya düşürdü. Onu içine gömeceği ve belirsiz günler ve geceler boyunca nefes alabileceği küçük bir pipetle bırakacağı karanlık deliğe düşerken ona gülümsedi. Etrafı toprakla dolmuştu. Elleri şimdi havadaydı, emrini mırıldanırken bir desen örüyordu. Toprak onu tüketirken bakışlarını hem o desene hem de adamın dudaklarına sabitledi.

Toprak etrafını doldururken, Isai'nin sesi zihnine doldu. Sen Karpatyalısın, aşkım. Toprak sana kucak açıyor. İstemediğin sürece hava solumana gerek yok. Seni gençleştiren yere koyarak sana zarar veremez.

Julija toprağın onu yeniden canlandıracağını düşünmemişti. Parçalanmış etini yenileyecek ve onu eski haline getirecekti. Oksijen ihtiyacının üstesinden gelmesi birkaç dakika sürdü. Paniğe kapılmamak için mücadele etmesi gerekti ama Isai'nin düzenli nefes alışını takip etmeyi başardı. Bunu yapabileceğini anladığında, topraktan yükselirken Barnabas'a en iyi nasıl karşılık verebileceğini düşünmek için zaman ayırdı. Onu sertçe yere serecek bir şey. Çok sert. Küçük ritüel hançeri hâlâ yanındaydı. Küçüktü ama muazzam bir güç taşıyordu.

Kalbi çarpmaya başladı. Eğer onu dinliyorsa, zafer kazanmış gibi hissedecekti, sanki istediği şeyi elde etmiş gibi.

işbirliği yapsın diye. Mesele o değildi. Ona vurduğu anda, onun da aynı sertlikte, aynı hızda, hatta daha sert ve daha hızlı bir şekilde karşılık vereceğini biliyordu. Ondan çok korkuyordu.

Kendini çelikleştirerek toprağın içinden fırladı, neredeyse ayaklarının dibine kadar geldi ve emrini verdi.

Toprak beni çevreliyor. Hava beni çevreliyor. Gök gürültüsü yüksek sesle. Şimşek çakıyor. Ben yükselirken bu şeytanı aşağı indir. Ateş onu çevreliyor. Toprak onu bağlamaya yardım eder.

Yükselemesin diye sarmaşıklar dolanıyor.

Barnabas yere düştü, düşerken başını sertçe çarptı; kolları bir bez bebeğinki gibi gevşedi, düşüşünü hafifletemedi. Ona ikinci bir komut vermek için ellerini kaldırdı ve kendini yerde, onun yanında bir bez bebek olarak buldu. Adam kadının kendi büyüünü ona karşı kullanmış, böylece ikisi de hareket edememişti.

Ben senin kafanın içindeyim, Julija. Ne yapmayı düşündüğünü biliyorum. o hançerle.

Hançer cebinden kaymaya ve boğazının üzerinde havaya doğru hareket etmeye başladı. Çabucak karşılık verdi.

En iyi çelikten yapılmış olan,
Seni yaratanı biliyorum, iradeni kontrol ediyorum. Çelik keser ve zarar verir,
Harekete geçmenizi ve geri dönmenizi emrediyorum.

Isai'ye uzandı, Barnabas'ın kullandığı basit büyüye karşı koyması için sadece saniyeleri olduğunu biliyordu. Bunu

zaten yapıyordu, bu da onun da aynısını yapmasına yardımcı olacaktı.

Karpatyalı sevgilin seni terk etti, savaş alanını olduğu gibi bıraktı. Seni benden kurtaramayacak.

Önce ayağa kalktı ve harekete geçti, hançeri yakaladı, bıçağı kalbine saplamak için yükseldiğinde ona doğru adım attı. Kendi kanının bıçağın üzerinde olduğunu unutmuştu ve bıçağın saplandığı an, o taze damlalar ona avantaj sağladı. Kadının elini iki eliyle yakalayarak bıçağı sonuna kadar sokmasını engelledi. Doğrudan gözlerinin içine bakarak, en güçlülerinden biri olan bir kan kurban etme büyüsü kullanarak, vücuduna tam otoritesi altına girmesini emretti.

Kadın adamın kollarına düştü. Adam başını sallayarak onu tuttu ve sonra bıçağı alıp karnına, bebeğinin hemen üstüne sapladı. Derin değildi ama çok acıttı ve çocuğu bilip bilmediğini merak ederek onu korkuttu. Bıçağı çıkardığında kan damlalarını yaladı. "Tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum Julija. Tadının hayalini kuruyorum ama kan gerçekten önümdeyken daha da güzel oluyor. Buradan ayrılacağız. Karpatların savaş alanında başarılı olacağından, Anatolie ve cehennem köpeklerini yeneceğinden şüphem yok ama sonunda savaşı kaybettiler, değil mi? Ödül bende."

Julija'nın zihninin dışında kilitli kalmıştı. Isai ona ulaşamıyordu ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Julija'nın Barnabas'ın yanında yere düştüğünü ve niyetinin hançeri Barnabas'ın üzerinde kullanmak olduğunu anladığı an, Julija'ya tamamen kapanmıştı. Barnabas bir tür büyü yapmıştı. Isai büyücü değildi ama damarlarında büyücü kanı dolaşıyordu. Onda hiç

Ona ulaşmanın bir yolunu bulabileceğinden şüpheliydi. Ona ne olduğunu söyleyemediği için bu bir zorunluluktu.

Dikkatini dağıtmak onu öldürtebilirdi. Cehennem köpeklerinin arasında yerde sürükleniyordu. Sanki bir tilkiymiş ve onu yok etmek için serbest bırakılmışlar gibi peşine düşmüşlerdi. Anatolie'nin onu doğrudan öldürmesi daha iyiydi. Tüm silahları yanındaydı ve sürüklenirken bile çördük yağına batırılmış oklarını zebanilerin gözlerine doğru fırlatmaya devam etti.

Zihni hızla çalıştı. Julija ile iletişim kurması gerekiyordu. Kırbaçla mücadele etmedi. Anatolie'nin dikkati Karpatyalı'yı zorladığı vahşi gezintiye odaklanmıştı. Yıldırımı kullandıkça güç hissi artıyordu, bu sadece Karpatyalıların yapabildiği bir şeydi. Isai ona bunu verdi. Anatolie güçlü bir büyücüydü, karanlık ve tehlikeliydi. Kırbacı kontrol altında tutmaya konsantre olduğu sürece, çok daha tehlikeli başka büyüler düşünemezdi.

Anatolie'nin vahşi kahkahası savaş alanında yankılandı. Etraflarında kar kalınlaşmıştı. Rüzgâr uğulduyor, büyük kar hunilerini sütunlar halinde döndürüyordu. Isai onları hemen hissetti. Kardeşler gelmişti. Manastırdaki kardeşleri. Çoktan cehennem köpekleriyle savaşa girmişlerdi.

Daha önce aramalıydın, kardeşim, Ferro. azarlandım. Neden tüm eğlenceyi kendine saklıyorsun?

Tüm kardeşler iri yarı ve kaslıydı, kasları ip gibi belirginleşmişti. Her birinin sırtından aşağı dökülen uzun, tuzlu ve biberli saçları vardı, bu da yüzyıllar boyunca savaşıyor geçirdikleri zamanın sonucuydu. Hepsinde birden fazla kez ölümcül şekilde yaralandıklarını ve yine de hayatta kaldıklarını kanıtlayan yara izleri vardı. Her birinin sırtından aşağıya doğru akan inançlarının dövmesi vardı ama benzerlikler burada sona eriyordu.

Ferro kardeşler arasında en korkutucu olanıydı. Demir renginde, içinden pas akan sıra dışı gözleri vardı. Bu ona büyüleyici bir bakış veriyordu. Çoğu durumda sessizdi ama tüm kardeşler arasında Isai onu en tehlikelisi olarak görüyordu.

Burada olduğun için minnettarım. Yüksek büyücü bir büyü yaptı

Cehennem köpekleri. Beni öldürmek istiyorlar ve ben öldürdükçe daha fazlası geliyor, diye açıkladı Isai.

Kar kalınlaşıp kaprisli bir hevesle her yöne savrulurken, Anatolie'nin görüşü tamamen kesilmişti. Artık mahkûmunun şeytani cehennem köpekleri tarafından canlı canlı yenmesinden zevk alamıyordu.

Seni kurtarmaya geldim kardeşim, diye söze girdi Sandu. Bu

Görünüşe göre hayattaki kaderim bu olacak.

Sandu'nun gözleri gece kadar siyahtı ama derinliklerinde yanan kırmızı bir alev, içindeki ateşli volkana bir bakış atılmasını sağlıyordu.

Birinin sana biraz iş vermesi gerekiyor. Tembelleşiyordun.

Isai iki cehennem zebanisini daha vurdu ve bu sefer Petru, cıvadan kesik gözleriyle onların kafalarını kesti.

O cehennem köpeğini cehenneme geri götürmeyi mi planlıyorsun yoksa kışını kaldırıp yardım edecek misin? Petru sordu.

Isai tam ağırlığını yıldırım ilmeğine vererek kendini kurtardı ve Anatolie'nin tutsağının hâlâ elinde olduğunu düşünmesine izin verdi. Anatolie Karpat savaşçısının yerde sürüklendiğini görmeyi başardığında öyle olduğu anlaşıldı. Karpatyalılar bir büyücü kadar kolay illüzyon üretebilirdi.

Alışılmadık koyu renk gözleri ve uzun dalgalı saçlarıyla Benedek kar fırtınasının içinden çıktı ve ona doğuya gitmesini işaret etti. Yüksek büyücünün arkasına geçmek için batıya doğru daireler çizdi. Anatolie birkaç dakika içinde Isai'nin

onu kandırđını ve diğerklerinin de savaşa katıldığını söyledi. Yüksek bir büyücüyle teke tek dövüşmek istemiyordu. Eğer adam büyü yapıp kaçmayı seçerse, ki Isai bunu yapacağından emindi, başarılı olabilirdi. Ancak Isai onu gafil avlayabilirse, onu öldürme şansı vardı. İçlerinden herhangi birinin isteyeceğı son şey, Barnabas'ın peşine düştüklerinde arkalarından güçlü bir büyücünün onlara saldırmasıydı.

Anatolie, oğı Vasile'nin de kendini korumak için aynı yöntemi seçtiğı düşünöldüğünde Isai'nin tahmin edeceği şeyi yapmıştı. Korunaklı bir kaya oyuğundaydı, etrafı küçük bir kaleyle çevriliydi, Isai içinden geçildiğinde Vasile'nin savunma sistemiyle aynı türden tuzakları tetikleyecek güçlü bir ızgarayla çevrili olduğundan emindi. Isai'nin hepsini indirecek zamanı yoktu.

Buhar gibi yükselerek savunma şebekesinin üzerinden geçti ve Benedek'i uyardı. Havanın da korunabileceğini bildiğı için dikkatle ilerledi ama Anatolie'nin kendi savunması için harcayacak fazla zamanı yoktu, hele de hemen saldırıya geçmişken.

Yüksek büyücünün yıldırımını kullanabilmesi için mağara benzeri kalenin dışına çıkması gerekiyordu ama kırbacının ucunda düşmanı olduğu sürece endişelenmiyordu. Isai sol tarafından yaklaşarak alçaldı. O bunu yaparken gölge kediler de sırtından sıçradı. Altı kedi kardan çıkıp doğrudan ona doğru gelirken Anatolie'nin dikkatini dağıttı.

Kafasını kaldırdığında Isai önündeydi, yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü. Benedek de aynı şekilde taş suratlı bir şekilde arkasındaydı. Isai elini göğüs duvarına daldırıp kalbi çıkarırken, Benedek kılıcının tek bir darbesiyle büyücünün kafasını kopardı. Cesedi yakmak için şimşegi çağırın Isai'ydi.

"Onu bulduğumda Julija'nın cehennem köpeklerini yenileme büyüsunü kaldırmasını sağlayacağım. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Diğerleri orada bir sorun çıkma ihtimaline karşı yerleşkeyi koruyor. Elisabeta çok rahatsızdı. Hepimiz senin ihtiyacını hissettik."

Isai başını salladı. O kadar uzun zamandır birlikteydiler ki, birinin başı derde girdiğinde diğerleri bunu hemen anlar ve onu bulmak için yola koyulurlardı. "İyi avlar kardeşim."

Benedek başını salladı. "Sana da, ekäm."

Isai gökyüzüne çıkarak kardeşlerinin cehennem köpekleriyle savaşmasına izin verdi. Her biri yaşadığı yüzyıllar boyunca şeytani canavarlarla karşılaşmış ve onları öldürmenin en iyi yollarını öğrenmişti. Ne yazık ki, onun da öğrendiği gibi, bu yaratıklar büyülenmişlerdi ve biri öldüğünde yenileniyorlardı. Onu takip etmeye çalışacaklardı çünkü başka kimseyi değil, onu öldürmeye programlanmışlardı. Barnabas kardeşlerin onun ihtiyacını hissettiklerinde geleceklerini hesaba katmamıştı.

Isai, Julija'yı kitabı yok ederken bıraktığı yere yaklaşırken bir kar fırtınası şeklini aldı. Ara sıra kedilerinden birine göz atıyordu ama çoğunlukla vücutları şeffaftı, tıpkı kendisi gibi avlanıyorlardı. Barnabas'ın Julija'nın cansız bedeninin üzerine eğildiğini ve hançerini ona sapladığını gördü. Bunu her yaptığında sığ kesikler açıyor ve kıpkırmızı damlaları yalıyordu.

Isai öfkesini bir kenara itti. Kendisine ait hiçbir şeyin can yoldaşını geri almasının önüne geçmesine izin veremezdi. Ne yapacağına karar veremedi Julija'nın bakışlarının kedilerden birine kaydığını gördü. Sadece hayatta değildi, aynı zamanda düşünüyordu. Gücünü topluyordu. Ne yapacağına karar veriyordu. Bir planı vardı. Barnabas'ı aklından atmasını her şeyden çok istiyordu ama yapması gereken en kritik şey bu değildi.

"Sesimi almadın, Barnabas."

"Çığlıkların çok hoş, evcil hayvanım." Barnabas kasıtlı olarak başını eğip kızın gözlerini ve yanaklarını, sonra da boğazını öptü, hançer avucunun içindeydi.

Toprak beni çözdü. Hava beni özgür bıraktı.

Gök gürültüsü uzakta. Şimşek artık görmeyeyim. Ateş şimdi yan, bu büyüü serbest bırak.

Su, sana bir duvar olmanı emrediyorum.

Suyun duvarı inşa edilirken, Buhar için ateş çıkarıyorum, Kimse görmesin diye hepsini ayırıyorum.

Julija iki elini birden havaya kaldırdı ve parmaklarını Barnabas'ın gözlerine sapladı, hemen ellerinden kurtulup kanlı karda elleri ve dizleri üzerinde yere yuvarlandı. Barnabas tekrar tekrar küfrederek ellerini gözlerinin aktığı yüzüne götürdü. Acıyı ve hasarı dindirmek için hızlıca bir büyü mırıldandı.

Bana kutsal çelik tarafından gönderilen zarar.

Şimdi yönünüzü tersine çeviriyorum ve sadece kötülüğü arıyorum.

Julija Barnabas'ın birkaç adım ötesinde sendeledi ve anında Mavi gölgelerin arasından fırlayıp dişlerini Barnabas'ın boynuna geçirdi. Belle arkasından saldırdı. Comet ve Phaedra onu aşağı çekmeye yardım etti. Onlar bunu yaparken Barnabas bir büyü haykırdı ve kediler nefes nefese yere yığıldı. Onlara misilleme yapamadan önce Isai oradaydı ve Barnabas'ı onlardan -ve Julija'dan- uzaklaştırdı.

Ona ulaşmaya, zihnini zihniyle birleştirmeye çalıştı ama Barnabas'ın büyüü bir ayrılığı zorlamıştı. Hemen buna karşı koydu.

Karanlıkta yaşıyan şey, seni
zihnimden kovuyorum.
Sadece sevgiyle bağı olanın zihnimde
birleşmesine izin veriyorum.

Isai yumruğunu Barnabas'ın göğsünün derinliklerine indirdiğinde, karanlık büyücü sertçe vurdu ve kadim Karpatyalı'yı parçalamak için bir büyü kullandı. Isai'nin bedeni çok sayıda gerçek boyutlu kâğıt bebeğe benzeyen parçalara ayrıldı. Barnabas en çekici gülümsemesini takındı ve kendisine en yakın olana üfleyerek neredeyse Julija'nın ayaklarının dibine domino taşları gibi düşmelerini sağladı.

"Beni kızdırmamalıydın, tatlım," diye öğüt verdi. Sağ elinin avuç içini yukarı çevirdi ve sol eliyle avucunun üzerinde bir daire çizmeye başladı. Bunu yaparken küçük bir ilahi söylemeye başladı. Turuncu ve kırmızı alevler avuçlarını yalayarak büyüdükçe büyüyen bir top oluşturdu.

Julija'nın kalbi o kadar sert çarpıyordu ki canı acıyordu. Başını çevirmeye cesaret edemeyerek derin bir nefes aldı. Barnabas topu Isai'nin parçalanmış bedenine doğru gelişigüzel fırlatırken, Julija karşı büyüünü fısıldadı.

Yukarıdaki bulutları çağırıyorum,
Sularınızı getirin, ateşleri durdurun.
Bırakın su damlacıkları dağılsın ve yanacak olanı boğsun,
Hepsini toprağa geri götürüyorum.

Isai yuvarlandı, ayağa kalkarken kıymıklar birbirine yapıştı. Hem Barnabas hem de Julija şaşkınlıkla ona bakarken, Isai karanlık büyücüyle yüzleşti ve vücudu hafifçe onunkinin önünde kaldı. Barnabas'a doğru eğildi.

"Kıymık büyüünü kullanan ilk kişi olduğunuzu düşünmediniz herhalde."

Isai Julija'nın zihnine dokundu. Onun içine girdiğini hissetti ve neredeyse kendini kaybediyordu, rahatlayarak ağlamak istiyordu. Sesi her zamanki gibi geliyordu. Kendinden emin. Yenilmez görünüyordu.

"Çok az kişi biliyor," diye kabul etti Barnabas. Kar fırtınasına doğru baktı. Yaşanan savaşı göremiyordu ama duyabiliyordu. Hiçbir zebani birincil hedefleri olan Isai'yi öldürmeye gelmemiştir.

Julija, Barnabas'ın arkasında, yüksek büyücünün arkasında ve sağında gölgeler içinde hareket eden kedileri bir an için fark etti. Saldırmak için Isai'nin işaretini bekliyorlardı. Isai'nin orada olması ve kedilerin yakınlarda olup onlara yardım etmeye istekli olduklarını bilmek ona en kötü kâbusuyla yüzleşmek için gerekli gücü verdi.

"Yaşayan çok az kişi bunu biliyor," diye niteledi Isai.

"Senin av köpeklerin şu anda meşgul. Julija, onları yenileyen büyüye karşı koymanı istiyorum. Kardeşler eğleniyorlar ama zamanla yorucu olacak."

Julija hemen cevap verdi.

Dünyanın en derin çekirdeğinden doğanlar, Biri sürgün edildiğinde, artık çoğalamazsınız. Zihniniz bir olsa da,

Anınız kaybolsun,

Hedeflediğiniz ev sahibinin tüm düşüncelerini kovmak.

"Sen de kimsin?" Barnabas sordu. "Seni tanıyor muyum?"

"Seni başka bir isim kullandığın zamanlardan tanıyorum. Yüzyıllar önce adın Barna'ydı, Xaviero'nun oğlu. Xavier'in oğlu Anatolie'nin yerine seçildin. Neden?"

Barnabas omuz silkti. "Onu gördün. Egosu yeteneklerinden daha hızlı büyüdü." Julija'yı gösterdi. "Tam olarak ihtiyacı olan şeye sahipti ama bunu fark etmedi. Asıl ödül o iken, onu yem olarak kullandı. Onun için hiçbir şey umurumda değildi.

Kitap. Amcamın dahil etmeyi seçtiği her büyüü gördüm, öğrendim ve bir kenara koydum. Anatolie türünüzü yok etmek istedi. Ben hepinizi hayatta tutmayı tercih ederim." Yine beyaz dişleriyle onlarla alay edercesine gülümsedi.

Julija'nın midesi bin bir düğümle dolandı. Barnabas onunla, Isai'yle ve gölge kedileriyle yüzleşmekten çekinmiyordu. Isai'nin kardeşlerinin cehennem köpekleriyle savaşması ve o anda onları yok ediyor olması umurunda değildi. Isai'yi arkasından itmek, onu dikkatli olması için uyarmak istedi. Barnabas bir şeylerin peşindeydi.

"Julija'yı sen istedin." Isai bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Küçük hayvanımı geri istiyorum. O bana ait. Öyle olduğunu biliyor." Elini ona doğru uzattı. "Eğer şimdi benimle gelersen, sevgilini bağışlarım."

Son iki kelimeyi söyleme şekli ona her şeyi anlatıyordu. Barnabas ne yaparsa yapsın Isai'yi öldürmeyi planlıyordu. Sakin dış görünüşünün altında öfkeyle kaynıyordu. Her ne planlıyorsa muhteşem olacaktı. Zihninde bir savunma ağı oluşturmaya ve onu inşa etmeye başladı. Şaşkınlıkla Isai de ona katıldı ve işi devraldı, karanlık büyücüye karşı bariyeri titizlikle sıfırdan inşa etti. Kısa sürede görünmez bir kale gibi etraflarını sardı.

Isai sessiz bir komutla kedilere seslendi ve kollarını açarak hemen derisinin bir parçası olmalarını işaret etti. Kediler teker teker itaat etti. Mavi en sonuncuydu ve isteksiz görünüyordu ama sonunda Isai'nin istediğini yaptı.

"Gölge kedileri çevirmen çok akıllıca," diye övdü Barnabas ve elinin yavaşça yanına düşmesine izin verdi.

Julija onun ellerini izlemeye devam etti. Nefesinin altında bir büyü mırıldanabilirdi ve Julija görmeyebilirdi, ama parmakları kalçasına doğru hareket etmeye başlarsa ya da onlara bir hava üflerse, Julija bunu anlayabilirdi.

Sen Karpatyalı'sın. Sen büyücüsün. Gücün onunkine eşit ya da daha fazla. Neden seni geri istediğini sanıyorsun? Bu bir seks kölesinin ondan kaçmasıyla ilgili değil. İsteddiği kadar kadını köleleştirebilir. Bu senin gücünle ilgili Julija. Onu yenebilirsin.

Tıpkı kitabı yok etmek için kanlarını birleştirdikleri gibi, güçlerinin birlikte olma biçimlerinde olduğunu düşünüyordu.

Barnabas'ın elleri hızlı hareket ediyordu, desenleri takip edemeyeceği kadar hızlıydı ama kükremenin yükseldiğini ve yerin sallandığını duydu. Dev pençeler toprağı döverken gümbürdüyordu. Gökyüzü açıldı ve böcekler yağdı.

Alaşım, karbon ve çelik diyorum,
Bize bir kubbe inşa edin.

Binlerce böcekten kurtuldukları anda, Julija affedilmek için küçük bir dua gönderdi. Sihrini iyilik dışında hiçbir şey için kullanmamıştı.

Bir düzine kadar zebani onlara doğru geliyor, gördükleri her çalıyı ve ağacı çiğniyor, karın henüz örtmediği otları dümdüz ediyordu. Barnabas dönerek aralarına daldı, elleri gök gürültüsü gibi şaklıyor, yeryüzünü öyle sarsıyordu ki ayakta durmak imkânsızdı. Isai sadece yukarı süzüldü ve bunu yaparken Julija'nın kolunu kavradı. Julija güvende olduğu anda, birlikte inşa ettikleri sığınağı terk etti. Julija onun ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Büyüyü Barnabas'a doğru fırlattı, onu kendi kara büyüsüne hapsedmeyi umuyordu.

Üç kere üçün gücüyle,
Yaptığın her şey sana geri dönsün. Tüm
zarar ve nefret on katıyla geri dönsün,
Böylece hem yeni hem de eski acılar çekebilirsiniz.

Isai'nin adını haykırarak ona doğru uzandı, yaptığı büyü'nün yüksek bir büyücüyü alt etmeye yetip yetmeyeceğinden emin değildi. Cehennem tazıları korkunç, büyük, hantal şeytani yaratıklardı. Normalde büyücüler tarafından çarpıtılmış yaratıklar için üzüldü ama bunlar ölüm makineleriydi ve yutacak et arıyorlardı.

Barnabas dört ya da beş yırtıcı canavar gibi görünen şeyin altına girdi. Kırmızı parlayan gözleri kızgın kömür gibi görünüyordu. Büyücünün paltosunun yırtıldığını ve kanla kaplandığını gördü ama kendi cehennem köpeklerinin onu bu kadar çabuk öldürmesi imkânsız görünüyordu. O çok güçlüydü. Yaptığı işte çok iyiydi.

Telaşla etrafına bakındı, her yönü kontrol etti. Fırtına dinmişti ama hâlâ kar yağıyordu ve çayırın zemininde kan bu kadar hızlı akarken dünyayı bembeyaz bir örtüyle kaplıyordu.

Isai kadar hızlı hareket eden birini daha önce hiç görmemişti. Oklar uçuşuyor ve kılıçların parıltısını görebiliyordu. Kardeşleri de ona katılıyor, ara sıra bir kılıcı havaya savurup bir diğerinin kafasını kesiyordu.

Çok yavaşça ayaklarını tekrar yere bastı, yüksek büyücünden bir iz olmadığından emin olmak için test etti. Eğer ölmüşse, tazılar bir ceset bırakmış olabilir miydi? Kardeşleri gelip onları teker teker öldürmeden önce onu tüketecek zamanları yoktu. Onlar makinelerdi, yırtıcı hayvanları biçiyorlardı.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, mutlak bir sessizlik oldu. Hâlâ tek bir cehennem tazısı bile yaşamıyordu. Isai yavaşça doğruldu ve kardeşlerine baktı. Onu selamladılar ve dikkatlerini savaş alanına çevirdiler.

"O orada mı? Barnabas? Orada mı, Isai?" Umduğundan çok daha fazlasıydı ama yine de olabilirdi.

"Paltosu, başka bir şey yok. Ceset yok."

Gözlerini kapattı. Elbette kaçmıştı. Hiç olmaması gereken iğrenç bir kitabı yok edebilirdi ama Barnabas gibi bir büyücüyü nasıl öldüreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de kimse bilmiyordu. "Üzgünüm Isai. Onu şimdilik dururdum ama geri gelecektir."

"Karpalar yüzyıllardır düşmanlarla yaşadı, Julija ve biz de yüzyıllar boyunca onlarla yaşayacağız." Her konuda olduğu gibi bu konuda da pragmatikti. "Seni eve götürmek istiyorum. Burayı temizlemeliyiz ve sonra toprağa gitmeliyiz. Güneş doğuyor ve hiçbirimiz güneş ışığına dayanamayız."

"Hepinizi koruyabilirim," diye teklif etti.

"Buna gerek yok." Adam kızın elini tuttu, başparmağı elinin arkasında kayarak kızın ürpermesine neden oldu. "Gel, arkadaşlarımla tanış."

Arkadaşları yıldırımları çağırıyor, cehennem köpeklerini ateşli bir cehennemle dinlenme yerlerine geri gönderiyorlardı. Bu uğurlamanın çok uygun olduğunu düşündü.

21

TIsai'nin Julija'yı götürdüğü ev küçüktü ve Tarık Asenguard'ın yerleşkesinin ana evinden oldukça gerideydi. Ona kadim insanların göl kenarında ve Tarık'ın arazisinin bir tarafına sınır olan, üzerinde birkaç ev bulunan büyük bir arazi satın almayı düşünüyorlardı. Bu arada, arkadaşının arazisindeki küçük evi kullanabilirlerdi.

Orada bir hafta geçirdiler, birbirleriyle ve gölge kedilerle baş başa. Çok sevmiştii. Isai ile geçirdiğı her dakika bir mucize gibiydi. Daha önce hiç gülmediğı kadar çok gülüyordu. Sık sık kendini tanıyamıyor, Isai'ye takılıyor ve onun yanında tamamen rahatlıyordu. Ve kediler... Onlarla vakit geçirmeyi ve Isai'nin üzerine atlamalarını izlemeyi seviyordu. Büyük ve güçlüydüler, sağlıkları o bir hafta içinde çok daha iyiydi. Isai ne zaman bir kapı aralığından geçse ona pusu kuruyorlardı.

Julija hayat arkadaşını kedilerle birlikte izlemeye bayılıyordu. Onların maskaralıklarından hiç yorulmuyor gibiydi. Onu kaç kez devirirlerse devirsinler güler ve onlarla güreşirdi. En gençleri olan Phantom ve Sable, Isai'nin onları savaşmaya göndermemek için çok dikkatli davrandığı o son savaşta kazanılmıştı. Kararı tamamen onlara bırakmış, hatta onları korumaya çalışmıştı.

kediler. Bu, ikisini de kendilerini yaratan adamlara hiç benzemediğine ikna etmeye yetmişti.

Julija kendi küçük dünyasında kozalanıp kalmak istiyordu. Isai'nin kendilerine yakın yaşayan diğerleriyle tanışmasını istediğini biliyordu ama bu bir kez daha konfor alanından çıkmak ve başkalarına güvenmek anlamına geliyordu. Isai ona karşı sabırlıydı ama bunun sona ermek üzere olduğunu görebiliyordu.

Her akşam Elisabeta'ya ulaşarak onu yüzeye çıkmaya teşvik etmeyi umuyordu. Bir yanı bunu bencilce nedenlerle yapıyordu. Elisabeta'nın herkesle tanıştırılırken ona ihtiyacı olursa, bunun Julija'nın tanıştırılmasını çok daha kolaylaştıracağını düşündü. Korkakça olduğunu biliyordu, ama öyleydi işte.

"Sen bir korkak değilsin," diye fısıldadı Isai, kollarını ona doladı ve sık sık yaptığı gibi onu kucağına çekti. Yakınlarda sandalye olduğunda onun üzerine oturmasını tercih ediyor gibiydi.

"Öyleyim," diye yalanladı dürüstçe. "Tam bir korkak. Elisabeta'nın arkadaşı olmam gerekiyordu ama onu kullanarak tüm arkadaşlarıyla tanışmamı kolaylaştırmayı düşünüyorum. Bu çok korkakça."

"Sanırım olaya böyle de bakabilirsin." Çenesiyle başının üst kısmını okşadı. Kızın saçları hemen adamın çenesindeki kıllara takıldı. "Başka bir yol da ikinizin birbirinize yardım etmesi olabilir." Başının tepesine küçük öpücükler kondurdu. "Bana bağlı olmanı tercih ederim ama arkadaşlarımla tanışma korkunu yenmek için Elisabeta'nın yardımına ihtiyacın varsa, bunu senin için isterim. İşini ne kolaylaştırırsa."

"Üzgünüm, Isai. Onlarla tanışmak istiyorum. Sadece yıllar içinde asla arkadaş edinmemeyi öğrendim. Sonu iyi bitmedi. Ve başkalarına güvenmeyi öğrenmek zor olacak. Bunu yapacağım ama kolay olmayacak," diye uyardı. O istemedi

kolayca uyum sağlayabileceğini düşünüyordu. Rol yapabilirdi ama istediği bu değildi. Onun da bunu isteyeceğini sanmıyordu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Julija, ne de mutsuz olmanı istiyorum."

Yüzünü onun boğazına doğru çevirdi. Onun kokusunu seviyordu. Evi gibi. Erkeği gibi. Etrafındaki dünyanın güvende olmadığını bilse de kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

"Biliyorum, Isai. Onlarla arkadaş olmak istiyorum ve olacağım da. Sadece kimsenin bizi öldürmeye çalışmadığı bu haftayı seninle geçirmekten gerçekten keyif aldım." Şaka yapmaya çalıştı ama bunun yerine oyalandığının farkındaydı. "Elisabeta'yla bir konuşayım, bakalım onu yüzeye çıkması için ikna edebilecek miyim? O da herkesle tanışmak isteyecektir." Bu çok saçmaydı. Kız bunu biliyordu. O da biliyordu.

Isai ona bunu söylemedi. Ona daha sıkı sarıldı. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, Julija, elbette öyle yap. Tanıştırılmayı çok isterim. O senin için iyi bir arkadaş."

Julija, Elisabeta'nın çok iyi bir arkadaş olduğunu biliyordu ama yakın zamanda dinlenme yerini terk edecek değildi. Bu da başka bir oyalama taktiğiydi. Kollarıyla Isai'nin boynunu çevreledi ve başını göğsüne yasladı, kulağını kalbinin üzerine koydu, böylece Elisabeta'ya ulaşırken sabit ritmi dinleyebilecekti.

Her zaman olduğu gibi Elisabeta'nın tamamen uyanması birkaç dakika sürdü. Her seferinde biraz daha uzun sürmesinden endişe eden bir yanı vardı. Ya yüzeye çıkmayı reddederse? Hiç kimse böyle bir şey yapmış mıydı? Bir an için paniğe kapıldı.

Isai onun kulağını öptü. "Onun bir hayat arkadaşı var, Julija. Böyle bir şeye asla izin vermez."

"O zaman neden kalkması için ısrar etmedi?"

"Bilmiyorum ama onun için en iyi olanı yapacaktır."

Gözlerini kapadı ve alnını onun omzuna yasladı. Bunu ona daha kaç kez söyleyecekti?

Isai kendinden emin ve biraz da eğlenerek, "Ne kadar gerekiyorsa," dedi.

Derin bir nefes aldı ve tekrar arkadaşına uzandı. Isai dışında Elisabeta onun tek arkadaşıydı.

Size anlatacak çok şeyim var. Hayat arkadaşım beni inanılmaz mutlu etti. Şu anda yanımda, seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Çok korktuğum zamanları hatırlıyor musun, beni mutlu etmenin bir yolunu bulacağına dair bana güvence vermiştin? Haklıydın. Elisabeta'ya bir partneri olduğunu ve onun da kendisi için aynı şeyi yapacağını hatırlatmak için kasıtlı olarak hayat arkadaşı terimini kullandı.

Mutlu musun, Julija? Gerçekten mutlu musun?

Elisabeta'nın sesi tatlı bir rahatlamaydı, son Barnabas'ı da Julija'nın zihninden uzaklaştırıyordu. Elisabeta'yı dinlemenin, o yumuşak sesi, onun tonunu duymanın huzur ve rahatlık veren bir yanı vardı. Onunki nadir bir yetenektir.

Seni tekrar şahsen görmek için sabırsızlanıyorum. Sanki ömür boyu. Yakında yüzeye çıkacak kadar güçlü hissediyor musunuz?

Küçük bir tereddüt vardı. Bu tereddüt geçen haftadan beri vardı. Julija, Elisabeta'nın toprağın rahatlığında kalmaya karar verdiğini hissetti.

Sevgili dostum, sonsuza dek orada kalamazsın. Yüzeye gel ve arkadaşım ol.

Yine en ufak bir tereddüt oldu. Beklemek zorundayım.

Julija kaşlarını çatı ve hayat arkadaşına bakmak için başını çevirdi. Onu Elisabeta ile tanıştırmak istemişti ama bu yeni bir şeydi. Julija her yükselişinde Elisabeta'dan yüzeye çıkmasını istemiş ve Elisabeta hep reddetmişti. Bu ilkti

bir sebep için beklediğini gösteriyordu. Neyi bekliyor? Anlamıyorum.

Beklemeliyim, diye tekrarladı Elisabeta. Yakında, sanırım. Seni görmek istiyorum, Julija.

Isai yanımda, diye tekrarladı, Elisabeta'nın onun orada dinlediğini kastettiğini anlamasını istiyordu. Onunla tanışmanı istiyorum. O harika bir adam. Benim erkeğim. İstedğim ya da umduğum her şeye sahip.

Isai kolunu Julija'ya doladı ve onu daha rahat bir şekilde kucasına oturttu. Sonunda seninle tanışmak güzel, Elisabeta. Julija'ma bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Uzun bir sessizlik oldu. Konuşabilir miyim? Elisabeta'nın sesi titriyordu. Bu şartlar altında ne yapacağımı bilmiyorum. Bana söylemedi.

Julija, Isai'nin sertleştğini hissetti. Gözleri saniyeler içinde sıcaktan soğuğa döndü.

Elisabeta, konuşabilirsin, Isai onayladı. Kim söyledi? Konuşmanız için kimin izin vermesi gerekiyor?

Julija onu dizginlemek için elini çok nazıkçe koluna koydu. İstedği son şey Elisabeta'nın kendini kapatmasıydı. Toprağın derinliklerinde, güvende, başına hiçbir şeyin gelemeyeceği bir yerdeydi. Karnı doyurulduktan sonra iyileştirici toprağa geri dönmesine izin verildi. Julija onu yeraltında kalması için korkutmak değil, yüzeye çıkmaya ikna etmek istiyordu. Isai'nin ilk düşündüğü şeyin, onu kaçıran ve sonra vampire dönüşen Karpatyalı Sergey'in onun aracılığıyla casusluk yaptığı olduğunun farkındaydı. Julija Karpatyalıların çoğunun bundan korktuğundan emindi.

Elisabeta. Tatlım? Her şey yolunda. Sen yapmadın Julija ısrar etti.

Kuralları anlamıyorum, diye fısıldadı Elisabeta. Kimse bana kuralları anlatmayacak.

Julija derin bir nefes aldı ve biraz çaresizce Isai'ye döndü. Isai güven vermek için onun parmak uçlarını öptü.

Endişelenme, Elisabeta. Isai, hayat arkadaşının sana kuralları anlatacağını garanti etti.

Yine sessizlik oldu. Açıkça konuşabilir miyim? Evet, elbette, dedi Julija hemen.

Ben gideyim ve sizi yalnız bırakayım, dedi Isai. Kısa karşılaşmamızdan keyif aldım ve seninle şahsen tanışmayı dört gözle bekliyorum, Elisabeta.

Teşekkür ederim, efendim.

Julija tekrar gözlerini kapadı ve Isai'nin ona daha sıkı sarılmasına izin verdi. Onun ne zaman üzgün olduğunu her zaman anlıyor gibiydi ve hemen karşılık vermesini takdir ediyordu. Elisabeta'yla bu kadar özdeşleşmesinin nedenlerini biliyordu. Geriye dönüp baktığında, Barnabas'la geçirdiği zaman Elisabeta'nın Sergey'le geçirdiği zamanı yansıtacak gibi görünmüyordu, çünkü Elisabeta çok uzun süre tutsak kalmıştı. Sergey esirine işkence etmekten hiç hoşlanmamıştı. Onun kendisine itaat etmesini istiyordu ve bunu yaptığı sürece de ona karşı biraz hoşgörülü davranıyordu. Yine de Julija, Elisabeta'nın yaşadığı zor zamanların yakınından bile geçtiğini asla düşünmezdi.

Elisabeta'nın tüm bu insanlara boyun eğmiş gibi hissetmesinden hoşlanmıyordu.

Onlar. Ben senin arkadaşınım, değil mi?

Benim tek arkadaşım.

Benimle açıkça konuşuyorsun.

İlk tanıştığımızda bana izin vermiştin ve beni içinde tuttuğu kafesin kilidini açmanın bir yolunu bulacağını söylemiştin.

Isai benim hayat arkadaşım. O senin arkadaşın olacak ve ikimiz de etrafımızdaki herhangi bir şey için izne ihtiyacın varmış gibi hissetmeni istemiyoruz. Bu konuda sertti çünkü kendini sert hissediyordu.

Beni savunduğun için teşekkür ederim. Elisabeta'nın sesi her zamanki gibi nazik ve tatlıydı.

Arkadaşlar böyle yapar. Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var. Sadece Isai biliyor ve benim için biraz korkutucu. Bir bebek taşıyorum. Bu konuda ne düşünüyorsun?

Şaşkın bir sessizlik oldu. Julija, kalbi hızla atarken Isai'nin boynunun kenarından kulağına kadar kemirme fırsatını değerlendirdi. Tadı her zaman çok güzeldi ve umarım hamileliğini kabul ettiğinde hissettiği panikten onu uzaklaştırabilirdi.

Bu harika bir haber. Senin adına çok sevindim.

Elisabeta öyleydi. Julija bunu sadece onun sesinden duymakla kalmadı. Arkadaşı hiç çaba harcamadan kolayca sıcaklık ve sevgi dalgaları yayıyordu.

Sanırım ben de mutlu olmaya başlıyorum.

Elisabeta hemen neden mutlu olmak yerine mutlu olmaya başladığını öğrenmek istedi. Julija ona büyücüden ve özellikle Barnabas'tan ve onun nasıl bu kadar kolay kaçtığından bahsetti. Geri dönmenin bir yolunu bulacağını biliyorum. Benim için değilse bile, kızım için. O sabırlıdır. Ve unutmayacaktır.

Küçük bir sessizlik oldu. Sergey'den ben de korkuyorum, bu yüzden korkularınızı geçersiz saymayacağım. Onun mutluluğuna gölge düşürmesine izin verme. Hayatını olabildiğince dolu ve mutlu yaşa, Julija. Ne zaman elinden alınacağını bilemezsin.

Bu iyi bir tavsiyeydi, özellikle de hayatı elinden alınmış birinden geliyordu. Bunu yapacağım.

Yorulдум, Julija.

Julija bundan hoşlanmadı. Elisabeta yerde kalarak kendini yoruyordu. Elisabeta'nın can yoldaşının yanına gidip onu sarsmak istedi. O çok büyüktü. Çok korkutucuydu.

Isai ile konuşmaya çalıştığında, Isai omuz silkti ve kimsenin hayat arkadaşlarına müdahale etmediğini söyledi.

İyi geceler Elisabeta, seninle yakında konuşacağız.

Teması kesti ve sessiz kaldı, sadece Isai'nin gücünü emdi. Sessizce oturdular ve sonra ona baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Onda herhangi bir leke hissetmedim. Ya da kötülük hissi. Tam tersi. Huzur saçıyor. Arkadaşın Julija için bu kadar endişelenmeni seviyorum ama o Ferro'nun sorumluluğunda. Onunla konuştuğunu düşündüğün her neyse ya da her kimse onunla ilgilenecektir. Bu arada, sizi arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Bir haftadır buradayız ve sen tek bir kişiyle bile tanışmadın."

Kimseyle tanışmak istememişti ama bunu itiraf etmek de istemiyordu. Her halükarda, çoğu zaman onunla birleşmişti ve muhtemelen zaten biliyordu. Korkakça davranıyordu. Kahkahaları ve oynarken birbirlerine seslenen çocukların sesini duyabiliyordu. Normal sesler. Normali bilmiyordu. Hayatı boyunca korunmuştu.

Tariq Asenguard'ın yerleşkesine gelmek, farklı yaşamayı öğrenmesi gerektiği anlamına geliyordu. İnsanları hayatına kabul etmesi ve onlara izin vermesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Isai eğildi ve hafifçe çenesini ısırıldı. "Arkadaşlarımla karşılaşmaktan, karanlık büyücüyle yüzleşmekten korktuğundan daha çok korkuyorsun."

"Bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Her halükarda, sívamet, Tarık sabırlı olmaktan fazlasını yaptı. Prens kitabın yok edilişle ilgili bir açıklama duyması gerekiyor. Bu da ona gerçek bir açıklama yapmak için hafızalarımıza gerçek bir erişim gerektirecektir."

Julija onun sesindeki uyarıyı duydu. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Adamlardan biri, büyük olasılıkla Tarık'ın ikinci adamı Gary Daratrazanoff, soruşturmayı yürütecek. Anılarımıza erişecek ve bunları prene gönderecek."

"Normal insanlar gibi olanları yazamaz mıyız?"

"O kitapla olan savaşımızda normal olan hiçbir şey yoktu," diye belirtti Isai, sesini renklendiren bir eğlenceyle.

Başını iki yana salladı. "Başka hangi anıları görebilir? Barnabas'la ilgili hiçbir şeye erişmesini istemiyorum. Bunu yapmayacağım, Isai." Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam hızlıydı, kollarını pranga gibi sıkıyordu. Teslim olmayı reddederek kendini sıkıca tuttu.

"Ona sadece son birkaç haftaya ait anılarına erişebileceğini söyleyeceğim, prensi ailenin karıştığı komplo konusunda uyarmak için yolculuğuna başladığın andan itibaren." Kadın ona doğru gevşemeyince öne doğru eğildi ve kulak memesini hafifçe ısırdı. "Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermem. O anılar senden başka kimseye ait değil."

Bir an sessiz kaldı, adamın söylediklerini tekrar tekrar düşündü, artık türlerinin hayatta kalması için tüm üyelerin birbiriyle çalıştığı bir toplumda yaşadığı gerçeğini kabullenmeye çalıştı. O da artık bunun bir parçasıydı. Sevdiği adama bakmak için yüzünü kaldırdı. Onun bir parçasıydı.

"Peki, ama bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?"

"Tarık, ihtiyaç duymamız halinde bir araya gelebilmemiz ve iyileşebilmemiz için bize bir şans vermek üzere prensimiz Mikhail'i erteledi. Bu akşam herkesle birlikte bir toplantıya katılmamızı istedi."

Yüzünü buruşturdu. "Çok güzel." Eli adamın göğsünden aşağı kaydı.

Aşağıya. Dikkatini dağıtmayı umuyorum.

Yumuşakça güldü ve daha iyi erişebilmesi için onu hafifçe kaydırđı. "İstediğini elde etmeye kararlı olduğunu görebiliyorum."

Eli okşadı. Okşadı. Öpücük için yüzünü yukarı çevirdi. "Kesinlikle." Kahkahasında zafer vardı.

Çok çok sonraya kadar ona toplantının gecenin geç saatlerine kadar planlanmadığını söylemedi.

EK 1

Karpat Şifa İlahileri

Karpat şifa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

1. Karpatların şifa konusundaki görüşleri
2. Karpatlar'ın Küçük Şifa İlahisi
3. Karpatların Büyük Şifa İlahisi
4. Karpat müzik estetiği
5. Ninni
6. Dünyayı İyileştiren Şarkı
7. Karpat ilahi söyleme tekniği

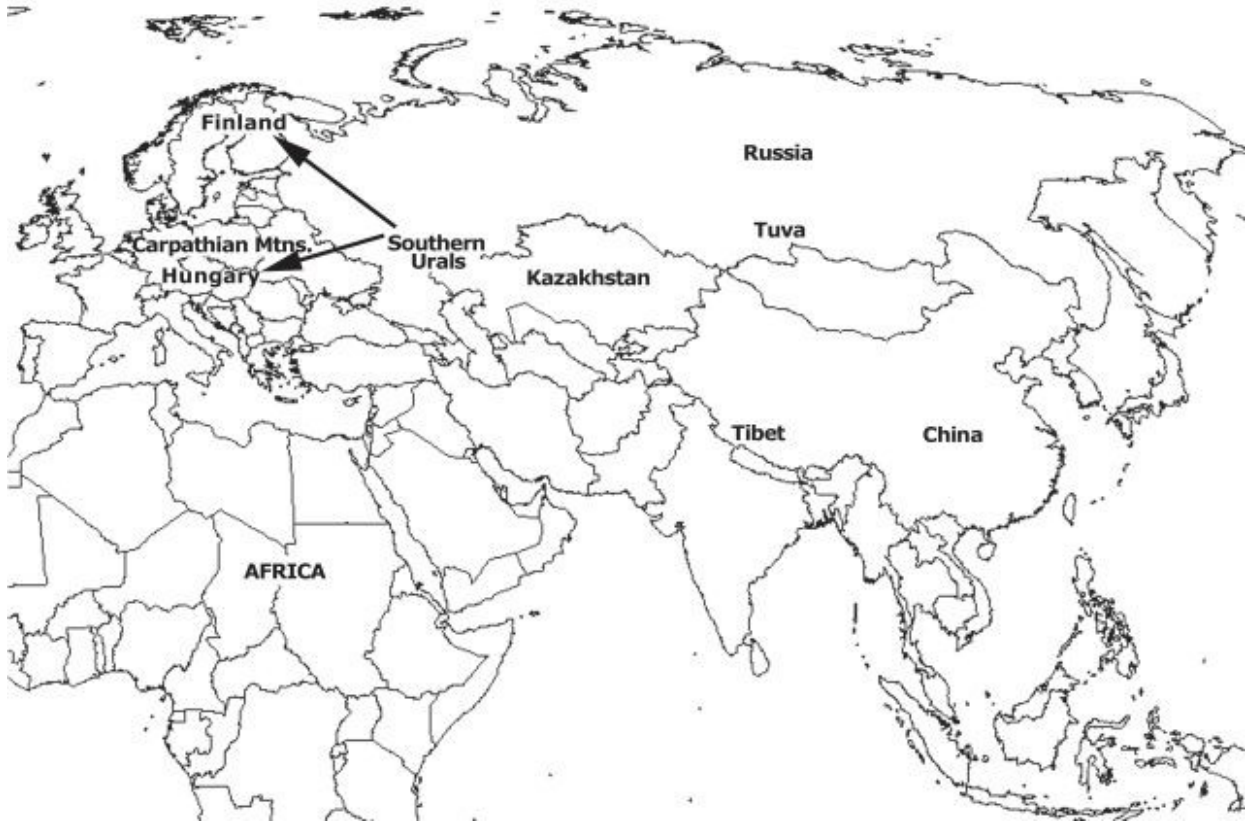
1. KARPATLARIN ŞIFAYA BAKIŞI

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Güney Ural Dağları'na kadar (günümüz Kazakistan bozkırlarının yakınında), Avrupa ve Asya arasındaki sınırda izlenebilen göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri bu dilin Karpatların dili olduğunu bilmeden dillerini "proto-Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak Karpatlar, mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacı ya da daha iyi ticaret arayışı nedeniyle göç etmemişlerdir. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak türden bir zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce), sonunda mükemmel vatanlarını - susularını - uzun kavisli Macaristan krallığının yemyeşil ovalarına beşiklik eden Karpat Dağları'nda buldular. (Macaristan Krallığı bin yıldan fazla bir süre boyunca geliştirdi-

Macarca'yı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi - ta ki krallığın toprakları I. Dünya Savaşı'ndan sonra birkaç ülke arasında bölünene kadar: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpat dilini paylaşan ama Karpat olmayan) diğer halklar farklı yönleere göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpat dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpat anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpatlar dünyayı dolaşmaya devam ederek çocuklarını zorlanmadan doğurmalarını ve büyötmelerini sağlayacak cevapları ararlar.

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist

geleneğidir. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- bir önceki sayfadaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibiry'a şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte alemlere) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği ya da ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşırlar. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anlamışlardır.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaştıktan sonra, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için cehennemlere doğru ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis ya da vampirle savaşmak gibi muazzam zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin ara sıra dağılması, ruhunun

yaşamla ilgili coşku, kronik depresyon, "aura "larının parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞIFALI İLAHİSİ

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Yaralı Karpatyalıya kanını verirken "Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum" der. Karpatyalılar topraktan oldukları ve toprağa bağlı oldukları için, anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Karpat ilahilerine (hem Küçük hem de Büyük) şifalı bitkilerin, Karpat mumlarından gelen aromaların ve kristallerin eşlik etmesi de çok yaygındır. Kristaller (Karpatların tüm evrenle olan empatik, psişik bağlantılarıyla birleştiğinde) çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu da şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından Karanlık Sır'da anlatıldığı gibi kalbi bir vampir tarafından sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi)

Tüm fiziksel yaralar için aynı ilahi kullanılır. "Sívadaba" ("kalbine") vücudun hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir.

Kuñasz, nélkül sívdobbanás, nélkül fesztelen löyly.

Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun.

Ot élidamet andam szabadon élidadért.

Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum.

O jelä sielam jörem ot ainamet és soñe ot élidadet.

Işık ruhum bedenimi unuttur ve senin bedenine girer.

O jelä sielam pukta kinn minden szelemeket belsö.

Benim ışık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarı kaçırmaya gönderir.

Pajnak o susu hanyet és o nyelv nyálamet sívadaba.

Vatanımızın toprağını ve dilimin t ü k ü r ü ğ ü n ü kalbine bastırıyorum.

Vii, o verim soñe o verid andam.

Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

için duymak Bu İlahi,
ziyaret edin:
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

3. KARPATLARIN BÜYÜK ŞİFA İLAHİSİ

Karpat şifa ilahilerinin en iyi bilineni ve en dramatik olanı **En Sarna Pus'tur (Büyük Şifa İlahisi)**. Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz bir Karpatyalının ruhunu iyileştirmek için söylenir.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. Şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. Hastanın ruhsal yolculuğuna çıkacak olan kişi aslında odur.

Cehennemde, klan üyelerinin yardımıyla. Amaçları vecd halinde dans etmek, şarkı söylemek, davul çalmak ve ilahi söylemektir; bu esnada (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğun kendisini - her adımını tekrar tekrar - şamanın trans halinde bedenini terk ettiği ve bu yolculuğu yaptığı noktaya kadar görselleştirirler. (Aslında vecd kelimesi Latince ex statis'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelir).

Karpat şifacısının diğer pek çok şamana göre sahip olduğu bir avantaj, kayıp kardeşiyle arasındaki telepatik bağıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı zihninde kayıp kardeşinin ona seslenişini doğrudan "duyar" ve böylece onun ruhunu bir hedef işaretçisi gibi "sıfırlayabilir". Bu nedenle Karpat şifacılığı, bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç "a (Karpatça: En Puwe) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaların - cennet dünyaları, bizim dünyamız ve öte alemler - büyük bir direğe, eksene veya ağaca "asılı" olduğunu anlamıştır. Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemin ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürecektir. Ağacın köklerine inmek ise cehennem alemlerine götürürdü. Şaman, bazen yardım almadan, bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek) Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme konusunda mutlaka bir ustaydı. Çeşitli geleneklerde, bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde eksen olarak bilinirdi

mundi ("dünyaların ekseni"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Meru Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vb. Cenneti, arafı/dünyası ve cehennemiyile Hıristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin İlahi Komedyası'nda da benzer bir topografya verilmiştir: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; sonra daha da yukarıya, önce Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e ve en sonunda da yukarıya, Cennet'e doğru bir yolculuğa çıkarılır.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıttığı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı yansıttığı anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun axis mundi'si bireyin omurga sütununa karşılık gelir. Axis mundi'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen kundalini veya şakti olarak da adlandırılır) hareketleriyle çakışır.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ekä ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

O pus wäkenkek, ot oma šarnank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözleri ve şifalı otlar kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

Ot ekäm sielanak pälä. Ot omboće päläja juta alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı cehennemde dolaşıyor.

Ot en mekem ŋamaŋ: kulkedak otti ot ekäm omboće päläjanak.

Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaŋa o numa waram, és avaa owe o lewl mahoz.

Ruh kuşumu çağırmak ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller kuruyoruz.

Ntak o numa waram, és mozdulak; jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz; yola çıktık.

Piwtädak ot En Puwe tyvinak, ećidak alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek cehenneme düşeriz.

Fázak, fázak nó o šaro.

Hava soğuk, çok soğuk.

Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban és o sielaban.

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

Ot ekäm sielanak kaęa engem.

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Kuledak és piwtädak ot ekäm.

Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak.

Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Nenäm ćoro, o kuly torodak.

Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

O kuly pël engem.

Benden korkuyor.

Lejkkadak o kağka salamaval.

Boğazına bir şimşek çakıyorum.

Molodak ot ainaja komakamal.

Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

Toja és molanâ.

Eğilir ve parçalanır.

Hän ćaða.

Kaçıyor.

Manedak ot ekäm sielanak.

Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.

Alødak ot ekam sielanak o komamban.

Kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum.

Alødak ot ekam numa waramra.

Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

Piwtädak ot En Puwe tyvijanak és sa yedak jälleen ot elävä ainak majaknak.

Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

Ot ekäm elä jälleen.

Kardeşim tekrar yaşıyor.

Ot ekäm weńca jälleen.

O yeniden tamamlandı.

için duymak Bu İlahi,
ziyaret edin:
<http://www.christinefeeahan.com/members/>.

4. KARPAT MÜZİK ESTETİĞİ

Söylenen Karpat parçalarında ("Ninni" ve "Toprağı İyileştirme Şarkısı" gibi), Ural coğrafi bölgesindeki birçok müzik geleneği tarafından paylaşılan unsurları duyacaksınız; bunlardan bazıları Doğu Avrupa'dan (Bulgar, Romen, Macar, Hırvat, vb.) Romanlara ("çingene") kadar hala varlığını sürdürmektedir. Bu unsurlar şunları içerir:

- bir parçayı veya bölümü bitirmek için minörden majöre ani bir geçiş ("Picardy üçlemesi" olarak adlandırılır) de dahil olmak üzere majör ve minör modaliteler arasında hızlı değişim ("Ninni" nin sonunda olduğu gibi)
- yakın (sıkı) armonilerin kullanımı
- ritardi (parçayı yavaşlatma) ve crescendi kullanımı (hacim olarak şişme) kısa süreler için
- şan geleneğinde glissandi (slayt) kullanımı
- şarkı söyleme geleneğinde trillerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi) - benzer şekilde

Kelt, birçoğumuza daha tanıdık gelen bir şarkı söyleme geleneği

- paralel beşlilerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi)
- uyumsuzluğun kontrollü kullanımı
- "çağrı ve yanıt" ilahisi (dünyadaki birçok ilahi geleneğinin tipik özelliği)
- dramatik etkiyi arttırmak için bir müzikal çizginin uzunluğunu (b i r k a ç ölçü ekleyerek) uzatmak
- ve çok daha fazlası

"Lullaby" ve "Song to Heal the Earth" Karpat müziğinin iki farklı biçimini (sessiz, samimi bir parça ve enerjik bir topluluk parçası) göstermektedir - ancak biçim ne olursa olsun, Karpat müziği duygu doludur.

5. LULLABY

Bu şarkı, çocuk henüz anne karnındayken ya da düşük tehlikesi belirlediğinde bir kadın tarafından söylenir. Bebek annenin içindeyken şarkıyı duyabilir ve anne de çocukla telepatik olarak bağlantı kurabilir. Ninninin amacı çocuğa güven vermek, bebeği tutunmaya, kalmaya teşvik etmektir - çocuğa doğuma kadar içeriden bile sevgiyle korunacağına dair güvence vermektir. Son dize, kelimenin tam anlamıyla, annenin sevgisinin çocuğunu çocuk doğana kadar koruyacağı ("yükseleceği") anlamına gelir.

Müzikal olarak Karpat "Ninnisi", dünyadaki çeşitli geleneksel ninnilerin önemli bir kısmı gibi (belki de en ünlüsü "Brahms'ın Ninnisi") üç çeyrek zamanlıdır ("vals zamanı"). Solo ses için yapılan düzenleme orijinal bağlamı yansıtmaktadır: bir annenin çocuğuna eşlik etmeden söylediği şarkı. Koro ve keman topluluğu için yapılan düzenleme, en basit Karpat parçalarının bile ne kadar müzikal olduğunu ve ne kadar kolay ödünç verildiğini göstermektedir.

çağdaş enstrümantal ya da orkestral düzenlemelere kendilerini uyarlamışlardır. (Dvořák ve Smetana da dahil olmak üzere çok sayıda çağdaş besteci benzer bir keşiften faydalanarak diğer geleneksel Doğu Avrupa müziklerini senfonik şiirlerinde işlemişlerdir).

Odam-Sarna Kondak (Ninni)

Tumtesz o wäke ku pitasz belsö.

İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

Hisztasz sívadet. Én olenam gæidnod.

Kalbine güven. Ben senin rehberin olacağım.

Sas csecsemőm; kuńasz.

Sus, bebeğim; gözlerini kapat.

Rauho joñe ted.

Huzur size gelecek.

Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad belsö.

İçindeki ritmi hisset.

Gond-kumpadek ku kim te.

Seni kaplayan sevgi dalgaları.

Pesänak te, asti o jüti, kidüsz.

Yükseleceğin geceye kadar koru.

için

duymak

Bu

Şarkı,

ziyaret

edin:

<http://www.christinefeehan.com/members/>.

6. YERYÜZÜNÜ İYİLEŞTİRMEK İÇİN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından çeşitli toksinlerle dolu toprağı iyileştirmek için kullanılan toprağı iyileştirme şarkısıdır. Kadınlar dört bir yanda pozisyon alır ve sevgi ve saygıyla şifa enerjisini çekmeleri için evrene seslenirler. Yeryüzünün toprağı onların dinlenme yeri, gençleştikleri yerdir ve onu sadece kendileri için değil, doğmamış çocukları, erkekleri ve yaşayan çocukları için de güvenli hale getirmelidirler. Bu, kadınlar tarafından birlikte gerçekleştirilen, seslerini uyum içinde yükselten ve toprağın minerallerini ve iyileştirici özelliklerini ortaya çıkıp çocuklarını kurtarmalarına yardım etmesi için çağıran güzel bir ritüeldir. Türleri kadar eski bir törende dünyayı iyileştirmek için kelimenin tam anlamıyla dans ediyor ve şarkı söylüyorlar. Dans ve şarkının notaları şifacının çıplak ayaklarında hissedilen toksinlere göre ayarlanır. Ayaklar belirli bir düzende yerleştirilir ve dans yapılırken eller zarif bir şekilde iyileştirici bir büyü örer. Toprak bebekler için hazırlanırken özellikle dikkatli olmaları gerekir. Bu bir sevgi ve şifa seremonisidir.

Müzikal olarak ritüel birkaç bölüme ayrılmıştır:

- **İlk mısra:** İlahi liderinin solo olarak "çağrı "yı söylediği ve ardından kadınların bir kısmının ya da tamamının Karpat müzik geleneğine özgü yakın armoni tarzında "yanıt "ı söylediği bir "çağrı ve yanıt" bölümü. Tekrarlanan yanıt -Ai Emä Maye- şifa ritüeli için güç kaynağının çağrısıdır: "Oh, Doğa Ana."
- **İlk koro:** Bu bölüm el çırpma, dans, antik kornalar ve ritüelin dayandığı enerjileri çağırmak ve yükseltmek için kullanılan diğer araçlarla doludur.
- **İkinci mısra**
- **İkinci koro**
- **Kapanış çağrısı:** Bu kapanış bölümünde, iki şarkı lideri, yakın bir uyum içinde, şarkı liderlerinin topladığı tüm enerjiyi

şarkının/ritüelin önceki bölümlerini çıkarır ve tamamen iyileştirme amacına odaklanır.

Dinleyecekleriniz, tipik olarak çok daha uzun bir ritüelin kısa tadımlarıdır; bu ritüelde mısra ve koro bölümleri geliştirilir ve birçok kez tekrarlanır, son duanın tek bir yorumuyla kapanır.

Sarna Pusm O Mayet (Dünyayı İyileştiren Şarkı)

İlk ayet

Ai, Emä Maye,

Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbín lañaak.

Biz senin sevgili kızlarıyız.

Me tappadak, me pusmak o mayet.

Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz.

Me sarnadak, me pusmak o hanyet.

Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz.

Sielanket jutta tedet it,

Şimdi size katılıyoruz,

Sívank és akaratank és sielank juttanak.

Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

İkinci mısra

Ai, Emä maye,

Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbín lañaak.

Biz senin sevgili kızlarınız.

Me andak arwadet emänked és me kaṇank o

Annemize saygılarımızı sunuyoruz ve

Põhi és Lõuna, Ida és Lääs.

Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

Pide és aldyn és myös belsö.

Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Gondank o mayenak pusm hän ku olen jama.

Toprağa olan sevgimiz, ihtiyacı olanları iyileştirir.

Juttanak teval it,

Şimdi size katılıyoruz,

Maye mayeval.

Dünyadan dünyaya.

O pirä elidak weńća.

Yaşam döngüsü tamamlandı.

için

duymak

Bu

İlahi,

ziyaret

edin:

<http://www.christinefeeahan.com/members/>.

7. KARPAT İLAHİ TEKNİĞİ

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto'nun sesli bir örneğini bulabilirsiniz

Tibetli Budist rahipler şu adreste gırtlaktan ilahi söylüyor:
http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "akrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir gle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "akrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade "beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şifacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani glerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla g üretmektir.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme şarkısı" ile gösterilmiştir) savaşçı erkeklerin Küçük ve Büyük şifa İlahileri ile aynı kadim müzik ve şifa geleneğinin bir parçasıdır. Hem erkek savaşların şifa ilahilerinde hem de kadınların "Dünyayı İyileştirme şarkısı"nda aynı enstrümanlardan bazılarını duyabilirsiniz. Ayrıca, g üretme ve yönlendirme ortak amacını da paylaşırlar. Ancak kadınların şarkıları belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahiptir. Hemen göze çarpan bir fark, erkekler sözlerini ilahi tarzında söylerken, kadınların şarkıları melodiler ve armonilerle söyleyerek genel performansı yumuşatmalarıdır. Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni"de belirgindir.

EK 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

1. Karpat dilinin tarihi
2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
3. Karpat dilinden örnekler (Ritüel Sözleri ve Savaşçıların İlahisi dahil)
4. Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

1. KARPAT DİLİNİN TARİHİ

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl önce Karpatça konuşanların çoğu hala hayatta. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir (ve etmeye devam etmektedir). Karpat kültürü de dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

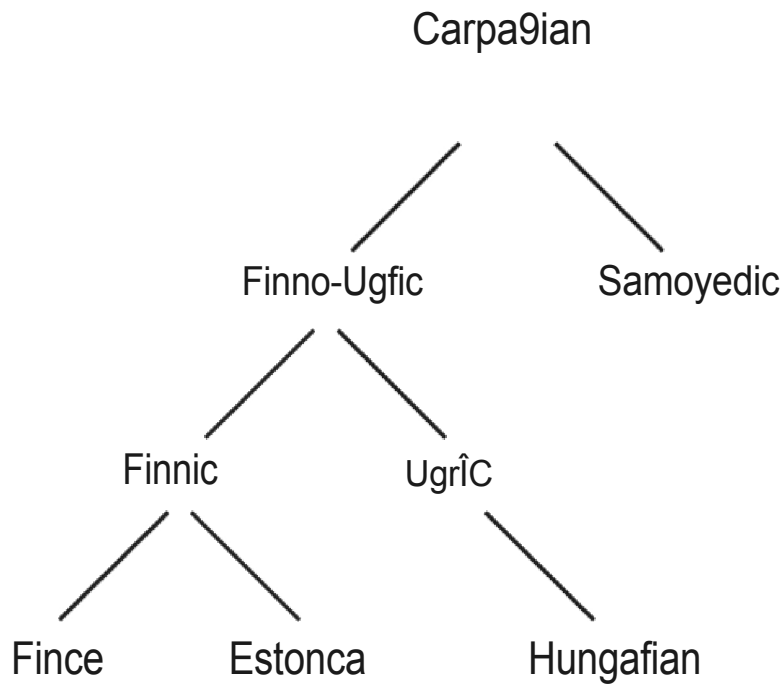
Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatlar'ın ayrı coğrafi bölgelere ayrılması

bazı küçük diyalektizasyonlar. Ancak, tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantı (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, uzay ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugor) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Günümüzde Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Macarca (yaklaşık on dört milyon kişi tarafından konuşulmaktadır), Fince (yaklaşık beş milyon kişi tarafından konuşulmaktadır) ve Estonca (yaklaşık bir milyon kişi tarafından konuşulmaktadır) bu proto-dilin günümüzdeki üç büyük torunudur. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının (yaklaşık altı bin yıl önce başlayarak) Ural ailesindeki çeşitli dillere ayrılan ortak bir proto-dile -Karpatça- kadar izlenebilmesidir. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler hakkında bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Finik/Karpat "p" si genellikle Macar "f" sine karşılık gelir.

Carpdhlan (<i>proto-Llralic</i>)	Finnish (<i>Suomi</i>) e/a-	Macarca (<i>Magyar</i>)
e/a-live e/id-	live <i>elinika-bile</i>	e canlı
life <i>pesâ-test</i>	<i>pesâ-sss\</i>	<i>ălet-safra</i>
/ro/a-die pă/â-	/roo/e-die	feszek-nest ha/-
kalf, yan	pfe/t Lilt, yana doğru uç	die
<i>and</i> —give	<i>anta</i> , anfaa-vermek	/ă/, fe/ fellow Lrman, friend (yarım; Mo'nun bir tarafı)
<i>koje</i> —husband, man	moira-köpek, erkek (hayvanların)	/e/esăg-wife
<i>wăke</i> —power	văk/-folos, insanlar, mea; aşk vakevă-güçlü,	a ver
sete-su	sîrong vest-su	bere-drone, testis
		va// -veW ile (enstrümantal
		srffix) ve/
		din/Cer/il liz-
		su ile

2. KARPATÇA GRAMERİ VE DİLİN DİĞER ÖZELLİKLERİ

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya d a h a meyillidir. Örneğin, bizim modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "cehennem" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi "dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "Sívamet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili sondan eklemelidir; yani daha uzun kelimeler daha küçük bileşenlerden oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamları genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbirini ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. Örneğin, "sívambam", "sív" ("kalp") kökünden türemiştir, ardından "am" ("benim", "kalbim" yapar) ve ardından "bam" ("içinde", "kalbimde" yapar) gelir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatça'da sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da bir kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) son eklerin arasına genellikle sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim halleri şunlardır: nominatif (isim cümlenin öznesi olduğunda), accusatif (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), datif (dolaylı nesne), genitif (veya iyelik), instrumental, final, suppressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiğini göstermek için örnek olarak iyelik (veya genitif) durumunu kullanacağız. Bu nedenle Karpatçada iyeliği ifade etmek - "benim hayat arkadaşım", "senin hayat arkadaşın", "onun hayat arkadaşı", "onun hayat arkadaşı" vb.- iyeliği üretmek için isim köküne ("päläfertii") belirli bir son ek ("-am" gibi) eklemeyi gerektirir ("päläfertiiam"- "benim hayat arkadaşım"). Hangi ekin kullanılacağı, hangi kişinin ("benim", "senin", "onun", vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle benzerlik göstermektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi ekin kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağlıdır; bu nedenle aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, Karpatça'da ise sadece tek bir seçenek vardır).

	Carpathian (proto-Uralic)		Contemporary Hungarian	
person	noun ends in vowel	noun ends in consonant	noun ends in vowel	noun ends in consonant
1st singular (my)	-m	-am	-m	-om, -em, -öm
2nd singular (your)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3rd singular (his, her, its)	-ja	-a	-ja/-je	-a, -e
1st plural (our)	-nk	-ank	-nk	-unk, -ünk
2nd plural (your)	-tak	-atak	-tok, -tek, -tök	-otok, -etek, -ötök
3rd plural (their)	-jak	-ak	-juk, -jök	-uk, -ük

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, çok fazla ünsüzün arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına ünlüler eklenir. Örneğin, bir önceki sayfadaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, ikisi arasındaki belirgin benzerlik nedeniyle çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız.

İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

	KişİKarpatça (proto- Uralca)	Çağdaş Macar
1. tekil (veriyorum)	(andam), -ak	, -ek, -ök 2.
tekil (veriyorsun)	(andsz)	
3. tekil (o/o verir)	-(ve)	-
1. çoğul (veriyoruz)	-ak (andak)	-unk, -ünk
2. çoğul (verirsiniz)	-tak (vetak)	-tok, -tek, -tök
3. çoğul (verirler)	-nak (venak)-nak	, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir rehberdir.

3. KARPAT DİLİ ÖRNEKLERİ

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.

Ben geldim.

["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].

Möért?

Ne için?

csitri

küçük olan

["bir şeyin küçük sürçmesi," "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém

sonsuz dek benim

ainaak sívamet jutta

forever mine (başka bir form)

["forever to-my-heart connected/fixed"]

sívamet

benim aşkım

["of-my-heart," "to-my-heart"]

Tet vigyázam.

Seni seviyorum.

["you-love-I"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçanın bir örneğidir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "andam" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio päläfertiilam.

Sen benim hayat arkadaşımsın.

Éntölam kuulua, avio päläfertiilam.

Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

Ted kuuluak, kacad, kojed.

Ben sana aidim.

Élidamet andam.

Senin için hayatımı sunuyorum.

Pesämet andam.

Sana korumamı veriyorum.

Uskolfertiilamet andam.

Sana sadakatimi sunuyorum.

Sívamet andam.

Sana kalbimi veriyorum.

Sielamet andam.

Sana ruhumu veriyorum.

Ainamet andam.

Sana bedenimi veriyorum.

Sívamet kuuluak kaik että a ted.

Sizinkinin aynısını kendime saklıyorum.

Ainaak olenszal sívambin.

Hayatınız benim için her zaman değerli olacak.

Te élidet ainaak pide minan.

Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak.

Te avio päläfertiilam.

Sen benim hayat arkadaşısın.

Ainaak sívamet jutta oleny.

Sonsuza dek bana bağlısın.

Ainaak terád vigyázak.

Sen her zaman benim gözetimimdesin.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen <http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi) Karpat dilinin bir başka uzun örneğidir. Savaşçıların konseyi yerin derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir, bu nedenle buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Burası prenslerine ve halklarına kan yemini ettikleri ve savaşçılar ve kardeşler olarak onur kurallarını onayladıkları kutsal bir yerdir. Burası aynı zamanda savaş stratejilerinin doğduğu ve tüm anlaşmazlıkların tartışıldığı ve savaşçıların konseye getirip tartışmaya açmak istedikleri endişelerinin konuşulduğu yerdir.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi)

Veri isäakank-veri ekäakank.

Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

Veri olen elid.

Kan hayattır.

Andak veri-elidet Karpatiiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.

Bu hayatı halkımıza onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanla yoğrulmuş bir yeminle sunuyoruz.

Verink sokta; verink kaña terád.

Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor.

Akasz énak ku kaņa és juttasz kuntatak it.

Çağrımıza kulak verin ve hemen bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen <http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi), En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi), Odam-Sarna Kondak (Ninni) ve Sarna Pasm O Mayet (Dünyayı İyileştiren Şarkı) dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için **Ek 1'**e bakınız.

4. ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (tipik olarak yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime **gövdeleri**dir. Genellikle aşağıdaki gibi izole "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, andam-I give, sadece kök yerine, and).

a-fiil olumsuzlama (önek); değil (zarf).

aćke-pace, adım.

aćke éntölem it-bana doğru bir adım daha at.

agba-görünüşe uygun olmak; uygun olmak (fiil). Doğru;
görüğüşe uygun; uygun (adj.).

ai-oh.

aina-body (isim).

o ainaak jelä peje emnimet ɲamaŋ-sun scorch that
woman forever (Karpatça küfürler).

ainaakä-hiçbir

zaman. ainaakfé-eski

arkadaş.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen
ak-son eki.

aka-dikkat etmek; kulak vermek;

dinlemek. aka-arvo-saygı (isim).

akarat-zihin; irade (isim).

ál-kutsamak; bağlamak.

alatt-içinden. aldyn-

altında; altında. alə-

kaldırmak; yükseltmek.

alte-kutsamak; lanetlemek.

amaŋ-şu; bu burada; şu; şu orada.

ve vermek **için.**

ve sielet, arwa-arvomet, és jelämet, kuulua huvémet ku

feaj és ködet ainaak - ruhu, onuru ve kurtuluşu anlık
zevk ve sonsuz lanetle takas etmek.

andasz éntölem irgalomet!-merhamet et!

arvo-değer; fiyat (isim).

arwa-övgü (isim).

arwa-arvod-onur (isim).

arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığı geri tutsun
(selamlama).

arwa-arvo olen gæidnod, ekäm-onour guide you, my
brother (selamlama).

arwa-arvo OLEN isäntä, ekäm-onur tutmak
Sen, kardeşim (selamlama).

arwa-arvo **Yıgın** sívadet-may onur ışık senin kalp
(selamlama).

aç-no (ünlem).

ařša-no (bir isimden önce); not (emir kipinde olmayan bir fiil
ile); not (bir sıfat ile).

aşşatotello-itaatsiz. **asti-tâ
ki.**

avaa-açmak.

avio-wedded.

avio päläfertiil-hayat

arkadaşı. avoi-örtüsünü

açmak; göstermek; ortaya
çıkarmak. **baszú-intikam;**

intikam. belsô-içinde;

içeride.

bur-good; iyi.

bur tule ekämet kuntamak-kuyu met kardeş-kin
(selamlaşma).

čađa-kaçmak; koşmak; kaçmak.

čač3-doğmak; büyümek.

ćoro-akmak; yağmur gibi

akmak. **csecsemô-bebek**

(isim). **csitri-küçük** olan

(kadın). **diutal-zafer;** zafer.

džinôt-kısa; kısa.

eći-düşmek.

ej-not (zarf, son ek); önceki hece sesli harfle bittiğinde nej.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ek-
sonek.

ekä-kardeş.

ekäm-kardeşim.

elä-to live.

eläs arwa-arvoval-şerefle yaşayasın; asilce yaşayasın
(selamlama).

eläs jeläbam ainaak-long ışık içinde yaşayasın (selamlama).
elävä-alive.

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi**.
elid-life.

emä-anne (isim).

Emä Maye-Doğ**a Ana**.

emäen-büyükanne. **embε-
eğer**; ne zaman.

embε karmasz-lütfen.

emni-eş; kadın.

emni hän ku köd alte-cursed woman.

emni kuęenak ku aššatotello-itaatsiz deli.

emnım-karım; kadınıım.

én-I.

en-büyük; çok; büyük.

en hän ku pesä-the KORUYUCU (kelimenin
tam anlamıyla: bir büyük koruyucu).

en Karpatii-prens (kelimenin tam anlamıyla: büyük Karpat).

enä-most.

enkojra-wolf.

én jutta félet és ekämet-Ben bir arkadaşısı ve kardeşı
selamlıyorum (selamlama).

én mayenak-I am of the earth.

én oma mayeka-Zaman kadar eskiyim (kelimenin tam anlamıyla: dünya kadar eski).

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

beni.

és-and.

év-yıl.

évsatz-century.

ete-önce; önünde.

että-that.

fáz-soğuk veya üşümüş hissetmek.

fél-arkadaş; arkadaş.

fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili.

fél ku vigyázak-dear one. **feldolgaz-hazırlamak.**

fertiil-fertile one.

fesztelen-havadar.

fü-herbs; grass.

gæidno-yol; yol. **gond-bakım**;

endişe; sevgi (isim). **hän-he**;

she; it; one.

hän agba-it is so.

hän ku-önek: bir kim; o kim; o ki.

hän ku agba-truth.

hän ku kaśwa o numamet-sky-owner. **hän**

ku kuula siela-ruhunun **bekçisi**.

hän ku kuulua sívamet-kalbimin **bekçisi**.

hän ku lejikka wäke-sarnat-traitor.

hän ku meke pirämet-defender.

hän ku meke sarnaakmet-mage. **hän ku pesä-protector.**

hän ku pesäk kaikak-herkesin koruyucuları. hän ku piwtä-yırtıcı; avcı; iz sürücü. **hän ku pusem-şifacı.**

hän ku saa kuć3aket-star-reacher.

hän ku tappa-katil; şiddet uygulayan kişi (isim). Ölümçül; şiddetli (adj.).

hän ku tuulmahl elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat çalan).

hän ku vie elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat hırsızı).

hän ku vigyáz sielamet-ruhumun **bekçisi.**

hän ku vigyáz sívamet és sielamet-kalbimin ve ruhumun **bekçisi.**

hän sívamak-sevgili.

hängem-o; o; o. **hank-onlar.**

hany-clod; toprak yığını. hisz-inanmak; güvenmek.

ho-how.

ida-doğu. igazág-adalet. ila-parlamak.

inan-benim; benim (sevgi sözcüğü). **irgalom-merhamet;** acıma; merhamet. **isä-baba** (isim). isäntä-evin efendisi.

Şimdi.

jaguár-jaguar.

jaka-kesmek; bölmek; ayırmak.

jakam-yara; kesik; yaralanma.

jalka-leg. jälleen-

again.

jama-hasta, enfekte, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak.

jamatan-düşmüş; yaralı; ölüme yakın.

jelä-güneş **ışığı**; gün, güneş; ışık.

jelä keje terád-light sear you (Karpát küfürleri).

o jelä peje kaik hánkanak-sun kavurmak
onlar hepsi (Karpát küfürleri).

o jelä peje emnimet-sun scorch the woman (Karpát küfürleri).

o jelä peje terád-sunscorch sen (Carpathian
küfürlü kelimeler).

o jelä peje terád, emni-sun kavurmak Sen,
kadın (Karpát küfürleri).

o jelä sielamak-ruhumun **ışığı**.

joma-yolda olmak; gitmek.

jone-gelmek; geri dönmek.

jonesz arwa-arvoval-şerefle **geri dönmek** (selamlamak).

jonesz éntölem, fél ku kuuluaak sívam belsö-bana **gel**,
sevgilim.

jotka-boşluk; orta; boşluk.

jotkan-arasında.

juo-içmek.

juosz és elász-iç ve yaşa (selamlama).

juosz és olen ainaak sielamet jutta-iç ve benimle bir ol
(selamlama).

juta-gitmek; dolaşmak.

jüti-gece; akşam.

jutta-bağlı; sabit (adj.). Bağlamak; birleştirmek;
sabitlemek; bağlamak (fiil).

Ünlü ile biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen k-
ekidir.

kać3-hediye.

kaca-erkek aşık.

kadi-yargıç.

kaik-hepsi.

käktä-iki; çok.

käktäverit-karışık kan (kelimenin tam anlamıyla: iki kan).

kalma-corpse; ölüm; mezar.

kaņa-çağırarak; davet etmek; çağırarak; rica etmek; yalvarmak.

kaņk-rüzgar borusu; Adem elması; boğaz.

karma-istek. Karpati-

Karpatyalı. karpatii

ku köd-liar.

Karpatiikunta-Karpat halkı.

käsi-hand.

kaśwa-sahip olmak.

kaḁa-terk etmek; terk etmek; kalmak.

kaḁa wäkeva óv o köd-stand hızlı karşı ve
karanlık (selamlama).

kat-ev; aile (isim).

katt3-hareket etmek; nüfuz etmek; ilerlemek.

keje-pişirmek; yakmak;

kavurmak. **kepä-daha** az;

küçük; kolay; az. **kessa-kedi**.

kessa ku toro-wildcat.

kessake-küçük kedi.

kidü-uyandırmak; uyandırmak (geçişsiz fiil).

kim-Bütün bir nesneyi bir çeşit örtü ile kaplamak.

kinn-out; dışarıda; dışarıda; olmadan.

kinta-sis; sis; duman.

kislány-küçük kız.

kislány hân ku meke sarnaakmet-little mage.

kislány kuçenak-küçük deli.

kislány kuçenak minan- **benim** küçük delim.

köd-sis; sis; karanlık; kötülük (isim). Sisli, karanlık; kötülük (adj.).

köd alte hân-karanlık onu lanetlesin (Karpát küfürleri). **o**

köd belsö-karanlık onu alsın (Karpát küfürleri). **köd elävä**

és köd nime kutni nimet-kötülük yaşar ve bir

İsim.

köd jutasz belsö-shadow take you (Karpát küfürleri).

koj-izin vermek; izin vermek; karar vermek; kurmak; düzenlemek.

koje-man; koca; drone.

kola-ölmek.

kolasz arwa-arvoval-şerefle ölebilirsin (selamlama).

kolatan-ölü; ayrılmış.

koma- boş el; çıplak el; avuç içi; el ç u k u r u .

kond-bir ailenin veya klanın tüm çocukları.

kont-savaşçı; adam.

kont o sívanak-strong kalp (kelimenin tam anlamıyla: kalp . savaşçı).

kor3-sepet; huş ağacı kabuğundan yapılmış kap.

kor3nat içeren; dahil olmak üzere.

ku-kim; hangi; şu; nerede; hangi; ne.

kuć3-star.

kuć3ak!-yıldızlar! (ünlem).

kudeje-türeme; nesil. **kuja-gün**;

güneş.

kule-duymak.

kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).

kulkesz arwa-arvoval, ekäm-şerefle **yürü** kardeşim
(selamlama).

kulkesz arwaval, jonesz arwa arvoval-şerefle **git**, şerefle dön
(selamlama).

kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan
iblis.

küm-insan erkek.

kumala-kurban etmek; sunmak; dua etmek.

kumpa **dalgası** (isim).

kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri
kapatmak veya örtmek; ölmek.

kuñe-ay; ay.

kunta-band; klan; kabile; aile; halk; soy; çizgi.

kuras-kılıç; büyük bıçak.

kure-bağlamak;

b a ğ l a m a k . kuş-

işçi; hizmetçi. **kutenken-**

nasıl olsa.

kutni-taşıyabilmek, taşıyabilmek, katlanabilmek,
dayanabilmek veya alabilmek.

kutnisz ainaak-long may you endure (selamlama).

kuulua-ait olmak; tutmak.

kužõ-long.

Batıya.

lamti (veya lamt3)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.

lamti ból jüti, Kinta, ja szelem-the nether
dünya (kelimenin tam anlamıyla: gecenin, sislerin ve
hayaletlerin çayırı).

laña-daughter.

lejka-çatlak; çatlak; yarık (isim). Kesmek; vurmak; kuvvetle
vurmak (fiil).

lewl-spirit (isim).

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar
diyarı). Lewl ma lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir:
öteki dünya, ama aynı zamanda En Puwe'nin, Büyük
Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir.

liha-flesh.

lõuna-south.

løyly-nefes; buhar. (lewl ile ilgili: ruh).

luwe-bone.

ma-land; orman; dünya.

magköszun-thank.

mana-kötüye kullanmak; lanetlemek; mahvetmek.

mäne-kurtarmak; kurtarmak.

maye-land; toprak; bölge; yer; doğa.

mboće-diğer; ikinci (adj.).

Ben-biz.

megem-us.

meke-deed; çalışmak (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil).

mić (veya mića)-güzel.

mića emni kuņenak minan-benim güzel delim.

minan-benim; **benim** (sevgi sözcüğü). **minden-**

every; all (adj.).

möért?-ne için? (ünlem). **molo-**
ezmek; parçalara ayırmak. **molanâ-**
ufalanmak; dağılmak. **moo-neden**;
sebep.

mozdul-hareket etmeye başlamak; harekete geçmek.

muonî-atamak; emir vermek; reçete yazmak; komuta etmek.

muonîak te avoisz te - Sana kendini göstermeni
emrediyorum.

musta-memory.

myös-also. **m8-**

thing; what. **na-**

close; **near**. **nä-**

for.

nâbbö-so, then.

ŋamaŋ-bu; buradaki bu; şu; oradaki şu. **ŋamaŋak-bunlar**;

buradakiler; şunlar; oradakiler. nautish-zevk **almak**.

nélkül-olmadan.

nenä-öfke.

nime-adı.

nókunta-kinship.

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce
numinous kelimesiyle ilgili).

numatorkuld-thunder (kelimenin tam anlamıyla: gökyüzü
mücadelesi).

ńŭp@ l-için; **için**; doğru.

ńŭp@l mam-dünyama **doğru**.

nyelv-tongue.

nyál-saliva; tükürük (nyelv: dil ile ilgili).

ńiŋ3-solucan; kurtçuk.

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır).

ó gibi; aynı şekilde; gibi.

odam-rüya görmek; uyumak.

odam-sarna kondak-ninnisi (kelimenin tam anlamıyla:
uyku-şarkısı çocukların).

odam wäke emni-yanılsamaların perisi.

olen-to be.

oma-eski; antik; son; önceki.

omas-stand.

omboce-diğer; ikinci (adj.).

örem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak. **ot-**

(sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır). **ot**

(**veya t**)-geçmiş zaman ortacı (son ek).

otti - bakmak; görmek; bulmak.

óv-karşı korumak için.

Borç **kapısı**.

päämoro-aim; hedef.

pajna-to press.

pälä-yarım; yan. päläfertiil-

eş veya **eş. päläpälä-yan**

yana. **palj3-daha fazla**.

palj3 na éntölem-kapatıcı.

partiolen-scout (isim).

peje-yakmak; kavurmak.

peje!-burn! (Karpát küfürleri).

peje terád-get burned (Karpát küfürleri).

pél- korkmak; korkutmak.

pesä-yuva (gerçek; isim); koruma (mecazi; isim).

pesä-yuva; kalmak (gerçek); korumak (mecazi).

pesäd te engemal-benim yanımda güvendesin.

pesász jeläbam ainaak-long may you stay in the light
(selamlama).

pide-üstünde.

yıǵmak-ateşlemek; yanmak.

pion-soon.

pirä-daire; halka (isim). Çevrelemek; içine almak (fiil).

piros-red.

pitä-saklamak; tutmak; sahip olmak; sahip olmak.

pitäam mustaakad sielpesäambam-I tutun
anıların ruhumda güvende.

pitász Baszú, piwtász igazáget-no İntikam,
sadece adalet.

piwtä-aramak; takip etmek; av izini takip e t m e k ; avlamak;
avlanmak.

poâr-bit; parça.

põhi-north.

pohoopa-vigorous.

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; kaçkırtmak.

irinli-saǵlıklı; iyileştirici.

pusm-iyileşmek; saǵlığına kavuşmak.

puwe-aǵaç; odun.

rambsolg-köle.

rauho-barış.

reka-ecstasy; trans.

Ritüel.

sa-sinew; tendon; kordon.

sa4-çaǵırmak; isimlendirmek.

saa-gelmek, gelmek; olmak; almak, almak.

saasz h n ku andam szabadon-  zg rce sunduğum Şeyi **al**.
sapar-kuyruk.

sapar bin jalkak-korkak (kelimenin tam anlamıyla:
kuyruğu bacaklarının arasında). **sapar bin jalkak**
n lk l mogal-kemiksiz korkak. **sas-shoosh** (bir
 ocuğa veya bebeğe).

saye-varmak; gelmek; ulaşmak.

salama-yıldırım; Şimşek.

sarna-s zler; konuşma; Şarkı; sihirli b y  (isim). İlahi
s ylemek; Şarkı s ylemek; kutlamak (fiil).

sarna h n agba-claim.

sarna kontakawk-warriors' chant.

sarna kunta-alliance (kelimenin tam anlamıyla: kutsal
kelimeler aracılığıyla tek kabile).

 aro-donmuŐ kar.

satz-y z. siel-ruh.

siel sielamed-ruh **ruha** (kelimenin tam anlamıyla: senin ruhun
benim ruhuma).

sielam-ruhum.

sielam pitw  sielad-ruhum senin ruhunu arıyor.

sielam sieladed-benim ruhum senin

ruhuna. **sieljel ** is nt -ruhun **saflığı**

zafer kazanır. **sisar-kardeş.**

sisarak sivak-kalbin kardeşleri.

sisarke-k   k kız kardeş.

s v-heart.

s v pide k d-aşk k t l Ğ  aÇar.

s v pide minden k d-sevgi t m k t l kleri aÇar.

s vad olen w keva, h n ku piwt -kalbin g  l  kalsın, avcı
(selamlama).

sívam és sielam-kalbim ve ruhum.

sívamet-kalbim.

sívdobbanás-kalp **atışı** (gerçek); ritim (mecazi).

sokta-karıştırmak; karıştırmak.

sõl-dare, girişim.

sõl olen engemal, sarna sívametak-benimle olmaya **cesaret**
et, kalbimin şarkısı.

soņe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; değiştirmek.

Susiküm-Lycan.

susu-ev; doğum yeri (isim). Evde (adv.).

szabadon-freely.

szelem-ghost.

ször-zaman; fırsat.

t (veya ot)-geçmiş zaman ortacı (son ek).

taj değerinde olmak.

taka-arkasında; ötesinde.

takka-asılı kalmak; takılı kalmak.

takkap-engel; meydan okuma; zorluk; çile; deneme.

tappa-dans etmek; ayakla vurmak; öldürmek.

Yine de aynı.

te-sen.

te kalma, te jama ñiņ3kval, te apitász arwa-arvo-sen
onursuz, kurtçuk bulaşmış yürüyen bir cesetten başka bir
şey değilsin.

te magköszunam nä ŋamaņ kać3 taka arvo-bu fiyat ötesi
hediye için **teşekkür ederim**.

ted-sen.

terád keje-get scorched (Karpát küfürleri).

tõd-bilmek.

tõdak pitász wäke bekimet mekesz kaiket-Her şeyle
yüzleşecek cesaretin olduğunu biliyorum.

tõdhän-bilgi.

tõdhän lõ kuraset agbapäämoroam-bilgi kılıcı hedefine
doğru ucurur.

tõja-bükmek; eğilmek; kırmak.

toro-kavga etmek; kavga etmek.

torosz wäkeval-şiddetle **savaşmak** (selamlama).

totello-obey. **tsak-**

only.

t'suva vni-zaman dilimi.

tti-bakmak; görmek;

bulmak. **tuhanos-bin.**

tuhanos löylyak türelamak saye diutalet-bin sabırlı nefes
zafer getirir.

tule-buluşmak; gelmek.

tuli-fire.

tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine dokunmak.

türe-dolu; doymuş; tamamlanmış.

türelam-sabır.

türelam agba kontsalamaval-sabir savaşçının gerçek silahıdır.

tyvi-kök; taban; gövde. **ul3-çok;**

fazlasıyla; oldukça. **umuş-**

bilgelik; anlayış. **und-geçmiş**

zaman ortacı (son ek). **uskol-**

sadık. uskolfertiil-bağlılık;

sadakat.

usm-iyileşmek; sağlığına kavuşmak.

vár-beklemek.

varolind-tehlikeli. **veri-**

kan.

veri ekäakank-kardeşlerimizin **kanı**.

veri-elidet-kan-yaşam.

veri isäakank-babalarımızın **kanı**.

veri olen piros, ekäm-literally: kan kırmızı olsun kardeşim;
figuratively: hayat arkadaşını bul (selamlama).

veriak ot en Karpatiiak-Prensın kanıyla (kelimenin tam anlamıyla: Büyük **Karpat**'ın kanıyla; Karpat küfürleri).

veridet peje-kanınız yansın (Karpat küfürleri).

vigyáz-sevmek; önemsemek; ilgilenmek.

vii-son; en sonunda; nihayet.

wäke-güç; kuvvet.

wäke beki-kuvvet; cesaret.

wäke kaða-sabırlılık. **wäke**

kutni-dayanıklılık.

wäke-sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam anlamıyla: güç sözleri).

wäkeva-güçlü; güçlü.

wara-kuş; karga.

weńca-tamamlanmış; bütün.

ıslak su (isim).

**Doğüstü bir dokunuşla aksiyonu
seviyor musunuz?**

**Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak
(ve ücretsiz kitap kazanma şansı) ister
misiniz?**

Keri Arthur
Kristen Callihan
P.C. Cast
Christine Feehan
Jacquelyn Frank
Larissa Ione
Darynda Jones
Sherrilyn Kenyon
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle
Lucy March
Martin Millar
Tim O'Rourke
Lindsey Piper
Christopher Rice
J.R. Ward
Laura Wright

O zaman Piatkus web sitesini ziyaret edin
www.piatkus.co.uk

Bizi Facebook ve Twitter'da takip edin

www.facebook.com/piatkusfiction |
@piatkusbooks

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.